MARY JO PUTNEY

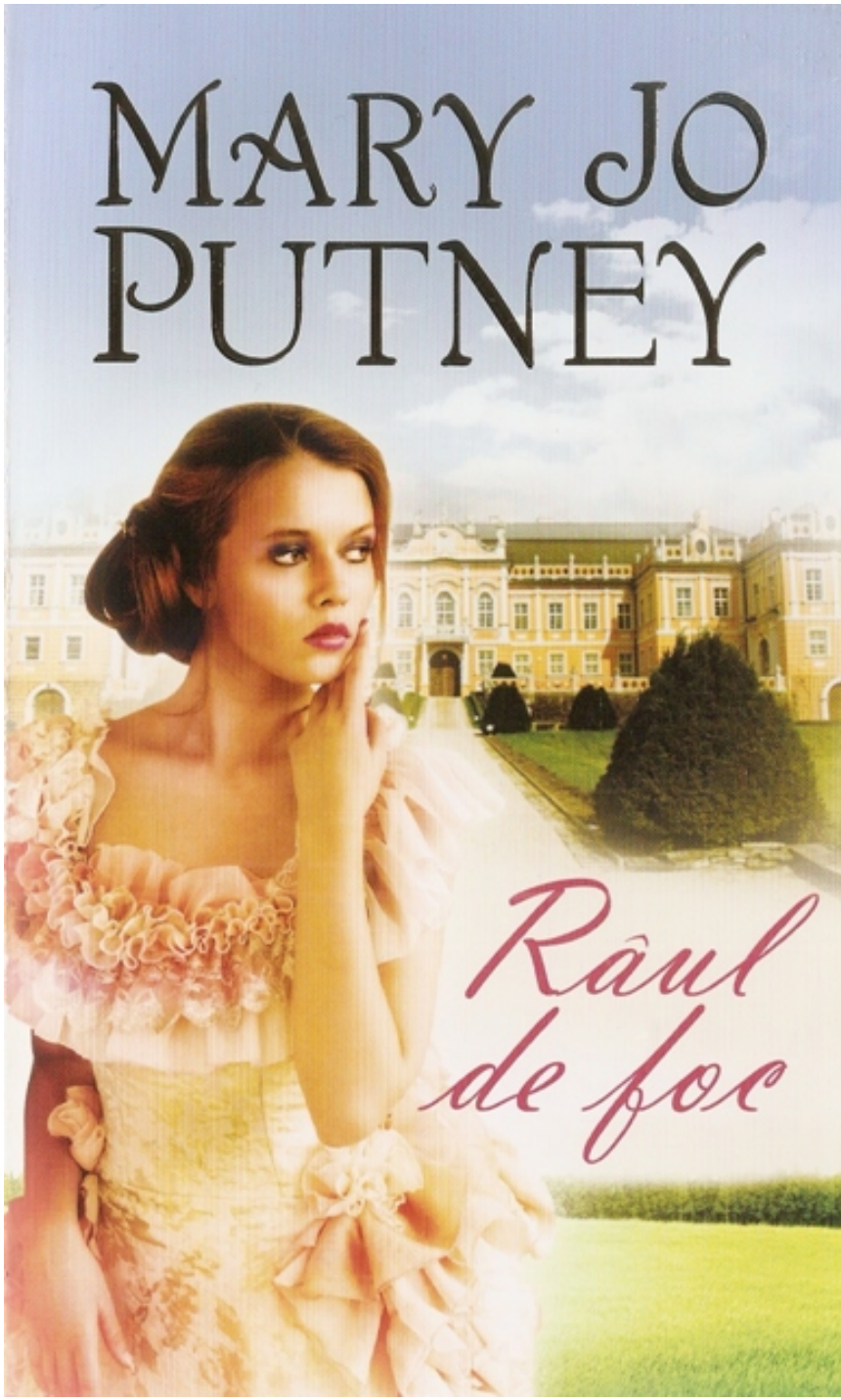

Râul de foc

MARY JO PUTNEY

RÂUL DE FOC

Titlul original: *River of Fire,* 1996
Traducere din limba engleză Ecaterina Râmboi

prolog

Sutterton Hall Bedfordshire, Anglia, 1794

Băiatul îşi trecu mâna pe deasupra hârtiei, gânditor, ţinând delicat în ea bucata firavă de cărbune.

Fusese uşor să înceapă să deseneze poneiul, dar picioarele? Oare cum arătau picioarele lui Albie când mergea la trap? Kenneth Wilding îşi crea foarte precis în minte imaginea poneiului în mişcare, după care scoase un mic sunet de satisfacţie şi se aplecă peste desen. Aşa, piciorul drept din faţă arăta cam aşa, apoi picioarele din spate.

Când termină, îi duse desenul mamei lui, care îşi legăna fetiţa ca s-o adoarmă în partea opusă a camerei copiilor. Ştia că femeia îşi făcea griji pentru bebeluş, însă, când se apropie de ea, aceasta ridică privirea spre el, zâmbitoare.

— Foarte frumos, Kenneth, spuse ea după ce analiză desenul. Nu ai desenat un cal oarecare, ci chiar pe Albie, nu-i aşa? Ce bine seamănă, continuă Lady Kimball după ce copilul încuviinţă din cap. Arată de parcă ar fi gata să sară de pe foaia de hârtie. Nici eu nu aş fi putut desena mai bine.

Era un compliment minunat din partea mamei lui, care desena ca un înger, aşa că Kenneth se întoarse la caietul lui de crochiuri cu un zâmbet mândru pe chip. Tocmai începea un nou desen în care îl înfăţişa pe Albie, când uşa camerei copiilor se deschise, lăsând să pătrundă înăuntru un val de aer rece de pe hol. Când văzu că nou-venitul era tatăl lui cel voinic şi viguros, cu picioarele ferm ancorate în podea, precum rădăcinile faimoşilor stejari de la Sutterton Hall, Kenneth strânse cu putere cărbunele în mână.

— Ţi-am spus să nu îţi pierzi vremea desenând, zise Lord Kimball, încruntându-se la fiul său. Ar trebui să studiezi la latină, ca să fii pregătit să intri la Harrow anul viitor.

— Kenneth îşi terminase lecţia la latină, aşa că i-am spus că nu este nicio problemă dacă desenează puţin, interveni mama lui pe un ton blând. E chiar talentat, Godfrey. Atunci când va

pleca în marele tur, va aduce înapoi cu el imagini minunate de pe continent.

— Desenatul e pentru fetiţe, zise Lord Kimball şi strâmbă din nas. Domnii adevăraţi angajează artişti care să le imortalizeze amintirile de călătorie, continuă el, după care se năpusti asupra fiului său, îi smulse desenul cu poneiul, îl mototoli şi îl aruncă în focul din cămin. Vino cu mine! Vacile încep să fete, şi eşti destul de mare ca să dai o mână de ajutor.

Fără să vrea, Kenneth scoase un mic sunet de protest, după care strânse din buze şi sări ascultător în picioare.

— Da, domnule, spuse el.

Într-o bună zi, avea să fie al cincilea viconte Kimball şi urma să aibă în grijă toate cirezile de vite, aşa că trebuia să cunoască fiecare colţişor din moşia Sutterton, asemenea tatălui său. Nimic nu era mai important decât pământul şi oamenii care trăiau pe el. Nimic.

Înainte de a-şi urma tatăl însă, aruncă o ultimă privire plină de regret spre desenul care se transforma încet în cenuşă.

capitolul 1

Sutterton Hall, 1817

Lucrurile stăteau chiar mai rău decât crezuse. Oftând din toţi rărunchii, Kenneth Wilding dădu la o parte registrele contabile. Când devenise moştenitor, ştiuse că urma să aibă de furcă cu problemele financiare, dar sperase ca toţi anii ăştia de trai sărăcăcios şi de muncă grea să fi reuşit să îi salveze moştenirea. Ce neghiob fusese să creadă aşa ceva!

Se ridică de la birou şi se îndreptă spre fereastră, privind afară la dealurile molcome de pe moşia Sutterton. Văzând cât de frumos era totul în jur, simţi parcă un cuţit în inimă. Tânjise să se întoarcă acasă în aceşti ultimi cincisprezece ani, însă nu se aşteptase să găsească pământurile odată fertile lăsate în paragină, cirezile de vite vândute pentru a plăti frivolităţile unui bărbat în vârstă şi ale tinerei lui soţii extravagante şi lipsite de inimă.

În timp ce se străduia să îşi stăpânească mânia, auzi în spatele lui paşi, însoţiţi de sunetul specific al unui baston. Avu grijă să îşi schimbe expresia feţei înainte de a se întoarce spre sora lui, Beth. Doar ea îi mai rămăsese. Deşi o iubea încă de pe când era un bebeluş chinuit de colici, nu ştia cum să îi vorbească. Fuseseră despărţiţi un timp mult prea îndelungat.

Deşi avea părul negru şi ochii cenuşii foarte asemănători cu ai lui, trăsăturile ei erau delicate. Era drăguţă şi delicată şi nu avea nimic în comun cu chipul lui aspru şi plin de cicatrici. Beth se aşeză pe un scaun, sprijinindu-se uşor de mânerul bastonului.

Expresia de pe chipul ei o făcea să pară mai în vârstă decât era de aşteptat la cei 22 de ani ai ei.

— Nu ai mai dat niciun semn de când a plecat avocatul azi-dimineaţă, spuse ea. Să sun să ne servească masa? Avem o plăcintă cu carne de porc chiar gustoasă.

— Mulţumesc, dar mi-a cam pierit pofta de mâncare după ce m-am uitat prin registrele contabile.

— Cât de gravă este situaţia? întrebă ea adoptând o expresie serioasă.

Deşi primul lui impuls a fost să îi spună ceva care să o liniştească, Kenneth renunţă imediat la idee. Nu avea cum să evite crudul adevăr, şi, în plus, în ciuda aparentei ei fragilităţi, Beth era o femeie puternică. Încă din copilărie se împăcase cu ideea că se născuse cu un picior răsucit şi, apoi, în adolescenţă, reuşise să supravieţuiască săgeţilor veninoase aruncate de răsfăţata şi extravaganta ei mamă vitregă.

— Suntem ruinaţi, spuse el direct. De când părintele nostru a secat resursele moşiei Sutterton pentru a-şi asigura traiul la Londra alături de drăguţa de Hermione, sumele la care se ridică ipotecile depăşesc cu mult valoarea proprietăţii. Bijuteriile familiei sunt la Hermione şi nu avem cum să le recuperăm, aşa că va trebui să vindem moşia. Nu va mai rămâne nimic, nici măcar bucata de pământ care constituia zestrea ta. Probabil vom fi daţi afară de creditori peste câteva săptămâni.

— Îmi era teamă că lucrurile ar putea lua o asemenea turnură, dar speram să greşesc, spuse Beth încleştându-şi degetele pe mânerul bastonului. Oricum, zestrea nu conta, de vreme ce mi-e dat să rămân fată bătrână, continuă ea, schiţând un zâmbet.

— Prostii! Dacă tata şi Hermione nu te-ar fi ţinut ascunsă în Bedfordshire, ai fi măritată şi ţi-ai legăna acum copilul pe genunchi, spuse Kenneth.

De îndată însă ce rosti aceste cuvinte, îşi dori să nu o fi făcut, căci expresia de pe chipul surorii lui arăta cât de mult îşi dorea ceva ce poate nu avea să aibă niciodată.

— Îmi pare rău, Kenneth, m-am străduit să am grijă de moşie, dar nu prea m-am descurcat, spuse ea cu un gest ce dădea de înţeles că n-o interesau nici căsnicia, nici familia.

— Moşia Sutterton nu era responsabilitatea ta, spuse el posac. Era a tatei, şi acum e a mea. Noi suntem cei care te-au dezamăgit pe tine.

— Nu te învinovăţi. Tata a fost cel care s-a căsătorit cu o femeie care putea foarte bine să îi fie fiică şi tot el a aruncat pe

apa sâmbetei ceea ce au strâns generaţii întregi, numai pentru a-i oferi lui Hermione stilul de viaţă monden pe care şi-l dorea ea, spuse Beth şi se opri brusc, cu lacrimi în ochi. Mă simt aproape uşurată că s-a sfârşit, dar… o să îmi lipsească Sutterton.

Refuzul ei de a-l învinui îl făcea să se simtă cu atât mai prost.

— Trebuia să fi rămas aici, în loc să dau fuga să mă înrolez în armată. Dacă aş fi fost aici, poate aş fi reuşit să evit cele mai păguboase excese care s-au făcut.

— Mă îndoiesc că ai fi putut face asta, spuse Beth sec. Nici că am văzut vreodată un bărbat mai îndrăgostit decât tata. Nu ţinea cont decât de dorinţele lui Hermione. Ai fi înnebunit aici. Crezi că am uitat cât de mult te certai cu tata înainte de a pleca?

Cuvintele ei îi treziră amintiri răscolitoare despre acele ultime zile petrecute la Sutterton. Beth avea dreptate, nu ar fi avut cum să rămână acolo. Încercând să dea totul uitării, îi spuse liniştitor:

— Nu îţi face griji, n-o să murim de foame, am nişte bani de pe urma vânzării comisionului meu. Asta ar trebui să ne ajungă până îmi găsesc ceva ca lumea de lucru. O să trăim confortabil, spuse el înghiţind în sec în timp ce privirea îi rătăcea peste dealuri. Spera ca expresia lui să nu-i trădeze suferinţa. Mă duc să mă plimb. O să facem planurile necesare diseară, după cină. Cred că vei putea să îţi păstrezi lucrurile personale.

— O să ne descurcăm destul de bine, spuse ea ridicându-se încet. O să vezi că, deşi nu sunt vătaf, pot să fac să meargă lucrurile strună într-o gospodărie.

El încuviinţă din cap, după care îşi luă tălpăşiţa, bucuros să poată respira aerul rece de februarie. Îşi petrecuse înăuntru toate cele douăzeci şi patru de ore de când se întorsese acasă, examinând registrele contabile şi ascultând veştile dezastruoase pe care i le dădea avocatul familiei. În plus, îl concediase şi pe vătaful cel insolent şi incompetent care fusese angajat după ce tatăl lui Kenneth nu se mai interesase de moşie.

Poate că Hermione îi făcuse vrăji fostului viconte, căci acesta păruse cu totul alt om după ce se căsătorise cu ea. În copilărie,

Kenneth simţise un amestec de dragoste, respect şi teamă pentru părintele lui. Acum nu mai avea decât mânie şi dispreţ.

Pe măsură ce paşii îl purtau de-a lungul unei poteci care era acolo de dinainte de domnia lui Henric al VIII-lea, începu să se relaxeze. Ştia fiecare deal şi fiecare bucăţică de peisaj ca în palmă, şi, totuşi, toate îi păreau noi, căci trecuseră cincisprezece ani, care puteau fi o eternitate.

Poate că pentru unii peisajul iernatic putea fi deprimant, dar lui Kenneth îi plăceau la nebunie culorile lui potolite. Copacii aveau mii de nuanţe cenuşii, iar norii schimbători lunecau pe cer asemenea unor fiinţe vii. Nu peste multă vreme, aveau să iasă la lumină mugurii primăvăratici, explodând în splendoare de verdeaţă. Se opri lângă un pârâiaş şi privi susurul cristalin al apei printre buruieni încurcate şi pietre lucitoare. Totul de aici era acasă pentru el şi îi aparţinea, cel puţin pentru încă o lună, două.

Aruncă o piatră în apa pârâiaşului şi îşi continuă drumul. Avea să poată face în aşa fel încât el şi sora lui să supravieţuiască, însă viaţa lui Beth fusese distrusă. Aceasta era drăguţă, deşteaptă şi bună la inimă, şi probabil că, dacă ar fi avut o zestre mai de Doamne-ajută, s-ar fi putut mărita în ciuda problemei de la picior. Diformitatea ei, însă, alături de lipsa de mijloace financiare o cam condamnau să rămână fată bătrână.

Se opri pe vârful dealului de pe moşia Sutterton. Deasupra lui, ramurile văduvite de frunze ale mestecenilor ţeseau minunate desene complicate, meşteşugit alcătuite. Luă în pumni o mână de pământ uscat şi sfărâmicios. Strămoşii lui trăiseră, munciseră şi muriseră pe aceste pământuri secole de-a rândul, iar acum, din cauza nechibzuitului său tată, moşia avea să fie vândută unor străini.

Chiar dacă nu se pricepea prea mult la agricultură, iubise de la bun început aceste pământuri la fel de mult cum îşi iubise mama. Aruncă pumnul de humă cu un sunet gutural, plin de deznădejde. Ar renunţa la şansa lui la Paradis pentru a salva Sutterton. Deşi un om ca el, care îşi petrecuse jumătate din viaţă comiţând crime de război, nu avea nicio şansă de a ajunge vreodată în rai.

Vântul rece îi şuiera prin păr în timp ce cobora colina. Deşi nu avea cu adevărat nicio speranţă, se întrebă, totuşi, dacă ar putea să se împrumute suficienţi bani cât să plătească o parte din ipoteci. Poate astfel ar putea câştiga timp ca să vândă ceva pământ şi să facă profitabilă partea de moşie rămasă.

Dar suma de care avea nevoie era enormă – cel puţin douăzeci de mii de lire. Înainte de a se întoarce la moşie, luase legătura cu mai mulţi bancheri de la Londra. Aceştia fuseseră politicoşi cu el, căci era de rang nobil, însă niciunul nu avea de gând să împrumute bani unui om care nu moştenise decât datorii. Şi pe atunci încă nu aflase cât de gravă era, de fapt, situaţia.

În plus, nu ştia pe nimeni care i-ar încredinţa o asemenea sumă. Cei mai buni prieteni ai lui erau soldaţii din fostul lui regiment, brigada de puşcaşi. Deşi o unitate de luptă de elită, aceasta nu era, nici pe departe, la modă. Majoritatea ofiţerilor din cadrul brigăzii erau fii de doctori, de vicari ori de mici nobili de ţară şi, asemenea lui, erau nevoiţi să trăiască din soldă, ba uneori să şi trimită ceva bani acasă.

Singura excepţie o reprezenta cel mai bun prieten al lui, Lord Michael Kenyon, însă, deşi era de viţă nobilă şi avea un venit confortabil, acesta era doar fiul mai mic al familiei. În plus, se şi căsătorise de curând şi aştepta un copil. Prin urmare, era puţin probabil să se poată lipsi de douăzeci de mii de lire chiar dacă Kenneth s-ar încumeta să îi ceară bani. Iar asta chiar nu avea să o facă nici în ruptul capului. Îl bătuse destul la cap pe Michael în trecut cu problemele lui.

În momentul în care ajunse la marginea moşiei, epuizase deja toate variantele prin care ar putea să o salveze. Se întoarse spre casă cu chipul împietrit. Sutterton era sortită pieirii. Sosise momentul să se gândească la viitor. Acum, că războiul se încheiase, mulţi foşti ofiţeri aveau să caute de lucru, dar, din fericire, avea ceva relaţii care l-ar putea ajuta să îşi găsească o slujbă acătării.

Când ajunse înapoi în holul de la intrare, era deja oarecum împăcat cu perspectivele acestea sumbre. După ce intră, fu salutat de singurul servitor care mai rămăsese la conac,

bătrânul lor majordom, Harrod.

— Aveţi un oaspete, Lord Kimball, spuse acesta, întinzând spre el o tavă cu o carte de vizită cu un gest atât de elegant, încât ai fi crezut că Sutterton era vreun palat regal. Domnul a dorit să vă aştepte.

„Lord Bowden", citi Kenneth încruntându-se, căci nu îşi amintea deloc numele.

— Unde este dumnealui?

— Mi-am permis să îl invit pe Lord Bowden în bibliotecă, spuse Harrod, tuşind uşor.

Cu alte cuvinte, cărbunele era cam scump, şi biblioteca era singura cameră încălzită deschisă oaspeţilor. Kenneth îi înmână pălăria şi pelerina majordomului, după care străbătu holul îngheţat spre biblioteca doar o idee mai călduţă.

Când Kenneth intră în încăpere, oaspetele lui se ridică de pe scaunul de lângă şemineu pe care îl ocupa. Lord Bowden avea în jur de cincizeci de ani, era cam slab şi noduros şi afişa un aer de încredere în sine deplină. Fără privirea intensă, întunecată, care părea să te cântărească permanent, ar fi putut trece foarte bine neobservat.

— Ne cunoaştem cumva, Lord Bowden, sau aţi fost prieten cu tatăl meu? întrebă Kenneth, rupând tăcerea.

— L-am cunoscut pe tatăl dumitale, deşi n-am fost prieteni apropiaţi, spuse Bowden, reluându-şi locul fără a cere permisiunea. Am venit să discutăm despre afaceri.

— Dacă vă datorăm bani, să ştiţi că nu am ce face, moşia e la un pas de faliment.

— Ştiu asta. E bine-cunoscută situaţia financiară a familiei Wilding, spuse Bowden, privind în jur la biblioteca sărăcăcioasă. Din acest motiv, am reuşit să cumpăr ipotecile neplătite cu o reducere considerabilă. Valoarea lor de drept este de cincizeci de mii de lire, şi niciuna nu a fost plătită la timp, continuă el, scoţând din buzunarul interior un teanc de hârtii pe care le aşează pe birou.

Kenneth scana repede documentele. Erau cât se poate de autentice, conţinând inclusiv semnătura tatălui lui. Sfârşitul venise mai repede decât se aşteptase.

— Aţi făcut o afacere proastă, Lord Bowden. Încercând să nu îşi arate amărăciunea, Kenneth deschise apoi un sertar al biroului, scoţând la iveală cheile moşiei Sutterton. Erau duzini de chei înşirate pe un inel masiv din fier forjat, care se loveau unele de altele asemenea zalelor unui lanţ. Vă doresc să vă bucuraţi din plin de noua proprietate. Ar fi o idee bună să păstraţi servitorii. Au mai rămas puţini, dar sunt cât se poate de loiali. Eu şi sora mea vom pleca mâine, deşi, dacă insistaţi, bănuiesc că am putea să plecăm chiar în această seară, spuse Kenneth şi îi aruncă lui Bowden inelul greu cu chei.

Luat prin surprindere, Bowden nu reuşi să prindă cheile la timp, şi acestea ricoşară în braţul scaunului şi căzură cu un zgomot disonant pe podea. Bărbatul se holbă la inelul cu chei preţ de o clipă, după care ridică privirea spre Kenneth.

— Nu am venit să vă dau afară, ci pentru a vă face o propunere, spuse el.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi dispus să extindeţi termenul-limită pentru plata ipotecilor? întrebă Kenneth, înăbuşindu-şi o urmă de speranţă. Dat fiind starea proprietăţii, o să treacă ani buni până să pot plăti altceva decât dobânda.

— Nu am veni aici ca să negociez condiţii noi pentru ipoteci, spuse Bowden pe un ton detaşat. Dacă îmi puteţi face un anumit serviciu, am de gând să şterg datoriile şi să vă înmânez ipotecile.

Kenneth se holbă uluit la oaspetele lui. Totul suna prea bine pentru a fi adevărat, iar, din experienţa lui, putea spune că aşa şi stăteau, de fapt, lucrurile.

— Ce doriţi în schimb, sufletul meu nemuritor?

— Nu sunt Mefisto, şi vă priveşte ce faceţi cu sufletul dumneavoastră, spuse Bowden zâmbind uşor. Sutterton vă poate aparţine. Tot ce trebuie să faceţi este să distrugeţi pe cineva.

Chiar suna prea bine pentru a fi adevărat. Bowden era nebun, desigur!

— Îmi pare rău, sunt soldat, nu asasin. Dacă vreţi pe cineva care să comită o crimă, trebuie să căutaţi în altă parte, spuse Kenneth cu o strâmbătură în timp ce împingea înapoi

documentele către Bowden.

— Dacă mi-aş dori pur şi simplu să ucid pe cineva, aş putea găsi vreun ticălos care să facă treaba asta pe câţiva şilingi, spuse Bowden ridicând sprâncenele dispreţuitor. Ceea ce doresc eu e ceva mai complicat. Un om care este mai presus de orice bănuială a comis o crimă groaznică. Vreau ca acesta să fie dat în vileag, aruncat în închisoare şi executat, spuse bărbatul în timp ce unul dintre muşchii feţei îi zvâcnea spasmodic. Vreau să văd cum preţioasa lui reputaţie se face zdrenţe şi toată lumea ajunge să înţeleagă cât e de ticălos – şi cred că dumneavoastră sunteţi omul care poate face asta pentru mine.

Kenneth simţi un semnal de alarmă sunând undeva în mintea lui. Dacă avea vreo urmă de judecată, trebuia să îl dea pe acest zănatic pe uşă afară.

Totuşi, viitorul moşiei Sutterton se afla în mâinile lui Bowden, şi Kenneth trebuia să îl asculte, pentru binele lui şi al surorii sale.

— De ce-aţi venit la mine? Nici măcar nu ne cunoaştem.

— Am aflat de dumneata la un moment dat, când tatăl dumitale te-a menţionat în trecere. Asta m-a intrigat şi m-a determinat să îmi doresc să aflu mai multe. Este neobişnuit ca un tânăr de viţă nobilă să îşi ascundă rangul şi să se înroleze în armată ca simplu soldat. Nu numai că ai supravieţuit, ci ai şi devenit ofiţer prin curajul dovedit, prin propriile tale merite. Cu toate acestea, mai există oameni curajoşi, spuse Bowden, mijindu-şi ochii. Tu ai două calităţi care te fac unic.

— Probabil una dintre ele este că sunt nebun, altfel nu aş sta să ascult asemenea lucruri, spuse Kenneth sec. Care este cealaltă?

— Ai fost ofiţer însărcinat cu misiuni de recunoaştere în Spania, continuă Bowden ignorând întreruperea. Asta înseamnă că eşti neînduplecat şi plin de resurse şi ai capacitatea de a obţine informaţii. Din câte am înţeles, ţi se spunea Războinicul Diavol.

— Era doar o poreclă pe care am căpătat-o după ce am vânat un grup de dezertori francezi care îi teroriza pe ţăranii spanioli. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice ofiţer.

— Probabil, dar ai fost extraordinar de eficient, spuse Bowden, cu o privire speculativă. După trei ani petrecuţi ca agent secret, ai fost capturat de francezi şi ţinut prizonier timp de câteva zile bune. După ce ai evadat, te-ai întors la datorie alături de regimentul tău. Nimeni nu pare să ştie de ce.

Kenneth se gândi la Maria, conştient că n-avea să-i spună nici în ruptul capului lui Bowden de ce renunţase la slujba de spion.

— Dacă aveţi nevoie de un spion personal, de ce nu angajaţi un Bow Street Runner[1]? Aceştia sunt mult mai în măsură să cerceteze o crimă.

— Chiar am angajat unul, dar nu a reuşit să găsească nimic semnificativ. Am nevoie de cineva care să poată pătrunde în casa vinovatului şi să investigheze din interior, şi aici intervii tu, spuse Bowden studiind chipul aspru al lui Kenneth şi trupul lui musculos, cu umeri laţi. Recunosc că nu prea pari, dar ştiu din surse sigure că eşti un artist talentat.

— Nu sunt artist, spuse Kenneth înţepat. Doar îmi place să desenez.

— În fine, cum doreşti, replică Bowden, ridicând din nou din sprâncene. În orice caz, mi s-a spus că ai profitat de anii petrecuţi pe continent şi ai studiat artele şi arhitectura ori de câte ori ţi-au permis îndatoririle militare. Ai văzut comorile Spaniei, Franţei şi Ţărilor de Jos, capodopere pe care puţini englezi tineri au reuşit să le vadă. Asta te va ajuta să pătrunzi în casa ticălosului.

Conversaţia devenea din ce în ce mai ciudată.

— Aveţi nevoie de un spion curajos lipsit de milă şi totodată cunoscător de artă şi sunteţi dispus să cheltuiţi o avere pentru a face rost de unul, spuse Kenneth fără vreo inflexiune în glas. De ce?

— Omul pe care doresc să îl dau în vileag este pictor. Un om care nu se pricepe la artă nu ar reuşi să se apropie de el îndeajuns pentru a-l cerceta, spuse Bowden cu un zâmbet de gheaţă. Înţelegi acum de ce consider că eşti unicul potrivit pentru această însărcinare.

— Un pictor? spuse Kenneth prevăzător. Cine este prada

dumneavoastră?

— Înainte de a-ţi dezvălui acest lucru, trebuie să îmi dai cuvântul tău că nu vei vorbi cu nimeni despre asta chiar dacă îmi vei refuza propunerea, spuse Bowden ezitând. Vreau să se facă dreptate, Kimball, şi am de gând să mă asigur că asta se va întâmpla.

— Aveţi cuvântul meu.

— Omul despre care vorbesc este Anthony Seaton, spuse Bowden mijindu-şi ochii până când deveniră două linii subţiri.

— Sir Anthony Seaton! exclamă Kenneth, uitându-se lung la oaspetele lui. Dumnezeule, sper că glumiţi!

— Nu aş glumi cu asemenea lucruri, sări Bowden. Reacţia dumitale demonstrează de ce este atât de dificil să ruinezi un astfel de om. Nimeni nu vrea să creadă că este un infractor.

Kenneth scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea. Deşi era cunoscut cu precădere pentru portretele sale, Sir Anthony pictase şi tablouri superbe de mare întindere, cu subiecte istorice. Kenneth văzuse gravuri cu operele acestuia, iar forţa care emana din ele îl impresionase profund.

— E unul dintre cei mai mari pictori ai Marii Britanii.

— Într-adevăr, admise Bowden îndreptând o cută de pe pantalonii lui impecabili din piele de căprioară. Şi e, totodată, şi fratele meu mai mic.

capitolul 2

— Nu am de gând să mă implic într-o răfuială de familie, spuse Kenneth după ce îşi reveni puţin din uimire.

— Nici măcar pentru a prinde un ucigaş în capcană şi a-ţi salva moştenirea făcând asta? replică Bowden şoptit. Nu este o simplă răfuială de familie. Este vorba despre a face dreptate.

Simţind dintr-odată nevoia covârşitoare de a bea ceva, Kenneth se ridică şi, îndreptându-se spre bufetul bine aprovizionat al tatălui său, îşi turnă două măsuri de coniac, după care îi dădu un pahar şi oaspetelui său şi se întoarse la locul lui.

— Va trebui să îmi povestiţi toată tărăşenia înainte de a lua vreo decizie cu privire la propunerea asta nebunească, spuse el după ce luă o înghiţitură mare de coniac.

— Da, bănuiesc că trebuie să fac asta, admise Bowden fără tragere de inimă. Cu douăzeci şi opt de ani în urmă, eram logodit cu o tânără pe nume Helen Cosgrove, spuse acesta cu privirea fixată pe paharul de coniac, din care nu luase nicio înghiţitură. Avea părul roşu ca focul şi era… foarte frumoasă. Nunta fusese deja anunţată în ziare, însă, cu o săptămână înainte de eveniment, ea a fugit cu fratele meu Anthony.

Kenneth îşi ţinu răsuflarea. Nici nu era de mirare că exista atâta ură între cei doi fraţi.

— Douăzeci şi opt de ani sunt cam mulţi pentru a aştepta răzbunarea.

— Crezi că sunt atât de meschin? spuse Bowden, fulgerându-l cu privirea. Trădarea lor m-a înfuriat la culme, şi n-am mai vorbit niciodată cu niciunul dintre ei. Deşi nu am reuşit să îi iert, am înţeles cum s-a întâmplat totul. Helen reprezenta o tentaţie pentru orice bărbat, şi Anthony era un artist strălucit şi un romantic. În cele din urmă, societatea a trecut cu vederea modul în care s-au comportat, şi s-a spus despre ei că au o relaţie izvorâtă dintr-o mare dragoste, continuă el, după care se opri.

— Spuneaţi ceva despre o crimă, îl îmboldi Kenneth atunci

când tăcerea deveni apăsătoare.

— Helen a murit vara trecută la casa lor din Lake District, replică Bowden cu voce limpede. S-a spus că ar fi fost un accident, dar eu ştiu mai bine ce s-a întâmplat. Se vorbea de ani de zile despre aventurile lui Anthony, şi probabil asta a fost o veste sfâşietoare pentru o femeie rafinată ca Helen. Când a murit, se auzea că Anthony se săturase de ea şi voia s-o ia de soţie pe amanta lui din acel moment. Întotdeauna a fost un egoist nenorocit. Cred că fie a omorât-o pe Helen cu mâna lui, fie a făcut-o atât de nefericită, încât aceasta şi-a luat viaţa, spuse Bowden aplecându-se în faţă, cu o privire feroce. Oricum, asta l-ar face la fel de responsabil de moartea ei ca şi cum ar fi omorât-o cu mâna lui. A determina o femeie să se sinucidă poate fi echivalentul moral al comiterii unei crime, dar legea vede altfel lucrurile.

— Doriţi să credeţi tot ce e mai rău despre fratele dumneavoastră, dar se pare că toată lumea a considerat că moartea lui Lady Seaton a fost un accident, spuse Kenneth fără menajamente. Poate chiar aşa s-a întâmplat.

— O femeie în putere nu cade de pe stânci pe vreme frumoasă, mai ales când ştie locurile alea ca în palmă, spuse Bowden strâmbând din nas. Poliţia a reuşit să afle totuşi că, după ce Helen a căzut de pe stâncă, la locul faptei s-au putut vedea urme de luptă. Cum însă fratele meu este „dincolo de orice suspiciune”, nu s-a gândit nimeni să îl acuze.

Era o afacere cam putredă. Chiar dacă Bowden era nebun, nebunia lui era una controlată şi rece.

— Poate aveţi dreptate, poate că Seaton chiar şi-a omorât soţia, spuse Kenneth tărăgănat, dar orice investigaţie, oricât ar fi de bună, nu ar reuşi să dovedească dincolo de orice îndoială ce s-a întâmplat acolo.

— Înţeleg asta, spuse Bowden cu o privire de oţel, dar nu voi avea pace până nu mă asigur că moartea ei e cercetată aşa cum trebuie. Am venit la dumneata pentru că m-am gândit că ai cele mai mari şanse de reuşită. Dacă îmi dai cuvântul dumitale de gentilom şi de ofiţer că vei face tot ce îţi stă în puteri pentru a afla împrejurările în care a avut loc moartea lui Helen, atunci

când afacerea e încheiată, îţi voi şterge ipotecile. Dacă găseşti dovezi concludente că Anthony e vinovat, îţi voi mai da încă 5.000 de lire, pentru a te ajuta să îţi pui din nou moşia pe picioare.

Era o ofertă incredibilă, de-a dreptul miraculoasă. Kenneth lăsă jos paharul gol de coniac şi se ridică şi începu să păşească nervos prin bibliotecă. Propunerea lui Bowden era nebunească şi aproape ilegală, şi, dacă avea vreo fărâmă de minte rămasă, Kenneth ar fi trebuit să îl dea pe Bowden pe uşă afară. Însă el nu fusese niciodată un om prea chibzuit.

Dacă accepta, ar salva moşia Sutterton, şi Beth s-ar putea bucura de viaţa pe care o merita, ar avea parte de o introducere în saloanele din Londra în sezon şi, dacă ar dori să se căsătorească, i-ar putea asigura şi o zestre. Moşia ar deveni profitabilă, iar servitorii şi ţăranii ar duce în sfârşit un trai îndestulat, după atâţia ani în care totul fusese lăsat în paragină. Cât despre el…

Kenneth se opri lângă şemineu şi îşi trecu mâna peste policioara minunat sculptată. Când era copil, obişnuia să inventeze poveşti despre figurinele sculptate în lemnul de nuc al acesteia.

Sutterton ar da un sens vieţii lui. Înainte de bătălie, în tranşeele mocirloase sau sub povara căldurii apăsătoare din Spania şi în nopţile de iarnă, când tremura de frig, visase la ceea ce avea să facă odată întors acasă. Făcuse planuri complicate de modernizare a bătrânei clădiri unde te trăgea curentul, fără a afecta însă influenţele stilului Tudor în care fusese construită. Dacă accepta propunerea lui Bowden, într-o bună zi putea să transforme aceste vise în realitate.

Şi cui avea să-i facă el rău? Dacă Sir Anthony era vinovat, atunci merita să fie pedepsit, chiar dacă era cel mai bun pictor din Anglia. Dacă era nevinovat, dincolo de orice îndoială, poate că adevărul avea să îl scape pe Lord Bowden de această obsesie care îi provoca atâta nelinişte. Iar dacă nu putea dovedi nimic în niciuna dintre aceste direcţii, Kenneth tot avea să salveze Suttertonul.

Deveni uşor superstiţios când îşi aminti că nu trecuse o oră

de când îşi spusese că era gata să renunţe la şansa lui la Paradis pentru a-şi salva moştenirea. Dar Bowden nu era un demon, ci doar un nobil englez aflat în dificultate.

— Trebuie să întocmim un contract în care să menţionăm termenii înţelegerii noastre, spuse Kenneth, întorcându-se spre oaspetele lui.

— Desigur, admise Bowden cu ochi strălucitori. Adu hârtie şi cerneală şi îl întocmim pe loc.

După jumătate de oră de discuţii şi scris, fiecare dintre cei doi bărbaţi îşi avea propriul exemplar al contractului. Desigur, niciunul nu intenţiona să îl facă public, dar existenţa acestuia garanta faptul că fiecare avea să îşi respecte partea de înţelegere.

— Să ciocnim în cinstea unei misiuni benefice amândurora, spuse Kenneth ridicându-se şi umplând din nou paharele cu coniac de îndată ce semnară amândoi.

— Pentru succes, spuse Bowden, ridicând paharul. După ce dădu coniacul pe gât, în loc să îl soarbă încetişor, aruncă paharul în foc, unde acesta se sparse, împroşcând stropi de coniac ce dădură naştere unor flăcări mici, albastre. Şi fie ca fratele meu să ardă în focul Gheenei pentru ceea ce a făcut, continuă el cu vădită furie în glas.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, tensionând atmosfera, până când Kenneth rupse tăcerea:

— Aţi spus că trebuie neapărat să pătrund în casa lui Sir Anthony. De vreme ce v-aţi gândit la toate, bănuiesc că aveţi un plan în acest sens, zise el.

— Secretarul fratelui meu tocmai şi-a găsit o slujbă mai bună, spuse Bowden, încuviinţând din cap. Morley a fost genul de băiat bun la toate, care practic avea în grijă casa, care e un mic haos în ocaziile cele mai fericite. În lipsa lui Morley, situaţia se va înrăutăţi destul de repede, aşa că du-te la fratele meu şi cere-i slujba asta.

— Bine, dar de ce ar accepta să mă ia ca secretar? întrebă Kenneth surprins. Cu siguranţă mai sunt şi alţi candidaţi mult mai potriviţi.

— Anthony nu o să pună anunţ pentru slujbă dacă găseşte

mai întâi pe cineva potrivit. Faptul că ai fost în armată e de ajutor, căci fratele meu are o admiraţie romantică pentru militari, însă cred că decisiv va fi faptul că te pricepi la artă, spuse Bowden, cântărindu-şi vorbele. Înfăţişează-te la casa lui Anthony şi spune-i că te-a trimis un prieten de-al lui care doreşte să îşi păstreze anonimatul, pentru că ştie că este mare nevoie de calităţile tale de bun organizator. Desigur, asta îl va amuza pe fratele meu.

— Şi restul familiei? întrebă Kenneth sperând că avea să fie atât de uşor pe cât spunea Bowden. S-a căsătorit Sir Anthony cu amanta lui?

— Nu încă, spuse Bowden ezitând. Poate s-a gândit că ar trezi bănuieli dacă s-ar recăsători imediat.

— Are copii? întrebă Kenneth luând încă o înghiţitură de coniac.

— O fiică, Rebecca. Cred că are douăzeci şi şapte de ani. E o fată bătrână compromisă.

— Mai poate fi o femeie fată bătrână dacă a fost compromisă?

— Dacă vrei, poţi să zici că este o femeie de moravuri uşoare, spuse Bowden ridicând indiferent din umeri. La optsprezece ani a fugit cu un aşa-zis poet, după care nu a avut nici măcar decenţa de se mărita cu el.

„Se pare că asta era o trăsătură de familie”, se gândi Kenneth.

— Locuieşte cu tatăl ei? întrebă el.

— Da. Faptul că a primit-o din nou în casa lui arată tocmai ce standarde morale joase are.

Kenneth nu era de acord cu asta. Pentru el, a-ţi alunga unica fiică de acasă pentru o greşeală din tinereţe ar fi fost cu mult mai imoral, însă ţinu asta pentru el.

— Ea ar fi persoana cea mai potrivită să se ocupe de casă, nu secretarul tatălui ei. Mă întreb de ce nu o face.

— Poate e leneşă sau incompetentă, bănuiesc că o să afli dumneata motivul, spuse Bowden ridicându-se şi oferindu-i un zâmbet glacial. Până la urmă, îţi plătesc o mică avere ca să afli tot ce se poate privind viaţa fratelui meu.

În timp ce Kenneth îl conduse pe vizitator, se întrebă, confuz, dacă mirosul slab din hol era de mucegai sau pucioasă.

Înainte de a se schimba pentru a coborî la cină, Kenneth îi făcu o vizită surorii lui, pentru a-i da vestea cea bună. Aceasta stătea în dormitorul ei, la fereastră, profitând de lumina de afară, care scădea văzând cu ochii, pentru a cârpi nişte lucruri.

— E foarte frig aici, Beth, spuse el, încruntându-se în timp ce traversa camera, îndreptându-se spre cămin. Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

— Nu e nevoie să irosim cărbunele, sunt obişnuită cu frigul, replică ea ridicând privirea de la faţa de pernă pe care o cârpea.

Kenneth îngenunche şi puse o mână de cărbune în focul pirpiriu. Aţâţă mai tare focul folosindu-se de burduf, şi, în curând, o căldură plăcută începu să vină dinspre şemineu.

— Doamne, Dumnezeule, Rembrandtul! exclamă el după ce se ridică şi dădu cu ochii de un mic tablou. Credeam că s-a zis cu el!

— Îmi pare rău, trebuia să-ţi fi spus ieri, dar am uitat complet, atât am fost de bucuroasă de întoarcerea ta, răspunse Beth apucându-se din nou de cusut. Ori de câte ori venea la Sutterton, Hermione căuta lucruri de valoare pe care să le ia cu ea la Londra. Ştiam că tabloul ăsta e preferatul tău, aşa că am schimbat rama lui cu urâţenia aia de peisaj din hol, aducând aici Rembrandtul. A intrat şi aici Hermione o dată, dar nu s-a dat în vânt după tablou.

— Slavă Domnului! Deşi nu e una dintre principalele lui opere, tabloul valorează totuşi în jur de o sută lire, ceea ce ar fi fost suficient cât să o facă pe Hermione să pună mâna pe el.

Simţind cum inima începe să îi bată mai cu putere, Kenneth se îndreptă spre micul tabloul înfăţişând o natură moartă cu fructe şi flori. În noua lui ramă, nu era greu să îl treci cu vederea, deşi un ochi antrenat ar fi recunoscut oricum în el opera unui maestru. Îi plăcuseră întotdeauna culorile şi formele acelea senzuale. Cum era oare posibil să obţii o asemenea profunzime şi bogăţie a culorii?

Profund mişcat de faptul că sora lui ţinea atât de mult la el,

încât făcuse efortul să salveze tabloul de dragul lui, ridică privirea spre ea şi fu surprins de cât de mult semăna cu mama lor.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Beth! spuse el încet. Credeam că nu am să mai văd vreodată tabloul ăsta.

— Mă bucur, spuse ea zâmbind. Nu o să pierdem tabloul când dăm faliment, nu-i aşa? continuă ea, şi zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Se prea poate să ni se fi schimbat norocul, spuse el, aducându-şi aminte motivul pentru care venise. M-a vizitat azi un domn şi mi-a cerut să îl ajut cu ceva care ar putea salva Sutterton.

— Dumnezeule mare, şi ce însărcinare ar putea asigura aşa ceva? întrebă Beth ţinându-şi răsuflarea şi lăsând să-i cadă lucrul de mână în poală.

— E o afacere ciudată, şi deocamdată nu pot vorbi despre asta. Însă dacă totul merge aşa cum trebuie, anul viitor vei putea fi prezentată la curte drept domnişoara Wilding de Sutterton. Ceea ce face nu e periculos sau ilegal, doar ciudat, continuă el, anticipând întrebările care se întrevedeau din expresia surorii lui. Cu toate acestea, va trebui să plec la Londra pentru o vreme, între câteva săptămâni şi câteva luni. O să îţi las o parte din banii obţinuţi de pe urma vânzării funcţiei mele, ca să ai cu ce acoperi cheltuielile casei.

— Dar pleci atât de curând? întrebă Beth, incapabilă să îşi ascundă dezamăgirea din glas.

Kenneth se fâţâi pe scaun, deloc în largul lui. Sora lui stătuse deja mult prea multă vreme singură. Brusc îi veni o idee.

— Săptămâna trecută, când am trecut prin Londra, m-am întâlnit cu prietenul meu Jack Davidson. Ţi-am scris de el în scrisorile mele. Nu îşi mai poate folosi braţul stâng, fiind rănit la Waterloo, şi nu prea ştie ce să facă cu viaţa lui de când i s-a întâmplat asta. Cu toate acestea, e fiul mai mic al unui nobil de ţară şi se pricepe la agricultură. Dacă nu ai nimic împotrivă, vreau să îl invit la Sutterton. Cred că va fi dispus să vină aici şi să îndeplinească temporar funcţia de vătaf. Ar putea avea grijă de cele necesare dacă reuşim să păstrăm moşia.

— S-ar putea ca domnul Davidson să-şi găsească locul aici, spuse Beth uitându-se confuză la bastonul ei, dar totuşi va trebui să îmi caut o doamnă de companie. O să îi scriu verişoarei Olivia, continuă ea după câteva clipe de gândire. O să vină dacă o las să stea în apartamentul regal.

— Aşa, spuse Kenneth zâmbind. Să sperăm că şi restul se va aranja la fel de uşor.

În timp ce se îndrepta însă spre camera lui pentru a se îmbrăca pentru cină, simţi cum îi pierea buna dispoziţie. Se gândi cât de mult îi luase lui Faust până începuse să aibă îndoieli legate de înţelegerea lui cu Mefisto.

capitolul 3

Sir Anthony Seaton aruncă o privire dezaprobatoare asupra farfuriilor aranjate în camera pentru micul dejun.

— Care va să zică, bucătarul crede că asta se cheamă o masă? Idiotul ăla de francez ar merita să îl dau afară!

— Dar *l-ai dat* afară deja, tată, replică Rebecca Seaton fără a-şi ridica privirea de pe caietul de crochiuri de lângă farfuria ei. Ai scăpat de el ieri.

— Ah, da, aşa este, spuse tatăl ei, încruntându-se. Nemernicul ăla insolent a meritat-o. Dar de ce nu a fost înlocuit?

— Ia ceva timp să găseşti un bucătar, mai ales când toate agenţiile de personal mă cam evită, spuse ea, făcând o pauză pentru a muşca dintr-o bucată de pâine prăjită. Am ajuns bine-cunoscuţi pentru frecvenţa cu care pleacă servitorii de la noi. Din fericire, servitoarea de la bucătărie se pricepe cât de cât să gătească.

— Şi de unde ştii tu asta? De cele mai multe ori, nici măcar nu observi ce mănânci, spuse Sir Anthony uitându-se urât la ea. De ce nu te ocupi mai mult de casă?

Ştiind că dispoziţia tatălui ei nu avea să se îmbunătăţească dacă nu îşi lua ceaiul de dimineaţă, Rebecca lăsă jos creionul şi se duse să îi toarne în ceaşcă. Amestecă laptele în ceai, adăugă zahăr şi îi înmâna băutura fierbinte.

— Dacă mi-aş petrece vremea ocupându-mă de asemenea lucruri, nu te-aş mai putea ajuta în atelier.

— Asta aşa e, admise tatăl ei, luând o înghiţitură de ceai fierbinte. Să-l ia naiba pe Tom Morley cu plecatul lui! Nu se pricepea el prea mult la treburile domestice, dar tot era mai bine cu el.

— L-ai intervievat pe tânărul pe care l-a propus domnul Morley ca înlocuitor? întrebă Rebecca fără prea mari speranţe.

— Era un începător neştiutor. Departe de a fi persoana potrivită.

Rebecca oftă. Acum trebuia să pună anunţuri prin ziare ca să

găsească un nou secretar, şi, cum tatăl ei nu avea răbdare să vizioneze candidaţii, ei urma să-i revină sarcina de-a tria mulţimea de doritori. Sperase că avea să apară în scurt timp cineva potrivit.

— Două dintre agenţii au promis să ne trimită câţiva bucătari astăzi şi, cu puţin noroc, unul dintre ei va fi cel potrivit.

— Ai grijă să nu mai angajezi încă un artist de ăsta temperamental, spuse el, punându-şi două felii de şuncă în farfurie.

— O să fac tot ce îmi stă în puteri, replică ea sec. În nicio casă nu pot convieţui doi artişti temperamentali, continuă ea, şi tatăl ei îi oferi acel zâmbet care îi făcea până şi pe duşmanii săi să îi ierte accesele de trufie.

— Ai dreptate, şi eu sunt unul dintre ei, spuse el, oprindu-se apoi şi privind peste umărul ei. La ce lucrezi?

— Mă gândesc la Doamna Lacului[{2}], spuse ea, înclinând caietul de schiţe ca să poată vedea şi el desenele. Ce părere ai despre compoziţia asta?

— E interesant că ai reprezentat-o pe jumătate nimfă şi pe jumătate războinic, spuse tatăl ei, studiind desenul. Îmi place cum i se revarsă părul pe luciul apei în timp ce ridică Excalibur[{3}].

Ei bine, asta era o mare laudă din partea lui Sir Anthony Seaton, care nu era deloc diplomat când venea vorba despre artă.

Rebecca se ridică. Spera ca tatăl ei să găsească cât mai curând un secretar, astfel încât ea să poată începe lucrul la noul tablou.

Rebecca plănuise să petreacă doar câteva minute schiţând studiul pentru Doamna Lacului, dar, când ridică din nou privirea din caietul de schiţe, îşi dădu seama că trecuse binişor de prânz şi ea încă nu scrisese anunţul pentru poziţia de secretar. Acum era prea târziu să o facă, fiindcă nu mai putea intra în ediţia de a doua zi a ziarelor. Ah, la naiba! În plus, nu era mulţumită nici de schiţele pentru Doamna Lacului.

Se ridică şi îşi destinse muşchii încordaţi, plimbându-se apoi prin camera cu acoperiş în pantă cu caietul de schiţe în mână. Atelierul ei ocupa aproape jumătate din pod şi era micul ei sanctuar. Nimeni nu intra aici fără să îi ceară voie, nici măcar tatăl ei.

Se cocoţă pe băncuţa de la geam şi privi afară. Casa era situată pe colţ, ceea ce îi dădea ocazia de a observa traficul de pe ambele străzi. Dedesubt, pe Hill Street, recunoscu doi servitori din cartier care se opriseră din treburile lor pentru un mic flirt. Frumuşica servitoare făcu un mic gest cochet în timp ce ridica privirea la lacheul tânăr şi chipeş.

Rebecca întoarse pagina caietului de schiţe şi trasă repede gâtul arcuit al fetei şi ochii care îl priveau aţâţător pe tânăr. Într-o bună zi, avea să deseneze o serie de scene cu îndrăgostiţi. Poate avea să înveţe şi ea ceva despre dragoste dacă făcea asta.

Când ridică din nou privirea, observă un negustor ambulant împingându-şi roaba uzată înspre Waverton Street. Bătrânul negustor uscat ca un ţâr venea în mod obişnuit în zonă şi tatăl ei îl luase adesea de lângă căruţul lui pentru a-i poza pentru diverse personaje secundare în tablourile lui de mari dimensiuni. Negustorul fusese încântat că avea să fie „faimos pentru eternitate”.

Tocmai se pregătea să plece de la fereastră, când văzu un bărbat dând colţul dinspre Waverton. Îi atrase atenţia prin felul în care se mişca. Mergea drept, plin de încredere în sine, aproape trufaş. Deşi era îmbrăcat ca un gentilom, silueta lui masivă, musculoasă te ducea cu gândul la un muncitor. Ce contradicţie interesantă!

Bărbatul ezită să dea colţul şi privi în jos pe Hill Street. Rebecca rămase cu gura căscată când acesta întoarse capul şi îi putu vedea chipul. Nu era chipeş, dimpotrivă. Trăsăturile feţei erau aspre, aproape brutale, şi avea o cicatrice care i se întindea peste obraz până la linia părului închis la culoare. În acelaşi timp însă, dădea impresia unei inteligenţe sălbatice. Un pirat în Mayfair. Rebecca nu îşi putea dezlipi privirea de la el.

Vraja se destramă când acesta îşi plecă uşor capul şi îşi reluă mersul. Fata se lăsă să cadă din nou pe băncuţa de la fereastră

şi începu să creioneze repede trăsăturile bărbatului, până nu îi dispăreau din memorie. Trasă câteva linii care îi capturară conturul feţei, însă nu reuşi să îi redea expresia. Încercă din nou, repetând de câteva ori, dar nu putu să surprindă în desenul ei acel aer de neprevăzut mortal.

Ridică privirea şi se uită pe fereastră. Oare l-ar putea convinge pe bărbat să îi pozeze? Desigur însă că acesta plecase de mult, se gândi ea, oftând. Odinioară, ar fi fugit după el pe stradă ca să îi vadă mai bine chipul. Poate că într-o bună zi acea pasiune creatoare avea să o anime din nou – sau cel puţin aşa spera ea.

Kenneth se opri peste drum de reşedinţa Seaton. În mod evident, făceai bani frumoşi ca portretist din înalta societate. Trebuie că-l costa o avere pe Sir Anthony să întreţină reşedinţa încăpătoare din Mayfair, atât de convenabil plasată pentru clienţii lui nobili.

Se întrebă ce avea să găsească acolo. Deşi Lord Bowden îl făcuse spion, principalele atribute ale unui ofiţer de misiuni de recunoaştere erau călăritul şi capacitatea de a întocmi hărţi şi schiţe ale poziţiilor trupelor franceze. Nu fusese niciodată nevoie să se infiltreze la inamic aşa cum o făcea acum.

Traversă strada către casă, cu dinţii încleştaţi. Nu îi plăcea ce trebuia să facă, dar, de dragul lui Beth şi pentru Sutterton, putea să mintă şi să trădeze. Spera însă din toată inima că avea să poată stabili destul de repede dacă Seaton era sau nu vinovat.

I se răspunse atât de greu la uşă, încât Kenneth ajunsese să se întrebe dacă nu cumva Seaton plecase din Londra şi uitase ciocănelul pentru vizitatori la locul lui. Ciocăni din nou, mai tare de această dată. După câteva minute, îi deschise uşa o servitoare.

— Da, domnule, spuse ea gâfâind, de parcă alergase la uşă de pe undeva din cel mai îndepărtat colţ al casei.

— Sunt căpitanul Wilding, spuse Kenneth cu cea mai poruncitoare voce de care fu în stare. Aş dori să îl văd pe Sir Anthony.

— Pe aici, domnule, răspunse fata, reacţionând în faţa tonului autoritar şi făcând o reverenţă. Servitoarea îl conduse la etaj, într-un salon din spatele casei. Căpitanul Wilding doreşte să vă vadă, Sir Anthony, spuse ea, după care o şterse.

Kenneth intră pe uşă şi fu asaltat de mirosul amestecat, înţepător, de terebentină şi ulei de in. Deşi în prima jumătate a camerei erau scaune şi divanuri confortabile, salonul nu era deloc salon, ci atelierul unui pictor. Ferestrele franceze de pe doi dintre pereţi lăsau să pătrundă multă lumină, în timp ce ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu un amestec de tablouri de toate formele şi dimensiunile, agăţate acolo la întâmplare, ca şi cum cineva ar fi vrut să le depoziteze acolo.

I-ar fi plăcut să studieze mai pe îndelete tablourile, dar avea afaceri de discutat. În cealaltă parte a camerei, o doamnă cam dezbrăcată se sprijinea pe un divan de catifea. Expresia ei plictisită se înviora la vederea lui Kenneth.

Acesta îşi plimbă privirea de la model la prada lui. Îmbrăcat impecabil în haine de dimineaţă, Sir Anthony Seaton stătea în faţa unui şevalet în centrul atelierului, cu o paletă de culori într-o mână şi o pensulă lungă în cealaltă. Silueta lui uscată şi părul erau similare cu ale fratelui său mai în vârstă, dar avea un chip cu mult mai însufleţit şi mai impunător.

Fără a-l băga în seamă pe nou-venit, Seaton continuă să aplice straturi de culoare pe pânză.

Kenneth tuşi ca pentru a-şi drege vocea.

— Cine naiba eşti şi ce cauţi în atelierul meu? întrebă iritat Sir Anthony fără a ridica privirea de la şevalet.

— Mă numesc Kenneth Wilding. Un prieten de-al dumneavoastră m-a trimis. Mi-a spus că aveţi mare nevoie de un secretar.

— Cine a îndrăznit să facă asta? replică artistul ridicând privirea amuzat. Frazier? Turner? Hampton?

— Domnul preferă să îşi păstreze anonimatul.

— Probabil că Frazier, spuse Sir Anthony cântărindu-l din priviri pe oaspetele lui. Care vă sunt calificările, domnule Wilding?

— Cred că arată *foarte* calificat, gânguri modelul, fixându-şi

privirea asupra unei anumite părţi a corpului lui Kenneth.

— Nu candidează pentru genul ăla de slujbă, Lavinia, spuse artistul sec. Un secretar trebuie să fie foarte organizat şi să aibă un scris limpede şi citeţ.

— Până acum două săptămâni, am fost căpitan în brigada de puşcaşi, răspunse Kenneth, hotărât să fie sincer. Asta mă face destul de experimentat în chestiuni de organizare şi comandă. De asemenea, am fost şi aghiotantul unui general şi scriu frumos.

— Începi să devii interesant pentru mine, căpitane Wilding, spuse Sir Anthony lăsându-şi paleta şi pensula pe măsuţa din stânga lui. Lavinia, du-te jos şi serveşte-te cu o ceaşcă de ceai cât vorbesc eu cu băiatul ăsta, continuă el.

Modelul se ridică şi îmbrăcă un halat de mătase, cu mişcări languroase. Se îndreptă apoi spre uşă, trecând atât de aproape de Kenneth, încât materialul vaporos îi atinse piciorul. Halatul aranjat anume nu reuşea să îi ascundă pieptul voluptuos. Îi oferi un zâmbet aţâţător, după care ieşi legănându-se din cameră. Kenneth o urmări cu privirea, amuzat. Munca în slujba unui artist ar putea avea avantaje nebănuite.

— De ce ar vrea un ofiţer de armată să devină secretar? întrebă Seaton după ce modelul închise uşa în urma ei.

— Pentru că am nevoie de o slujbă, spuse Kenneth răspicat. Acum, că războaiele s-au terminat, este nevoie de mult mai puţini ofiţeri în armată.

— E de-a dreptul ruşinos cum îşi tratează naţia asta soldaţii, care au salvat civilizaţia de monstrul corsican, replică Sir Anthony, aprinzându-se. Cu toate acestea, nu pot angaja un secretar care nu se pricepe deloc la artă, continuă el ezitând şi examinând din nou nesigur constituţia oaspetelui său.

Kenneth se obişnuise ca oamenii să presupună că nu ştia să facă altceva mai complicat decât să pună nişte cărămizi unele peste altele.

— M-a interesat dintotdeauna arta, şi în anii petrecuţi pe continent am fost îndeajuns de norocos să pot vedea un mare număr de opere de artă. Bisericile din Ţările de Jos mi-au încântat cu adevărat ochii. De asemenea, am fost în Paris în

timpul ocupaţiei. Luvrul conţinea poate cea mai strălucită colecţie de opere de artă din lume până când cele care fuseseră furate au fost trimise înapoi la proprietarii lor de drept.

— Ei, asta trebuie să fi fost ceva ce chiar merită văzut, spuse pictorul, apoi clătină din cap. Totuşi, poţi contempla marea fără să înveţi să înoţi. Trebuie să îmi demonstrezi ce ştii. Vino, spuse el îndreptându-se spre o pereche de uşi duble şi deschizându-le, dând astfel la iveală un salon formal.

Kenneth îl urmă pe Seaton în cameră, dar se opri brusc în loc, încremenit. Drept în faţa lui se afla uriaşa pânză a celui mai cunoscut tablou al lui Sir Anthony.

— Îl recunoşti, căpitane Wilding? întrebă Seaton.

— Toată lumea din Marea Britanie a văzut, probabil, o gravură a picturii *Horaţiu pe pod,* spuse Kenneth înghiţind în sec, dar nicio copie în alb şi negru nu o poate înfăţişa în întreaga ei măreţie. Este magnifică.

Privirea lui admirativă stărui asupra tabloului. Partea stângă era dominată de figura lui Horaţiu, iar în spatele lui se afla podul peste Tibru. În planul îndepărtat apăreau mici de tot siluetele a doi alţi romani care se chinuiau de zor să taie suporţii podului pentru a opri înaintarea inamicului. O hoardă de războinici sălbatici năvăleau spre pod, Horaţiu fiind singurul care le mai putea sta în cale.

— Povesteşte-mi despre acest tablou, îi ceru Sir Anthony.

— Tehnic vorbind, este strălucit, spuse Kenneth încercând marea cu degetul, nesigur de ce ar fi dorit artistul să audă. Măiestria cu care trasaţi liniile o egalează pe cea a lui Jacques-Louis David.

— Nu o egalează, îi e superioară, pufni Seaton. David nu este decât un mâzgălitor francez supraevaluat.

Cu siguranţă nu îl puteai acuza pe Seaton de falsă modestie.

— Forţa tabloului izvorăşte din compoziţie, continuă Kenneth. Unghiul în care este ridicată sabia lui Horaţiu trădează o mare tensiune. Diagonala aceea domină tabloul şi îl aduce la viaţă. Am mai văzut odată o altă reprezentare a acestui subiect, continuă Kenneth încurajat de aprobarea artistului. Horaţiu era înfăţişat ca un războinic călit în luptă,

dar faptul că dumneavoastră l-aţi reprezentat ca un băieţel face tabloul cu atât mai incisiv. Poţi vedea că îi este teamă, căci nu a mai luptat niciodată. În ochii lui se zăreşte regretul că ar putea să îşi piardă viaţa înainte să aibă şansa de a trăi cu adevărat, şi totuşi fiecare linie a corpului dă de înţeles că va rezista cu orice preţ.

— Foarte bine, căpitane, spuse Sir Anthony, mutându-şi privirea de la Kenneth la tablou şi invers. Care este însă subtextul tabloului?

Dacă ăsta se voia un test, nu era deloc unul dificil.

— V-aţi folosit de povestea istorică a lui Horaţiu ca paralelă pentru Marea Britanie care înfrunta singură Franţa. Un pictor mai direct ar fi folosit, poate, chipul lui Napoleon pentru conducătorul duşmanilor la atac, dar dumneavoastră aţi sugerat doar că este vorba despre Bonaparte, destul cât să îi faceţi pe privitori să se gândească la francezi fără a şti de ce.

— Se spune că s-au vândut mai multe reprezentări ale acestui tablou decât ale oricărui alt tablou britanic din toate timpurile, zise Sir Anthony contemplându-şi opera. Tablourile cu subiect istoric sunt cele mai frumoase opere de artă. Sunt înălţătoare, educative, îl inspiră pe privitor. Doamne cât de mult mi-aş dori să-mi pot dedica tot timpul unor asemenea tablouri! Dacă aş face, însă, asta, aş muri de foame, spuse artistul întorcându-se pe călcâie şi mergând înapoi în atelier. Englezul de rând nu vrea decât portrete şi peisaje. Ce ruşine!

Îl conduse apoi pe Kenneth spre un şevalet dintr-un colţ al camerei şi trase la o parte învelitoarea, dând la iveală un portret aproape gata al unui bărbat chipeş, cu înfăţişare de şoim, şi al frumoasei lui soţii cu părul de aur.

Între ei era reprezentat un băieţel care îşi ţinea una dintre mâini încleştată în a mamei sale, în timp ce cu cealaltă mângâia blana unui prepelicar.

— Ce zici de asta, căpitane Wilding? Sunt cel mai bun pictor englez din toate timpurile, şi, totuşi, ca să mă pot întreţine pe mine şi pe fiica mea, trebuie să îmi irosesc talentul pe nişte prostii de portrete de duci şi ducese.

În ciuda cuvintelor sale, era evident că Seaton se aştepta să îi

fie lăudată opera.

— Cred că sunteţi un escroc, Sir Anthony, răspunse Kenneth, asumându-şi un risc calculat.

— Cum îndrăzniţi, domnule?! izbucni Seaton, şocat.

— Ei bine, spuse Kenneth arătând spre portret, vorbiţi despre nişte prostii de portrete, şi totuşi uitaţi aici ce calitate! Nu doar că desenul şi culorile sunt superbe, dar, în plus, poţi simţi tandreţea dintre aceşti oameni şi felul protector al bărbatului de a se comporta faţă de soţia şi copilul lui. Nimeni nu ar putea picta cu atâta sensibilitate şi forţă dacă ar dispreţui cu adevărat ceea ce face. Cred că, în adâncul sufletului, ţineţi la portretistică, însă nu vreţi să recunoaşteţi asta pentru că este un fapt bine cunoscut printre artişti că doar tablourile cu subiecte istorice sunt cu adevărat valoroase.

Sir Anthony arăta de parcă fusese lovit cu o bâtă. Îşi reveni însă repede şi zâmbi strâmb.

— Pe legea mea, m-ai prins! Cred că nici măcar fiica mea nu a ghicit asta. Ai trecut testul, căpitane, puţin prea bine chiar.

Kenneth ştia că făcuse impresie bună şi că remarcile lui adulatoare fuseseră cu atât mai puternice cu cât veniseră dintr-o direcţie neaşteptată. Cât priveşte plăcerea de a discuta despre artă, se afla în pericolul de a împinge lucrurile prea departe.

— Vă cer scuze pentru insolenţă, Sir Anthony, spuse el cu o expresie goală, nu ar fi trebuit să vă vorbesc aşa.

— Nu exagera cu umilinţa, căpitane, nu eşti convingător, replică pictorul cu o privire aspră.

În mod evident, capacitatea de observaţie care îl făcea pe Seaton un portretist atât de bun îl făcea, totodată, greu de dus de nas.

— Recunosc că nu mă prea pricep să mă arăt umil, domnule, dar de obicei încerc să nu fiu nepoliticos, răspunse Kenneth, spunându-şi în sinea lui că pe viitor trebuia să îşi ţină gura.

— Prea bine. Eu sunt singurul din această casă care are voie să fie nepoliticos, spuse Seaton acoperind din nou portretul. Nu-mi place să fie haos în casă, îmi afectează munca. De vreme ce n-am reuşit să găsesc un majordom sau o menajeră care să poată avea grijă de casă, secretarul meu trebuie să

îndeplinească şi aceste funcţii, pe lângă chestiunile de afaceri obişnuite. În plus, trebuie să-mi plimbe şi calul atunci când sunt prea ocupat pentru a călări. Din aceste motive, va trebui să locuieşti aici. Salariul este de două sute de lire pe an. Când poţi începe?

— După ce-mi iau bagajele de la hanul unde mi-am petrecut noaptea trecută, spuse Kenneth bucuros că se rezolvase totul fără recomandări şi fără alte întârzieri.

— Trimite un lacheu să-ţi aducă bagajele, spuse Sir Anthony trăgând de cordonul uneia dintre sonerii. Fiica mea, Rebecca, îţi va spune care îţi sunt îndatoririle. Ori de câte ori este posibil, încearcă să o asaltezi pe ea cu întrebări, nu pe mine. Cu toate acestea, şi ei îi displace la fel de mult să fie întreruptă, aşa că, cu cât înveţi mai curând ce ai de făcut, cu atât mai bine. În fiecare dimineaţă, vom petrece în jur de o oră vorbind despre afaceri şi dictându-ţi scrisorile. După aceea, nu vreau să mă mai gândesc la afaceri până a doua zi, ne-am înţeles?

— Cât se poate de clar, spuse Kenneth, neputându-şi stăpâni o undă de ironie în voce.

— Astăzi nu am dispoziţia necesară pentru a tolera sarcasmul, replică bărbatul aruncându-i o privire pătrunzătoare. Nu va fi mereu aşa.

— Sunt convins că tendinţa mea spre sarcasm se va mai modera după ce mă obişnuiesc cu casa dumneavoastră, spuse Kenneth cu blândeţe.

— Nu semeni cu niciunul dintre foştii mei secretari, căpitane, spuse Sir Anthony zâmbind uşor. Prevăd o relaţie interesantă, deşi nu cred că va fi una care să decurgă foarte bine.

Uşa dinspre hol se deschise, şi o femeie scundă intră valvârtej în cameră. Era îmbrăcată neglijent, iar părul roşcat, bogat, era prins fără prea mari menajamente într-un coc lejer la ceafă, în timp ce pomeţii înalţi erau accentuaţi de o urmă de funingine. Cu toate astea, manierele ei dădeau de înţeles că era fiica artistului.

— Ai sunat după mine, tată?

— Da, draga mea. Acesta este noul meu secretar, căpitanul Wilding.

Rebecca Seaton se întoarse spre Kenneth, examinându-l cu o privire sceptică din cap până-n picioare. Kenneth se simţi de parcă l-ar fi tras cineva în ţeapă. Deşi nu era o frumuseţe convenţională, „fata bătrână compromisă” avea ochi şireţi de culoarea alunei şi o personalitate exuberantă care ţi se întipărea în minte mai bine decât orice altceva. Avea să îi aducă necazuri, şi încă unele serioase.

capitolul 4

Doamne, Dumnezeule, era piratul. Rebecca se holbă la silueta cu umeri laţi care stătea lângă tatăl ei. Impresia pe care şi-o făcuse uitându-se la el de la fereastră era mult mai intensă acum, că îl vedea mai de-aproape. Arăta puternic şi periculos, ca un lup printre mieii din Mayfair.

— Acest om, secretar? Glumeşti, desigur.

— M-am gândit că vei fi mulţumită să afli că s-a ocupat poziţia, spuse tatăl ei arcuindu-şi sprâncenele.

— Vă cer scuze, căpitane… Wilder? spuse ea, dându-şi seama cât de nepoliticoasă fusese. Pur şi simplu, nu arătaţi ca niciunul dintre secretarii pe care i-am văzut până acum.

— Wilding, domnişoară Seaton. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, spuse Kenneth, făcând o reverenţă curtenitoare. Mi-e teamă că arăt mai degrabă a pugilist decât a gentilom.

Deşi avea o voce atât de profundă încât îi distrăgea atenţia, accentul lui trăda o educaţie aleasă. Atunci oare de ce nu îi inspira încredere? Poate din cauza acelei răceli din ochii lui cenuşii, ca de gheaţă. Sau poate că un om de acţiune părea atât de deplasat într-o casă dedicată artelor şi ideilor. Deranja prin însăşi prezenţa lui. Rebecca îi aruncă o privire îngrijorată tatălui ei.

— Stai fără grijă, căpitanul Wilding este cât se poate de calificat. O să înceapă imediat. Arată-i casa şi explică-i îndatoririle lui domestice. Căpitane, vreau să ne vedem în biroul meu la ora cinci după-amiază. O să îţi explic atunci ce este nevoie în legătură cu documentele mele de afaceri. Trimite-o sus pe Lavinia, ca să mă pot apuca din nou de treabă, continuă el întorcându-se spre şevalet.

Dacă n-ar fi fost şi piratul de faţă, Rebecca s-ar fi certat cu tatăl ei, dar se părea că era prea târziu pentru a-l împiedica să-l angajeze. Of, de ce trebuia să fie Sir Anthony atât de impulsiv? Bănui că simţul lui patriotic în a angaja un veteran de război depăşise raţiunea.

— Prea bine. Veniţi cu mine, căpitane Wilding, spuse ea fără prea multă graţie. O să vă arăt camera dumneavoastră înainte de toate.

Kenneth o urmă în tăcere afară din atelier.

— Aţi slujit în armată, căpitane? întrebă ea în timp ce îl conducea pe scări, la etaj.

— Da, în brigada de puşcaşi.

— V-a explicat tatăl meu că veţi îndeplini în mare parte funcţii domestice? continuă ea aruncându-i o privire peste umăr. Este ceva foarte diferit faţă de îndatoririle din armată. S-ar putea să nu vă placă.

— Nu e mare diferenţă. În ambele cazuri trebuie să dai ordine.

— S-ar putea să fie mai dificil să dai ordine unor femei, spuse ea sec.

— Mă voi descurca.

Chiar părea un bărbat care avusese destulă experienţă cu femeile, însă acest lucru nu o făcu deloc să îl aprecieze mai mult. Se gândi cu melancolie la foştii secretari ai tatălui ei. Toţi fuseseră oameni plăcuţi, provenind din familii bune, civilizaţi, pe care nu-i prea simţeai prin casă. Nu, nu era niciun pirat printre ei.

— Deşi nu mă deranjează să fiu omul bun la toate, sunt curios, oare de ce e nevoie de mine pentru astfel de treburi, când, în mod evident, dumneavoastră sunteţi cea mai potrivită în acest domeniu, spuse căpitanul.

— Nu doresc să îmi petrec timpul făcând-o pe menajera, sări ea repede.

— Nu prea mă plăceţi, domnişoară Seaton, nu-i aşa? remarcă Kenneth, răspunzând mai degrabă tonului ei, nu cuvintelor pe care le folosise.

Doamne, Dumnezeule, dar omul ăsta nu avea niciun pic de discreţie? Ei bine, dacă prefera să spună lucrurilor pe nume, avea să facă şi ea acelaşi lucru. Rebecca se opri pe palier şi se întoarse spre el pentru a-l înfrunta. El se opri cu o treaptă mai jos, şi astfel aproape ajunseră să se privească în ochi. Fără să ştie de ce, asta o făcu şi mai conştientă de puterea lui fizică şi

trebui să îşi înăbuşe dorinţa de a se da înapoi.

— De-abia ne-am întâlnit, cum aţi putea fie să îmi plăceţi, fie să îmi displăceţi?

— De când este necesar să cunoşti pe cineva pentru a dezvolta o antipatie faţă de el? Este evident că vă doriţi ca tatăl dumneavoastră să nu mă fi angajat.

— Arătaţi mai degrabă a bătăuş decât a secretar, spuse ea pe un ton obraznic. În plus, ştiindu-l pe tatăl meu, nici nu s-a obosit să vă ceară recomandări. Cum aţi aflat de slujbă?

— Mi-a spus un prieten al tatălui dumneavoastră despre ea, răspunse el cu o privire de nepătruns.

— Cine?

— A preferat să îşi păstreze anonimatul.

Era, fără îndoială, o chestie pe care unii dintre prietenii excentrici ai lui Sir Anthony ar putea-o face.

— Aveţi vreo scrisoare de recomandare? întrebă ea. Ceva care să indice că nu sunteţi vreun escroc sau vreun hoţ.

Kenneth îşi miji ochii şi răspunse după o mică pauză.

— Nu, dar, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi puţin, cred că aş putea obţine una de la ducele de Wellington. Mă cunoaşte de ani buni şi cred că mă consideră un om respectabil.

Răspunsul dat pe un ton cât se poate de normal era destul de convingător.

— Doamne fereşte, nu am vrea să îl deranjăm pe duce pentru ceva atât de neînsemnat, spuse ea, dându-se bătută, cu tact.

Fiind atât de aproape de faţa lui, îi era greu să se concentreze, căci aceasta părea chiar şi mai fascinantă decât de la distanţă. Ochii sfredelitori tiviţi cu negru care văzuseră lucruri greu de imaginat pentru ea, pielea bronzată de un soare mult mai crud decât cel al Angliei, riduri de expresie, de la încruntat şi poate şi de la râs. Probabil odinioară profilul osos, aspru fusese îndulcit de blândeţea tinereţii, dar aceasta dispăruse de mult. Îi aducea aminte de un vulcan: calm la suprafaţă, dar cu genuni nebănuite de flacără.

— Îmi lipseşte vreuna dintre trăsăturile obişnuite? spuse căpitanul.

— Mă interesează feţele oamenilor, mai ales ale celor cu care

trăiesc în casă, spuse ea trecându-şi privirea deasupra cicatricii care şerpuia de pe obraz până la linia părului întunecat şi des de la tâmplă. Nu avea nicio cută, ci era doar o linie palidă, uşor ridicată. Rebecca ar fi vrut să atingă cicatricea şi să vadă dacă era atât de netedă pe cât părea. Cicatricea a fost făcută de o sabie? întrebă ea, înăbuşindu-şi impulsul.

Deşi nu era o întrebare prea diplomată, răspunse totuşi.

— Da, la Waterloo, spuse el.

Aşadar, luptase în măcelul acela oribil. Îşi aduse vag aminte că brigada de puşcaşi fusese aruncată în focul luptei.

— Aţi fost norocos că nu v-aţi pierdut ochiul.

— Aşa este, încuviinţă el. De vreme ce nu eram frumos nici înainte, nu am pierdut nimic.

Ea se întreba dacă încerca cumva să o zăpăcească, ceea ce ar fi fost destul de dificil în cazul unei femei care crescuse în casa deloc convenţională a unui artist.

— Dimpotrivă, spuse ea gânditoare, cicatricea vă face faţa mai interesantă, o scoate în evidenţă, aşa cum se întâmplă cu punctul de maximă luminozitate a unui tablou. E chiar o tăietură artistică, s-a priceput el, francezul, cum să o facă, continuă ea, şi cu asta începu să urce din nou scările. Când ajunse sus, îl conduse de-a lungul coridorului. Dormitoarele familiei se află pe acest etaj. Cel al tatălui meu e în spatele nostru, al meu este la stânga, iar al dumneavoastră, aici, cu vedere spre grădină.

Camera lui împărţea un perete cu a ei, ceea ce părea mult prea aproape.

— Vă cer scuze, ar fi trebuit să se facă curat în cameră după plecarea lui Tom Morley, spuse ea deschizând uşa dormitorului lui şi strâmbându-se când văzu în ce stare era.

Ar fi trebuit să ştie că una dintre servitoare nu mişca un pai dacă se putea eschiva. Cealaltă, Betsy, avea toată bunăvoinţa, dar nu putea face totul. De fapt, Rebecca ştiuse, dar nu prea o interesa. Avea o capacitate aproape infinită de a trece cu vederea lucruri care n-o interesau.

— Prezentaţi-mă personalului, spuse Wilding netulburat, şi voi avea grijă să se facă curat.

— Vă voi conduce la parter, în sala servitorilor, în câteva clipe, spuse ea trecând un deget peste marginea lambriului de lemn şi încruntându-se când văzu cât praf se strânsese pe el. Curăţenia chiar lăsa de dorit. De-abia aştept să vă văd cum îi transformaţi în adevărate modele de muncă serioasă şi eficienţă.

— Dacă vreunii dintre servitori se dovedesc irecuperabili, bănuiesc că am dreptul să îi concediez şi să angajez alţii, nu?

— Desigur, spuse Rebecca întorcându-se şi îndreptându-se spre scări. Nu este nevoie să vedeţi şi podul. Acolo sunt camerele servitorilor şi atelierul meu privat. Dacă doriţi să vorbiţi cu mine, trageţi de unul dintre şnururile roşii pentru sonerie. Se aude la mine în atelier.

— Deci în acest mod v-a chemat tatăl dumneavoastră, murmură el în timp ce o urma. O să îmi răspundeţi şi mie la fel de repede?

— Nu, replică ea sec, roşind fără să ştie de ce, aşa că sper că sunteţi capabil să vă rezolvaţi singur problemele.

Îl conduse pe scări. Căpitanul avea să fie pe atât de turbulent pe cât se temuse ea. Spera că avea să decidă destul de curând că nu i se potrivea viaţa de secretar.

Lui Kenneth îi veni greu să fie atent la turul casei şi la descrierea cât se poate de limpede a îndatoririlor lui, oferită de Rebecca Seaton. Doamna în chestiune îi distrăgea atenţia prin simpla ei prezenţă, cu limba ei ascuţită şi cu privirea sfredelitoare.

Era distras de faptul că peste tot erau opere de artă: tablouri, acuarele, gravuri şi chiar sculpturi.

Toată această bogăţie vizuală îl lăsa la fel de ameţit ca o zi de bombardament francez. Operele lui Sir Anthony se amestecau cu tablouri ale altor maeştri. Nu era de mirare că Rebecca îi ceruse dovezi că nu era vreun hoţ. Din fericire, păruse să îl creadă pe cuvânt, deşi nu îi plăcea nimic la el.

Următoarea oprire fu la etajul întâi, unde ea deschise uşa unei cămăruţe din spatele casei.

— Acesta este biroul tatălui meu, deşi cred că

dumneavoastră veţi petrece mai mult timp aici decât el. Biroul din colţ este al dumneavoastră. După cum puteţi vedea, s-a adunat ceva treabă de când a plecat Tom Morley.

Asta era puţin spus, căci biroul secretarului era în întregime acoperit cu un teanc dezordonat de hârtii.

— Îmi dau seama de ce tatăl dumneavoastră era atât de nerăbdător să îl angajeze pe primul venit.

— De fapt, tata l-a refuzat pe cel pe care îl sugerase Tom ca înlocuitor. A spus că era un începător neştiutor.

— E bine de ştiut că Sir Anthony mă consideră mai mult decât atât, spuse Kenneth pe un ton grav.

Rebecca îl săgetă cu privirea, şi Kenneth îşi dădu una peste gură în minte. Treaba lui era să fie un secretar eficient şi discret. Dacă nu învăţa să îşi ţină gura, avea să ajungă afară în stradă şi Sutterton avea să fie pierdută.

— Avocatul tatei se ocupă de principalele chestiuni de ordin financiar, dar dumneavoastră veţi fi responsabil de corespondenţă şi de cheltuielile casei. Jurnalele de cheltuieli şi instrumentele de scris sunt în acest dulap, spuse ea luând o cheie de pe biroul secretarului şi deschizând dulapul.

Kenneth aruncă o privire pe jurnalul de cheltuieli. Era similar cu cel pe care îl ţinea el în armată, aşa că avea să se descurce destul de bine.

Rebecca îi înmână cheia şi îi întoarse spatele, gata de plecare. El închise dulapul şi dădu să o urmeze, după care văzu portretul de deasupra biroului lui Sir Anthony şi se opri. Înfăţişa o femeie mai în vârstă uluitor de frumoasă, pe un fundal înceţoşat, cu privirea şireată şi cu părul roşu căzându-i pe umeri.

Aruncă o privire la ghida lui, apoi înapoi la tablou. Femeia arăta ca o variantă impetuoasă, senzuală, a Rebeccăi Seaton. Probabil că era vorba despre răposata Lady Seaton, şi Kenneth era gata să jure că Sir Anthony pictase acel tablou cu multă dragoste. Oare era posibil ca dragostea pe care o trăda fiecare linie de penel să se fi transformat în ură ucigaşă?

Rebecca privi înapoi, ca să vadă de ce nu o urma.

— Cu siguranţă aceasta este mama dumneavoastră, spuse el

încetişor, gândindu-se că sosise momentul să înceapă să adune informaţii.

— Tabloul a fost pictat la Ravensbeck, casa noastră din Ţara Lacurilor, spuse ea, confirmând din cap în timp ce strângea cu putere mânerul uşii.

— Nu am auzit vorbindu-se despre Lady Seaton, aşa că înţeleg că a murit, spuse el şoptit.

— Da, în luna august a anului trecut, răspunse Rebecca printre dinţi, ferindu-şi privirea.

— Îmi pare rău, spuse el, studiind tabloul. Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit subit? Pare atât de plină de viaţă.

— A fost un accident, un accident stupid, replică Rebecca pe un ton aspru, după care ieşi din cameră. O să vă prezint servitorilor acum, continuă ea.

El o urmă, întrebându-se dacă răspunsul ei trăda o suferinţă autentică sau dacă avea ceva îndoieli legate de împrejurările în care murise mama ei. Dacă tatăl ei îi omorâse cu adevărat mama, asta ar fi fost ceva cu adevărat oribil.

Aruncă o ultimă privire portretului şi recunoscu în el senzualitatea latentă a Rebeccăi Seaton. Spre deosebire de mama ei însă, ea îşi reprima în mod rigid această latură. Se întrebă cum ar fi arătat cu coama ei de păr roşcat, strălucitor, căzându-i în valuri somptuoase în jurul feţei plăcute şi a trupului subţire…

La naiba! Trase puternic de uşă şi o închise în urma lui. Nu îşi putea permite să fie distras de capricioasa fiică a bărbatului pe care venise să îl distrugă. Din fericire, ea nu era genul care să flirteze, ci dimpotrivă. Cu toate acestea, avea ceva foarte atractiv.

Pe drumul spre scările din spate care duceau la bucătărie şi la sala servitorilor, trecură prin sala de mese principală.

— De vreme ce secretarii sunt gentilomi, în mod evident veţi lua masa cu mine şi cu tatăl meu, spuse Rebecca uşor sarcastic.

Era limpede ca lumina zilei că ea considera că Kenneth e bun doar la curăţat grajdurile. Ce spusese oare Lord Bowden legat de fuga ei de acasă? Tânărul era un aşa-zis poet. Probabil asta însemna că domnişoara prefera acel gen de bărbaţi deşiraţi buni

de gură. Asta dacă nu cumva acea experienţă o făcuse să evite complet bărbaţii, ceea ce părea cât se poate de probabil, dat fiind modul în care se comporta.

Tabloul de deasupra bufetului îi întrerupse gândurile, făcându-l să se oprească brusc.

— Îmi pare rău, spuse el în chip de scuză, observând privirea nerăbdătoare a Rebeccăi, este greu să nu fii distras. Mă simt ca atunci când am vizitat Luvrul pentru prima oară. Cum poate cineva să mănânce aici când ai aşa ceva de văzut?

Ideea că el ar putea aprecia arta păru să o surprindă, însă răspunsul ei veni pe un ton destul de blând:

— Aveţi dreptate, în prima săptămână când a fost agăţat tabloul aici, nu eram deloc atentă la ce mâncam. Este intitulat *Atacul brigadei unioniste* şi face parte dintr-o serie de patru tablouri despre Waterloo la care tata a lucrat în ultimul an şi jumătate. Speră să expună toate cele patru tablouri la Academia Regală, în acest an.

Pânza enormă reprezenta şase cai cu călăreţii lor, făcând parte din brigada de cavalerie, care avansau în goană direct spre privitor.

Copitele mortale ale cailor şi săbiile sclipitoare păreau gata să sară de pe pânză într-un mod atât de realist, că Kenneth simţi cum îl trece un fior.

— Superb. Deşi nu e chiar realist reprezentat, îmi aduce aminte de momentele când cavaleria franceză gonea înspre mine.

— Cum adică nu e realist reprezentat? întrebă ea încruntându-se. Tata a făcut toate aranjamentele necesare şi a luat ca model călăreţi din Cavaleria Naţională, pe care i-a pus să se repeadă înspre el la galop în mod repetat, astfel încât să facă schiţe cât mai autentice. Mare minune că nu l-au strivit sub copite.

— A îngrămădit caii unii lângă alţii astfel încât aproape se ating, iar asta ar fi imposibil în bătălie, explică Kenneth. Şi totuşi, dacă armăsarii ar fi mai depărtaţi, tabloul ar emana mai puţină putere. Tabloul captează însăşi esenţa a ceea ce înseamnă să fii atacat de cavalerie.

— Tata spune mereu că, în pictură, iluzia realităţii este mai importantă decât acurateţea tehnicii, răspunse ea înclinându-şi capul gânditoare, după care îi făcu semn să o urmeze în salonul din apropiere.

— Uitaţi aici un tablou de luptă diferit. O înfăţişează pe Boadicea, regina războinică, înainte de ultima ei luptă cu romanii. Ce părere aveţi?

Kenneth studie pictura care înfăţişa o femeie barbară cu părul roşu, cu o suliţă într-o mână şi o sabie ridicată în cealaltă. Avea spatele arcuit, iar vălurile şi blana de lup în care era înfăşurată îi fluturau în vânt în timp ce le ordona trupelor să o urmeze până la moarte. Îl trimitea cu gândul la o Rebecca aprigă şi implacabilă. Probabil din cauza părului roşu.

— Deşi ca războinică nu e prea convingătoare, ca simbol al curajului şi al pasiunii pentru libertate e splendidă.

— Dar de ce nu este convingătoare?

— Este prea subţire. E nevoie de muşchi ca să poţi manevra asemenea arme. În plus, nu prea are semne de luptă. Oricine ar fi luptat cu romanii în mod periodic ar fi căpătat ceva semne în bătălie.

Rebecca îşi plimbă privirea de la faţa lui distrusă la mâinile şi la încheieturile lui, unde se puteau observa nişte cicatrici de la câteva răni minore.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Cel puţin veţi fi util în calitate de consultant de bătălie.

Kenneth bănui că ar trebui să ia complimentul ei stângaci drept un pas în direcţia bună. Îşi întoarse privirea spre pictură.

— Este foarte frumos tabloul, dar stilul e destul de diferit faţă de celelalte exemple ale stilului lui Sir Anthony pe care le-am văzut. A fost un experiment? Compoziţia dramatică şi bogăţia culorilor îi sunt caracteristice, însă liniile sunt mult îndulcite, de-a dreptul poetice.

Rebecca nu răspunse, privindu-l cu ochii mijiţi. Poate că acesta era un alt test. Se uită în colţul tabloului, unde Sir Anthony îşi semna operele cu iniţialele AS. De această dată, iniţialele păreau a fi RS. Se holbă la ele nedumerit. Să însemne asta Rebecca în loc de Anthony?

— Dumneavoastră aţi pictat tabloul?

— De ce sunteţi atât de şocat? întrebă ea înţepată. Sunteţi genul de bărbat care crede că femeile nu sunt capabile să picteze?

— Nici vorbă, numai că nu ştiam că şi dumneavoastră pictaţi, spuse el uimit, privind tabloul dintr-o perspectivă complet diferită. Şi ce artist!

Din punct de vedere tehnic, era aproape egalul tatălui ei, cu un stil oarecum similar, şi totuşi diferit. Se gândi că nu ar trebui să fie surprins. De când lumea şi pământul, artiştii de gen feminin erau de obicei fie soţii, fie fiice de pictori. Era singurul mod în care o femeie putea avea şansa de a dobândi competenţa necesară pentru aşa ceva.

— Nici nu e de mirare că nu doriţi să vă petreceţi timpul având grijă de casă, v-aţi irosi nepermis de mult talentul.

Preţ de o clipă, Rebecca păru să se ruşineze în faţa complimentului, dar, când răspunse, vocea ei era la fel de sarcastică.

— Sunt de acord, de aceea e esenţial să se ocupe de casă cineva capabil, spuse ea cu o expresie ce dădea de înţeles că nu îl considera potrivit pentru această slujbă.

— Înainte de a face cunoştinţă cu personalul, trebuie să mai aflu câteva lucruri. Câţi servitori aveţi?

— În momentul de faţă, avem patru servitoare şi trei servitori.

— Îi aveţi de multă vreme?

— Doar vizitiul, Phelps. Restul sunt angajaţi doar de câteva luni.

Ce păcat! De obicei, servitorii erau o sursă de informaţii excelentă. Va trebui să se împrietenească cu vizitiul.

— Dar de ce este nevoie de atâta personal? În plus, de ce nu aţi reuşit să angajaţi o menajeră pricepută?

— Mama mea prefera să se ocupe ea singură de casă, iar, de la moartea ei, totul s-a transformat într-un haos. Tatăl meu… nu prea a fost în apele lui. Am încercat două menajere, dar niciuna nu prea înţelegea ce presupune să te ocupi de casa unui artist. Tata se enerva şi îi concedia pe servitorii care îl agasau.

Cei care nu erau concediaţi plecau ei de bunăvoie, căutând case ceva mai ordonate. Apoi a început să se ocupe Tom Morley de servitori şi s-a descurcat binişor, deşi nu prea ştergeau ei praful prin casă.

— Trebuie să mai angajăm pe cineva?

— Avem mare nevoie de un bucătar şi de un majordom. Vor veni în curând doi candidaţi la postul de bucătar, spuse ea cu o strălucire şireată în ochi. Puteţi să îi intervievaţi şi să alegeţi pe cine credeţi de cuviinţă.

Kenneth încuviinţă din cap, de parcă faptul că trebuia să facă asta ar fi fost cel mai normal lucru din lume, însă, în timp ce o urma în jos pe scări, se întreba confuz ce ar spune soldaţii din regimentul lui dacă l-ar vedea.

capitolul 5

Servitorii se relaxau la o ceaşcă de ceai cu pâine prăjită în salonaşul lor când sosi Rebecca însoţită de căpitanul Wilding. Zumzetul conversaţiei se stinse, şi nou-veniţii se pomeniră cu şase perechi de ochi aţintite asupra lor. Toată lumea era prezentă, cu excepţia lui Phelps, rândaşul.

— Acesta este noul secretar al lui Sir Anthony, căpitanul Wilding, spuse Rebecca scurt şi la obiect. Veţi primi ordine de la el de acum încolo, continuă ea, făcând un gest ironic prin care arunca toată răspunderea asupra căpitanului.

În timp ce Kenneth trecea în revistă grupul, servitoarea care flirta cu toată lumea îi aruncă o privire şireată lacheului ei preferat, hlizindu-se de parcă ar fi ştiut un mare secret. Privirea calmă a căpitanului coborî asupra ei, şi expresia ei deveni pe dată una serioasă. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, dar imediat servitoarea mai mică de statură, cea muncitoare, sări în picioare. Unul câte unul, toţi servitorii îi urmară exemplul, şi, sub privirea amuzată a Rebeccăi, grupul neconvenţional începu să semene cu un detaşament de soldaţi disciplinaţi.

— Văd că nu prea s-a insistat cu disciplina, spuse căpitanul Wilding pe un ton rece, dar asta se va schimba. Oricine consideră că treaba pe care o are de îndeplinit e prea grea este liber să îşi caute de lucru în altă parte. Pentru orice problemă sau plângere, trebuie să veniţi la mine. Sir Anthony şi domnişoara Seaton nu trebuie deranjaţi dacă nu este nevoie, ne-am înţeles?

Era cât se poate de clar. Căpitanul făcu turul camerei şi află cum îi chema pe toţi şi cu ce se ocupa fiecare, după care le dădu voie să se retragă. Servitorii o şterseră, fără a părea neapărat intimidaţi, dar cu siguranţă impresionaţi.

Rebecca trebui să recunoască, totuşi, că era impresionată.

Căpitanul îi intervievă şi pe cei doi candidaţi la poziţia de bucătar cu aceeaşi eficienţă. Primul era un francez tare grandoman. După ce îi studie scrisorile de recomandare, Wilding îi ceru să prepare ceva pentru el şi pentru domnişoara

Seaton. Ofensat că trebuia să îşi dovedească competenţele într-o manieră atât de umilă, acesta ieşi mândru pe uşă afară.

Cel de-al doilea candidat era o franţuzoaică rotunjoară şi placidă. Deşi recomandările ei nu erau la fel de strălucite ca ale predecesorului său, când fu pusă să îşi dovedească îndemânarea, nu făcu altceva decât să ridice uşor din sprâncene, după care se apucă de treabă. Douăzeci de minute mai târziu, trimise juriului ad-hoc o omletă nemaipomenită pentru desert şi o carafă de cafea aburindă.

Îndoielile Rebeccăi privind procedura de angajare se evaporară de îndată ce luă prima înghiţitură de mâncare.

— Minunat, spuse ea, luând şi a două îmbucătură. Ce idee bună să folosească roşii şi coniac ca să încropească un sos rapid. Aveţi de gând să o angajaţi?

— Da, madame Brunei a trecut toate cele trei teste cu brio, spuse căpitanul Wilding din celălalt capăt al mesei, înghiţind o bucată serioasă de omletă.

— Ce teste? întrebă Rebecca luând încă o îmbucătură.

— În primul rând, atitudinea. A fost dispusă să facă numaidecât ceea ce era nevoie, spuse căpitanul, sorbind din cafeaua excelentă. În al doilea rând, a fost ingenioasă, a reuşit să se decidă într-un timp foarte scurt ce poate prepara cu ingredientele pe care le avea la dispoziţie, ceva rapid, dar care să şi impresioneze plăcut. În al treilea rând, rezultatul a fost delicios.

— Nu ar trebui ca priceperea ei ca bucătăreasă să conteze cel mai mult? întrebă Rebecca rămânând cu furculiţa în aer.

— Degeaba ar fi fost pricepută dacă ar fi fost prea temperamentală pentru a-şi face treaba. Faptul că a cooperat este cu atât mai important într-o casă unde au existat probleme.

Rebecca îşi termină gânditoare omleta. Noul secretar înţelegea mai bine natura umană decât lăsa să se întrevadă conformaţia lui de hamal în port. De asemenea, părea să îi placă grozav arta. Poate că până la urmă Sir Anthony nu alesese atât de rău.

— Aţi început cu dreptul, căpitane, spuse ea ridicându-se. Ne vedem la cină.

— Aşadar, am trecut testele *dumneavoastră?* întrebă el ridicând sprânceana.

— Aţi fost angajat de tatăl meu, nu este treaba mea să vă testez, spuse ea, stânjenită de cât de sceptică fusese.

— Sunteţi prea modestă, domnişoară Seaton, spuse el cu o uşoară ironie în glas. Sunt convins că tatăl dumneavoastră nu ar păstra un secretar pe care nu l-aţi plăcea.

— Adevărat, dar nu m-aş plânge prea curând de un om pe care îl place tatăl meu, spuse ea şi îşi dădu seama că se holba din nou la el.

Oare ce se ascundea, de fapt, în spatele acelor trăsături aspre? Fusese un model de curtoazie, dar ea era convinsă că nu îi stătea în fire să fie atât de blând. Ce îl făcea oare atât de diferit de bărbaţii pe care îi cunoştea? Atâta vreme cât el se simţea forţat să fie atent la fiecare cuvânt pe care îl scotea, de teamă să nu fie concediat, nu avea să afle asta.

— Nimeni nu ar trebui să fie în permanenţă circumspect, aşa că vă dau voie să vorbiţi liber când vă aflaţi în preajma mea, spuse ea dintr-un impuls. Nu mă voi folosi de cuvintele dumneavoastră pentru a-l convinge pe tatăl meu să scape de dumneavoastră.

— Să înţeleg că îmi oferiţi libertatea de a vorbi ca un soldat nerafinat şi lipsit de tact?

— Exact.

— N-aţi obiecta nici dacă mi-aş exprima dorinţa de a vă săruta? întrebă el cu o luminiţă jucăuşă în ochii cenuşii, limpezi.

— Poftim? răspunse ea, holbându-se la el.

— Mă scuzaţi, domnişoară Seaton, nu am vrut să spun că vreau, într-adevăr, să vă sărut, zise el pe un ton calm. Încercam doar să stabilesc limitele limbajului pe care îl pot folosi.

— Ei bine, tocmai le-aţi depăşit. Să nu o mai faceţi, spuse ea, şi, întorcându-se pe călcâie, ieşi din salonul unde se servea micul dejun păşind apăsat.

Cu siguranţă nu era deloc delicat, dar, pe legea ei, nici nu ştia ce o deranja mai mult: comentariul lui revoltător despre sărut sau faptul că pretinsese că nu dorea să facă aşa ceva.

Cum avea jumătate de oră liberă înainte de întâlnirea cu Sir Anthony, Kenneth se duse în camera lui. Servitoarele o făcuseră lună, iar lacheul îi adusese bagajele de la hanul unde îşi petrecuse noaptea anterioară. Se gândi că majoritatea servitorilor aveau să se comporte satisfăcător – aveau nevoie însă de o mână de fier.

Îi luă câteva minute să îşi desfacă bagajele. Nu ştia exact de ce, dar adusese şi un portofoliu cu desenele lui, pe care îl ascunse în fundul dulapului, ca să nu-l găsească servitorii. Apoi se târî prin cameră, simţindu-se atât de obosit de parcă ar fi mărşăluit vreo cincizeci de kilometri. Consuma energie să amăgeşti pe cineva.

Se opri lângă fereastră şi privi afară la micuţa grădină. Dincolo de ea se înşirau casele şi acoperişurile din Mayfair, cel mai select cartier al oraşului ce reprezenta inima Marii Britanii. Deşi îşi făcuse studiile la Harrow, la doar câteva zeci de kilometri distanţă, nu petrecuse efectiv mai mult de câteva zile în Londra, iar, la vârsta la care ar fi putut începe să cunoască plăcerile oferite de acest oraş, plecase din ţară.

Se întreba ce avea să-i ofere această vizită la Londra. Undeva în apropiere, Hermione, acum văduva Kimball, trăia confortabil cu banii de care îl jefuise pe răposatul ei soţ. Kenneth spera din toată inima că nu avea să o întâlnească. Deşi trecuseră cincisprezece ani, nu ar fi reuşit să îi vorbească politicos mamei lui vitrege.

Lord Bowden locuia şi el în apropiere şi dorea ca investigatorul lui să îi aducă rapoarte periodice. Oftând, Kenneth se lăsă să se afunde într-un fotoliu pentru a-şi creiona în minte impresia pe care i-o lăsase casa lui Sir Anthony. Se părea că această investigaţie avea să fie o treabă mai urâtă decât se gândise el. Deşi Sir Anthony putea fi absent şi arogant uneori, nu era greu să îl placi. Avea să fie dificil să lucreze în fiecare zi cu omul acesta în timp ce căuta dovezi pentru a-i distruge viaţa.

Îşi aminti că, dacă Seaton îşi omorâse soţia, merita tot ce avea să i se întâmple. Era însă oare Sir Anthony capabil de

crimă? Posibil. Era un bărbat puternic şi impulsiv, căruia îi plăcea să obţină mereu ce voia. Într-un moment de furie, ar fi putut deveni violent. Un simplu brânci în timp ce se plimba cu soţia pe faleză ar fi avut consecinţe dezastruoase. Şi pentru asta ar trebui trimis la închisoare, deşi nu ucisese cu premeditare.

Dar cum putea fi dovedită o asemenea crimă fără martori? Kenneth trebuia să afle exact ce se întâmplase în casa lui Seaton în preajma morţii lui Helen – şi nu doar ce se întâmplase, ci care era starea de spirit a principalilor actori ai dramei.

Se gândi apoi la reacţia Rebeccăi Seaton când îi spusese că mama ei murise într-un accident prostesc şi oribil. Reacţia ei păruse să trădeze ceva mai mult decât amărăciune. Lăsase să se înţeleagă că suspiciunile lui Bowden ar putea fi întemeiate. Se întrebă ce voise ea să spună când menţionase faptul că tatăl ei nu mai fusese „în apele lui" de la moartea acesteia. Durere sau… vină?

Kenneth se înfioră când se gândi la Rebecca Seaton. N-ar fi trebuit să facă acea remarcă prostească legată de faptul că ar vrea să o sărute. Rebecca plecase cu pasul apăsat, asemenea unei pisici furioase. Dar naiba să o ia, era ceva la ea care îl atrăgea din cale-afară! Cu siguranţă nu era vorba despre dragoste la prima vedere. Nici măcar nu era sigur că o plăcea. Cu toate astea, felul ei incisiv de a fi şi individualitatea ei îl intrigau, motiv pentru care şi vorbise atât de nesăbuit. Stătuse prea mult departe de societatea civilizată. Trebuia să reînveţe bunele maniere.

Deşi după ce petrecuse doar câteva ore în casa familiei Seaton îşi dăduse seama că talentul lui artistic era strict al unui amator, ridică un creion şi începu să schiţeze în voie ceva pe un carnet de notiţe. Întotdeauna se relaxase desenând, şi de multe ori asta îl ajuta să îşi limpezească ideile şi sentimentele.

Schiţă o miniatură a voluptuoasei Lavinia a lui Sir Anthony. Ar fi un model bun pentru o Venus decadentă. Tăie apoi desenul cu două linii rapide. Ce ciudat că, deşi adorase întotdeauna frumuseţea, nu se îndrăgostise niciodată de o femeie frumoasă. Catherine Melbourne, văduva unui militar care însoţise brigada în Spania şi în Belgia, era una dintre cele

mai năucitoare femei de pe faţa pământului şi pe atât de bună la suflet şi iubitoare pe cât era de frumoasă. Şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru ea şi pentru fiica ei, însă nu nutrise niciodată mai mult decât prietenie faţă de ea, chiar şi după ce devenise văduvă. O iubise pe Maria în schimb, o aprigă luptătoare de gherilă spaniolă.

Gândindu-se la Maria, îşi dădu seama că erau similitudini între ea şi Rebecca. Niciuna din ele nu era frumoasă în sensul convenţional al cuvântului, însă fiecare era uluitoare în felul ei ieşit din comun. Fiecare din ele arsese în focul unei pasiuni devorante. În cazul Mariei, era vorba despre Spania, în timp ce pentru Rebecca Seaton, Kenneth bănuia că era arta. Picturi de o asemenea calitate nu puteau fi realizate doar bazându-te pe talent. Probabil se abandona picturii până la obsesie.

Înverşunarea ei neclintită îl atrăgea. Maria trăise şi murise pentru Spania, dar, când avea timp şi chef, făcea dragoste ca o pisică sălbatică. Să împartă patul cu ea fusese tumultuos şi satisfăcător. Kenneth nu reuşise să îşi închipuie cum ar fi arătat o viaţă normală, de zi cu zi, alături de ea, deşi asta nu îl împiedicase să o ceară de soţie. Oare ar fi fost ceva diferit dacă ea ar fi acceptat? Ar mai fi fost oare astăzi încă în viaţă?

Preţ de o clipă, ultima imagine a Mariei îi răsări în minte, dar o alungă repede. Nu putea schimba trecutul. Trebuia să se gândească la prezent, la Sutterton, la Beth şi la viitorul lor.

Nu avea să fie uşoară misiunea lui. Vizitiul ar putea fi de ajutor, şi avea să încerce să dea şi de fostul secretar, Tom Morley, dar nu era deloc optimist. Din experienţa în spionaj din Spania, învăţase că imaginea de ansamblu era formată din numeroase bucăţele mai mici pe care le adunai cu trudă dintr-un număr mare de surse. Ori aici avea puţine surse.

Recunoscu fără prea mare tragere de inimă că Rebecca era, probabil, cea mai bună sursă de informaţii privind moartea mamei ei. Ea ştia, cu siguranţă, lucruri de care servitorii nu aveau habar. Trebuia să se împrietenească cu ea, doar pentru ca apoi să o trădeze.

Înjură încetişor în timp ce se pregătea să coboare în biroul lui Sir Anthony. Treaba cu războiul era mai sinceră şi mai

onorabilă decât ce făcea el aici.

— Trimite tuturor persoanelor din acest teanc scrisori politicoase, prin care să le presezi să plătească, spuse Sir Anthony făcând semn spre un morman de scrisori. Majoritatea sunt aristocraţi, negustorii îşi plătesc mai repede facturile. O altă îndatorire a ta este să îmi întreţii jurnalul zilnic, continuă el scotocind prin dezordinea de pe biroul secretarului şi scoţând la iveală un carneţel legat în piele. Îmi notez ce vreau să ţin minte pe bucăţele de hârtie, spuse el deschizându-l, dând la iveală o sumedenie de foi scrise îndesate în copertă. Astea trebuie transcrise.

Kenneth luă jurnalul şi parcurse repede o foaie. Notiţele, scrise frumos de Tom Morley, erau „5 februarie, 10:00 – 11:00, Ducele de Candover şi familia, lumină cam proastă". În aceeaşi zi, mai erau menţionate încă două programări pentru portrete, alături de alte notiţe privind vizitele unor prieteni şi o întrunire a Consiliului Academiei Regale.

Kenneth simţi cum îl cuprinde un val de entuziasm. Caietul cu programările din vara în care murise Lady Seaton aveau să îi furnizeze informaţii preţioase legate de activităţile lui Sir Anthony.

— Aveţi un program foarte plin, remarcă el, ascunzându-şi reacţia.

— Prea plin. Anul trecut am avut trei sute şase şedinţe de pozat, ceea ce nu mi-a lăsat suficient timp pentru tablourile mele cu subiect istoric, spuse Seaton oftând dramatic. Este foarte dificil însă să refuzi o doamnă care se milogeşte să îi faci portretul, spunându-ţi că nimeni nu ar putea să o facă mai bine.

Kenneth fu tentat să remarce că Seaton recunoscuse deja că îi plăcea meseria de portretist şi că venitul provenit din această îndeletnicire îi permitea să îşi întreţină casa atât de scumpă, dar se abţinu.

— Mai doriţi să-mi explicaţi ceva, domnule? întrebă el.

— Nu, ajunge pentru astăzi, spuse Sir Anthony ridicându-se. O să îţi dictez scrisorile mâine-dimineaţă. Ai destule lucruri de făcut deocamdată.

Puţin spus destule. Avea să îi ia ceva vreme lui Kenneth să

ajungă la zi cu sarcinile acumulate. Tocmai se pregătea să îl întrebe pe Sir Anthony ce dorea să fie rezolvat înainte de toate, când se auziră paşi pe hol. După o bătaie superficială la uşă, aceasta se deschise, lăsând să intre trei personaje îmbrăcate foarte bine.

— Cum aşa, Seaton, nu te afli în faţa şevaletului? îl întrebă cel mai înalt dintre ei, un bărbat arătos cam de vârsta lui Seaton.

— Îmi iniţiez noul secretar, care a apărut la uşa mea prin bunăvoinţa Providenţei, spuse Seaton arătând spre Kenneth. Căpitanul Wilding a fost trimis de un prieten anonim care ştia că am mare nevoie de un secretar. Oare ţie ar trebui să îţi mulţumesc, Malcolm?

— Cu siguranţă nu ţi-aş spune dacă am preferat să rămân anonim, replică Malcolm aruncându-i o privire aspră, curioasă lui Kenneth.

Sir Anthony dădu din cap amuzat, ca şi cum asta i-ar fi confirmat bănuiala.

— Căpitane Wilding, aceştia sunt câţiva dintre prietenii mei dragi, cărora le place să îmi folosească atelierul pe post de salon.

— Însă doar după-amiaza târziu, spuse femeia care venea în spatele lui Malcolm.

Spre surprinderea lui, era voluptuoasa Lavinia, îmbrăcată acum după toate capriciile modei.

— Dacă nu poţi fi un tiran în propria ta casă, atunci unde? replică Sir Anthony înainte de a face prezentările.

Kenneth se ridică şi îi salută mormăind pe oaspeţi. Malcolm cel elegant se dovedi a fi Lord Frazier, un bine-cunoscut nobil şi pictor. Cel de-al doilea bărbat, scund şi îndesat, cu un zâmbet larg, era George Hampton, gravor şi proprietar al celui mai faimos magazin de gravuri din Marea Britanie. Lavinia fu prezentată ca Lady Claxton. Kenneth nu vorbi prea mult, dar îi studie pe toţi îndeaproape. Aceşti oameni o cunoscuseră, cu siguranţă, pe Helen Seaton.

— Sperasem să văd cum te descurci cu noul tablou despre Waterloo, spuse Malcolm Frazier după câteva minute de

flecăreală. Putem să aruncăm şi noi un ochi?

— Nu prea am avut vreme să mai lucrez la el de la ultima voastră vizită, dar poţi să îl vezi dacă vrei, spuse Sir Anthony ridicând din umeri şi oferindu-i Laviniei braţul.

Înainte ca grupul să iasă din cameră, Rebecca Seaton apăru în cadrul uşii cu părul şi mai neîngrijit decât înainte, oprindu-se la vederea oaspeţilor.

— Ce face cea mai frumoasă artistă din Londra? întrebă Lord Frazier cu voce tărăgănată.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse ea. Tu cum te simţi?

— Eşti singura femeie pe care o cunosc care refuză să accepte complimente, spuse el râzând, trecând peste aluzia ei că ar fi vanitos.

— Dacă nu le-ai oferi atâtor persoane, poate aş fi dispusă să păstrez unul pentru mine, replică Rebecca pe un ton dulce în timp ce îi saluta pe Lavinia şi pe George Hampton.

După ce oaspeţii se duseră să vadă tabloul lui Sir Anthony, Rebecca i se adresă lui Kenneth:

— Văd că aţi făcut cunoştinţă cu primii membri ai salonului lui Seaton.

— Sir Anthony mi-a spus că lumea îi foloseşte casa pe post de loc de întâlnire, dar am crezut că glumeşte, spuse Kenneth ridicând din sprâncene.

— Tata nu primeşte vizitatori inopinaţi dimineaţa devreme, însă, spre sfârşitul după-amiezii, îi cam place să vină lume ca să îi vadă operele şi să stea la taclale cu clienţii lui. Uneori e o adevărată pacoste. Aţi văzut cumva o pisică pe aici? întrebă ea în timp ce cerceta din priviri biroul.

— O pisică?

— Un animal micuţ cu patru picioare, mustăţi şi coadă, spuse ea scrutând locul de sub biroul tatălui ei. Încăperea aceasta este una dintre ascunzătorile preferate ale pisicii mele.

Kenneth căzu pe gânduri. Deşi în mare parte îşi concentrase atenţia asupra lui Sir Anthony, păru să îşi aducă aminte că prinsese cu coada ochiului o mică umbră. Se îndreptă spre dulapul unde erau ţinute instrumentele de scris şi se uită sub el.

O pereche de ochi mari, galbeni, îl priviră fără teamă.

— Bănuiesc că aceasta este micuţa dumneavoastră felină, spuse el.

— Ieşi de acolo, Ghostie, zise Rebecca lăsându-se în genunchi lângă Kenneth. E aproape ora mesei.

Pisica se strecură de sub dulap şi se întinse languros. Era un motan gri, slab, dar musculos, cu răni cicatrizate la urechi de la bătăile cu alţi motani şi cu o coadă scurtată nefiresc. Rebecca începu să îl alinte şi îl urcă pe umeri. Lui Kenneth i se păru interesant cum asprimea ce-o caracteriza se transformă în afecţiune pură.

— Cum e corect, Ghost sau Ghostie{4}? întrebă el.

— De fapt îl cheamă Gray Ghost{5}, spuse ea mângâind pisica pe şira spinării, ceea ce produse un tors puternic, intermitent. Era un motan rupt de foame care obişnuia să se milogească după mâncare la uşa bucătăriei. Am început să îl hrănesc, însă de-abia după luni bune m-a lăsat să pun mâna pe el. Acum însă e o adevărată pisică de casă.

Kenneth găsi că grija ei pentru o creatură sălbatică şi flămândă era înduioşătoare, deşi neaşteptată. Dorind să profite de atmosfera asta relaxată pentru a-şi îmbunătăţi relaţia cu ea, îl scarpină pe Gray Ghost între urechi.

— Este un individ tare frumuşel. Şi unde mai pui că e şi bine educat. A dormit pe perioada întregii invazii de mondeni.

— E obişnuit cu asemenea asalturi. Sunt câţiva oameni care vin în vizită în mod periodic, însă ăştia trei sunt aproape nelipsiţi. Tata e prieten cu George şi cu Malcolm de pe vremea când erau cu toţii studenţi la academia de arte frumoase. George e naşul meu. Face gravurile operelor tatei.

— Gravurile sunt minunate şi au avut un cuvânt serios de spus în faima tatălui dumneavoastră, zise Kenneth, mângâind din nou pisica, cu degetele aproape atingând obrazul Rebeccăi. Se întrebă dacă pielea delicată era la fel de moale pe cât părea, dar îşi retrase mâna înainte de a fi tentat să afle.

— Am întâlnit-o pe Lavinia mai devreme şi am crezut că era un model profesionist. Am fost surprins să aflu că este Lady Claxton.

Rebecca se îndreptă spre un scaun şi se aşeză, cu pisica încă pe umăr.

— V-a fost greu să o recunoaşteţi acum, cu hainele pe ea? întrebă ea.

— Trebuie să admit că am fost nevoit să mă uit mai bine ca să îmi dau seama că este vorba despre aceeaşi femeie, răspunse el, ascunzându-şi un zâmbet.

— Lavinia era o actriţă puţin cunoscută şi un model pentru pictori când s-a căsătorit cu un baronet mai în vârstă. Acum, este o văduvă bogată care se distrează de minune făcând lucruri care revoltă lumea. Nu este primită în saloanele din înalta societate, însă este foarte populară printre artişti, spuse Rebecca frecându-şi obrazul de blana moale a pisicii.

— Cred că e actuala amantă a tatei, adăugă ea cu o voce mult prea liniştită.

Kenneth deveni dintr-odată atent.

— V-am şocat, căpitane? întrebă Rebecca pe un ton detaşat, când îi văzu expresia.

— Poate am fost plecat din Anglia pentru prea multă vreme, spuse el, revenindu-şi. Când am plecat, era considerat nepotrivit ca o tânără doamnă să vorbească despre relaţii amoroase clandestine.

— Dar eu nu sunt nici tânără, nici doamnă, spuse ea autoironizându-se. Sunt ruinată în mod oficial de ani buni. Lumea artiştilor e destul de neconvenţională ca să mă accepte, fie doar şi pentru că sunt fiica lui Sir Anthony Seaton, însă nu aş putea călca niciodată într-un salon respectabil.

— Faptul că reputaţia v-a fost distrusă v-a făcut mai puternică sau mai slabă? întrebă el, ştiind că răspunsul lui avea să aibă un efect esenţial asupra modului în care avea să îl accepte ea.

— Bănuiesc că m-a făcut mai puternică, spuse ea, părând surprinsă de întrebare. Nu ştiam cât de mult îmi preţuiesc reputaţia până când am pierdut-o, dar, din anumite puncte de vedere, toată situaţia a avut un efect liberator.

— Nu succesele noastre ne formează, ci eşecurile, spuse el, încuviinţând din cap în timp ce se aşeza din nou pe scaun.

— Aveţi un mod interesant de a gândi, replică ea, oprindu-se din mângâiat pisica şi studiindu-i expresia feţei.

— Mi s-a mai spus asta, şi nu ca un compliment.

— Venind din partea mea, este un compliment, căpitane, îl asigură ea, cu un zâmbet care îi lumină chipul, făcându-l de-a dreptul drăguţ. Ne vedem la cină, adăugă ea, ridicându-se şi înfăşurând pisica în jurul gâtului ca o eşarfă. Este o lege de netrecut în această casă ca toţi să cinăm împreună. Mama mea ştia că eu şi tata pierdem adesea noţiunea timpului atunci când lucrăm, aşa că insista ca măcar o dată pe zi să ne comportăm ca o familie civilizată, continuă, îndreptându-şi privirea spre portretul lui Lady Seaton.

— Semănaţi foarte mult cu ea, observă el.

— Nu prea. Avem aceeaşi culoare la păr, dar era mult mai înaltă, aproape la fel de înaltă ca tata, spuse Rebecca, întorcându-se spre portret şi îmbrăţişând pisica. Şi, desigur, mama era frumoasă.

Kenneth se gândi să spună că şi Rebecca era frumoasă, dar se abţinu, căci cu siguranţă ea ar fi crezut că încerca să o flateze. Cu toate acestea, în timp ce privea cum apusul îi transforma părul în mătase de foc, observă că oricine avea ochi să vadă îşi putea da seama că era frumoasă.

— Lady Seaton era la fel de fermecătoare cum pare în portret? întrebă el, amintindu-şi care era, de fapt, treaba lui.

— Când era fericită, întreaga casă strălucea, iar când era tristă… ezită ea. O ştiam cu toţii.

— Avea toane?

— Cine nu are uneori? replică ea cu o expresie împietrită pe chip şi începând să se îndrepte spre uşă.

Se pare că atinsese o coardă sensibilă. Căzu pe gânduri preţ de o clipă, întrebându-se cum să îşi repare greşeala.

Îşi dădu seama fără mare tragere de inimă că trebuia să spună câte ceva despre el dacă voia să câştige încrederea Rebeccăi.

— Mama mea a murit pe când aveam şaisprezece ani, spuse el încet. Nimic nu m-a făcut să sufăr mai mult decât asta.

— Îţi… îţi lasă un gol în inimă, un gol pe care nimeni nu îl

poate umple, spuse Rebecca oprindu-se şi înghiţind cu greutate. Cum a murit mama dumneavoastră? întrebă ea, ascunzându-şi privirea chinuită.

— Încet şi dureros, de o boală răvăşitoare, spuse el, săgetat dintr-odată de o amintire a acelui an groaznic. Am văzut oameni curajoşi în bătălie, adăugă el cu glas aspru, începând să facă ordine în hârtiile de pe birou, dar nu atât de mult cât a fost ea în faţa morţii.

Deşi Kenneth semăna cu tatăl lui din punct de vedere fizic, avea însă temperamentul lui Elizabeth Wilding. Unul dintre primele lucruri pe care şi le amintea despre ea erau degetele ei lungi şi graţioase conducându-i mâna grăsuţă în timp ce încerca să îşi scrie numele. Ea îl învăţase să deseneze şi să observe cu adevărat lumea înconjurătoare.

Deşi, în felul lui, soţul ei nerafinat o iubise, acesta nu reuşise să accepte faptul că Elizabeth murea în fiecare zi câte puţin, aşa că ea căutase sprijin şi înţelegere la fiul ei. Kenneth devenise fără să vrea bărbat în anul acela. Se apropiase de sora lui întrucât suferiseră împreună, şi legătura aceea nu se pierduse deloc în anii cât fuseseră departe unul de celălalt.

Gray Ghost mieună uşor, trezindu-l pe Kenneth din reverie. Acesta îşi dădu seama că îşi ţinea mâinile nemişcate pe teancul de hârtii din faţa lui. Îşi ridică privirea fără prea mare tragere de inimă şi o văzu pe Rebecca privindu-l cu compasiune.

Intenţionase să dea dovadă de empatie, nu de slăbiciune.

— Tatăl dumneavoastră mi-a explicat tot ce trebuie în privinţa jurnalului zilnic, spuse el ridicându-se brusc. Există alte exemplare mai vechi aici în birou? M-am gândit că m-ar putea ajuta să înţeleg mai bine cum merg lucrurile dacă m-aş uita pe munca desfăşurată pe parcursul ultimilor câţiva ani.

— Va trebui să îl întrebaţi pe tata despre asta, nu ştiu unde le ţine. Ne vedem la cină, căpitane, spuse ea, după care se întoarse şi ieşi din cameră.

Kenneth o privi în timp ce se îndepărta, ştiind că instinctul său iniţial fusese corect – avea să îi creeze probleme.

Rebecca îl mângâie pe Gray Ghost, sperând să găsească

puţină alinare în asta, în timp ce cobora la bucătărie. O deranjase să vorbească despre mama ei, iar suferinţa căpitanului Wilding, atunci când vorbise despre moartea mamei lui, îi adusese aminte de a ei. Cu toate acestea, sensibilitatea lui îi arătase o latură necunoscută a caracterului său şi, preţ de o clipă, severul ofiţer se transformase în băieţelul de odinioară.

Omul era o enigmă fascinantă. Prima ei impresie indusese, printre altele, rigurozitate şi inteligenţă.

Cu siguranţă acele calităţi făceau parte din caracterul lui, însă era, de asemenea, tolerant şi surprinzător de filosof. Îi vorbise în mod voit despre faptul că îşi pierduse reputaţia pentru a-i vedea reacţia, însă, spre lauda lui, nu se arătase şocat şi nici nu se lansase în speculaţii obscene.

După ce îi dădu pisicii să mănânce, se îndreptă din nou, hotărâtă, spre atelier. Mai avea la dispoziţie o jumătate de oră înainte de a se îmbrăca pentru a coborî la cină, timp suficient pentru a mai desena vreo două schiţe ale căpitanului.

capitolul 6

După cum conveniseră, Kenneth îi făcu o vizită lui Lord Bowden pentru a-i da raportul după prima săptămână petrecută în casa Seaton. Fu condus de îndată în biroul lui Bowden. În clipa în care îl văzu pe Kenneth intrând, Bowden îşi lăsă ziarul la o parte şi îi făcu semn să ia loc.

— Bună ziua, Lord Kimball. Ce veşti ai pentru mine?

Kenneth studie chipul bătrânului. Cum îl întâlnise între timp pe Sir Anthony, îşi putea da seama de asemănarea evidentă dintre cei doi bărbaţi. Aveau aceeaşi siluetă subţire, aceeaşi statură medie şi aceleaşi oase frumos sculptate ale feţei. Cu toate acestea, însă, vitalitatea lui Sir Anthony, momentele în care fermeca pe toată lumea şi irascibilitatea lui pasageră îl făceau să pară mult mai tânăr decât era de fapt faţă de fratele lui, de care îl despărţeau doar doi ani.

— Nu am avansat aşa de mult cum mi-aş fi dorit, spuse el în timp ce lua loc pe scaun. Va fi o investigaţie care va lua ceva timp.

Kenneth explică apoi că nu existau servitori angajaţi de multă vreme, povestind cât de mult timp petrecuse ocupându-se de treburile lui Sir Anthony care însemnau o grămadă de muncă acumulată. Continuă prin a descrie cum avea de gând să procedeze.

— Sir Anthony ţine nişte jurnale zilnice care ar putea da la iveală multe lucruri despre perioada de timp care ne priveşte, spuse el în încheiere. Din păcate, am aflat că jurnalul care m-ar fi interesat a fost lăsat la casa de la ţară cu toată comoţia care a avut loc după moartea lui Lady Seaton. Singurul mod în care îl pot recupera este să rămân în slujba lui Sir Anthony până la vară, când acesta se retrage din nou la ţară. Având în vedere obstacolele întâlnite, s-ar putea să trebuiască să recurg la aşa ceva.

— Sperasem să obţii nişte rezultate până atunci, spuse Bowden încruntat.

— Avansez oarecum, deşi nu este foarte evident, în sensul că

încep să îi cunosc prietenii lui Sir Anthony şi nu peste multă vreme, voi reuşi să îi chestionez despre lucruri care s-au întâmplat în trecut. De asemenea, vreau să vorbesc şi cu fostul lui secretar, Morley.

— Ei, asta nu e greu, spuse Bowden căutând un stilou în sertarele de la birou şi scriind pe o foaie de hârtie un nume şi o adresă. Acum e secretarul unui membru al Parlamentului care îmi este prieten.

— Aşadar, dumneavoastră aţi aranjat totul, nu? spuse Kenneth dând din cap în timp ce lua hârtia. Am bănuit că nu e o coincidenţă faptul că postul de secretar a devenit vacant la momentul potrivit.

— Am aflat că Morley nutrea ambiţii politice şi a fost foarte simplu să fac în aşa fel încât să i se ofere un post care l-ar fi ajutat în acest sens, spuse Bowden lăsându-se pe spate în scaun şi flexându-şi degetele. Înţeleg că nu ai avut timp să găseşti vreo dovadă palpabilă. Totuşi, care sunt impresiile tale până în acest moment?

Kenneth făcu o pauză pentru a-şi pune ordine în gânduri.

— Moartea lui Lady Seaton pare o rană deschisă, care, deşi simţită, nu este recunoscută ca atare, spuse el. Sir Anthony nu a pomenit nici măcar o singură dată despre soţia lui, deşi uneori priveşte lung portretul ei, pe care îl are în birou. Fiica lui de-abia dacă suportă să vorbească despre moartea mamei ei. Aş vrea să le pot citi gândurile, dar mi-e imposibil, continuă Kenneth, aruncându-i o privire întrebătoare. Amanta despre care se zvonea că voia să o ia de nevastă este Lady Claxton? Cu siguranţă au o relaţie intimă, însă pare să fie una întâmplătoare.

— Lavinia Claxton? pufni Bowden. Bănuiesc că era de aşteptat. Îşi face cam mulţi „prieteni”. Anthony a ucis-o pe Helen din cauza altei femei, însă nu am reuşit să aflu despre cine era vorba. E destul de discret, în felul lui.

Kenneth se încruntă în timp ce se gândea la asta. Dacă Sir Anthony ar fi iubit o altă femeie într-o asemenea măsură încât să ucidă de dragul ei, părea destul de ciudat că se întreţinea cu Lavinia, în loc să beneficieze de favorurile fostei amante. Se

întrebă din ce motiv se încheiase aventura anterioară, asta în cazul în care chiar *existase* o aventură anterioară care să merite atenţie. Se simţea ca un vânător de fantome.

— Cum e nepoata mea? întrebă Bowden pe neaşteptate.

— Nu prea o văd pe domnişoara Seaton, cu excepţia cinei, spuse Kenneth, nedorind să vorbească prea mult despre Rebecca. E destul de tăcută şi îşi petrece tot timpul în atelier. Ştiaţi că este o pictoriţă talentată?

— Habar n-aveam, spuse Bowden ridicând din sprâncene. Poate asta explică moralitatea ei îndoielnică. Artiştilor li se pare că nu trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu şi nici celor ale societăţii.

— Domnişoara Seaton o fi făcut o greşeală prostească în tinereţe, dar nu am auzit niciun zvon despre purtarea ei îndoielnică de atunci încoace, spuse Kenneth, văzându-se nevoit să îşi înghită mânia.

— Mai sapă, replică Bowden cu un ton rece. Sunt convins că zvonurile nu vor întârzia. Sper că data viitoare vei avea mai multe lucruri să îmi spui.

— Faptul că insistaţi să primiţi rapoarte săptămânale este o greşeală, spuse Kenneth, căruia nu îi plăcea să se simtă presat. Veţi fi iritat de faptul că nu am noutăţi, iar pe mine chiar nu mă ajută faptul că vă tot uitaţi peste umărul meu la ce fac.

Bowden se înnegura.

— Poate ai dreptate, dar mă văd nevoit să insist cel puţin o dată pe lună, spuse el fără tragere de inimă, după o lungă pauză.

— Prea bine, dar atunci n-ar trebui să ne vedem aici, la mai puţin de doi kilometri distanţă de casa lui Sir Anthony. Dacă acesta află că am fost văzut intrând la dumneavoastră, voi fi dat afară imediat. Din acelaşi motiv, vă rog să nu-mi scrieţi la reşedinţa Seaton decât în cazuri urgente. Folosesc acest oficiu poştal pentru corespondenţa personală, spuse Kenneth înmânându-i lui Bowden o bucată de hârtie cu o adresă mâzgălită pe ea. O să-mi verific corespondenţa la două zile.

— Acum, că sunteţi instalat acolo, sper că lucrurile vor avansa mai repede, spuse punând hârtia într-unul dintre

sertarele de la birou.

— Tot ce se poate, dar bănuiala mea este că această investigaţie va lua mai mult decât ne dorim amândoi, spuse Kenneth ridicându-se. Nu este nevoie să fiu condus. Vă doresc o zi bună, Lord Bowden, continuă el, după care ieşi din cameră, oprindu-se în holul umbrit, în timp ce majordomul deschise uşa unei femeie scunde, dar graţioase, cu păr argintiu. După cum o salută majordomul, îşi dădu seama că era stăpâna casei. Aşadar, Bowden se căsătorise, fie şi numai pentru a evita să îi lase titlul fratelui pe care îl dispreţuia.

În timp ce Lady Bowden se îndrepta spre scări, îl observă pe Kenneth şi dădu din cap absentă în semn de salut. Kenneth se întrebă ce căsnicie putea avea femeia cu Lord Bowden, având în vedere cât de obsedat era acesta de fosta lui logodnică.

Pe drumul de întoarcere la reşedinţa Seaton, se gândi că postul lui de secretar se dovedea a fi chiar plăcut. Atât Sir Anthony, cât şi Rebecca erau atât de preocupaţi de operele lor, că nu îi puneau la îndoială activităţile atâta vreme cât îşi făcea treaba. Prietenii lui Sir Anthony îl acceptaseră drept secretar cu umor şi voie bună şi discutau fără ocolişuri în faţa lui. Asta îi permisese să afle deja câteva lucruri utile.

Îi luase ceva mai mult să se impună în faţa servitorilor, dar se obişnuiseră destul de repede, după ce o concediase pe servitoarea cea leneşă şi angajase un majordom foarte eficient, pe nume Minton. Nu peste multă vreme, toate aveau să meargă ca unse la reşedinţa Seaton.

În rarele momente de relaxare pe care şi le permitea, avea o grămadă de opere de artă minunate pe care să le admire. Principalul lui regret era însă că o vedea atât de rar pe Rebecca. După discuţia aceea din prima zi de muncă, se gândise că avea să îi câştige uşor încrederea şi astfel avea să poată afla mai multe despre moartea mamei ei, dar, după cum îi spusese şi Lord Bowden, de-abia dacă reuşea să o vadă. Aveau de obicei oaspeţi la cină, ceea ce făcea orice conversaţie serioasă aproape imposibilă. Ea obişnuia să mănânce în tăcere, după care se scuza că nu putea rămâne să le ţină celorlalţi companie în salon.

De câteva ori se întrebase dacă îl evita în mod deliberat, dar nu prea părea să fie cazul. Probabil o interesau cu totul alte lucruri. După ce îl acceptase pe Kenneth ca făcând parte din personal, nu-i acordase mai multă atenţie decât unei biete piese de mobilier. Trebuia să găsească o scuză pentru a vorbi cu ea.

Problema era că dorinţa lui de a o vedea mai des pe Rebecca nu izvora doar din necesitatea de a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Voia să afle mai multe despre talentul ei, despre firea ei repezită şi despre senzualitatea ei ascunsă. Faptul că Rebecca îl intriga îl făcea să urască şi mai mult toată această mascaradă. Dacă, în cele din urmă, Sir Anthony avea să fie acuzat de crimă, Rebecca avea să afle, cu siguranţă, că Kenneth se infiltrase în casă dintr-un cu totul alt motiv, şi nu îi făcea plăcere să se gândească la cum ar fi putut reacţiona ea.

Pe drum, trecu pe lângă oficiul poştal de unde îşi ridica periodic corespondenţa. Acesta era situat într-o papetărie, ceea ce îi permitea să meargă des pe acolo fără a da explicaţii. Se opri şi văzu că îl aştepta o scrisoare de la sora lui. Probabil că Beth îi răspunsese la scrisoare de îndată ce o primise. Rupse sigiliul şi citi foia acoperită cu un scris îngrămădit.

Dragă Kenneth,

Mă bucur că îţi e atât de bine la muncă. De la sosirea prietenului tău, locotenentul Davidson, lucrurile merg surprinzător de bine şi aici. După cum mă avertizaseşi, la început a fost destul de timid, dar acum se simte mult mai bine şi are un simţ al umorului chiar interesant. Şi mie, şi verişoarei Olivia ne place foarte mult.

Cum locotenentul Davidson are un braţ diform, asta mă face să mă simt mai în largul meu cu piciorul meu sucit, ceea ce nu mi se întâmplă de obicei în faţa unor străini. Călărim în fiecare dimineaţă împreună pe moşie. Are multe idei despre cum am putea să ne îmbunătăţim recoltele fără a investi prea mulţi bani. Chiriaşii şi ţăranii sunt impresionaţi de judecata lui, şi moşia e complet schimbată faţă de vremurile când era vechiul vătaf pe aici.

Beth continua prin a-i descrie sugestiile lui Davidson. Era evident că prietenul lui se pricepea mult mai bine la agricultură decât el. Dacă avea să salveze Suttertonul, spera ca Jack să rămână la ei în continuare, în calitate de administrator.

Împături din nou scrisoarea şi o introduse în buzunarul interior al hainei. Tonul vesel folosit de Beth în scrisoare îl făcea să se simtă mai puţin vinovat că o părăsise atât de repede după ce se reîntorsese în Anglia. Când plecă însă de la oficiul poştal, dispoziţia îi era din nou dintre cele mai proaste. Nici măcar ideea că misiunea lui avea să le salveze pe Beth şi moşia nu îl făcea să urască mai puţin ceea ce făcea.

De îndată ce intră în atelierul tatălui ei, Rebecca observă că acesta era pe punctul de a exploda.

Sir Anthony era cunoscut în societate ca un membru fin al aristocraţiei, cu o ţinută şi o inteligenţă impecabile, care din întâmplare era şi un pictor talentat. Numai cei apropiaţi cunoşteau artistul extrem, de o disciplină feroce, care exista dincolo de aceste aparenţe.

În copilărie, Rebecca îşi reprezentase la un moment dat tatăl ca un vulcan fumegând, gata să îşi reverse lava incandescentă.

Când îi arătase desenul, acesta râsese, recunoscându-se în el. Când Sir Anthony avea probleme cu un proiect la care ţinea mult, vulcanul erupea şi Rebecca încerca mereu să îl evite când avea asemenea crize.

Îşi dădu seama de starea lui de spirit după modul în care era îmbrăcat. De obicei era atât de elegant de parcă ziceai că a ieşit dintr-un club de pe St. James. Acum, însă, haina îi era aruncată pe podea, avea mânecile suflecate şi părul grizonant încurcat. Toate astea îi dădeau fetei de înţeles să o şteargă înainte să fie observată. Era prea târziu însă.

— Pe unde naiba umblă Wilding? lătră el lăsând brusc jos paleta şi pensula.

— Cred că a ieşit puţin în dimineaţa asta, spuse ea resemnată, intrând în atelier. Deşi nu îl văzuse pe căpitan, sesizase că lucrurile erau altfel prin casă când acesta era prezent, ca şi cum ar fi existat o doză suplimentară de energie

acolo.

— Ce e în neregulă cu nenorocitul ăsta de tablou? întrebă tatăl ei, uitându-se urât la pânza largă proptită pe şevalet.

Deşi asistase la evoluţia tabloului din stadiul de schiţă până la cel de pictură în ulei aproape finisată, Rebecca se apropie, docilă, şi îl examină din nou. Era vorba despre ultimul tablou din seria despre bătălia de la Waterloo pe care o picta tatăl ei. Acesta îl înfăţişa pe ducele de Wellington călare, cu picioarele proptite în scări, în timp ce îşi flutura pălăria spre armată, făcându-le semn soldaţilor să atace trupele franceze. Figura eroică a ducelui domina tabloul, în timp ce câteva regimente greu încercate apăreau pe fundal.

Era o pictură bună, însă înţelegea nemulţumirea tatălui ei. Într-un mod greu de descris, parcă îi lipsea suflul, iar ea nu ştia cum se putea repara o asemenea hibă.

— De fapt, nu e nimic în neregulă, spuse ea ezitând, ştiind că tatăl ei aştepta un răspuns. L-ai redat foarte bine pe Wellington, iar câmpul de bătălie pare veridic. Modul în care îşi ţine braţul ridicat este foarte dinamic.

— Sigur că sunt bune şi compoziţia, şi asemănarea, doar aşa se întâmplă cu toate tablourile mele, spuse tatăl ei exasperat. Cu toate astea, nu e un tablou măreţ, nici măcar nu e unul bun, continuă el încruntându-se din nou în timp ce privea pânza. Poate că mi-ar putea spune Wilding ce îi lipseşte. Până la urmă, el chiar a fost de faţă. Dar de ce nu este *aici?* insistă el pe un ton certăreţ.

— Sunt convinsă că se întoarce repede, răspunse ea, profitând de ocazie pentru a se scuza şi a pleca. O să îi spun lacheului să îl trimită la tine pe căpitan de îndată ce se întoarce.

Înainte de a se îndrepta spre uşă însă, aceasta se deschise şi intră însuşi căpitanul Wilding. Deşi haina albastră şi pantalonii galben-închis nu erau deloc ţipători, ieşea categoric în evidenţă, ca şi cum ar fi purtat uniforma stacojie{6}. Acesta o salută pe Rebecca dând din cap şi aşeză un pachet pe masă.

— Iată pigmenţii pe care i-aţi comandat, Sir Anthony, spuse el. Cum mă aflam prin apropierea magazinului de vopseluri, i-

am ridicat eu însumi.

În loc să profite de ocazia ivită pentru a pleca, Rebecca se dădu un pas înapoi şi îl examină pe nou-venit, în încercarea de a analiza ce anume îi conferea acea alură impunătoare. Aura lui de forţă fizică avea o oarecare contribuţie la acea impresie, însă doar în mică parte. Inteligenţa era şi ea evidentă, precum şi o idee de integritate inflexibilă, însă niciuna dintre aceste calităţi nu definea în întregime esenţa acestui bărbat.

— Unde ai fost? mârâi Sir Anthony în loc să fie mulţumit că acesta sosise.

— Am vorbit cu negustorii de vinuri, spuse Wilding pe un ton blând. Poate vă amintiţi că am discutat ieri despre faptul că actualul furnizor de vinuri nu este cel mai potrivit. Ei bine, cred că am găsit unul mai bun.

— Şi bănuiesc că ai tot gustat din vin, iar acum nici nu mai gândeşti prea limpede, spuse Sir Anthony sarcastic.

— Desigur că am gustat puţin vin, dar cu siguranţă nu sunt beat, spuse căpitanul, fără să muşte din nadă. Îmi pare rău dacă absenţa mea a creat probleme, nu ştiam că aveţi nevoie de mine acasă.

— Ar fi trebuit să fii aici când voiam să fii aici! spuse furios Sir Anthony, apucând un flacon cu vopsea albă pe bază de plumb şi aruncându-l înspre secretar.

— Ce Dumnezeu înseamnă asta? replică Wilding dându-se la o parte din calea proiectilului, care se lovi cu un zgomot înfundat de lambriurile de stejar, împroşcându-le cu un arc de vopsea albă.

Dezlănţuit complet, Sir Anthony începu să arunce tot felul de obiecte prin cameră. Vopseaua albă fu urmată de nişte galben napoletan şi de albastru de Prusia. Apoi, o mână de pensule speciale, cu mâner lung, se pomeniră aruncate în aer, zburând în toate direcţiile, doar pentru a se prăbuşi apoi cu zgomot pe podea. Mătură totul de pe masa de lângă el cu braţul înainte de a începe să îşi azvârle nebuneşte cuţitul pentru pictură.

Acesta trecu milimetric pe lângă umărul Rebeccăi şi se izbi de perete.

Tremurând de frică în sinea ei, ea se pregăti să se

adăpostească în spatele divanului. În clipa următoare, căpitanul Wilding traversă încăperea spre Sir Anthony şi îl apucă de încheietură cu putere.

— Nu aveţi decât să vă distrugeţi întregul atelier, dar nu aruncaţi cu obiecte într-o doamnă, spuse el cu o voce periculos de blândă.

— Dar asta nu e o doamnă, e fiică-mea! spuse tatăl ei, încercând să îşi elibereze mâna din strânsoare.

— Cu atât mai mult ar trebui să vă controlaţi, spuse căpitanul, strângând puternic încheietura tatălui ei.

Preţ de o clipă, siluetele celor doi bărbaţi rămaseră nemişcate. Cea mai subţire, a lui Sir Anthony, tremura de furie, deşi bărbatul era complet neajutorat în faţa forţei neiertătoare a căpitanului.

Rebecca îşi imagină în trecere un fulger care loveşte în van muntele.

Tatăl ei îşi trase mâna din strânsoare şi, preţ de o clipă ucigător de lungă, Rebecca crezu că avea să îl lovească pe căpitan.

Apoi, într-una dintre obişnuitele lui schimbări de dispoziţie, Sir Anthony îşi lăsă braţul să cadă.

— Ai dreptate, să te ia naiba! Dar nu te-am lovit niciodată, nu-i aşa? spuse el aruncându-i o privire Rebeccăi.

— Doar m-ai stropit cu vopsea, răspunse ea cu o detaşare forţată şi îşi descleştă pumnii. Ţinteşti tare prost.

Căpitanul îi dădu drumul tatălui ei, însă îşi păstră mina serioasă şi privirea de oţel.

— Faceţi des asemenea scene, Sir Anthony?

— Nu e un obicei, dar nu-i o chestie izolată, spuse acesta frecându-şi încheietura dreaptă în locul unde îl prinsese ca în menghină căpitanul. Am ales această mobilă tocmai pentru că se poate curăţa cu uşurinţă şi rezistă la câteva pete mici.

— Foarte amuzant, spuse Wilding. Cu toate acestea, va trebui să vă cereţi scuze în faţa fiicei dumneavoastră.

— Rebecca nu îmi ia toanele în serios, replică Sir Anthony, strângând din dinţi, căci tocmai fusese pus la punct de un angajat de-al lui.

— Nu? Atunci de ce este atât de palidă, de parcă ar fi în convalescenţă?

Cu asta, ambii bărbaţi îşi îndreptară privirile spre ea, şi Rebecca încremeni, dându-şi seama că oricine o privea îndeaproape îşi putea da seama că suferea.

Cu percepţia lui de artist, tatăl ei îşi dădu imediat seama de starea ei.

— Te deranjează atât de mult când mă înfurii, Rebecca? întrebă el surprins.

Ea fu pe punctul de a-l minţi pentru a-i uşura conştiinţa, însă nu reuşi să facă asta, întrucât căpitanul Wilding o fixa cu privirea lui cercetătoare.

— Ieşirile tale mă supără de fiecare dată, recunoscu ea fără mare tragere de inimă. Când eram mică, mă făceau să mă gândesc că vine sfârşitul lumii.

— Îmi pare rău, Rebecca, n-am ştiut, spuse tatăl ei trăgând adânc aer în piept. Mama ta… începu el, dar se opri brusc.

Mamei ei nu-i păsase niciodată de acele ieşiri, pentru că era şi ea capabilă de unele la fel de intense. De fiecare dată când părinţii ei ţipau, fiecare în legea lui sau unul la celălalt, Rebecca fugea şi se ascundea sub pat.

— Tata a avut probleme cu această pictură, căpitane Wilding, spuse Rebecca repede, pentru a rupe tăcerea stânjenitoare. S-a gândit că aţi putea avea vreo părere utilă. Este ultimul lui tablou din seria despre bătălia de la Waterloo. Wellington însuşi i-a pozat pentru tablou.

Wilding îşi întoarse privirea spre tablou. Cum ea îl privea îndeaproape, putu observa cum i se întindea pielea de pe pomeţi. Deşi la început crezuse că era un bărbat rece, lipsit de emoţii, începea să înveţe să recunoască la el semne bine ascunse de emoţie.

— Wellington dând semnalul înaintării generale, murmură căpitanul. E destul de tulburător să revăd scena.

— L-aţi văzut dând semnalul de atac? întrebă ea.

— Da, deşi eram mult mai departe, desigur, spuse el, studiind pânza. Sir Anthony, doriţi ca acest tablou să fie un portret clasic, idealizat, al unui erou sau o reprezentare realistă

a bătăliei în sine?

Tatăl ei deschise gura să spună ceva, dar o închise repede.

— Wellington este un om măreţ, şi vreau ca publicul să observe asta, zise el într-un final. Vreau ca acest tablou să rămână întipărit în mintea privitorilor pentru eternitate. Peste două sute de ani, vreau să se mai vorbească încă despre Wellingtonul lui Seaton.

— Poate că reprezentarea dumneavoastră este prea clasică şi reţinută, şi astfel nu poate crea acea impresie de putere, spuse căpitanul. Atât ducele, cât şi calul arată ca scoşi din cutie, de parcă ar fi la paradă, iar la Waterloo nu a fost deloc aşa. După o zi de luptă crâncenă, soldaţii şi animalele lor erau epuizaţi şi plini de noroi, de transpiraţie şi praf de puşcă. Chiar şi din poziţia în care mă aflam, am putut observa urmele de oboseală şi încordarea de pe chipul ducelui.

— Ce expresie avea? întrebă Sir Anthony.

Wilding se gândi puţin înainte de a-i da un răspuns.

— Soarele apunea, şi o rază de lumină îi cădea pe chip în timp ce îşi ridica pălăria. Nu-i pot descrie exact expresia, dar îmi amintesc de câţi ani lupta ca să ajungă acolo. În Spania înfruntase soarta potrivnică ani de-a rândul. Avea provizii insuficiente şi o armată mult mai puţin numeroasă decât a inamicului, însă, prin voinţa lui de neclintit, şi-a asigurat victoria, deşi cu preţul vieţii multora dintre cei mai buni prieteni.

— Ce prostie din partea mea să îl înfăţişez pe duce aşa cum era în faţa mea, în atelier, mormăi Sir Anthony ca pentru sine. Ar fi trebuit să încerc să mi-l imaginez aşa cum era, de fapt, în acele clipe, continuă el, aruncându-i o privire rapidă căpitanului. Ar trebui să mai iau seama la ceva?

Wilding arătă spre fundalul tabloului.

— Soldaţii sunt la fel de vizibili ca într-o zi senină de mai, dar asta este o greşeală. Câmpul de bătălie era un iad plin de fum de praf de puşcă. Uneori era greu să vezi până şi la câteva sute de metri mai încolo.

— Pot folosi un lac cenuşiu transparent ca să obţin acel efect, însă Wellington e cheia. Voinţa, voinţa de fier, asta trebuie să

arăt.

— Ce alte tablouri fac parte din serie în afară de acesta şi cel care înfăţişează cavaleria atacând? o întrebă Kenneth pe Rebecca.

— Tablourile finisate nu se află aici, dar aceste schiţe sunt destul de fidele, spuse ea scoţând două desene dintr-o mapă. Primul dintre ele înfăţişează regimentele aliate înşiruite pe culme cât vezi cu ochii.

Wilding se apropie şi privi schiţa peste umărul ei. Rebecca deveni imediat conştientă de căldura trupului lui, aflat la doar câţiva centimetri în spatele ei. Omul ăsta trecuse prin iadul din peninsulă şi prin bătălia de la Waterloo şi supravieţuise. Asemenea lui Wellington, trebuia să fie un om de fier.

— Unde aţi fost poziţionat? întrebă ea.

— Cam pe aici, indică el, puţin la stânga de centru. Mi-am petrecut mare parte din zi luându-mă cu ei la harţă în jurul unei gropi de nisip.

— Din punctul meu de vedere, tabloul este dominat de aceşti bărbaţi din planul îndepărtat, spuse Rebecca indicând figura unui tânăr stegar şi pe a unui sergent încărunţit care păzeau stindardul regimentului lor. Deasupra lor, steagul Marii Britanii se zbătea în ghearele vântului, sfidând armata franceză care stătea tăcută, ordonată, de partea cealaltă a văii.

— Întotdeauna ne emoţionează aspectele particulare, detaliile, nu privirea de ansamblu, spuse gânditor căpitanul. Un tânăr aflat în pragul primei lui bătălii care se întreabă dacă va avea curajul să se ridice la aşteptările acestei zile şi un veteran plin de cicatrici, care a înfruntat moartea în repetate rânduri, întrebându-se dacă nu cumva de această dată are să-şi găsească sfârşitul. Oricine va privi acest tablou se va întreba dacă aceşti doi bărbaţi vor supravieţui bătăliei care urmează.

Din tonul lui, Rebecca înţelese că şi el fusese fiecare dintre aceşti oameni în diferite momente din cariera sa. În tinereţe, îşi găsise curajul, ca ofiţer experimentat îşi testase norocul, iar botezul bătăliei îl transformase în ceea ce era acum. Era complet diferit de cei pe care îi întâlnise până în acel moment, şi asta o fascina. Voia să se sprijine de el, să îi absoarbă puterea

de luptător şi determinarea.

— Cel de-al doilea tablou reprezintă asediul castelului Hougoumont, spuse ea cu gura uscată, scoţând la iveală cel de-al doilea desen.

Bătălia pentru cucerirea castelului se transformase într-o bătălie plină de răutate între un mic număr de trupe aliate şi două divizii şi jumătate de trupe franceze. Tatăl ei alesese momentul în care francezii pătrunseseră în curte, iar apărătorii se luptau sălbatic pentru a-i alunga înainte de a fi prea târziu.

— Voia să obţină o scenă de lupă sălbatică corp la corp, continuă ea.

— Soldaţi în starea lor primară, un tablou demn de a sta lângă cel cu atacul cavaleriei, atât de grandios.

Rebecca încuviinţă din cap, impresionată. Nu era doar un războinic, ci avea şi o percepţie excelentă în privinţa tablourilor.

— Crezi că seria asta de tablouri va spune povestea potrivită despre ce s-a întâmplat la Waterloo? întrebă tatăl ei, ridicând privirea de la tabloul cu Wellington.

Spre uşurarea Rebeccăi, căpitanul se îndepărtă de ea.

— Spune atât cât se poate povesti în patru tablouri, răspunse el.

— Simt o notă de rezervă în vocea ta, replică Sir Anthony cu şiretenie. Am reprezentat începutul şi sfârşitul, infanteria şi cavaleria. Ce alte scene crezi că ar trebui incluse?

— În locul dumneavoastră, spuse Wilding, aş picta mai multe tablouri. Următorul ar fi cu Wellington dând mâna cu prinţul Blücher în momentul când britanicii se întâlnesc cu prusacii în apropiere de La Belle-Alliance. Campania de la Waterloo este povestea multor naţiuni care se aliază împotriva unui duşman comun. Dacă nu ar fi sosit prusacii spre sfârşitul zilei, victoria nu ar fi fost una decisivă.

— Mda, iată o posibilitate interesantă, reflectă Sir Anthony. Care ar fi tabloul final?

— Arătaţi preţul victoriei, spuse căpitanul fără ocolişuri. Soldaţi epuizaţi, soldaţi răniţi care dorm de parcă ar fi morţi în jurul focului de tabără, iar în întunericul din jurul lor, arătaţi

cadavrele amestecate şi armele rupte. Arătaţi că în democraţia pe care o impune moartea toate victimele unei bătălii sunt egale.

— Vă exprimaţi foarte plastic, căpitane, spuse Rebecca, întrerupând după o vreme tăcerea ce se aşternuse.

— Ca să nu mai vorbim despre faptul că se pricepe şi la pictură, adăugă tatăl ei. O să iau în consideraţie ce mi-ai sugerat, chiar o să fac asta.

Urmă o pauză, iar Rebecca simţi un val de dorinţă ridicându-se în ea. Era cea mai puternică emoţie pe care o resimţise de luni bune. Trebuia să îl aibă pe căpitanul Wilding, să îi captureze esenţa astfel încât ceva din el să îi aparţină pentru totdeauna.

Fără să îi pese de buna-cuviinţă, traversă camera şi îi atinse obrazul, trasând cu degetele conturul cicatricii tari şi totodată netede.

— Mă dau bătută, căpitane, spuse ea cu vocea răguşită. Mi-e teamă că trebuie să te pictez cu orice preţ.

capitolul 7

Cuvintele şi atingerea uşoară, senzuală ale Rebeccăi îl luară atât de mult prin surprindere pe Kenneth, încât de-abia putu să scoată câteva cuvinte.

— Poftim? îngăimă el.

— Am tot tânjit să îmi pozaţi ca model de când aţi venit aici, spuse ea, dându-se un pas înapoi. Sunteţi cât se poate de irezistibil.

Venind din partea altor femei, aceste cuvinte ar fi fost o invitaţie sugestivă, Rebecca Seaton, însă, arăta mai degrabă precum o casnică dornică să facă economii care se holbează la un pui, gândindu-se că ar merge de minune pentru masa de duminică.

— Ar trebui să mă simt onorat sau să mă alarmez? spuse el sec.

— O, categoric alarmat, spuse ea, aruncându-i o privire tatălui ei. Te superi dacă ţi-l fur pe căpitanul Wilding pentru o oră sau două pe zi?

— Înţeleg perfect, spuse Sir Anthony zâmbind. De fapt, sunt tentat să îl refac pe sergentul din scena aceea de dinaintea bătăliei, ca să îl fac să arate ca Kenneth, continuă el, aruncându-i o privire secretarului. Se spune că ochii unui soldat trădează luptele pe care le-a văzut. Tot ce aş fi vrut să spun despre sergent este exprimat de chipul lui Kenneth. Dacă însă el doreşte asta, îl poţi lua tu prima.

— Aşadar, sunteţi dispus să îmi pozaţi, căpitane? întrebă Rebecca.

Kenneth se foi, deloc în largul lui, sub privirile cercetătoare ale tatălui şi ale fiicei. Artiştii ăştia nenorociţi observau mereu prea multe lucruri! Cu toate acestea, îşi dorise să petreacă mai mult timp cu Rebecca, şi acum se ivise ocazia perfectă, pe care nu o putea rata.

— Dorinţa dumneavoastră este poruncă pentru mine, domnişoară Seaton.

— Atunci să mergem în atelierul meu.

— Câteva clipe, vă rog, spuse el, arătând în jur la atelierul în dezordine. Mai întâi trebuie să chem o servitoare să cureţe aici înainte ca vopselurile să distrugă complet mobila şi covorul.

— Asigură-te că trimiţi pe cineva care face curat în linişte, ordonă Sir Anthony, după care, luând o tăbliţă şi un creion, se aşeză şi începu să deseneze cu mişcări sigure şi rapide.

Kenneth îi deschise uşa Rebeccăi şi, în timp ce aceasta trecea pe lângă el, observă că părul începuse să iasă din cocul improvizat cu nişte ace de păr. Buclele ruginii, mătăsoase nu erau prea disciplinate, şi rezultatul obţinut era o coafură cu păr ciufulit, de parcă tocmai se dăduse jos din pat.

Pentru a suta oară de când ajunsese la reşedinţa Seaton, îşi aminti că trebuia să îşi vadă de treabă. Îi verifică pe servitori ca să afle ce se mai întâmplase în lipsa lui şi o trimise pe Betsy, cea mai grijulie dintre servitoare, să facă curat în atelierul lui Sir Anthony. Apoi se îndreptă spre sanctuarul Rebeccăi.

Bătu la uşă şi intră când primi acceptul ei, privind în jur cu mare interes. Dacă atelierul lui Sir Anthony era elegant ca un salon, bârlogul Rebeccăi avea pereţi vopsiţi în alb, tavan în pantă şi confortul unei bucătării de fermă. Ferestrele dinspre stradă aveau dimensiunea obişnuită, însă, pe peretele din spate, ferestrele mari, deschise lăsau să intre o lumină blândă, asemenea unei aurore boreale. Era lumina perfectă pentru un artist.

În plus, peste tot în jur erau tablouri. Unele dintre ele, agăţate pe perete, altele, simple pânze fără ramă proptite de perete. Bogăţia culorii şi a imaginii îl uluia.

Rebecca era făcută ghem într-un scaun încăpător, cu un caiet de desen în poală şi cu un creion în mână. Îi făcu semn să ia loc pe divanul din faţa ei.

— Faceţi-vă comod, căpitane. O să fac câteva schiţe. Trebuie să mă hotărăsc cum să vă redau mai bine.

— Dacă tot ne vom călca pe bătături în fiecare zi, ar trebui să-mi spuneţi Kenneth, zise el în timp ce lua loc.

— Atunci trebuie să îmi spuneţi şi dumneavoastră Rebecca, replică ea zâmbind.

Kenneth observă că ochii ei de culoarea alunei aveau câţiva

stropi de verde, ceea ce îi conferea privirii o adâncime de felină.

— Nu am mai pozat pentru nimeni, ce trebuie să fac?

— Pentru moment, relaxează-te şi încearcă să nu îţi mişti capul.

În timp ce degetele Rebeccăi trecură la treabă, Kenneth aruncă o privire la tablourile din imediata lui apropiere. Stilul ei menţinea ceva din precizia clasică a tatălui ei, având însă ceva mai mult sentiment. Multe dintre tablouri înfăţişau femei în chip de personaje istorice celebre şi fantastice. Fără a-şi roti capul, putea observa cel puţin vreo şase picturi la fel de frumoase ca tabloul cu Boadicea de la parter.

— Ai expus vreodată la Academia Regală?

— Niciodată, spuse ea fără a ridica privirea de pe caiet.

— Ar trebui să îţi prezinţi operele, să le arăţi ce poate face o femeie, spuse el, privind la un tablou plin de forţă cu Iudita şi Holofern.

— Nu simt nevoia să fac asta, spuse ea pe un ton rece.

Pentru o vreme, se aşternu tăcerea. Nu se auzea decât scârţâitul creionului ei pe foaie. După ce admiră tablourile din imediata lui apropiere, Kenneth îşi mută atenţia la Rebecca. Avea încheieturi delicate, aproape fragile, şi totuşi degetele ei lungi şi suple trădau putere. Se răsucise pe lateral pe scaun, şi asta îi ridicase rochia de muselină puţin deasupra gleznelor, la fel de subţiri şi de frumoase ca încheieturile.

Deşi Rebecca nu era voluptuoasă precum Maria, era la fel de senzuală şi de atrăgătoare.

Ori de câte ori îşi pleca uşor capul deasupra caietului, îi oferea o priveliţte seducătoare asupra cefei ei. Pielea palidă părea aproape translucidă prin comparaţie cu culoarea puternică a părului ei. Se întrebă cum ar reacţiona dacă ar săruta-o acolo. Probabil i-ar cere să se aşeze ca să îşi poată termina schiţele.

Părea mai cald în cameră decât era de aşteptat să se facă de la mica flacără de cărbuni. Nu-l ajuta însă să îşi mute privirea de la ea, era aşa de conştient de cum arăta corpul ei, încât ai fi zis că o ţinea la el în poală. Descoperi un uşor parfum floral

amestecat cu mirosul uleiului de in şi al fumului de cărbune. Părea apă de trandafiri, o aromă subtilă, feminină, foarte potrivită pentru doamna care o purta.

„Oare cum ar arăta purtând doar mireasma de apă de trandafiri şi un văl strălucitor de păr roşcat?" se întrebă el şi simţi cum începe să îi bată inima mai repede, în timp ce broboane de sudoare i se adunau pe frunte.

La naiba! Nu era obişnuit să stea şi să nu facă nimic, aşa că nu era de mirare că imaginaţia lui începea să ţeasă fantezii erotice. Şi nici faptul că nu mai fusese cu o femeie de luni bune nu îl prea ajuta. Femeile uşoare din Paris i se păruseră asemenea patiseriei franceze: extrem de delicioase, dar uşor de uitat. Rebecca Seaton avea să reprezinte un cu totul alt fel de ospăţ.

— Sir Anthony într-un acces de furie este o privelişte alarmantă, comentă el, ştiind că trebuia să îşi distragă atenţia de la Rebecca înainte de a lua foc. Nu te pot învinovăţi că erai speriată.

— Dar nu eram speriată, spuse ea uşor surprinsă. Tata n-ar face rău nimănui. Pur şi simplu, nu îmi plac scenele.

Deşi încrederea pe care o avea în tatăl ei era cât se poate de înduioşătoare, ieşirea lui Sir Anthony îl convinsese pe Kenneth de faptul că pictorul era capabil să facă rău. Oare Helen Seaton îl provocase în legătură cu amanta lui, devenind astfel victima acelei furii de care dăduse dovadă astăzi? Ce fel de femeie fusese Helen?

Părea momentul potrivit pentru a afla mai multe despre ea.

— Mamei tale îi plăcea să fie înconjurată de artişti nebuni? întrebă el.

— O, da, îi plăcea nespus, zise Rebecca fără a ridica privirea, în timp ce rupse o pagină din caiet şi o puse deoparte, pentru a se apuca din nou să deseneze pe foaia următoare. Prietenii o numeau regina lumii artistice londoneze. Orice artist sărac din oraş ştia că putea conta pe ea pentru câteva lire împrumut, ca să nu moară de foame.

— Şi îi mai dădeau vreodată banii înapoi?

— Uneori, spuse Rebecca zâmbind. Unii pictori o plăteau

dându-i opere de-ale lor. De obicei, erau unele destul de proaste, căci artiştii de primă mână nu prea aveau nevoie de împrumuturi.

— Asta explică peisajele oribile din camera mea. Probabil încerca să le ascundă pe undeva.

— Se prea poate, încuviinţă Rebecca. Dacă te-au ofensat cumva, putem găsi ceva mai bun. Slavă Domnului, sunt o grămadă de tablouri prin casă.

— Mi-ai putea împrumuta un tablou de-al tău? întrebă el uitându-se peste cele aflate în raza lui vizuală. Poate tabloul acela minunat din faţa mea. Cred că e Diana, zeiţa vânătorii.

Zeiţa era înfăţişată stând tăcută în picioare, cu mâna sprijinită de un arc aproape la fel de înalt ca ea şi cu o expresie gânditoare pe chip. Îi amintea de Rebecca.

— Dacă îţi place, spuse ea întorcând o altă foaie a caietului de desen. Am o ramă care se va potrivi numai bine.

— Înainte să îţi continui munca, te superi dacă luăm o pauză? întrebă el. Nu sunt obişnuit să stau nemişcat atâta vreme.

— Desigur. Îmi pare rău, spuse ea cu un zâmbet plin de regret. Când lucrez, uit cum trece timpul. Vrei nişte ceai? De obicei, cam pe la ora asta fac un ibric întreg.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Kenneth ridicându-se şi întinzându-se ca să scape de tensiunea pe care o simţea în umeri.

Rebecca se ridică şi se duse la şemineu, aplecându-se graţios pentru a aşeza ibricul pe foc.

— Fii mulţumit că pozezi pentru mine, nu pentru tata, spuse ea. El e mult mai sever decât mine, continuă ea, analizându-l cu o privire tăioasă. Tata avea dreptate, ai fi un sergent grozav în tabloul lui.

— Cred că mi se potriveşte rolul, am fost sergent ani buni.

— Sergent? Tu? întrebă ea uitându-se lung la el.

— Am intrat în solda regelui înrolându-mă la vârsta de optsprezece ani, explică el. Am fost promovat mai târziu, pe merit.

— Pentru fapte de vitejie ce nu puteau fi trecute cu vederea,

spuse ea încet. Aşa se întâmplă mereu, nu?

— Da, aşa e, dar este vorba şi despre noroc aici, spuse el zâmbind uşor. Trebuie să o faci pe viteazul în apropierea unui ofiţer care să te poată recomanda pentru promovarea în funcţie.

— Eşti plin de surprize, căpitane. Luându-mă după felul în care te exprimi, crezusem că eşti… Rebecca se opri, încurcată.

— Ai presupus că sunt un gentilom, completă el, sărindu-i în ajutor.

— Îmi pare rău, spuse ea coborând privirea. Sigur că eşti un gentilom, şi ar trebui cu atât mai mult să fii apreciat pentru faptul că ai dobândit prin forţe proprii ceea ce alţii au doar accidental, prin naştere.

— De fapt, mă trag dintr-o familie respectabilă, spuse el ridicând din umeri. M-am înstrăinat însă de tatăl meu, aşa că n-am avut banii necesari pentru a obţine un grad în armată, motiv pentru care a trebuit să mă înrolez.

— Din ce cauză v-aţi îndepărtat?

Cum nu se simţea deloc în largul lui, Kenneth începu să măsoare mansarda de-a curmezişul, rămânând însă în centru, pentru a nu se lovi cu capul de tavanul în pantă. Ar fi trebuit să fie el cel care o chestiona pe Rebecca. Cum se ajunsese oare la această răsturnare de situaţie?

— La un an de la moartea mamei, tatăl meu s-a căsătorit cu o fată de şaptesprezece ani. Nu… ne-am înţeles.

— Ar fi fost dificil să accepţi orice mamă vitregă atât de curând după moartea mamei tale, spuse Rebecca empatică. Probabil ţi s-a părut o lipsă de decenţă să vezi o fetişcană de vârsta ta luându-i locul.

Fusese mai mult decât o lipsă de decenţă. Preţ de o clipă, îşi aminti furia şi repulsia pe care le resimţise atunci. Kenneth îşi ţinu însă sentimentele în frâu, amintindu-şi că avusese şi el partea lui de vină în ceea ce se întâmplase.

— În plus, nu era o persoană foarte plăcută. Cu toate astea însă, tatăl meu era îndrăgostit – sau mai degrabă în călduri. N-am mai suportat să stau sub acelaşi acoperiş cu el. Crezi că tatăl tău are de gând să se recăsătorească? continuă el, schimbând subiectul. Ce părere ai despre asta?

Rebecca păru uimită, ca şi cum nu ar fi luat în calcul o asemenea posibilitate.

— Asta depinde de femeia pe care ar lua-o de nevastă, spuse ea fără tragere de inimă. Bănuiesc că va trebui să aştept şi să văd ce se va întâmpla.

— Lavinia speră oare că va deveni următoarea Lady Seaton?

— Mă îndoiesc, spuse Rebecca în timp ce se apleca după un borcan cu ceai dintr-un mic dulap. Dincolo de aparenta impertinenţă, Lavinia e destul de drăguţă, însă cred că ţine prea mult la libertatea pe care i-o oferă poziţia ei de văduvă pentru a renunţa la ea. Probabil că tata se va recăsători într-o bună zi, îi place să aibă o nevastă care să-l răsfeţe. Ibricul începu să scoată aburi, aşa că ea îl luă de pe foc şi turnă puţină apă fierbinte în ceainic, pentru a-l încălzi. E un tablou cu Lavinia în spatele tău.

Se întoarse şi o găsi imediat pe Lavinia printre pânzele neînrămate sprijinite de perete. Aceasta stătea lungită pe un divan grecesc, îmbrăcată în haine din perioada clasică, ce lăsau să se vadă destul de mult corpul, cu o invitaţie rece în privire. În eterna bătălie dintre sexe, Lady Claxton ar fi, fără îndoială, prădătorul, nu prada.

— Lasă-mă să ghicesc, te rog, spuse el. O întruchipează pe Messalina, împărăteasa romană care a învins-o pe cea mai faimoasă curtezană a Romei într-un maraton de desfrâu care i-a epuizat pe jumătate dintre bărbaţii din oraş.

Rebecca chicoti în timp ce adăuga frunze de ceai şi apă în ceainic.

— De fapt, se presupune că e Aspasia, cea mai frumoasă şi mai învăţată curtezană din Atena. Am pictat-o de mai multe ori pe Lavinia. Îi place să pozeze.

Probabil însă că Lavinia nu avea să fie următoarea soţie a lui Sir Anthony. Dacă asta era adevărat, cine era acea amantă care ar fi putut constitui cauza morţii lui Lady Seaton? Gândindu-se că pusese destule întrebări pentru moment, Kenneth se îndreptă spre capătul îndepărtat al mansardei. Ferestrele mici dădeau înspre stradă, iar lumina strălucitoare dinspre sud scotea la iveală o masă funcţională cu scaune.

Acesta era atelierul Rebeccăi, cu role de pânză şi rame

depozitate prin colţuri. Gray Ghost dormea pe o masă, între o ramă de tablou şi un mojar cu pistil. Pisica deschise puţin ochii simţindu-l pe Kenneth apropiindu-se, după care se întoarse liniştită la moţăit.

În partea stângă se afla un alcov cu o piesă masivă de mobilier care aducea cu o clădire complicată de inspiraţie italiană. Nişte linii fine indicau sertarele care fuseseră ascunse meşteşugit printre pilaştri falşi. Kenneth mângâie curba unei arcade care încadra un compartiment cu pensule şi cu mici ustensile.

— Dulapul acela a fost făcut special pentru un artist flamand din secolul al XVII-lea, Van Veeren, îi strigă Rebecca din celălalt capăt al mansardei, văzând ce îi captase atenţia.

— Din păcate, nu cred că am auzit de el.

— Nici nu aveai de ce, spuse ea asamblând o tavă pentru ceai şi aducând-o în atelier. Era un pictor de portrete şi de naturi moarte nu prea talentat.

— Legume şi iepuri morţi? replică Kenneth rânjind.

— Exact. Cu toate acestea, probabil trăia destul de bine din asta, spuse ea aşezând tava pe masă.

Gray Ghost se trezi imediat şi veni repede să vadă despre ce era vorba.

— Sunt nişte prăjituri cu afine destul de bune în tavă, dacă reuşeşti să ajungi la ele înaintea lui Ghost, spuse ea împingând cu blândeţe motanul de lângă tavă. Acesta se ghemui la pândă asemenea unui leu de piatră, cu privirea lacomă aţintită asupra tăvii de copt în timp ce Rebecca turnă ceaiul. Îi înmâna lui Kenneth o ceaşcă, după care se aşeză pe unul dintre scaunele de lemn destul de uzate.

Deşi nu se aşteptase ca Rebecca să aibă asemenea îndeletniciri casnice, constată că rolul i se potrivea de minune. Foarte bine, disponibilitatea lui de a-i poza schimbase relaţiile dintre ei, făcând-o să se simtă mai în largul ei când se afla în preajma lui. Ar fi trebuit să fie satisfăcut. Dorise să îi câştige încrederea, pentru a putea obţine informaţii de la ea. Ce păcat însă că succesul obţinut era temperat cumva de un sentiment de vinovăţie!

În armată învăţase să lase la o parte lucrurile în legătură cu care nu putea face nimic, aşa că putea la fel de bine să se bucure de ceai, mai ales că sarcinile lui obişnuite şi vizita la Lord Bowden nu îi lăsaseră destul timp la dispoziţie pentru a mânca nimic de la micul dejun. Adăugă un cub de zahăr în ceaşcă şi se aşeză pe celălalt scaun.

Mâncară în linişte delicioasele prăjituri cu afine, după care Kenneth rupse tăcerea în timp ce Rebecca se apleca pentru a mai turna ceai.

— Bănuiesc că îţi pregăteşti singură pânzele aici, nu?

— Da, pe ale mele şi pe majoritatea celor pe care le foloseşte tatăl meu, spuse ea dându-i o bucăţică de prăjitură lui Gray Ghost, care o lipăi elegant dintre degetele ei. De asemenea, pregătesc şi creioanele noastre colorate şi nişte amestecuri speciale de pigmenţi, pe care nu le găseşti la magazinul de vopseluri.

— Sunt convins că Sir Anthony ar putea găsi pe altcineva care să se ocupe de asemenea lucruri mărunte, spuse el cu o privire nedumerită.

— Da, dar oare ar fi duse la bun sfârşit? Deşi acum pictura este cunoscută sub numele de artă, ea a constituit, în primul rând, o meserie. Cu cât înţelegi mai bine materialele, cu atât mai eficient le vei putea folosi, spuse ea mângâind mojarul din piatră netedă. Este un sentiment minunat să amesteci pigmenţii cu fluidul pentru a obţine consistenţa şi culoarea perfecte. Este primul pas în procesul de creaţie a unei picturi care înglobează cu succes viziunea intimă a cuiva.

Senzualitatea atât de evidentă din portretul mamei ei era acum prezentă şi pe chipul visător al Rebeccăi. Ar fi vrut să îl atingă şi pe el în acelaşi mod în care atingea mojarul. O dorea…

— Când ai început să desenezi? întrebă el ferindu-şi privirea, fără a-şi mai termina ideea.

— Conform tradiţiei familiei, într-o bună zi, am spart un ou moale în camera mea şi am desenat o pisică destul de reuşită cu gălbenuşul pe perete, spuse ea pe un ton enigmatic.

— Aşadar, ai fost o artistă de la început, spuse el zâmbind,

imaginându-şi scena. Bănuiesc că te-a învăţat Sir Anthony, nu?

— Nu prea, tata era mereu atât de ocupat… Ori de câte ori reuşeam să scap de dădacă, mă strecuram în atelierul lui şi îl urmăream cum lucra. Atâta timp cât nu-i stăteam în drum, nu-l deranja. Nu peste multă vreme, aveam propriile mele creioane colorate şi propriul cărbune pentru desen, chicoti ea. Mama s-a asigurat că aveam hârtie la dispoziţie, ca să nu mai distrug pereţii. Uneori, când avea timp, îmi dădea lecţii de desen.

— Mama ta avea talent mai presus de standardul artistic normal pentru o doamnă de viţă nobilă?

— E o reprezentare a mea la vârsta de patru ani, spuse Rebecca indicând o mică acuarelă agăţată într-un colţ.

Tabloul o înfăţişa pe Rebecca micuţă, un copil râzând fericit, cu bucle arămii. Părea deschisă şi cu poftă de viaţă, complet diferită de femeia precaută de acum. Se întrebă dacă nu cumva fuga de acasă cu rezultate dezastruoase o făcuse să îşi piardă acea deschidere sufletească.

— E minunată. Având în vedere că te tragi dintr-o familie de artişti, nu e de mirare că ai un asemenea talent.

— Mama avea talent, spuse Rebecca. Acuarelele ei erau superbe, dar nu era un artist în adevăratul sens al cuvântului. Cred că asta s-a întâmplat din pricina căsătoriei.

— De ce ai nevoie pentru a fi un artist adevărat? întrebă el curios.

— Egoism, spuse Rebecca cu un zâmbet autoironie. Trebuie să crezi că opera ta este cel mai important lucru din lume. Poate fi cu adevărat zdrobitor să îi pui pe primul loc pe ceilalţi şi nevoile lor.

El se întrebă dacă nu cumva tocmai îşi criticase în mod indirect tatăl. Era probabil ca un pictor de succes precum Sir Anthony să fi avut puţin timp pentru familie.

— Un artist trebuie să fie întotdeauna egoist?

— Ei, poate nu tot timpul, dar în marea majoritate a timpului, da, spuse ea, îndepărtându-şi o buclă rebelă de pe obraz.

O privi, gândindu-se ce artificii cosmetice ar putea egala acea nuanţă bogată de arămiu a părului ei. Nimic însă nu ar

putea recrea tenul ei şi albeaţa translucidă a tenului ei de roşcată naturală.

Fu cuprins pe dată de furie, dorindu-şi să o fi întâlnit în alte circumstanţe, în care ea să nu fie fiica unui suspect de crimă şi el să fie un nobil bogat, nu un sărăntoc de spion, într-un loc în care ar fi putut să exploreze complexitatea minţii şi a spiritului ei şi unde ar fi putut să o sărute şi să o convingă să îi răspundă şi ea la fel.

Trase adânc aer în piept, fără grabă. Mânia pe care o simţea împotriva sorţii nedrepte începu să se potolească, însă nu şi dorinţa de a o atinge. Se aplecă şi îi luă mâinile în ale lui, întorcându-i palmele în sus. Erau mâini capabile, cu degete lungi şi elegante, asemenea celor ale unui sfânt renascentist.

— Câtă putere şi cât talent, murmură el. Ce splendori vor crea aceste mâini pe viitor?

— Adevăratul talent este cel al minţii, nu al degetelor, spuse ea cu vocea răguşită, în timp ce mâinile îi tremurau în ale lui. Mintea trebuie să vizualizeze mai întâi tabloul, înaintea corpului, pentru ca acesta să-l poată crea.

— Indiferent care este sursa lui, ai un mare talent, spuse el trasându-i liniile din palmă cu vârful degetului. Mă întreb dacă se poate cu adevărat să citeşti viitorul în palmă. Oare talentul tău îţi va aduce celebritate? Sau poate bogăţie? Fericire?

— Creativitatea nu îţi garantează niciunul dintre aceste lucruri, spuse ea trăgându-şi mâinile şi făcându-le pumn. Mai mult chiar, se cam amestecă în calea fericirii. Opera în sine este singura ta răsplată adevărată, este un scut împotriva singurătăţii şi o pasiune mai sigură decât dragostea omenească.

El ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Tensiunea care se acumulase între ei atinsese cote extrem de înalte. Simţi că erau amândoi vulnerabili, extrem de vulnerabili, pe punctul de a face ceva fără cale de întoarcere.

Temându-se că ochii ei de culoarea alunei aveau să pătrundă până în adâncurile inimii lui trădătoare, Kenneth se ridică brusc.

— Trebuie să mă întorc la îndatoririle mele obişnuite, spuse el. Vrei să îţi pozez şi mâine?

— Nu… nu mâine, spuse ea înghiţind în sec. Mai bine poimâine.

El încuviinţă din cap şi plecă, întrebându-se cum naiba avea să supravieţuiască unor asemenea sesiuni de pozat atât de intime. Se prea poate ca Rebecca să constituie cea mai bună sursă de informaţii despre mama ei, însă era foarte posibil ca el să nu îşi poată ţine mâinile acasă destul cât să afle ce dorea.

Rebecca reuşi să rămână impasibilă până când auzi uşa închizându-se după căpitan, apoi închise ochii şi îşi duse palma dreaptă la obraz. Acolo unde o atinsese el, pielea o furnica de parcă ar fi mângâiat ceva de blană pe timp de iarnă.

Să îl ia naiba! Cu ce drept venea el aici să îi distrugă scutul care o protejase atâta vreme? Avusese control asupra vieţii ei, recunoscătoare pentru faptul că era liberă să picteze ceea ce dorea, fără prea multe întreruperi, în plus, nu avusese nevoie de nimic altceva.

Respirând cu greutate, se ridică şi începu să măsoare în lung şi în lat mansarda, cu paşi mari. Iubise dintotdeauna tavanul în pantă, pentru că îi permitea să meargă drept acolo unde majoritatea oamenilor trebuiau să se aplece. Căpitanul reuşise să stea drept doar în centrul încăperii, în timp ce puterea şi vitalitatea pe care le emana umpluseră camera până la refuz. Îl vedea peste tot unde se întorcea.

Luase o decizie înţeleaptă atunci când permisese doar câtorva oameni să pătrundă în sanctuarul ei. Ar fi fost şi mai înţelept dacă nu l-ar fi lăsat pe Kenneth să intre aici.

Să nu-l lase? Bine, dar aproape că-l târâse cu forţa aici!

Îşi trecu mâna prin păr, dând fără să vrea drumul acelor, astfel încât părul greu se desprinse din coc, căzându-i pe umeri până la mijloc. Nerăbdătoare, îşi făcu un coc şi începu să măsoare camera.

Trecutul militar al lui Kenneth o intriga, precum şi contrastul dintre exteriorul lui aspru şi mintea lui ascuţită, iscoditoare. Era un subiect de tablou excelent, însă cel mai mult o atrăgea modul în care putea discuta cu el. Nimeni nu fusese vreodată atât de interesat de ceea ce avea ea de spus, iar timpul petrecut

în compania lui avusese asupra ei acelaşi efect pe care-l are ploaia de primăvară asupra florilor. Nu îşi dăduse seama până acum cât de mult se izolase.

Poate nu era singură în adevăratul sens al cuvântului, dar se simţea singură. Împărţea casa şi pasiunea pentru pictură cu tatăl ei şi se înţelegea destul de bine cu el, însă acesta era un om celebru, cu propria lui viaţă, destul de plină de altfel, din care ea nu făcea parte decât în mică măsură.

Absorbită de arta ei, nu avusese niciodată prieteni apropiaţi, iar după fuga ei prostească cu Frederick, care echivalase cu exilul ei din casele respectabile, şi mai mulţi dintre cunoscuţi o abandonaseră. Membrii cercului intim al tatălui ei o tratau cu nonşalanţă şi cu bunătate, însă doar Lavinia şi aşa-zisul ei unchi George ţineau cu adevărat la ea. Pentru ceilalţi nu era decât fiica excentrică a lui Sir Anthony.

La fel se întâmplase şi cu toţi foştii secretari ai tatălui ei. Aceştia se purtaseră politicos şi respectuos cu ea, dar ea bănuia că o priveau ca pe un fel de ciudăţenie a naturii, o femeie-pictor dizgraţioasă pe care erau nevoiţi să o tolereze din pricina slujbei lor. Aşa că nu era de mirare că reacţiona astfel la atenţia entuziastă pe care i-o arăta Kenneth.

Deşi erau cât se poate de diferiţi, exista o empatie neaşteptată între ei. Poate erau pur şi simplu doi oameni singuri. Cu siguranţă, Kenneth nu putea fi atras de ea, nu era genul de femeie care să dea naştere unei pasiuni mistuitoare. Frederick nu fusese îndrăgostit de ea, ci de ideea de a fi îndrăgostit.

O străfulgeră un gând. Probabil că tensiunea pe care o simţea la Kenneth izvora din faptul că acesta era conştient că orice fel de relaţie cu fiica stăpânului său implica nenumărate riscuri. Nu ar fi trebuit să insiste ca el să pozeze pentru ea. Deşi ea nu avusese de gând să îl forţeze să facă asta, probabil el simţise că nu avea de ales. Poate ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă el ar fi simţit că era liber să refuze. Cu toate acestea, nu putea regreta că ajunsese să îi pozeze.

Tot plimbându-se, îşi dădu seama că ajunsese la acel capăt a mansardei unde se termina atelierul ei. Îşi luă caietul de schiţe

pentru a-şi studia desenele. Unele dintre ele erau destul de bune, deşi nu atingeau ceea ce îşi dorea ea să exprime.

Răsfoi încet schiţele, întrebându-se care ar fi fost cea mai bună metodă de a-i surprinde esenţa, amestecul de ferocitate războinică şi fineţe de observator. Poate c-ar trebui să îl picteze pe căpitan în uniformă. Îşi amintea vag că membrii brigadei de puşcaşi purtau o uniformă verde-închis, ceea ce ar fi fost mult mai interesant decât obişnuita uniformă stacojie, iar culoarea nu ar domina tabloul. Ar putea să îl înfăţişeze după bătălie, epuizat până la sânge, însă neînvins.

Scutură din cap nemulţumită. Deşi eficient, un asemenea tablou şi-ar găsi locul în seria de tablouri despre Waterloo a tatălui ei, însă nu ar avea deloc aerul mistic pe care şi-l dorea ea.

Asta o făcu să şi-l imagineze pe Kenneth într-o togă albă mistică, iar imaginea o făcu să zâmbească. Femeile arătau, de obicei, splendid în veşminte în stil clasic. Rochiile din perioada Revoluţiei Franceze fuseseră create după modele din Antichitate. Cu toate acestea, stilul nu li se potrivea prea bine bărbaţilor din vremea ei.

Se gândi la alte compoziţii posibile fără a o găsi însă pe cea potrivită. Apoi, întorcând prea multe pagini din caiet, dădu peste una dintre schiţele ei feminine. Străfulgerată dintr-odată de o durere intensă, rupse desenul şi îl aruncă în foc înjurând printre dinţi. Kenneth Wilding putea reprezenta o problemă, dar măcar în cazul lui durerea era amestecată cu plăcere.

capitolul 8

Kenneth se trezi gâfâind dintr-un somn neliniştit. Avusese din nou coşmaruri.

Dintotdeauna avusese o memorie vizuală excelentă, îşi putea aminti exact culorile unui apus sau putea desena chipul cuiva chiar dacă văzuse acea persoană doar preţ de câteva clipe. Cum mai devreme îi privise mâna Rebeccăi, acum ar fi putut să o deseneze dacă ar fi vrut. Se gândise că fusese binecuvântat cu acest talent, asta până intrase în armată. Era mult mai plăcut să îşi amintească apusurile decât bătăliile.

Ultima imagine din vis în care apărea Maria îi răsări în minte. Simţind cum îi chiorăiau maţele, se ridică în capul oaselor şi aprinse lumânarea de pe noptieră, forţându-se să se gândească la alte lucruri. Îi veniră în minte modul în care Rebecca îşi mijea ochii atunci când analiza un obiect şi cum o urmă de gropiţă i se forma pe obrazul stâng, precum şi părul ei încăpăţânat.

Iar ea se afla la doar trei metri depărtare, de cealaltă parte a peretelui.

Cum pulsul i se acceleră, îşi dădu seama că, atunci când se gândea la ea, se supunea unor riscuri.

Totuşi, excitarea era cu mult mai plăcută decât imaginile ce-i aminteau de moarte şi de pustiire.

Dându-şi seama că nu avea să mai poată adormi, Kenneth se ridică şi-şi îmbrăcă încet halatul uzat. Avea să deseneze puţin. Învăţase de la o vârstă fragedă că, în cazul lui, desenul era o evadare mult mai potrivită decât băutura sau sexul. Îl liniştea să creeze peisaje senine, pustii. După asediul incredibil de sângeros de la Badajoz{7} crease un set de acuarele reprezentând flori din Spania, în timp ce bătălia de la Waterloo fusese scânteia care îl făcuse să aştearnă pe hârtie nişte schiţe pastel destul de reuşite cu copii jucându-se.

Se duse să îşi caute caietul şi accesoriile pentru desen, pe care le ascunsese în partea din spate a şifonierului.

În timp ce bâjbâia prin dosul hainelor agăţate pe umeraşe,

dădu de un obiect neted, din metal, care rămăsese îndesat într-o crăpătură.

Smuci bine de el şi scoase la iveală un suport frumuşel de cărţi de vizită din argint. În interiorul acestuia, prima carte de vizită purta inscripţia „Thomas J. Morley”.

Minunat! Îşi dorise să poată găsi un pretext pentru a-i face o vizită lui Tom Morley şi a-l trage puţin de limbă, iar acum tocmai se ivise ocazia.

Luând asta drept un semn bun, scoase materialele pentru desen şi se instală într-un scaun. După câteva clipe de gândire, găsi şi un subiect bun. Cu câteva zile în urmă, Beth îi trimisese o scrisoare de la prietenii lui Michael şi Catherine, în care îl anunţau că aveau un băieţel şi îl invitau la petrecerea de botez, pe o insulă de pe lângă Cornwall, timp de o săptămână. Ce păcat că nu avea vreme să meargă – şi nici banii necesari, de altfel. Nu-şi putea permite nici măcar să cumpere un cadou de botez mai de Doamne-ajută. Trebuia să se mulţumească, în schimb, cu un tablou.

Se puse pe treabă, imortalizând în creion o familie care stătea în picioare lângă un baptisteriu. Michael era în centru, încântat, dar şi puţin agitat, ţinându-şi fiul în braţe. La stânga se afla Catherine, cu capul plecat spre soţul ei, în timp ce îi aranja cu blândeţe copilului cutele veşmântului de botez. La dreapta, fiica lui Catherine, Amy, zâmbea serafic spre fratele ei. Amy trebuia să aibă vreo treisprezece ani acum. Kenneth nu o mai văzuse de dinaintea bătăliei de la Warterloo, aşa că era nevoit să ghicească ce mult crescuse. Era aproape o domnişoară şi probabil semăna şi mai mult cu frumoasa ei mamă.

Desenul finalizat fu realizat în peniţă şi cerneală indiană{8}. Uneori părea că degetele îi sunt ghidate de o prezenţă divină, iar acesta era unul dintre acele momente. Tuşul nu iartă, însă acum fiecare linie era trasată exact unde trebuia. Avu deosebită grijă la redarea expresiilor, dorind să facă să transpară dragostea care dăduse naştere acestei noi vieţi. Cum nu ştia locul unde avea să fie ţinută ceremonia, trasă câteva linii curbe, vagi, pe fundal, pentru a sugera arcadele unei biserici.

Era mulţumit de tablou şi se gândi că avea să fie şi pe placul

lui Michael şi al lui Catherine. Cu toate acestea, când dădu la o parte desenul, îl învălui un sentiment de tristeţe. Visase de ani buni la întoarcerea la Sutterton şi la o eventuală căsătorie. Nu-şi închipuise vreodată că avea să fie prea sărac pentru a-şi întreţine soţia şi familia. Chiar dacă Lord Bowden avea să şteargă ipotecile, îl aşteptau ani buni de chin. Avea să trebuiască să investească toţi banii în Sutterton, iar sumele de care se putea dispensa trebuiau puse deoparte pentru zestrea lui Beth.

Îşi impuse să nu uite că situaţia lui actuală era mult mai bună decât înainte să intre Bowden în viaţa lui. Poate aveau să treacă zece ani de zile până să îşi permită să se însoare, dar, cu puţin noroc şi cu multă muncă, avea să sosească şi acel moment.

Aruncă o privire desenului şi preţ de o clipă văzu chipul lui şi al Rebeccăi în locul imaginii lui Michael şi a lui Catherine.

Prostii! Poate că Rebecca îl intriga, dar era cea mai puţin potrivită candidată la postul de nevastă pe care o întâlnise vreodată. Dacă avea să se aşeze vreodată la casa lui, avea să o facă alături de o femeie caldă şi iubitoare precum Catherine, nu lângă o fată bătrână arţăgoasă, care prefera pictura, în defavoarea oamenilor.

Deprimat, lăsă la o parte caietul de desen. Afară, soarele se ridica pe nesimţite deasupra liniei orizontului. Poate avea să i se schimbe starea dacă scotea puţin la plimbare calul lui Sir Anthony.

Kenneth îl studie preţ de câteva clipe pe tânărul care muncea conştiincios într-un mic birou. Era subţire, îmbrăcat cu gust, cu chipul sclipind de inteligenţă, dar în acelaşi timp afişând un aer de autoimportanţă destul de greu de ratat. Arăta întocmai ca un secretar personal.

Un ciocănit la uşă îl făcu să ridice privirea.

— Intraţi, domnule, spuse el politicos. Sunt Thomas Morley, secretarul lui Sir Wilford. Domnia Sa nu este disponibil, însă oare vă pot fi eu de ajutor?

— De fapt, venisem să vă caut pe dumneavoastră, spuse

Kenneth intrând în încăpere. Sunt Kenneth Wilding, noul secretar al lui Sir Anthony Seaton.

O grimasă de surprindere îi dădu de înţeles că Morley era unul dintre cei care nu credeau că Kenneth era potrivit pentru o asemenea slujbă.

Acesta îşi ascunse însă reacţia şi se ridică de îndată, întinzându-i mâna.

— Îmi face plăcere să vă cunosc. Auzisem că Sir Anthony a găsit, în sfârşit, pe cineva. Sunteţi *căpitanul* Wilding, nu-i aşa?

Kenneth încuviinţă şi, după ce dădu mâna cu Morley, scoase suportul de cărţi de vizită.

— Eu folosesc vechea dumitale cameră şi ieri am găsit asta înţepenită într-un colţ al şifonierului. Cum Sir Anthony mi-a dat adresa dumitale actuală şi fiindcă aveam oricum drum prin Westminster, m-am gândit că aş putea să o aduc eu însumi.

— Minunat! exclamă Morley şi faţa i se lumină la vederea suportului. Este un cadou din partea naşei mele, pe care mi l-a dat când am absolvit facultatea la Oxford. Cu toată zăpăceala asta cu mutatul şi cu noua slujbă, îmi era teamă că o pierdusem fără urmă, continuă el strecurând-o în buzunar. Tocmai mă pregăteam să iau prânzul la o tavernă din josul străzii. Vreţi să veniţi cu mine, căpitane? Aş vrea să vă fac cinste cu prânzul, în semn de recunoştinţă, şi astfel veţi putea să îmi daţi şi ceva veşti de la reşedinţa Seaton.

Cum Kenneth alesese această oră de vizită tocmai în ideea că l-ar putea scoate pe Morley la masă, acceptă fără ezitare. Nu peste multă vreme, se aşezară la masă într-o tavernă din apropiere. Faptul că lucraseră amândoi pentru Sir Anthony crea o legătură imediată între ei, ceea ce-l făcu pe Morley să-şi dea drumul la gură.

După ce îşi descrise munca în domeniul politic timp de vreo jumătate de oră, Morley se întrerupse, izbucnind într-un hohot de râs.

— Mă scuzaţi că am bătut câmpii atât de mult, dar îmi place grozav noua mea slujbă. Ce părere aveţi despre reşedinţa Seaton?

— E… altceva, spuse Kenneth dând pe gât o gură de bere

slabă.

— Ce descriere plină de tact! replică Morley zâmbind. Poţi întâlni unii dintre cei mai importanţi oameni din ţară în casa lui Sir Anthony, dar nu îmi pare rău că am plecat de acolo. Artiştii ăştia sunt puţin cam prea haotici, nu găsiţi? Încercarea de a munci eficient în casa aceea e un fel de luptă cu morile de vânt, şi sunt convins că aţi aflat deja asta.

— Faptul că am condus o companie în luptă m-a pregătit destul de bine pentru aşa ceva, spuse Kenneth zâmbind uşor. Lucrurile au cam luat-o razna după ce aţi plecat, dar încep să le dau de cap. Sir Anthony n-a mai aruncat cu nimic în nimeni de zile bune.

— Îmi plăcea bătrânul, dar nu îmi e deloc dor de crizele lui, spuse Morley scuturat în mod voit de un fior. Nu am putut înţelege niciodată de ce făcea asta, de vreme ce e cel mai norocos om pe care îl cunosc. L-aţi urmărit vreodată în timp ce lucrează? Stă la câţiva paşi distanţă de şevalet cu o pensulă cu coadă lungă în mână şi parcă nici nu s-ar uita unde aruncă vopseaua. Câteva zile de aşa ceva şi pac! Un nou portret pentru care cineva plăteşte sute de guinee, suspină Morley. Nu pare prea corect modul în care faima şi norocul s-au lipit de el, în timp ce noi trebuie să muncim ca să ne câştigăm existenţa.

— Poate că Sir Anthony face să pară că e uşor să pictezi, spuse Kenneth sec, dar a fost nevoie de ani buni de disciplină şi de trudă ca să ajungă să ştie unde să „arunce vopseaua”. Când a auzit că aveam de gând să vă fac o vizită, domnişoara Seaton s-a gândit să vă transmită gândurile ei de bine, continuă el, minţind cu neruşinare, în încercarea de a vedea ce credea celălalt bărbat despre Rebecca.

— Drăguţ din partea ei, spuse Morley turnându-şi nişte bere slabă în pahar. Mă mir că a observat că am plecat. Cam ciudată fata, nu vi se pare? Nu am înţeles niciodată cum îşi petrecea timpul. Probabil spăla pe jos în camera ei. A comis un – şi aici Morley făcu o pauză în căutarea unei expresii potrivite – act cât se poate de indiscret acum câţiva ani, motiv pentru care nu este primită de lumea bună. Bănuiesc că asta a cam acrit-o.

Kenneth de-abia reuşi să reziste impulsului de a-şi goli halba

în capul celuilalt.

— Domnişoara Seaton mi s-a părut deosebit de interesantă şi de inteligentă, spuse el.

— Probabil cu dumneavoastră vorbeşte mai mult decât vorbea cu mine, spuse Morley. M-am gândit să îi captez atenţia, continuă el pe un ton confidenţial, aplecându-se peste masă. Până la urmă, într-o bună zi are să moştenească o avere considerabilă, şi, la vârsta şi reputaţia ei, nu prea îşi permite să facă nazuri în a-şi alege un soţ. Însă am decis să nu fac nimic în această direcţie. Nu ar fi o soţie potrivită pentru un bărbat cu ambiţiile mele.

Probabil pentru Morley soţia perfectă ar fi o păpuşică prostuţă care să ştie doar să îi toarne ceaiul, fără să pună prea multe întrebări.

— Cât timp aţi fost în slujba lui Sir Anthony? întrebă Kenneth, gândindu-se că ar fi momentul să pună întrebări mai serioase, înainte să îşi piardă cumpătul.

— Trei ani. M-am angajat acolo la o lună după ce am terminat facultatea.

— Trei ani, repetă Kenneth, de parcă nu ar fi ştiut asta deja. Atunci probabil aţi cunoscut-o bine pe Lady Seaton. Cum era?

— Era o doamnă încântătoare, spuse Morley după o lungă tăcere, iar expresia amabilă i se schimbă într-un rictus imobil. Moartea ei a fost o mare tragedie.

— Cum a murit? Nimeni nu vrea să vorbească despre ea, şi mi-a fost jenă să întreb, spuse Kenneth, bănuind că tânărul fusese cel puţin parţial îndrăgostit de soţia stăpânului său.

— A căzut de pe o stâncă în timp ce se plimba prin împrejurimile casei lor de la ţară, spuse Morley uitându-se pierdut în halba lui de bere. Nu voi uita niciodată ziua aceea. Biroul meu dădea spre aleea de la intrare. Lucram la corespondenţa lui Sir Anthony, când gravorul acela, George Hampton, a sosit în galop.

Chipul îi fu traversat de un spasm.

— Dar ce făcea Hampton pe-acolo? întrebă Kenneth.

— Era în vacanţă. Vedeţi, casa se află în Ţara Lacurilor, o zonă foarte populară printre artişti. Hampton era înnebunit,

continuă el în şoaptă, aşa că am ieşit să văd despre ce era vorba. Spunea că văzuse pe cineva căzând de pe Skelwith Crag, aşa că venise la Ravensbeck să ceară ajutor. L-am întrebat cu ce era îmbrăcată persoana respectivă, continuă Morley, înghiţind cu greutate şi făcând să i se mişte mărul lui Adam. De îndată ce Hampton a menţionat culoarea verde, am ştiut. Lady Seaton purta o rochie de un verde minunat în dimineaţa aceea. Era atât de frumoasă… spuse el, şi vocea i se frânse.

Kenneth îi lăsă puţin timp să îşi revină, după care vorbi:

— Aşa că v-aţi dus după Sir Anthony şi după servitori, aţi luat o funie şi aţi mers la faţa locului.

— Cam aşa ceva, cu excepţia lui Sir Anthony. Acesta era plecat, la fel şi domnişoara Seaton, aşa că era de datoria mea să rezolv lucrurile.

— Sir Anthony era împreună cu fiica sa?

— Nu, plecaseră separat. Miss Seaton era la plimbare şi ne-a ajuns din urmă în timp ce… în timp ce aduceam corpul mamei ei.

— Ce groaznic! murmură Kenneth. Atât pentru ea, cât şi pentru dumneata. O femeie care plânge a îngreunat şi mai mult lucrurile, bănuiesc.

— Domnişoara Seaton n-a plâns, spuse Morley clătinând din cap. Era albă la faţă ca hârtia, dar n-a scos o vorbă şi nu a vărsat o lacrimă, ceea ce mi s-a părut cât se poate de ciudat.

— Probabil era în stare de şoc, spuse Kenneth turnându-i lui Morley bere în halbă. Când a aflat Sir Anthony despre tragedie?

— Când a venit acasă, ca să se schimbe pentru cină, spuse Morley cu faţa schimonosită. Cred că se dusese la cealaltă. E un fapt cunoscut că îi cam fug ochii.

— Dumneavoastră i-aţi dat vestea?

Morley încuviinţă.

— A fost ceva foarte ciudat. A mârâit „Să o ia naiba!”, după care m-a împins din calea lui şi s-a dus în dormitorul doamnei Seaton, unde o depusesem, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era moartă. Am mers şi eu după el. Ea… ea arăta de parcă ar fi dormit. El mi-a spus să ies naibii afară. Şi-a petrecut toată noaptea acolo. A doua zi dimineaţă, a ieşit cât se poate de calm

şi a început să dea ordine privind înmormântarea, spuse Morley strângând cu putere mânerul halbei. Nenorocitul ăla egoist n-a dat nici cel mai mic semn că i-ar păsa că soţia lui murise.

Kenneth fusese martor la atâta suferinţă, încât ştia că aceasta putea lua multe forme. Faptul că Sir Anthony îşi petrecuse întreaga noapte lângă soţia lui moartă nu părea o dovadă de insensibilitate.

— Cum de a căzut doamna Seaton? A fost o furtună sau s-a năruit marginea falezei?

— Niciuna, nici alta, spuse Morley neliniştit. De pe Skelwith Crag, priveliştea era magnifică. Era unul dintre locurile ei preferate. Este greu de înţeles ce s-a întâmplat de a căzut.

— Cu siguranţă nu au existat suspiciuni că ar fi fost o mână criminală la mijloc, spuse Kenneth, mimând un ton şocat.

— Sigur că nu, spuse Morley puţin cam prea repede. Ancheta nu a fost decât o simplă formalitate.

— Dar, dacă toată lumea este atât de sigură că moartea lui Lady Seaton a fost un accident, de ce sunt cu toţii aşa reţinuţi când vine vorba despre asta? întrebă Kenneth încercând să pară sincer nedumerit. Ce e cu misterul ăsta?

— Nu e niciun mister, spuse celălalt pe un ton ascuţit. Este vorba doar despre regret, regret că i-a fost curmată viaţa atât de curând, continuă el, după care se ridică. Trebuie să mă întorc la muncă acum. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, căpitane. Sir Anthony se află pe mâini bune cu un secretar atât de conştiincios, spuse el, după care ieşi repede din tavernă.

Kenneth îşi termină tacticos berea, gândindu-se la lucrurile pe care le aflase. Rezerva lui Morley susţinea ipoteza că moartea lui Helen Seaton putea să nu fi fost un simplu accident. Dacă George Hampton şi amanta misterioasă se aflau pe acolo în acel moment, poate că şi alţi membri ai cercului lor social erau prezenţi în zonă. Îşi puse în gând să afle mai multe despre asta.

Dar oare ce voise să spună Sir Anthony când exclamase „S-o ia naiba!”? Oare să fi fost asta expresia furiei unui bărbat care se simţea abandonat de femeia iubită sau poate că vorbea despre o altă femeie? Oare era posibil ca amanta misterioasă s-o

fi ucis pe soţia iubitului ei, în speranţa că Sir Anthony avea să se căsătorească apoi cu ea? Dacă aşa se întâmplase, iar Sir Anthony începuse să suspecteze asta, se explica de ce pusese capăt relaţiei, precum şi de ce se simţea vinovat, fiindcă ştia cine comisese crima, dar nu se simţea în stare să aducă probele necesare pentru a-şi condamna la moarte amanta.

Amintindu-şi că acestea nu erau altceva decât simple speculaţii, Kenneth îşi termină berea şi ieşi din tavernă.

Folosindu-se de interesul reciproc pentru cai, Kenneth se împrietenise cu rândaşul familiei Seaton, Phelps, care era angajat la ei de ceva vreme.

Într-una din zilele următoare, avea să înceapă să îl chestioneze serios pe individ.

În ceea ce o privea pe Rebecca, spera ca în atmosfera intimă a atelierului să o poată convinge să îi povestească versiunea ei despre moartea mamei sale.

capitolul 9

Rebecca îşi aşează caietul de schiţe pe birou şi se lăsă pe spate, întinzându-şi mâinile deasupra capului. Deşi ştia prea bine ce înseamnă să ai o obsesie, uneori asta devenea o adevărată pacoste. I se întâmpla destul de des să piardă zile sau chiar săptămâni bune până se decidea cum să picteze un subiect. Imaginile îi umpleau mintea pe timpul zilei, iar noaptea îi bântuiau somnul până când găsea soluţia potrivită. Deşi adeseori se simţea ca un câine care tot roade un os, plăcerea resimţită atunci când găsea ideea compensa acest proces obositor prin care ajungea la ea.

De la moartea mamei ei nu o mai pasionase nicio idee atât de mult – până când dăduse cu ochii de Kenneth Wilding. Ei bine, acum era o femeie care avea o obsesie, şi emoţiile atât de intense pe care le resimţea o făceau să ia cu greutate o decizie privind cea mai bună metodă de a-i face portretul. Voia să fie ceva special, care să îi capteze calităţile unice ale trupului şi ale sufletului. Astfel, într-o mică, dar cât se poate de sigură măsură, avea să îi aparţină pentru totdeauna.

Nu o ajuta deloc faptul că el dormea în camera vecină. Aruncă o privire la peretele comun din cealaltă parte a camerei. Nu prea îi băgase în seamă pe ceilalţi secretari, însă la Kenneth se gândea cam des. Oare era mai puţin sever atunci când dormea? Cum îşi petrecea timpul liber? Bănuia că citea şi scria scrisori. Era atât de liniştit, că i se părea de-a dreptul ciudat.

Îşi frecă gâtul înţepenit, oftând iritată. Avea zeci de schiţe în care îl înfăţişa pe căpitan în diferite poziţii, îmbrăcat în fel şi chip, dar niciuna nu părea cea potrivită. Mâine avea să îi pozeze din nou, şi, dacă până atunci nu îi venea nicio idee, avea să fie nevoită să anuleze şedinţa, ca să nu îi irosească timpul.

Gray Ghost, care dormea la piciorul patului, deschise ochii şi îi aruncă o privire plină de dispreţ felin.

— Sigur, ţie îţi e uşor să critici, spuse ea pe un ton acuzator, dar observ că nu ai nicio sugestie utilă pentru mine.

Tratând-o cu dispreţul pe care îl merita, motanul scoase un oftat, obosit, şi închise din nou ochii, aţipind.

— Crezi că ar trebui să mă bag în pat? întrebă ea. Mă îndoiesc că aş putea să adorm.

Din experienţă, ştia că avea să stea trează ore întregi, cu imagini ale lui Kenneth Wilding dănţuindu-i prin cap. Poate ar ajuta-o un pahar cu vin pe care şi-l putea procura din sufragerie.

După ce aprinse o lumânare, deschise uşa şi ieşi pe hol, aproape izbindu-se de obiectul obsesiei ei, care tocmai ieşea din propria lui cameră. Se opri la timp, înainte de a da literalmente cu nasul în clavicula lui Kenneth, cât pe ce să se dezechilibreze.

— Scuze, spuse el şi-o prinse de cot pentru a o împiedica să cadă. Mă duceam la bucătărie să mănânc ceva. Nu m-am gândit chiar deloc că ar mai putea fi cineva treaz la ora asta.

Kenneth îşi scosese haina şi cravata şi îşi desfăcuse nasturii de sus ai cămăşii. Rebecca îşi dădu brusc seama de puterea mâinii de pe braţul ei şi ridică privirea de la pieptul lui solid la faţă. Lumina lumânării arunca umbre artistice asupra trăsăturilor lui. Ceva din modul în care cădea lumina, din felul în care era îmbrăcat… linia albă descrisă de cicatrice, ochii lui fermecători… Ah, la naiba, fusese atât de aproape…

— S-a întâmplat ceva? întrebă el încruntându-se.

Dintr-odată, ideile ei fragmentate se transformară într-un tot unitar.

— *Corsarul!* izbucni ea. Vino încoace, continuă, înhăţându-l de încheietură şi târându-l spre camera ei.

Întotdeauna îi amintise de un pirat, iar corsarul lui Byron era chiar prototipul piratului, viteaz, îndrăzneţ şi romantic la modul sălbatic. Ce prostie din partea ei să nu îşi dea seama de asta imediat!

După ce lăsă lumânarea jos, îşi puse mâinile pe umerii lui Kenneth, în încercarea de a-l face să se aşeze pe divan, studiind apoi cu atenţie trăsăturile lui colţuroase.

— Puţin cam *prea* civilizat, bombăni ea ca pentru sine, în timp ce îşi trecea mâinile prin părul lui, ciufulind buclele întunecate, atât de moi, ca de mătase.

După ce îi aduse o şuviţă de păr peste frunte, cu un gest neprotocolar, puse mâna pe cămaşa lui şi desfăcu încă doi nasturi. Materialul alb se dădu la o parte, lăsând să se întrevadă pieptul gol, acoperit cu păr negru şi creţ.

— Perfect, spuse ea satisfăcută.

— Perfect pentru ce? întrebă el.

Rebecca putea discerne o notă de amuzament în adâncurile fumurii ale ochilor lui. Amuzament şi încă ceva. Dintr-odată, îşi dădu seama cât de groaznic de nepotrivit era să târască după ea un bărbat în camera ei şi să se repeadă la hainele lui. Cu atât mai bine că nu avea ce reputaţie să îşi mai compromită.

— M-am tot jucat cu schiţele, în încercarea de a găsi cel mai bun mod de a-ţi face portretul, şi tocmai mi-a venit ideea salvatoare, îi explică ea. Acum trei ani, Lord Byron a scris un poem, „Corsarul”. A avut un succes extraordinar, este despre un pirat oriental extrem de romantic şi de-a dreptul impetuos. Este metoda perfectă de a te picta.

— Cred că glumeşti. Nu sunt nici impetuos, nici romantic şi, în mod evident, nu sunt deloc oriental, spuse el zâmbind. Dacă aş fi un pirat adevărat, aş face asta, spuse el luând-o pe după gât şi trăgând-o în jos, ca să o sărute.

Deşi părea să o tachineze, sărutul era cât se poate de serios. Rebecca simţi un fior când buzele lui începură să se mişte peste ale ei. Valul de energie creatoare care o străbătea se transformă în dorinţă devoratoare. Mâinile ei rămăseseră pe pieptul lui şi vârfurile degetelor începură să o furnice pe măsură ce i se accelera pulsul. Voia să se urce în braţele lui şi să smulgă cămaşa de pe el. Îşi dorea să exploreze fiecare centimetru al trupului lui puternic, masculin. Voia să… să…

Kenneth îi dădu apoi drumul şi îşi trase capul înapoi, punând capăt sărutului. Rebecca vedea în privirea lui că era la fel de uluit ca ea.

După o lungă pauză, el vorbi, făcând o încercare de a se calma:

— Dar eu nu sunt corsar, ci doar un secretar.

— Odată ce ai fost căpitan, rămâi un căpitan pentru totdeauna, spuse ea la fel de nerăbdătoare să pretindă că nu se

întâmplase nimic. Rebecca lăsă să îi cadă mâinile de pe pieptul lui şi se îndepărtă cu paşi nesiguri. Radiezi cât se poate de mult romantism şi impetuozitate. Când voi termina portretul, te vei uita la el şi te vei vedea pentru prima oară pe tine însuţi.

— Nu cred că vreau să mă văd atât de clar pe mine însumi.

— Nu eşti nevoit să vezi rezultatul final dacă nu doreşti asta, spuse ea mijindu-şi ochii în timp ce se retrăgea în siguranţa judecăţii profesionale. Vreau să mă joc puţin, aşa că întinde-te, relaxează-te, întinde-ţi braţul pe spatele divanului.

Văzând că Kenneth se conformează, Rebecca încuviinţă din cap satisfăcută. Poziţia aceea languroasă, dar care totodată emana putere era exact ce îi trebuia. Ce altceva ar fi bine să mai folosească? Cum nu voia să aglomereze tabloul cu o ţinută complicată, trebuia să creeze acel aer misterios, oriental, într-o manieră mai subtilă.

Făcu o pauză, apoi scoase un sunet, victorioasă, şi puse mâna pe un mic covor care stătea întins pe podea, lângă capătul opus al patului.

— Este decorul perfect. O să îl aştern pe divan, în spatele tău.

Kenneth se întoarse pentru a studia covorul în timp ce ea îl întindea pe spatele divanului.

— Este superb, spuse el, trecându-şi drăgăstos mâna pe deasupra suprafeţei lustruite, cu un model deosebit de frumos. Bănuiesc că e persan, căci nu am văzut niciodată un covor cu nuanţe de roşu de burgundia atât de vii. Cât despre textură… Parcă ar fi blana lui Gray Ghost.

— Este din mătase. Este un dar din partea ambasadorului Persiei.

— Cu siguranţă există o poveste întreagă în spatele acestui dar, spuse Kenneth ridicând din sprâncene.

— Hmm, nimic prea extravagant, spuse ea ridicând din umeri. Mirza Hassan Khan s-a hotărât să îşi facă portretul în stil european pe perioada cât stă la Londra, aşa că a venit la tata. I-a plăcut atât de mult rezultatul, încât a dorit să le facă portretul şi celor două soţii pe care le adusese cu el să îi ţină companie, dar, cum niciun alt bărbat nu avea voie să le vadă chipul fără

văl, tata a sugerat să mă ocup eu de portrete. Covorul a fost cadoul lui Mirza Hassan Khan, pe care mi l-a oferit atunci când am refuzat să iau bani pentru portret.

— Trebuie să fi fost foarte mulţumit de opera ta. Covorul ăsta valorează o avere, spuse Kenneth mângâind ţesătura luxuriantă, iar eu am ocazia să-l ating cât timp mă pictezi. Mă simt privilegiat.

Covorul îi furniza exact acel gen de senzualitate vie pe care şi-o dorea. Rebecca simţi cum inima îi bate mai tare, în acord cu entuziasmul pe care îl simţea când vedea că piesele începeau să se aşeze la locul lor.

Ei bine, acum trebuia să găsească poziţia perfectă. De obicei, ea era cea care le dădea indicaţii subiecţilor ei, dar bănuia că pentru Kenneth o sugestie era de-ajuns.

— Adoptă o poziţie confortabilă, în care să poţi rămâne pentru perioade mai lungi de timp, îi ordonă ea. Vreau să arăţi relaxat, dar totodată vigilent. Vreau să te înfăţişez mai degrabă ca un leu trândav decât ca un soldat drept ca bradul.

Kenneth se lăsă pe spate şi îşi trase piciorul sub el, astfel încât ajunse să se sprijine de marginea divanului, apoi îşi întinse cu nonşalanţă braţul peste genunchiul ridicat. Efectul obţinut împletea senzaţia de tihnă pe care ţi-o dădea încrederea în forţele proprii cu cea de ameninţare latentă, lăsând impresia că era gata să sară în picioare, pregătit pentru orice, în fiecare clipă.

— Excelent, spuse ea. Acum priveşte-mă de parcă aş fi un soldat insolent şi *leneş* din compania ta.

Expresia lui deveni aspră, şi cicatricea păru mai vizibilă. Fiecare fibră a lui îl înfăţişa pe căpitanul piraţilor gata de jaf sau de dragoste în egală măsură.

Rebecca îşi muşcă buzele în timp ce studia compoziţia pe de-a-ntregul. Avea să folosească iluminarea dramatică pentru a-i scoate în evidenţă trăsăturile, lăsând restul scenei în umbră, pentru a adăuga o aură de mister. Până aici era bine, însă lipsea ceva. Avea să fie uşor să îl facă pe Kenneth să pară feroce. Cum putea însă reda latura lui receptivă, contemplativă?

Începu să se plimbe încolo şi încoace în jurul lui, în

încercarea de a găsi unghiul perfect. Prinse cu coada ochiului o mişcare rapidă. Era reflexia lui Kenneth în oglinda de pe măsuţa ei de toaletă. Îşi plimbă rapid privirea între el şi oglindă, în timp ce în minte prindea contur o idee.

Evrika! Simţi cum devine din ce în ce mai exaltată. Avea să facă un portret dublu. Avea să pună accentul pe el privind provocator din tablou, dar în partea dreaptă avea să deseneze o reflexie a profilului lui, care avea să transmită inteligenţa lui hăituită, de om obosit de luptă. Reflexia nu putea fi la fel de strălucitoare ca aceea dintr-o oglindă reală, căci ar fi mult prea puternică şi ar distrage atenţia privitorului. Avea să folosească un perete de marmură neagră lustruită, astfel încât privitorii tabloului să fie nevoiţi să îl analizeze îndeaproape pentru a observa latura ascunsă a căpitanului.

În timp ce întindea mâna după caietul de desen, Gray Ghost se trezi şi sări de pe pat pe divan, aterizând cu un zgomot puternic şi întinzându-se apoi de-a lungul coapsei căpitanului. Kenneth începu să mângâie absent pisica pe cap.

— Te deranjează Ghost când desenezi? întrebă el.

Rebecca râse, îmbătată de modul în care se potriveau toate. Şi când te gândeşti că tocmai îi spusese pisicii că nu îi dăduse niciodată vreo idee bună.

— Dimpotrivă, Gray Ghost e cireaşa de pe tort. O să îl fac ceva mai mare şi o să îl transform într-o pisică sălbatică asiatică de vânătoare. Este exact genul de animal pe care te-ai aştepta să îl vezi alături de un căpitan de piraţi, spuse ea făcând cărbunele să zboare pe pagina de desen.

Avea să se potrivească. Avea să se potrivească *numai* bine.

În tăcerea care se aşternu, se auzeau doar zgomotul făcut de cărbune pe hârtie şi sunetele îndepărtate ale oraşului adormit. Terminase personajele principale şi lucra acum la fundal, când Kenneth vorbi:

— O să îmi permiţi şi să mănânc la un moment dat? întrebă el visător.

Rebecca tresări, se uită la ceas şi văzu că era deja ora unu şi ceva noaptea.

— Îmi pare rău, nu ştiu când a trecut timpul. Cred că m-am

lăsat dusă de val, spuse ea.

— Puţin spus. Putea să intre un dragon pe horn şi n-ai fi observat.

Kenneth se ridică şi începu să îşi rotească umerii pentru a se dezmorţi.

Rebecca urmări cum i se întindea cămaşa peste muşchii bine conturaţi şi îşi notă în minte cum avea să redea forţa emanată de aceştia în tabloul ei. După aceea, se ridică repede, lăsând la o parte caietul de desen.

— O să fii un corsar splendid, căpitane!

— Dacă spui tu, replică el, ridicând caietul şi examinându-i opera, încruntat. Arăt chiar aşa feroce?

— Câteodată. Nu degeaba a devenit personalul nostru atât de disciplinat, spuse ea căscând, simţind cum o cuprinde dintr-odată oboseala. Sunt îngroziţi că ai putea să îi vinzi ca sclavi pe Coasta Berberă[9].

— Văd că ai încercat tot felul de compoziţii, sublinie el răsfoind paginile anterioare ale caietului şi oprindu-se la una dintre ele, în care era înfăţişat drept un soldat obosit într-o uniformă sărăcăcioasă, care privea în gol într-un peisaj spaniol cam sălbatic. Sigur nu eşti clarvăzătoare?

— E doar imaginaţia mea de artist, spuse ea privind desenul, gânditoare. Chiar străluceşte altfel soarele în Spania?

— Lumina soarelui este foarte puternică, extrem de diferită faţă de cea din Anglia. Aici ne aflăm foarte în nord, iar aerul umed face ca lumina să pară mai blândă, aproape înceţoşată, spuse el, după care începu să răsfoiască din nou paginile caietului.

Mulţumită de modul în care evoluase studiul, Rebecca luă o altă bucată de cărbune de desen şi o aşeză în suport. Apoi tăcerea îi atrase atenţia. Ridică privirea şi observă că bărbatul se holba la un desen.

Simţindu-i privirea aţintită asupra lui, Kenneth ridică iute caietul, arătându-i un desen care înfăţişa o femeie căzând prin aer, cu capul înainte, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Ce este asta? întrebă el.

Bucata fină de cărbune se frânse între degetele Rebeccăi, în

timp ce entuziasmul ei se transformă în tristeţe. Uitase că acel desen se afla în caietul cu pricina.

— Este… este un studiu pentru un tablou cu Didona aruncându-se din turnurile Cartaginei după ce o părăseşte Eneas, improviză ea înghiţind în sec.

— Îmbrăcată într-o rochie din zilele noastre? replică el cu scepticism. Total atipic pentru tine. Celelalte studii clasice ale tale reprezintă femei eroine, nu unele care pier din cauza iubirii neîmpărtăşite. În plus, credeam că Didona s-a înjunghiat cu o sabie.

Rebecca se holbă la el fără să scoată o vorbă, incapabilă să mai inventeze o nouă minciună.

— Femeia arată mai degrabă ca aceea din portretul mamei tale, spuse el încet. Lady Seaton… s-a prăbuşit?

Rebecca se lăsă să cadă înapoi pe scaun, cu inima bătându-i nebuneşte, de parcă cineva ar fi prins-o furând.

— Da, aşa s-a întâmplat, şi de atunci sunt obsedată de imagini în care cade, spuse ea cu suflarea întretăiată. Cred că am făcut vreo cincizeci de asemenea studii. Mă tot întreb ce a simţit şi ce a gândit în acele ultime clipe. Trebuie să fi fost groaznic să moară singură, cuprinsă de groază.

Urmă o perioadă lungă de tăcere, după care Kenneth vorbi:

— Mie mi-a fost mereu teamă, spuse el încetişor, mai ales înainte de bătălii. Teama îţi poate salva viaţa, întrucât îţi măreşte forţa şi atenţia. Cu toate acestea, în mod ciudat, în două cazuri, când *ştiam* fără vreo urmă de îndoială că aveam să mor, nu am simţit niciun fel de teamă, ci doar un fel de pace sufletească bizară. În ambele cazuri am supravieţuit ca prin minune. După al doilea incident am devenit curios, aşa că am vorbit cu câţiva prieteni şi am aflat că şi ei simţiseră acelaşi lucru. Poate că acea stare de pace sufletească este darul ultim pe care îl face natura atunci când un deznodământ este inevitabil, adăugă Kenneth plin de compasiune şi lăsă la o parte caietul de schiţe. Se prea poate ca mama ta să nu se fi simţit îngrozită în acele clipe dinaintea sfârşitului, ci să fi experimentat doar câteva momente trecătoare de acceptare a sorţii.

Rebecca îşi plecă uşor capul, încercând să îşi ţină în frâu sentimentele.

— Eşti sigur că nu inventezi asta acum, ca să mă faci să mă simt mai bine? întrebă ea.

— E adevărul adevărat, aşa cum l-a lăsat Dumnezeu, spuse el, aşezându-se din nou pe divan şi luându-i mâinile într-ale lui, încălzindu-le într-o oarecare măsură. Dacă îmi spui ce s-a întâmplat, poate vei reuşi să mai scapi de demonii ăştia, continuă el.

Poate avea dreptate. Deşi încercase să nu se mai gândească la ziua aceea, se forţă acum să îşi reamintească.

— Eram la Ravensbeck, casa noastră din Ţara Lacurilor, spuse ea, sperând că va putea fi coerentă. Era o zi însorită minunată, atât de senină, că puteai vedea la kilometri buni în depărtare. Făcusem o plimbare pe dealuri şi mă întorceam acasă, când am observat mai mulţi oameni strânşi pe una dintre stâncile unde mergea mereu mama, ca să se bucure de priveliştea de acolo. Deşi eram încă departe, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Am început să alerg şi, când am ajuns la stâncă… îi aduceau corpul înapoi.

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine, spuse el, strângându-i mâinile în semn de îmbărbătare. Probabil cel mai rău lucru la un accident mortal este faptul că totul se întâmplă atât de repede, familia şi prietenii nu au timp să se pregătească pentru asta.

Cuvintele lui nu prea se potriveau în situaţia dată, însă Rebecca se mulţumi să spună doar atât:

— Chiar şi acum, uneori uit că nu mai este printre noi, spuse ea, după care vocea i se frânse.

Degetele lui mari îi mângâiau mâinile, făcând-o să simtă nişte furnicături plăcute în degete şi-n încheieturi.

— Mă întreb cum s-a întâmplat accidentul, spuse el gânditor. Era supărată mama ta în legătură cu ceva? Poate că grijile sau nemulţumirea i-au distras atenţia şi au determinat-o să facă un pas greşit.

— Nu, spuse Rebecca cu asprime, trăgându-şi mâinile din ale lui, nu a fost deloc aşa. Unul dintre bărbaţii care au coborât în

prăpastie a povestit că erau flori împrăştiate peste tot în jurul ei. Mamei îi plăceau mult florile de câmp şi mergea des să culeagă câteva. Stânca devine din ce în ce mai abruptă, până într-un punct, de unde nu se mai poate avansa. Cred… cred că pur şi simplu s-a dus prea aproape de margine în timp ce culegea flori, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut.

— Ce ironie! murmură el cu privirea aţintită asupra ei.

— Când sunt supărată, spuse Rebecca privind la desenul cu femeia care se prăbuşea, desenez ceva legat de lucrurile care mă deranjează, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, aşa cum ai înţepa o rană infectată pentru a lăsa să se scurgă puroiul. Funcţiona de fiecare dată, indiferent dacă era vorba despre un animal drag care a murit sau despre o dezamăgire în dragoste. În cazul ăsta însă, desenatul nu m-a ajutat.

— Aşadar, desenezi lucrurile care te deranjează? întrebă el plin de curiozitate. Mă gândesc că ar fi avut mai mult sens să te îndepărtezi de cauza suferinţei tale desenând alte subiecte.

— Am făcut şi asta, spuse ea afişând un zâmbet lipsit de orice urmă de amuzament.

Desenul şi pictura fuseseră toată viaţa ei, şi încă una extrem de plină şi de rodnică. De această dată însă, arta nu fusese de ajuns.

— Dacă rana nu se vindecă înţepând-o, atunci poate ar trebui cauterizată, spuse Kenneth luându-i caietul de desen din mână şi rupând pagina cu desenul care o înfăţişa pe mama ei, după care o trecu prin flacăra lumânării.

— Din câte am auzit despre Lady Seaton, nu cred că ar fi vrut să rămâi paralizată de durere. Desprinde-te, Rebecca. Uită!

Rebecca simţi cum o înţeapă inima în timp ce privea flacăra lumânării mistuind desenul. Fumul se ridică în spirală până când se risipi cu totul în întuneric. Rebecca aprecia dorinţa lui de a o ajuta, însă Kenneth nu înţelegea. Nu pe deplin. Fiind puternic, el nu avea habar ce înseamnă să fii atât de plin de amărăciune, încât să ai sufletul aproape paralizat. Nu avea de unde să ştie că, dacă ar începe vreodată să plângă, nu s-ar mai putea opri, că ar plânge până şi-ar da ultima suflare.

Kenneth aruncă rămăşiţele foii de hârtie în foc înainte să îşi

pârlească degetele, apoi priviră amândoi în tăcere până când hârtia şi imaginea schiţată pe ea se transformară în cenuşă, şi flăcăruia galbenă se stinse.

— Cred că a fost nevoie de multă energie pentru a desena cu atâta furie, spuse el apoi. Ar trebui să mănânci ceva. Hai cu mine la bucătărie, continuă el zâmbind.

Văzându-i zâmbetul, Rebecca simţi cum se înveseleşte. Poate nu avea cum să o înţeleagă pe de-a-ntregul, dar ştia ce înseamnă suferinţa şi era o companie plăcută.

— Ai dreptate, spuse ea, zâmbind la rândul ei. Nu mai pot de foame, şi nici măcar nu mi-am dat seama de asta până acum.

În timp ce lua lumânarea şi se îndrepta spre uşă, se gândi la sărutul scurt, copleşitor, pe care îl împărtăşiseră. Deşi fusese o greşeală, o făcuse să se simtă mai plină de viaţă decât fusese de la moartea mamei ei. Poate chiar putea exista o viaţă normală şi după ce aveai de înfruntat o mare suferinţă.

Cine s-ar fi gândit că un pirat avea să-i arate drumul cel bun?

Kenneth făcu tot ce îi stătea în puteri pentru a o amuza pe Rebecca în timpul micului lor festin de la miezul nopţii, şi, când se retraseră în dormitoarele lor, ea era deja puţin mai binedispusă.

Din păcate, el nu era într-o dispoziţie la fel de bună. Versiunea ei privind moartea mamei sale îi dădea de înţeles că evita să-i spună ceva important. Respinsese prea repede posibilitatea ca moartea mamei ei să nu fi fost un accident. Poate că suferinţa ei era amestecată cu o teamă mult prea greu de suportat, un sentiment care îl avea în centru pe tatăl ei.

Mai erau şi alte motive pentru care se simţea atât de neliniştit. Unul dintre ele era şocul resimţit în urma acelui sărut. Fără îndoială, eul lui masculin primitiv aşteptase să găsească o scuză cât de cât decentă pentru a confirma atracţia pe care o simţise de la început faţă de ea. O scurtă îmbrăţişare, şi tot ceea ce bănuise în ceea ce privea senzualitatea latentă a Rebeccăi se adeverise, înflăcărarea care o caracteriza ca artist se putea transforma în pasiune nestăvilită.

În alte împrejurări, nu s-ar fi oprit din sărut, însă

circumstanţele nu erau deloc unele obişnuite.

Dorinţa fizică era însoţită şi de o frământare mentală. Fusese fascinat de faptul că Rebecca desena despre ceea ce o supăra. Era un obicei atât de diferit de al lui! Desenase în mod compulsiv întreaga lui viaţă, chiar şi când fusese nevoit să facă asta pe ascuns, pentru a nu afla tatăl lui. Continuase să facă asta chiar şi când devenise cât se poate de evident că nu avea să fie niciodată artist. În clipele lui de tristeţe, desenul fusese o eliberare, o ocazie de a-şi crea o platoşă sigură care să îl apere de tot ce era greu de îndurat.

Îşi scoase caietul de desen şi se uită lung la el, de parcă foile de hârtie ar fi fost o bombă cu ceas. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar desena una dintre imaginile care îi umpleau mintea? Pe de o parte, se temea că, făcând asta, avea să deschidă cutia Pandorei, eliberând o durere pe care nu ar mai putea-o ţine sub control.

Cu toate astea, cuvintele ei îl bântuiau. „Ca şi cum ai înţepa o rană infectată pentru a lăsa să se scurgă puroiul.” Poate că fuga nu era cel mai bun remediu pentru durere. Dacă ar avea curajul să îşi înfrunte demonii, poate că aceştia şi-ar mai pierde din puterea de a-l răni.

Pentru a-i desena bine însă, avea să fie nevoit să înfrunte durerea, să dărâme pereţii mentali care îi permiseseră să îşi continue viaţa.

Pregătindu-se sufleteşte, întinse mâna după un toc şi după nişte cerneală indiană. Avea să înceapă cu o imagine care îi ocupase neîncetat mintea în timpul primei lui bătălii. Dacă desenul avea să reducă intensitatea durerii pe care o resimţea amintindu-şi de acea scenă, avea să mai facă o încercare cu alte scene mai dificile.

Îşi deschise mintea în faţa stării de şoc pe care o resimţise când văzuse acea primă imagine şi în faţa durerii care însoţea scena aceea în coşmarurile lui.

Apoi înmuie tocul în călimară şi se rugă ca metoda folosită de Rebecca să funcţioneze şi în cazul lui.

capitolul 10

A doua zi după-amiază, Kenneth lucra în birou, când Lavinia Claxton intră veselă în cameră, o făptură cu păr de aur, purtând mătase albastră şi o pălărie uluitoare, împodobită cu pene.

— Bună ziua, căpitane, spuse ea cu voce mieroasă, profundă. M-am hotărât să te caut în bârlogul dumitale misterios.

Kenneth ridică privirea, simţind cum i se accelerează pulsul. Deşi Lavinia era un oaspete frecvent la reşedinţa Seaton, aceasta era prima oară când avea ocazia să îi pună câteva întrebări.

— Nu este nimic misterios în a-ţi face meseria, Lady Claxton, spuse el cu nonşalanţă.

— Atunci probabil că misterul vine de la dumneata, căpitane, replică ea zâmbind, cu încrederea în sine a unei femei care cunoaşte puterea exercitată de frumuseţea ei. Eşti asemenea unui tigru printre miei. Ar trebui să conduci armate sau să explorezi colţuri îndepărtate ale lumii, nu să stai la birou scriind scrisori.

— Chiar şi tigrii trebuie să îşi câştige pâinea, spuse el zâmbind uşor. Unii vânează, alţii scriu după dictare.

— Cât de lumesc, spuse ea traversând camera, legănându-şi provocator silueta voluptuoasă. Prefer să mă gândesc la dumneata ca la un războinic eroic care s-a convertit de la violenţa bătăliei la budoarele artei.

— Budoare? Se îndepărtă de birou. Aveţi o imaginaţie bogată, doamna mea. Majoritatea oamenilor ar crede că acesta este un simplu birou.

— Spune-mi Lavinia, toată lumea îmi spune aşa, zise ea, aşezându-se pe marginea biroului, astfel încât jupoanele ei atingeau genunchiul lui. Şi poţi să mă chemi oricând, continuă ea, apropiindu-se şi mângâindu-i obrazul.

Deşi îi aruncase zâmbete ispititoare încă de când se întâlniseră, fu uimit de cât de directe erau avansurile ei. Poate că ea şi Sir Anthony se certaseră. Împotriva voinţei lui, simţi cum corpul lui reacţionează. Dar nu, nu se cuvenea să se culce

cu cineva care avea legătură cu investigaţia.

— O asemenea familiaritate nu ar fi potrivită, doamna mea, spuse el prinzându-i mâna şi sărutându-i-o înainte de a i-o lăsa înapoi în poală. Sir Anthony m-ar considera impertinent, şi pe bună dreptate.

— Nu cred că l-ar deranja. Toată lumea ştie ce mare târfă e Lavinia, spuse ea autoironizându-se, după care se strecură de la birou şi începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se sub portretul lui Lady Seaton. Total diferită de Helen. Anthony a pictat la un moment dat un tablou cu noi două intitulat *Sfânta şi păcătoasa.* Evident că eu eram păcătoasa.

— Şi Lady Seaton chiar era o sfântă?

— Ca mulţi dintre noi, putea fi egoistă sau generoasă, înţeleaptă sau nechibzuită, spuse Lavinia, privind tabloul. Uneori era foarte dificilă, dar era cea mai bună prietenă a mea, şi îmi este foarte dor de ea, aşa cum le e şi lui Anthony şi lui George.

— George?

— George Hampton. Helen era amanta lui, nu ştiai?

— Vorbeşti serios sau doar încerci să mă şochezi? întrebă Kenneth mascându-şi surpriza.

— Mă îndoiesc că eşti uşor de şocat, căpitane, spuse ea sec. Helen era discretă, dar a avut şi ea destui iubiţi de-a lungul anilor. Cu toate acestea, doar George a contat.

— Sir Anthony ştia că soţia lui avea o relaţie cu unul dintre cei mai buni prieteni ai lui? întrebă el uluit de posibilităţile care izvorau de aici.

— O, da! Căsătoria lor era grozav de imorală, deşi cât se poate de civilizată. Anthony era de acord cu relaţia ei cu George, pentru că ştia că acesta nu avea să o rănească niciodată pe Helen, iar pe ea nu o deranjau micile lui flirturi. Ştia că ea era singura care conta cu adevărat.

— Auzisem că era implicat într-o relaţie ceva mai serioasă în momentul morţii lui Lady Seaton.

— Nu crede tot ce auzi, căpitane, spuse Lavinia deznodând panglicile pălăriei şi dându-şi-o jos, după care îşi scutură uşor buclele blonde. Îl cunosc pe Anthony de multă vreme. Cred că

aş fi bănuit dacă s-ar fi îndrăgostit de cineva, spuse Lavinia cu voce uşor nesigură.

Sub acea pojghiţă de sofisticărie a Laviniei, se ascundea mai multă vulnerabilitate decât i-ar fi plăcut ei să recunoască. Kenneth se întrebă dacă nu cumva era îndrăgostită de Sir Anthony.

— Credeţi că există vreo posibilitate ca Sir Anthony să se recăsătorească?

— Chiar nu ştiu asta, spuse ea ezitând. Moartea lui Helen încă îl bântuie ca un nor întunecat.

— A existat vreo suspiciune legată de moartea ei?

— Fără îndoială a fost vorba despre un accident, spuse Lavinia împletindu-şi o pană de la pălărie în jurul degetului. Cu toate acestea, începu… Dar apoi vocea i se pierdu în eter.

— Am auzit că s-au găsit semne de luptă în locul de unde a căzut Lady Seaton, spuse el încet.

— Eh, doar plante rupte şi călcate în picioare, spuse ea aruncându-i o privire tăioasă. Probabil Helen a alunecat şi a încercat să se agaţe de ceva, pentru a nu cădea de pe stâncă.

Deşi era o explicaţie logică, Lavinia părea destul de neliniştită.

— Ori de câte ori aduc vorba despre moartea lui Lady Seaton, cei care au cunoscut-o devin evazivi, spuse el gânditor. Ce e cu atâta mister? A împins-o Sir Anthony sau George Hampton de pe stâncă?

— Prostii! îi răspunse Lavinia. Nu este niciun mister. Numai că moartea nu e deloc la fel de amuzantă ca dorinţa fizică.

— Atunci, mai bine discutăm despre dorinţa fizică, spuse el pe un ton echilibrat, dându-şi seama că nu avea să mai scoată nimic de la ea. Ceea ce-aţi spus sprijină viziunea obişnuită pe care o are lumea despre artişti, cum că ar fi dezmăţaţi şi greu de ţinut în frâu.

— Eh, nu sunt mai dezmăţaţi decât lumea mondenă, doar mai sinceri, spuse ea zâmbind provocator. Ei bine, ca să fiu sinceră, căpitane, te găsesc foarte atrăgător.

Kenneth simţi dintr-odată dorinţa de a gusta dulcile plăceri ale unui trup de femeie, însă, în ciuda asigurărilor Laviniei, se

îndoia că Sir Anthony ar fi bucuros să afle că îşi împărţea amanta cu secretarul lui.

— Sentimentul e reciproc, dar nu cred că ar fi înţelept din partea mea să dau curs invitaţiei.

— Sper doar că, după ce vei petrece mai mult timp printre artişti, îţi vei schimba această părere, spuse ea traversând camera şi, petrecându-şi mâna înmănuşată pe după gâtul lui, se aplecă să îl sărute. Ochii îi erau de un verde-deschis, rece. Deşi săruta foarte bine, Kenneth nu simţi nici pe jumătate senzaţiile pe care le experimentase când o sărutase pe Rebecca.

Cu colţul ochiului, prinse o mişcare, şi, câteva clipe mai târziu, auzi o voce feminină adresându-li-se pe un ton rece ca gheaţa.

— Oricât de mult mi-ar displăcea să întrerup acest moment de tandreţe, am nişte afaceri de discutat.

Kenneth ridică privirea şi dădu cu ochii de Rebecca. Aceasta rămăsese în pragul uşii şi scotea fum pe nări. Cu părul ei roşcat nearanjat, care îi înconjura capul ca o aură de sfânt, părea un pisoiaş roşcovan fioros.

În timp ce el blestemă în minte, Lavinia se îndreptă de la mijloc fără prea mare grabă.

— Bună, draga mea, spuse ea, şi privirea i se mută de la Rebecca înapoi la Kenneth. Sper că îţi merge bine cu munca. Am primit o grămadă de complimente pentru cel mai recent tablou cu mine pe care l-ai pictat. Dacă mi-ai permite să dezvălui numele artistului, ai avea atât de multe comenzi, că nu ai putea să le faci faţă, spuse ea zâmbind şi ieşind plutind din cameră.

Rebecca o lăsă pe Lavinia să treacă, după care intră în birou şi trânti uşa după ea.

— Tatăl meu se aşteaptă ca secretarul lui să fie versatil, căpitane, dar dumneata îi depăşeşti aşteptările.

— Dacă ai auzit conversaţia pe final, ştii că i-am respins politicos avansurile, spuse Kenneth pe un ton blând.

— Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre sărut.

— Nu aş putea să fiu violent cu doamna.

— Nu ar fi fost deloc deplasat să o pălmuieşti puţin, spuse

Rebecca pe un ton obraznic. Lavinia merită o săpuneală.

— Bazându-mă pe ceea ce spunea Lady Claxton, săruturile ilicite nu ar trebui să şocheze prea mult în această casă, zise el, privind-o îndeaproape. În cursul discuţiei, a menţionat relaţia mamei tale cu George Hampton.

Rebecca se crispa, însă Kenneth nu observă nicio urmă de surpriză pe chipul ei. Ştiuse despre relaţie.

— Credeam că te ridici peste nivelul unor astfel de bârfe, căpitane, izbucni ea.

— Dar eu nu bârfesc, pur şi simplu ascult, spuse el ezitând. Te-a supărat ideea că părinţii tăi erau atât de… nonconformişti?

— Vrei să spui promiscui, replică ea şi aruncă o privire portretului mamei ei înainte de a se refugia la fereastră. Cum m-ar fi putut supăra? Aşchia nu a sărit prea departe. Mi-am distrus reputaţia la optsprezece ani. Imoralitatea se moşteneşte.

— Nu cred asta, spuse el blând. Chiar ai fugit de acasă din cauza exemplului pe care ţi l-au dat părinţii tăi sau pentru că erai în căutarea dragostei?

— Chiar înainte de prima mea ieşire în societate, am întâlnit un tânăr viconte care venise la tata să îşi facă portretul, spuse ea după o lungă pauză. Am confundat avansurile lui cu ceva serios şi am consimţit să fac o plimbare călare cu el în parc. Când am descălecat şi am început să ne plimbăm pe jos, a vrut să mă bruscheze, şi, când am încercat să opun rezistenţă, mi-a spus că, de vreme ce crescusem printre artişti, nu aveam niciun drept să o fac pe cuviincioasa.

— Sunt convins că i-ai dat replica.

— L-am împins în fântână şi am plecat, dezgustată atât de el, cât şi de tatăl meu, care mă adusese în situaţia de a fi insultată în acest fel. Poate nu am fost foarte rezonabilă, însă eram tânără şi cât se poate de rănită, spuse ea, şi o venă de la gât începu să i se zbată.

— Apoi am fost prezentată în societate şi l-am întâlnit pe Frederick, care suspina şi scria poezii şi îmi spunea că mă iubeşte, ceea ce era ca un balsam pentru inima mea rănită. Părinţii mei nu îl plăceau, şi probabil nu ar fi ieşit nimic din asta dacă nu aş fi aflat despre relaţia dintre mama şi unchiul

George. Deşi ştiam despre escapadele tatei, am fost şocată când am aflat că nici mama nu era departe de el, aşa că, trei zile mai târziu, am fugit de acasă. Mi-am dat repede seama că părinţii mei avuseseră dreptate şi că ar fi fost o greşeală să mă căsătoresc cu Frederick, continuă ea cu un zâmbet strâmb. Din fericire, am aflat asta înainte de fi legată de el pentru tot restul vieţii.

Kenneth cugetă în sinea lui că părinţii fetei ar fi trebuit să îi ofere fiicei lor mai puţină libertate şi mai multe sfaturi bune.

— Bănuiesc că avantajul în a avea nişte părinţi liberali a fost faptul că s-au arătat dispuşi să te primească înapoi, în ciuda scandalului.

— Singurele predici pe care mi le-au ţinut au fost legate de judecata mea, nu de moralitate, spuse ea încuviinţând din cap. Tata mi-a zis că se bucură că am avut atâta minte cât să nu mă mărit cu un asemenea nătărău, iar mama, că era convinsă că nu aveam să mai fac o asemenea greşeală. Asta a fost tot.

— Şi a avut dreptate, nu ai mai repetat greşeala.

— Nici nu am de gând să fac asta pe viitor, spuse ea pe un ton care dădea de înţeles că pentru ea subiectul era închis. Am venit să te întreb ce s-a întâmplat cu valul de pânză pe care l-am comandat, am cam rămas fără material.

— I-am scris ieri furnizorului şi am primit un bilet de la el cu poşta de astăzi. Şi-a cerut scuze pentru întârziere şi a spus că vor livra pânza poimâine. Mai voiai să mă întrebi ceva?

— A, nu, asta era, spuse ea întorcându-se şi pregătindu-se să iasă.

— Mai este cazul să vin în această după-amiază pentru şedinţa de pozat sau eşti prea supărată pe mine pentru asta?

— Nici vorbă, spuse ea aruncându-i o privire ironică. Cam toţi eroii lui Byron erau asaltaţi de femei desfrânate precum Lavinia, ceea ce te face corsarul perfect, chicoti ea şi ieşi, închizând uşa.

Lui Kenneth îi pieri zâmbetul de îndată ce începu să cântărească lucrurile pe care le aflase.

Acea Helen Seaton pe care o descrisese Lavinia ar fi putut fi ucisă de mai multe persoane. Detaşarea superficială cu care Sir

Anthony acceptase aventurile ei ar fi putut la fel de bine ascunde o furie care dospea în tăcere. Poate că amanta lui misterioasă tânjea ca pictorul să fie doar al ei sau poate Helen hotărâse să îl scoată pe George Hampton din viaţa ei, iar acesta o ucisese într-un acces de gelozie furibundă. Sau poate existaseră şi alţi amanţi necunoscuţi.

Pasiunea şi averea erau cele mai evidente motive pentru o crimă, asta în cazul în care chiar fusese o crimă. Kenneth oftă nemulţumit. Cu cât petrecea mai multă vreme la reşedinţa Seaton, cu atât i se părea mai dificil să afle adevărul despre Helen Seaton şi cu atât mai mult ura faptul că trebuia să joace acest joc dublu. Devenise confidentul Rebeccăi, deşi el se afla aici sub un pretext fals, şi asta era un fel de trădare. Dacă ea avea să afle vreodată ce făcea el… Dar nu era, cu siguranţă, un gând pe care să dorească să îl ducă la capăt.

Rebecca se dojeni în sinea ei în timp ce se retrăgea din nou în atelier, unde se simţea în siguranţă. Când o găsise pe Lavinia sărutându-l pe Kenneth, ar fi trebuit să plece în linişte şi să revină mai târziu. În loc de asta însă, simţise cum o străfulgerase o gelozie crescândă şi, mai rău, lăsase să se vadă asta, deşi nu avea niciun drept să fie geloasă pe el. Sărutul acela impulsiv pe care îl împărtăşiseră nu însemnase nimic, deşi îi stârnise nişte senzaţii ce se împrăştiaseră în tot corpul. Kenneth era angajatul tatălui său, nu peţitorul ei.

Cu toate acestea, deşi se împăcase mereu de minune cu Lavinia, acum îi venea să îi scoată ochii. Rebecca roşi când îşi aminti privirea curioasă a Laviniei. Oare ghicise că secretarul tatălui ei o interesa mai mult decât era normal?

Rebecca făcu repede un portret al Laviniei, de două ori mai grasă şi cu riduri serioase, în speranţa că se va simţi mai bine, însă exerciţiul acela copilăresc nu reuşi deloc să o înveselească. Îşi reaminti că Kenneth nu încurajase avansurile Laviniei şi se pregăti pentru şedinţa de pozat din acea după-amiază. Îi luă doar câteva minute să aranjeze divanul, covorul persan şi oglinda pe care avea să o folosească pentru portretul celuilalt Kenneth.

Kenneth trebuia să vină după masa de prânz. Rebecca se uită neliniştită prin atelier. Deşi avea o grămadă de lucruri de făcut, nu avea chef de nimic.

Privirea îi căzu asupra tabloului cu Diana, zeiţa vânătorii. Promisese să îl înrămeze şi să înlocuiască cu el picturile oribile din camera lui Kenneth. Gândindu-se că ar putea fi o metodă subtilă de a cere scuze pentru proasta ei dispoziţie, înrămă tabloul aşa cum trebuia, apoi alese încă două tablouri, un peisaj de talie mare din Ţara Lacurilor şi un studiu cu Gray Ghost pândind o pasăre cu o privire de panteră în ochişorii lui de culoarea chihlimbarului.

Luă cu ea cele două tablouri mai mici, coborî la parter şi bătu la uşa lui Kenneth. Cum nu primi niciun răspuns, intră. Strâmbă din nas văzând tablourile agăţate în camera lui – adevărate insulte pentru orice iubitor de artă. Să fi fost în locul lui Kenneth, le-ar fi aruncat pe fereastră.

Tocmai agăţa tabloul cu Diana, când dădu cu piciorul peste un portofoliu proptit de şifonier. Acesta se deschise, şi din el alunecară pe covor mai multe desene. Rebecca se aplecă să închidă mapa, întrebându-se ce făcea căpitanul cu un portofoliu de artist, însă se opri siderată. Deasupra era o scenă de bătălie. Soldaţii se avântau în faţă cu baionetele întinse, prin fumul care plutea în jur, iar caii se ridicau pe fundal. Atenţia îi fu atrasă însă de personajul din centrul paginii. Definită în întregime prin liniile negre ale fundalului, zări silueta unui bărbat în agonie. Fără a face risipă de detalii, conturul sugera lovitura mortală dată de un glonţ care sfâşia fragila carne umană.

Şocul morţii, un moment de tăcere eternă proiectat printre ororile iadului. Era o imagine de o forţă profundă, viscerală.

Rebecca se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea şi începu să răsfoiască portofoliul. Acesta conţinea portrete în cărbune şi creioane colorate, reprezentări de clădiri, de o precizie topografică, şi câteva peisaje în tempera minunate.

Deşi niciuna dintre acestea nu egala tragismul primei imagini, erau toate executate cu măiestrie.

Ultima schiţă înfăţişa doi tineri care se agăţau cu disperare unul de celălalt. Legenda adăugată sugera că era vorba despre

Romeo şi Julieta. Deşi erau îmbrăcaţi în haine medievale, emoţia vie care transpărea din imagine o făcu să presupună că erau nişte amanţi din viaţa reală, poate aflaţi în pragul unei despărţiri din cauza războiului.

Tocmai analiza această imagine, când uşa se deschise şi apăru Kenneth. Când o văzu, se opri, înlemnind, şi expresia de pe chipul lui se întunecă, apoi trânti uşa şi intră în cameră.

— Ce Dumnezeu faci aici? izbucni el furios, uitând pe dată de respectul tacit pe care-l afişa de obicei.

Rezistând impulsului de a se ghemui de teamă, Rebecca duse o mână la portofoliul din poala ei.

— Tu ai desenat imaginile astea?

— Nu ai niciun drept să îţi bagi nasul în lucrurile mele, spuse el smulgându-i portofoliul.

— Dar nu îmi bag nasul pe nicăieri, protestă ea. Am răsturnat fără să vreau portofoliul în timp ce agăţam noile tablouri. Asta e opera ta? repetă ea, întrebându-se de ce oare se supărase Kenneth atât de tare.

Acesta se opri, de parcă ar fi cântărit dacă spunea sau nu adevărul, apoi încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

Fiindcă nu se simţea în largul ei pe podea, Rebecca se ridică, însă, din nefericire, prin statura lui, Kenneth încă o domina.

Simţea o oarecare empatie pentru bieţii francezi care dăduseră nas în nas cu el pe câmpul de bătălie, căci imaginea lui inspira pur şi simplu teamă.

— De ce ai ascuns faptul că eşti artist? întrebă ea când curiozitatea reuşi să biruie precauţia.

— Nu sunt artist, sări el repede.

— Ba fireşte că eşti, replică ea. Nimeni nu învaţă să deseneze atât de bine decât după ani întregi de exerciţiu. De ce îţi ţii opera aşa în secret şi de ce reacţionezi ca un taur înfuriat?

— Îmi cer scuze, spuse el trăgând adânc aer în piept. Nu fac chiar un secret din faptul că desenez, dar sunt un simplu diletant. Ar fi o îngâmfare din partea mea să pomenesc despre desenele mele în prezenţa ta sau a tatălui tău.

— Prostii, spuse ea pufnind. Eşti foarte talentat. Nu este de mirare că ai reuşit să îl impresionezi pe tata cu modul în care

înţelegi picturile, continuă ea, zâmbind uşor. Am fost înconjurată de artişti toată viaţa mea, însă tu eşti singurul pe care l-am întâlnit care să îşi ascundă opera.

— Nu sunt artist, spuse el furios, cu o notă de vulnerabilitate în glas.

Uimită de vehemenţa lui, Rebecca îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl făcu să se aşeze pe pat.

— Care e problema, Kenneth? Te porţi foarte ciudat, spuse ea cu mâinile apăsându-i uşor umerii, în timp ce îl privea în ochi aproape de la acelaşi nivel.

Simţi cum i se crispează muşchii sub mâinile ei, şi Kenneth îşi feri privirea.

— Tatăl meu ura interesul meu pentru artă şi a încercat să mă facă să renunţ bătându-mă, spuse el după o lungă pauză. Nu considera că desenul şi pictura merită să se numere printre preocupările unicului său fiu.

— Şi, cu toate astea, nu te-ai dat bătut.

— N-am putut, spuse el simplu. Era ca o flacără care ardea în interiorul meu. În desenele mele, puteam spune lucruri pe care nu le puteam formula în cuvinte. Astfel, am învăţat să ascund sau să distrug orice făceam în acest domeniu, să pretind că nu era important pentru mine.

— Ce îngrozitor! izbucni Rebecca.

Nu era de mirare că fusese atât de tulburat de descoperirea ei.

— Aş fi înnebunit dacă părinţii mei ar fi încercat să mă oprească să desenez, mărturisi ea, stăpânindu-şi impulsul de a-l săruta pentru a-i alunga umbrele din privire şi mulţumindu-se să îi atingă obrazul cu dosul mâinii, după care se îndepărtă de el.

— În loc de asta, ai avut norocul de a trăi în casa unuia dintre cei mai buni pictori din Anglia, spuse el cu un zâmbet strâmb. În tinereţea mea, visam în secret să studiez la Academia Regală, pentru a deveni artist profesionist. Acum este prea târziu. Am devenit soldat, ceea ce echivalează tocmai cu opusul artei. Văzându-mă înconjurat de atâtea picturi minunate, îmi vine să îmi ard slabele mele eforturi, spuse el aruncând o

privire portofoliului.

— *Eşti* artist, Kenneth, spuse ea cu emfază. Deja ştii să desenezi mai bine decât jumătate dintre artiştii profesionişti din Londra, iar, dacă te concentrezi pe asta, ai putea fi un artist remarcabil.

— Mă pricep la desen şi pictez în tempera binişor, admise el, dar astea sunt lucruri cu care se pot lăuda toate tinerele domnişoare şi câţiva tineri domni. Am treizeci şi trei de ani. Au trecut de mult vremurile când aş fi putut învăţa să devin un artist adevărat.

— Cum defineşti un artist? întrebă ea curioasă.

— Cineva care face mai mult decât să redea o asemănare, care dă la iveală ceva nou legat de un subiect, care scoate la lumină ce este ascuns la acesta, spuse el încet. Tabloul acesta cu Gray Ghost e tare drăguţ şi amuzant – şi e pictat cu mare dragoste. Cu toate acestea, scoate la iveală şi partea lui sălbatică, acea cruzime care sălăşluieşte în inima oricărei feline grăsuţe căreia îi place să stea tolănită lângă căminul călduţ. La fel şi în cazul tabloului cu Diana, zeiţa vânătorii: e înfăţişată puternică şi mândră de abilităţile ei, dar totodată se observă şi acea singurătate ce rezultă din faptul că e diferită. Se vede că tânjeşte să fie ca alte femei. Îmi aminteşte puţin de tine.

Ah, să-l ia naiba! Nu o deranja capacitatea lui de analiză când era vorba despre tablouri cu pisici, însă, când venea vorba despre ea, nu prea îi convenea asta.

— L-am pictat pe Ghost pur şi simplu aşa cum l-am văzut eu, spuse ea, trecând cu vederea comentariul privind tabloul cu Diana.

— L-ai văzut astfel pentru că ai viziune artistică, spuse el, mergând să studieze mai îndeaproape tabloul. Viziunea ta unică, individuală asupra lumii se regăseşte în tot ceea ce faci. Cred că aş putea recunoaşte orice a ieşit din mâinile tale.

Gândul că el ar putea să o recunoască fără greşeală prin opera ei era la fel de intim ca un sărut. Preferând să discute despre el, şi nu despre ea, Rebecca scoase câteva imagini din portofoliu.

— Dar şi tu ai această capacitate, spuse ea, indicând un

portret pastel al unei frumoase spanioloaice cu părul negru. Această femeie nu este doar frumoasă, ci şi hotărâtă. Feroce de devotată. Chiar periculoasă.

Chipul lui Kenneth se crispă, confirmându-i parcă descrierea.

Rebecca ridică apoi imaginea unui soldat rănit de un glonţ.

— Dacă un artist este definit de viziunea lui unică, atunci şi tu eşti unul. Acest tablou este strălucit şi plin de originalitate.

— Asta este o încercare eşuată, spuse el ridicând din umeri. Am desenat asta azi-noapte, mânat de ceea ce ai spus tu legat de faptul că desenezi lucrurile care te deranjează. Întrucât pentru mine desenul a fost mereu o cale de eliberare, m-am hotărât să văd dacă pot scăpa astfel de vreunul dintre demonii mei mai cuminţi.

— Şi a funcţionat? întrebă ea, privind desenul.

Dacă ăsta era un demon cuminte, i-ar fi plăcut la nebunie să vadă unul rău de tot.

— Să ştii că da. Imaginea aceea mi-a pârjolit mintea neîncetat în timpul primei bătălii la care am luat parte. Faptul că am pus-o pe hârtie a făcut ca amintirea ei să pară… nu neapărat mai puţin clară, spuse el încruntându-se, ci cumva mai îndepărtată… mai sigură.

— De asemenea, mi-a oferit mie şansa de a vedea şi de a înţelege ceva ce nu voi vedea niciodată în realitate. Dacă asta nu te face artist, atunci ce? replică ea, închizând portofoliul.

— Capacitatea de a picta în ulei, spuse el cu un zâmbet timid. Niciun alt mediu de lucru nu poate concura cu intensitatea şi bogăţia culorilor din picturile în ulei. Cărbunele şi acuarelele sunt folosite de orice amărât de mâzgălitor.

— Atunci învaţă să pictezi în ulei, izbucni ea pe un ton caustic. Nu e mare lucru. Din multe puncte de vedere, este mai greu să pictezi cu acuarele, şi totuşi te pricepi de minune la asta.

Cicatricea de pe faţă se făcu şi mai albă.

— Nu crezi că eşti în stare să faci asta, spuse ea, văzând că el nu scoate o vorbă.

— Îmi… îmi doresc prea mult asta pentru a crede că ar fi cu putinţă.

Cuvintele lui spuneau multe despre viaţa pe care o dusese.

— O să te învăţ, spuse ea scurt, ştiind că lui Kenneth nu i-ar fi plăcut să ştie că îi stârnea milă. De îndată ce depăşeşti convingerea asta nefondată cum că nu eşti în stare să pictezi în ulei, te vei descurca minunat. Ai o grămadă de idei prosteşti legate de ce înseamnă să fii artist, spuse ea cu voce hotărâtă, văzând că el se pregătea să protesteze. Adevărul este că un artist nu este nici mai mult, nici mai puţin decât cineva care creează artă. Ai talent, aşa că preţuieşte-l. Să fii în atelierul meu la ora două, îi aruncă ea peste umăr, după ce se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Paşii ei încetiniră după ce închise uşa şi se îndreptă spre scări. Se simţea stoarsă de puteri, şi nu doar din cauza empatiei pe care o resimţea pentru ceea ce îndurase Kenneth. Gândurile lui despre ce însemna să fii artist o provocaseră să se gândească la propria ei viaţă. Fusese atât de norocoasă, atât de norocoasă! Poate că, din multe puncte de vedere, Sir Anthony fusese un părinte cam absent, dar îi respectase şi îi încurajase mereu talentul.

Cum o fi să ai forţa şi îndemânarea letală a unui războinic şi suflet de artist?

Sărmanul pirat damnat!

Cu hotărârea întipărită pe chip, deschise uşa atelierului ei. Când avea să termine cu Kenneth Wilding, acesta avea să ştie că era artist. Dacă nu, aveau să se străduiască împreună până aveau să-şi dea obştescul sfârşit.

capitolul 11

După ce plecă Rebecca, Kenneth se prăbuşi pe un scaun, tremurând de parcă ar fi fost scuturat de friguri. Se simţea ca şi cum l-ar fi lovit cineva în cap cu un ciocan, deschizându-l.

Rebecca spusese că avea talent, că era deja artist. Iar Rebecca Seaton nu era genul de femeie care să facă risipă de complimente.

Îşi regăsi suflarea şi se întrebă dacă ceea ce spusese ea era adevărat. Oare nu era prea târziu?

Fără să îşi dea seama, pusese întotdeauna pictura în ulei pe un piedestal, ca o artă de care erau capabili mai degrabă zeii decât nişte bieţi muritori. Acum, că Rebecca îl făcuse să conştientizeze acest lucru, vedea cât era de absurdă ideea. Bineînţeles că majoritatea artiştilor începeau să picteze în ulei la o vârstă mult mai fragedă. Rebecca începuse încă din pruncie, însă el chiar desena foarte bine şi avea un simţ aparte pentru compoziţie şi culoare.

Poate… poate ar putea învăţa să fie un pictor adevărat – nu unul de talia lui Sir Anthony sau a Rebeccăi, dar îndeajuns de bun pentru a fi uneori satisfăcut de propriile eforturi.

Perspectiva îl umplea de un sentiment amestecat de teamă şi extaz, o senzaţie apropiată cumva de reacţia unui tânăr la nişte gânduri cam neortodoxe, îşi dădu el seama.

Abia când se ridică îşi aminti de ce venise el la reşedinţa Seaton: ca să cerceteze o moarte misterioasă. Acum, fiica suspectului se oferise să-l ajute să-şi împlinească dorinţa lui cea mai arzătoare. Însă a accepta acest cadou atâta vreme cât misiunea lui putea distruge persoana pe care tânăra o iubea ar fi fost un gest josnic. Cu toate astea, Dumnezeu să-l ajute, căci nu putea să refuze.

Pentru prima oară de când acceptase propunerea lui Lord Bowden, se gândi să îşi abandoneze misiunea. Înfuriat, Bowden ar revendica imediat moşia, dar, dacă ar avea şansa de a duce viaţa după care tânjea, poate că ar reuşi să suporte pierderea moşiei. Ar putea continua să lucreze pentru Sir Anthony ca

secretar, dedicându-şi timpul liber studiului şi picturii. Într-o bună zi, poate ar ajunge să se întreţină din meseria de artist. Erau mulţi care doreau să îşi facă portretul, dar nu îşi puteau permite să apeleze la Sir Anthony Seaton. Oricine dusese o viaţă de soldat obişnuit se putea descurca cu bani puţini şi cu un minim de confort, şi nu ar trebui să ia prea multe comenzi ca să poată supravieţui.

Dar ce avea să se întâmple cu Beth? Ea era răspunderea lui, şi el nu avea niciun drept să îşi cumpere fericirea sacrificându-i ei viitorul. Oricât de firesc i s-ar părea lui să trăiască într-un pod, mâncând te miri ce, sora lui merita ceva mai bun.

Strânse din dinţi gândindu-se la firea blândă a lui Beth. Era imposibil să dea înapoi acum, la fel cum nu putea să nu accepte oferta Rebeccăi. Avea o singură opţiune, să meargă înainte cu planul şi să se roage să nu găsească nimic care l-ar putea implica pe Sir Anthony în cazul morţii soţiei sale.

Din păcate, nu prea credea în rugăciuni.

Înainte de se îndrepta spre atelierul Rebeccăi, Kenneth se opri pe la birou pentru a rezolva câteva treburi. Spre surprinderea lui, Sir Anthony era deja acolo şi se uita lung la superbul portret al soţiei sale, în timp ce se servea cu un pahar de coniac.

În timp ce Kenneth ezita în prag, Sir Anthony îi aruncă o privire şi începu să vorbească pe un ton meditativ:

— Acum douăzeci şi opt de ani, am întâlnit-o pe Helen. Uneori îmi este atât de greu să cred că nu se mai află printre noi.

Kenneth intră în birou. După felul în care bolborosea cuvintele, îşi dădu seama că Sir Anthony nu era la primul pahar.

— Lady Seaton era o frumuseţe. Şi fiica dumneavoastră îi seamănă.

— Aparent, dar temperamentul Rebeccăi e mai apropiat de al meu. În multe privinţe, seamănă mai mult cu fratele meu mai mare, continuă el, cu un zâmbet ironic. Lui Marcus nu i-ar plăcea deloc să afle asta.

— Nu ştiam că aveţi un frate, minţi Kenneth, curios să afle şi versiunea lui privind cearta dintre fraţi.

— Marcus e baron, şi încă unul foarte scorţos. Nu prea mă are la inimă, nu m-a avut niciodată, de altfel, spuse Sir Anthony luând o înghiţitură mare de coniac. Atât el, cât şi tata erau convinşi că pentru mine cea mai scurtă cale de a ajunge în iad era să mă fac pictor. În rarele ocazii când am mai dat unul peste celălalt, pur şi simplu s-a făcut că nu mă cunoaşte.

Aşadar, Kenneth nu era singurul artist în devenire care avusese de îndurat opoziţia familiei. Sir Anthony trecuse mai bine peste asta.

— De ce nu vă are la inimă fratele dumneavoastră?

— Pentru Marcus, a fi pictor nu e cu nimic mai presus decât a fi negustor, pufni Sir Anthony. Probabil a fost consternat acum cinci ani când am fost înnobilat, şi astfel cariera mea de proastă reputaţie a devenit oficial respectabilă.

— Majoritatea ar considera că un artist de talia dumneavoastră ar face onoare familiei sale.

— Au fost… au fost şi alte motive pentru care ne-am îndepărtat, spuse Sir Anthony, îndreptându-şi privirea spre chipul soţiei sale. Helen era logodnica lui Marcus. În clipa în care ne-am cunoscut, parcă am fost luaţi de val. Ea a încercat să se împotrivească sentimentelor şi să facă întocmai ce se cuvenea. Eu, însă, nici măcar nu am încercat. Ştiam că eram meniţi să fim împreună, aşa că în două săptămâni am fugit împreună. Nu dura decât o zi să ajungi la Gretna Green, călărind spre nord. Ne-am căsătorit înainte să ne poată opri cineva.

— Bănuiesc că fratele dumneavoastră nu a fost prea încântat de asta.

— Din acea clipă, Marcus nu a mai vorbit cu mine. Mi-a trimis doar un bilet când a murit tatăl meu, în care îmi spunea că nu sunt bine-venit la înmormântare, continuă Sir Anthony cu un zâmbet fals. Nu îl pot învinovăţi, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi fost gata de crimă dacă ar fi luat-o cineva pe Helen de lângă mine.

— O iubea? întrebă Kenneth, gândindu-se dacă acel

comentariu al lui Sir Anthony putea fi luat literalmente.

— Pierderea ei se poate să îi fi rănit mândria, dar nu inima. Pentru el, Helen era o tânără drăguţă şi docilă, care ar fi fost o nevastă comodă. Nu a cunoscut-o niciodată cu adevărat şi slavă Domnului a şi înlocuit-o destul de repede. S-a căsătorit în anul acela şi a şi făcut imediat câţiva băieţi, ca să se asigure că nu aveam să moştenesc titlul.

— Lady Seaton nu era drăguţă şi docilă?

— Era o mică furie când se supăra, dar asta nu a fost o problemă, pentru că şi eu sunt temperamental, spuse Sir Anthony. Era o femeie de foc şi umbre. S-ar fi stins încet alături de Marcus, care este întruchiparea onoarei şi a tradiţiei. Este un om de valoare, dar cât se poate de plictisitor.

— Nu pare să semene deloc cu dumneavoastră, remarcă Kenneth. Probabil nu v-aţi supărat că v-a exclus din viaţa lui.

— Nu era aşa rău, spuse bărbatul mai în vârstă, studiind paharul de coniac. Chiar îl admiram când eram mic. Era un gentilom adevărat, până în vârful degetelor. Eu eram cel ciudat. Tata i-a mulţumit lui Dumnezeu că m-am născut după el şi n-am moştenit titlul.

Kenneth simţi cum începe să îl înţeleagă din ce în ce mai bine pe Sir Anthony. Şi el fusese un ciudat, şi asta îl făcuse să îşi piardă tatăl, dar cel puţin el şi Beth se înţelegeau bine.

— În mod evident, pe Lady Seaton n-a deranjat-o faptul că eraţi diferit de majoritatea membrilor aristocraţiei.

— Chiar deloc, spuse Sir Anthony îndreptându-şi din nou privirea spre portret. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit după moartea lui Helen dacă n-ar fi fost Rebecca. A fost atât de puternică! Ca o stâncă – stabilă, rezistentă.

Cu siguranţă, un bărbat care îşi iubise atât de mult soţia nu ar fi putut să o ucidă, şi, dacă exista vreo posibilitate de a dovedi asta, Kenneth putea să îşi îndeplinească obligaţia faţă de Lord Bowden fără a pierde aprecierea Rebeccăi.

— Nu trebuia să pozezi pentru Rebecca acum? întrebă Sir Anthony încruntându-se.

— Ba da, domnule, spuse Kenneth uitându-se la ceas. Am coborât ca să rezolv câteva treburi, dar mai pot aştepta,

continuă el, îndreptându-se apoi spre uşă.

Prinsese mânerul uşii, când îl auzi pe Sir Anthony şoptind ceva:

— Acum ea nu mai e, şi să mă ierte Dumnezeu, pentru că a fost vina mea, spuse el.

Kenneth înlemni preţ de o clipă, apoi se dezmetici şi ieşi din cameră, simţind că i se face rău de la stomac. Dacă ceea ce spusese Sir Anthony era adevărat, Dumnezeu să îi ajute pe toţi!

Până să ajungă în atelier, după ce descoperise portofoliul lui Kenneth, oboseala pe care o simţea înainte dispăruse, şi ea deborda de entuziasm. Imaginea cu soldatul muribund demonstra o mână remarcabil de sigură, mai ales pentru un autodidact. Nu e de mirare că se simţise atrasă de el de la început, căci sub acel înveliş plin de muşchi, de soldăţoi, Kenneth era un artist, la fel ca ea. Iar interesele comune puteau forma baza unei prietenii profunde.

Se îndreptă spre masa ei de lucru şi începu să amestece nuanţele pe care avea să le folosească la picturile din acea după-amiază. Făcuse asta atât de des, încât mintea ei era liberă să se întrebe dacă chiar îşi dorea ca ea şi Kenneth să fie prieteni.

Preţ de o clipă, îi trecu prin cap ideea căsătoriei, dar o respinse imediat. Căsătoria nu era potrivită pentru ea. Chiar dacă Kenneth ar fi fost interesat de ea şi dispus să treacă cu vederea reputaţia ei pătată, nu avea de gând să renunţe niciodată la libertatea ei. Egoismul era esenţial pentru un artist şi s-ar fi dovedit fatal la o soţie.

Presupunea că ar fi putut deveni iubiţi. Lumea artistică londoneză era tolerantă. Dacă ea şi Kenneth ar fi discreţi, ar putea face ceea ce doresc. Absorbit de treburile lui, tatăl ei nu ar avea obiecţii, probabil nici nu ar observa, de altfel.

Deşi fusese educată cu vederi liberale, din propriile ei observaţii, ştia că aventurile erau o treabă complicată. Fără îndoială că Lavinia i-ar putea explica cum să evite să rămână însărcinată, dar existau şi alte riscuri. Chiar şi o relaţie clandestină ar fi presupus o despărţire dureroasă, pentru că asta

avea să se întâmple. Kenneth părea a o găsi atrăgătoare, dar ea avea să îi fie mult mai utilă ca profesoară decât ca amantă cam nepriceputǎ, şi asta o ştiau amândoi.

Rebecca termină de amestecat culorile şi oftă. O relaţie de prietenie era, în mod evident, cea mai bună alegere. Trebuia pur şi simplu să-şi reprime gândurile erotice.

Ca prietenă, îi putea face un cadou lui Kenneth, acela de a-l ajuta să se dezvolte ca pictor.

Rebecca se ridică zâmbind. Mai avea timp să facă toate pregătirile necesare pentru asta.

Kenneth sosi costumat în cizme, pantaloni şi o cămaşă deschisă la gât, după cum îi ceruse ea, şi Rebecca îşi ţinu respiraţia când îl văzu intrând în cameră. Expresia lui avea acel aer întunecat care îl transforma într-un pirat cât se poate de convingător, un bărbat care trăia după propriile reguli. Dumnezeule mare, cât de mult îşi dorea să capteze asta pe pânză!

— Nu trebuie să arăţi de parcă urmează să fii linşat, spuse ea încercând să îl facă să se simtă în largul lui. Înainte de a începe, am ceva pentru tine, adăugă încet, scuturându-şi mâinile de praf.

— Un papagal pe care să îl port pe umăr? întrebă el pe un ton sec.

— Ar fi o idee, dar Gray Ghost compensează papagalul. Vino cu mine, îi ceru ea, conducându-l spre holul care ducea în cealaltă parte a podului.

Trecură pe lângă uşile camerelor câtorva servitori înainte ca ea să se oprească şi să deschidă în sfârşit o uşă. După aceea, Rebecca se dădu înapoi, şi Kenneth putu intra în ceea ce părea o cameră de servitori goală.

Privi la mobila simplă şi la singura fereastră a încăperii, observând apoi şevaletul din centrul camerei. Lângă acesta se afla o masă uzată din lemn de pin, şi pe ea – o varietate de pensule de diferite mărimi şi o cutie cu recipiente durdulii de vopsea. Kenneth ridică privirea întrebător spre Rebecca.

— Dacă ai de gând să te apuci serios de pictat, ai nevoie de

un atelier, îi explică ea. Aici eşti liniştit şi ai şi lumină bună. Poţi folosi orice materiale ai nevoie din camera mea de lucru, spuse ea înmânându-i cheia grea de fier. Este a ta cât timp vei dori.

— Nu merit asta, spuse el crispat, închizând mâna convulsiv peste cheie şi atingându-i palma cu vârfurile degetelor calde. De ce eşti atât de bună cu mine, Rebecca?

Simţind că nu era o întrebare retorică, ea se gândi preţ de câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Bănuiesc că e un fel de a mulţumi pentru faptul că drumul meu de artist a fost atât de lin sau poate este ceea ce aş fi sperat să găsesc dacă ar fi trebuit să trec peste obstacolele pe care le-ai avut tu în cariera ta de pictor.

— Nu merit asta, repetă el cu o expresie aproape suferindă. Dacă ai şti…

În acel moment, lucrurile puteau s-o ia foarte uşor pe o pantă sentimentală destul de periculoasă, şi Rebecca se strădui să ignore vena care pulsa la baza gâtului lui. Era surprins şi recunoscător că ea îi lua în serios visele.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi înaintat şi şi-ar fi ridicat chipul spre al lui?

— Când vei termina de pozat pentru mine, îţi vei fi câştigat nişte lecţii de pictură, spuse ea, făcându-şi mâna pumn şi îndepărtându-se. Vino, continuă ea repede, trebuie să începem.

Cu emoţia pulsându-i în gât, Kenneth o urmă pe Rebecca înapoi în atelier. Petrecură câteva minute repetând poziţia din noaptea precedentă, şi, în timp ce ea începu să contureze desenul pe pânză, el se gândi la faptul că în doar câteva ore făcuse rost de profesor şi de atelier, de cineva cu care putea împărtăşi cele mai ascunse dorinţe ale lui. Totul avea să fie perfect, asta dacă nu cumva Sir Anthony tocmai dăduse la iveală faptul că se simţea responsabil pentru moartea soţiei lui. Oare ar mai fi spus ceva pictorul dacă i-ar fi forţat mâna? Probabil că nu, căci nu intenţionase să fie auzit.

Cu o sinceritate sinistră, Kenneth recunoscu că nici nu îşi dorea să afle mai multe. Se prea poate ca o ceartă între două

persoane cu temperamente vulcanice să fi condus la o violenţă neaşteptată.

Aventurile celor doi dădeau o grămadă de motive valide. Poate că George Hampton o convinsese pe Helen să îşi părăsească soţul şi să trăiască liber cu iubitul ei, iar Sir Anthony chiar avusese „intenţii criminale” după ce aflase vestea. Sau poate Helen începuse să fie geloasă pe amanta misterioasă, aşa cum nu mai fusese în cazul aventurilor pasagere ale soţului ei. Ori poate amanta se hotărâse să scape de rivala ei, Sir Anthony aflase şi pusese capăt relaţiei, fără a fi însă în stare să îşi dea iubita pe mâna legii, dar învinovăţindu-se pentru moartea lui Helen.

De ce nu puteau oamenii ăştia să se culce doar cu partenerii lor?

Rebecca ridică privirea de la desen, trezindu-l din visare.

— Expresia periculoasă e bună, însă încearcă să te relaxezi. Dacă nu faci asta, peste vreo jumătate de oră o să simţi că te înţeapă mii şi mii de ace.

Kenneth făcu tot posibilul să o asculte. Un subiect mult mai plăcut la care să se gândească era cum i-ar sta Rebeccăi cu părul ridicat sau lăsat liber pe umeri. Sau se putea gândi la cât de generoasă fusese găsindu-i rapid un spaţiu numai al lui în care să lucreze, însă acest subiect îl făcea să resimtă deopotrivă vinovăţie şi plăcere.

Divanul se lăsă puţin sub greutatea lui Gray Ghost, care apăruse de prin vreun culcuş ascuns de-al lui, în timp ce motanul se întindea de-a lungul coapsei lui Kenneth într-o poziţie perfectă.

— Ghost pare născut pentru a poza unui artist, remarcă el.

— Da, cu siguranţă se pricepe să rămână în poziţia asta, spuse Rebecca ridicând din sprâncene în timp ce îmbrăca o salopetă pătata de vopsea.

— Nu am învăţat niciodată pe cineva să picteze şi nu prea ştiu de unde să încep, zise ea. După cum am mai spus, arta e un meşteşug, e ca şi cum ai face ceasuri sau ai potcovi cai. Un pictor care e şi mare meşteşugar nu este neapărat şi un mare

artist… însă talentul fără meşteşug nu se transformă niciodată în ceva măreţ.

— Cu explicaţia asta deja m-ai învăţat ceva, spuse Kenneth. Poţi porni de la presupunerea că nu ştiu nimic despre pictura în ulei, ceea ce nici nu e prea departe de adevăr.

— Prea bine, replică ea, după care se gândi preţ de câteva clipe. Minunatele picturi ale vechilor maeştri au fost făcute cu o grijă minuţioasă, iar rezultatul final a fost obţinut prin straturi succesive de vopsea. Culorile din straturile inferioare strălucesc uneori prin cele superioare, transparente. Se puteau obţine efecte nemaipomenite, dar metoda era foarte înceată. Acum se practică pictura directă, folosindu-se culorile care se doresc de la bun început. Este mult mai rapid, şi ceea ce se pierde în adâncime se câştigă în spontaneitate.

— De aceea poate fi atât de prolific tatăl tău?

— Da, este unul dintre motive, admise ea. El este şi foarte organizat. Înainte să înceapă să lucreze, amestecă nuanţele, semitonurile şi iluminatorii de care ar putea avea nevoie. Asta înseamnă că trebuie să se oprească din lucru pentru a amesteca culorile doar în cazuri foarte rare. L-am văzu pictând nişte portrete neoficiale extraordinare după doar o singură şedinţă de pozat.

— Bănuiesc că şi tu foloseşti aceeaşi metodă.

Rebecca încuviinţă din cap şi veni lângă el pentru a-i arăta paleta cu culori.

— Fiecare artist îşi dezvoltă propriul sistem de a-şi organiza culorile pe paletă. De obicei, albul se pune cel mai aproape de degetul mare, pentru că este folosit cel mai mult. Lăsând asta la o parte, modul în care îţi organizezi restul culorilor este alegerea personală a fiecăruia. Eu folosesc în general un număr mare de pigmenţi puri pe care îi aşez pe margine, apoi dispun un alt rând de culori pe paletă, care variază în funcţie de ceea ce pictez. Aceste culori le amestec pentru tonuri ale pielii şi interioare întunecate. Dacă aş picta un peisaj, aş folosi o cu totul altă paletă de culori.

Kenneth examină paleta, memorând modul în care erau dispuse culorile. Era totul atât de logic, atât de frumos.

Rebecca se întoarse la şevalet.

— Mai târziu, îţi voi explica în detaliu cum trebuie pregătită pânza, dar pentru moment îţi pot spune doar că, de obicei, se începe prin a folosi un grund, o culoare omogenă care acoperă întreaga suprafaţă a pânzei. Acest grund va influenţa rezultatul final chiar dacă este complet acoperit. Se foloseşte frecvent maro-închis, pentru că face culoarea mai bogată, însă eu folosesc culori mai deschise, pentru că acestea dau strălucire, spuse ea îndepărtând nerăbdătoare o şuviţă roşcată care îi căzuse peste ochi.

Gestul făcu însă ca întreaga masă de păr să i se reverse pe umeri, şi apoi până la mijloc într-o cascadă luxuriantă de bucle castanii, roşii-cafenii şi blonde-roşcate. Kenneth simţi cum i se opreşte răsuflarea. Masa aceea topită de păr era mai provocatoare decât trupul multor femei.

— Ar fi o crimă să îţi tai părul, spuse el pe un ton care încerca să pară detaşat. Totuşi, văzând cum îţi tot cade în ochi, probabil că eşti tentată să faci asta uneori.

— Tata nu mă lasă să mă tund. De fiecare dată când are de făcut un subiect care implică mult păr, îi place să mă folosească pe mine ca model, spuse ea, după care, din obişnuinţă, îşi răsuci buclele într-un nod cu un gest nepăsător, înfigând coada unei pensule în el, pentru a-l fixa.

— Grundul era deja aplicat, spuse ea apoi, ridicând paleta de culori în mâna stângă, şi am creionat un studiu preliminar care fixează conturul general al picturii. A sosit momentul să începem să pictăm, continuă ea, după care înmuie pensula în puţină vopsea şi trasă linii pe pânză, descriind în continuare ce făcea.

Kenneth asculta cu mare atenţie cum cunoştinţele Rebeccăi şi ale tatălui ei se scurgeau spre el asemenea unui râu de aur. Încercă să memoreze fiecare cuvânt, ştiind că nu ar fi putut primi lecţii mai bune nici măcar la Şcoala Academiei Regale.

Cuvintele Rebeccăi începură să se rărească din ce în ce mai mult, până când, într-un sfârşit, se opri cu totul din vorbit, concentrându-se exclusiv asupra pânzei din faţa ei.

Pe Kenneth nu îl deranja, căci primise deja destule informaţii

la care să poată reflecta.

Un avantaj al poziţiei în care era aşezat era acela că o putea privi pe Rebecca. Cu intensitatea ei şi cu forţa delicată, dar plină de hotărâre, era un subiect nemaipomenit pentru un studiu al unui artist surprins în timpul procesului de creaţie. Poate că într-o bună zi avea să fie capabil să picteze un asemenea portret.

Şi, mai bine, ar fi putut să o picteze dezbrăcată, acoperită doar de mantia strălucitoare a părului ei minunat. Gândul acesta îi distrăgea puternic atenţia. Se pomeni imaginându-şi cum arăta trupul ei subţire sub vălul protector inform, întrebându-se ce formă aveau sânii ei.

Kenneth simţi cum îl cuprinde un val de căldură. La naiba! Avea să ia foc, nu alta, dacă nu se gândea la Sutterton. Trebuia să îi scrie lui Jack Davidson şi să afle ce plănuia acesta să planteze. Ba ar trebui să îşi ocupe şi locul din Parlament, deşi nu putea face asta până nu îşi ducea la bun sfârşit sarcina. Oare pensula aia avea să ţină prins părul Rebeccăi până la sfârşitul şedinţei de pozat?

Şi, uite aşa, mintea continuă să îi sară de la o idee la alta. Dacă la început îi fusese uşor să rămână în poziţia aceea, apoi devenise uşor inconfortabil, acum era de-a dreptul chinuitor.

— A sosit vremea pentru o pauză, spuse el când simţi că nu mai putea sta nemişcat.

Se ridică şi începu să îşi dezmorţească muşchii, cu mâinile întinse până la acoperişul în pantă. Trecuse cel puţin o oră, poate chiar două.

— Tu nu oboseşti niciodată când lucrezi? întrebă el.

— Ba da, dar nu îmi dau seama de asta decât mult mai târziu, spuse Rebecca ridicând privirea şi clipind de parcă ar fi ieşit din transă.

— Gray Ghost se pricepe mai bine la pozat decât mine. Aş putea jura că nu şi-a clintit nici mustăţile, spuse Kenneth îndreptându-se spre cămin şi punând ibricul deasupra focului, după care se plimbă până la şevalet, frecându-şi gâtul înţepenit.

— Pot să văd şi eu ce ai pictat?

— Aş prefera să nu te uiţi decât atunci când pictura devine

mai închegată, spuse ea întorcând şevaletul cu faţa la perete. A sosit momentul pentru prima ta lecţie de pictură, continuă Rebecca.

În timp ce îşi beau ceaiul, ea discută despre cum estimezi corect dimensiunile, grunduri, vopseluri, verniuri şi metode de estompare, după care îşi lăsă jos ceaşca de ceai şi se ridică.

— Destulă vorba pentru după-amiaza asta, spuse ea arătând spre o cutie de lângă perete. Dacă nu am grijă, o să te plictisesc cu teoria. Alege-ţi câteva obiecte şi creează o natură moartă pe măsuţa aceea.

Kenneth scotoci ascultător prin cutie şi, ajutat de sugestiile Rebeccăi, aşeză pe masă un pocal graţios, un mulaj din ipsos care înfăţişa un bust antic grecesc şi alte câteva lucruri, apoi le aranja pe o bucată de catifea.

Când fu mulţumit de rezultat, ea aşeză un alt şevalet lângă masă, spunându-i că pregătise diverse pânze cu grunduri de diferite culori pe care Kenneth putea experimenta.

Apoi ridică o pensulă şi i-o oferi ceremonios, cu coada înainte.

— A sosit momentul să începi să aplici vopsea pe pânză, spuse ea cu un zâmbet încurajator.

Când se înrolase în armată, îi fusese înmânată o armă cam în acelaşi mod. Aceasta îl dusese pe un drum lung şi dureros. Se întrebă unde avea să ajungă de această dată şi luă pensula cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

capitolul 12

Poteca pustie se aşternea în faţa lor, printre şirurile de copaci, dispărând apoi printre ceţurile dimineţii.

— Haide! spuse Kenneth dând pinteni calului, şi amândoi ţâşniră înainte.

Timp de câteva minute, îşi eliberă mintea de orice gând, bucurându-se doar de plăcerea de a călări un asemenea bidiviu şi de vântul rece care îi biciuia faţa. Însă, când îşi struni calul, întorcându-se fără mare tragere de inimă spre reşedinţa Seaton, se trezi brusc la realitate.

De obicei se simţea înviorat după ce ieşea la plimbare cu calul lui Sir Anthony, dar astăzi nu era deloc aşa. Amintirea lecţiei de pictură din ziua precedentă era încă vie în mintea lui. Nu mersese prea grozav. Textura, greutatea şi fluiditatea vopselurilor în ulei erau complet diferite de acuarele şi se dovediseră atât de necooperante, încât îl scoseseră din sărite.

Deşi îşi subapreciase dintotdeauna capacităţile artistice, acum îşi dădea seama cât de mult se obişnuise să primească laude din partea prietenilor lui din armată. Lui Catherine Melbourne şi lui Anne Mowbry le plăcuseră la nebunie crochiurile cu familia lor pe care le făcuse el. Deşi ştia că aceştia îi supraevaluau opera, fusese mulţumit de complimentele lor.

Când era vorba despre Rebecca însă, nu putea uita ce amator era în comparaţie cu ea. Se simţea ca un ţărănoi neîndemânatic, şi nu era vina ei, căci comentariile ei calme nu fuseseră deloc dispreţuitoare.

Cu toate acestea, tot îi venise să răstoarne şevaletul şi înţelesese atunci de ce Sir Anthony arunca cu lucruri în stânga şi în dreapta în momentele lui de furie.

Lucrurile nu se îmbunătăţiseră deloc în cursul serii, când urcase în noul lui atelier şi aranjase scena pentru o natură moartă, ca să poată picta în linişte. Se gândise că a doua încercare avea să meargă mai bine, dar se înşelase amarnic. Nu putea picta nici măcar un simplu castron aşa cum trebuie.

Rezultatul plat, cu consistenţă de noroi, îl făcuse să se ruşineze de visele lui arogante, şi încheiase şedinţa răzuind furios vopseaua de pe pânză, întrucât nu suporta să dea ochii cu propriul eşec.

Se forţă să îşi reamintească însă că era vorba doar despre o primă lecţie. Cu siguranţă avea să se descurce mai bine, însă tot nu putea să nu se gândească la faptul că modestul lui talent la desen nu era deloc potrivit pentru a crea artă adevărată.

Întors la reşedinţa Seaton, descălecă şi duse armăsarul în grajd. Tocmai ţesăla calul, când Phelps, rândaşul şi vizitiul familiei, ieşi din micul lui apartament de deasupra grajdului cu o pipă între dinţi. După ce dădu din cap în semn de salut, acesta se propti în cadrul uşii, privind în curte.

Era cel mai vechi servitor al familiei Seaton şi, deşi stilul lui taciturn nu îl prea recomanda ca o bună sursă de informaţii, lui Kenneth îi plăcea să îi ţină de urât. După ce termină de ţesălat calul, se duse şi el lângă rândaş.

— Cam frig în dimineaţa asta, spuse el. E greu de crezut că vine primăvara în curând.

— Nu vine destul de curând, replică Phelps trăgând din pipă şi dând apoi fumul afară. M-aş bucura să plec de la Londra şi să mă duc în Ţara Lacurilor.

— Când merge acolo Sir Anthony, în mod obişnuit?

— Cam la două săptămâni după ce începe Expoziţia Academiei Regale, spuse Phelps scoţând un rotocol de fum.

Cum expoziţia începea în prima zi de luni din mai, călătoria spre nord avea să aibă loc pe la mijlocul lunii mai, deci cam peste două luni. Kenneth se întrebă dacă avea să mai facă parte dintre angajaţi până atunci.

— Domnişoarei Seaton îi place să meargă la ţară?

— O, da, îi face bine. Când suntem la Londra, domnişoara Rebecca nici nu prea scoate nasul din casă.

Kenneth îşi dădu seama că Phelps avea dreptate şi îşi puse în gând să o convingă pe Rebecca să iasă puţin să ia aer.

— Din câte ştiu, mulţi dintre prietenii lui Sir Anthony merg şi ei în Ţara Lacurilor, spuse Kenneth, dându-şi seama că rândaşul avea cât de cât chef de vorbă.

— Da, aşa e. Lady Claxton, Lord Frazier şi o grămadă de alţi prieteni de-ai lui au case pe lângă Ravensbeck, spuse Phelps strâmbându-se. De parcă nu i-am vedea destul la faţă la Londra!

— Şi George Hampton îşi petrece vara acolo, nu-i aşa?

— Cum trebuie să aibă grijă de magazinul lui cu gravuri, domnul Hampton nu îşi ia decât câteva săptămâni de concediu pe an, de obicei în august, explică Phelps.

Kenneth se întrebă dacă era important faptul că Helen murise în perioada în care se afla şi George Hampton prin apropiere. Fiind iubitul ei, trebuia să îl ia în calcul ca suspect.

— Am auzit că Hampton a fost cel care a descoperit-o pe Lady Seaton după accident.

Rândaşul îşi încleştă dinţii pe muştiucul pipei şi păstră tăcerea o vreme.

— Da, ai auzit bine, spuse el apoi. A fost o zi urâtă, foarte urâtă.

— Probabil aţi fost foarte şocaţi de moartea ei.

— Poate nu aşa mult, spuse Phelps misterios.

— Te aşteptai la o asemenea tragedie? întrebă Kenneth mirat, în timp ce studia expresia celuilalt bărbat.

— A, nu, dar n-am fost prea mirat.

— Am auzit că domnul Hampton şi Lady Seaton erau… foarte apropiaţi, spuse Kenneth, simţind că rândaşul nu avea să îi mai dea detalii despre asta.

— Prea apropiaţi, răspunse Phelps scuipând pe jos. Sir Anthony ar fi trebuit să pună biciul pe spinarea lui, dar el nu, nu, era cel mai bun prieten al lui. Şi încă mai este. Doi neruşinaţi, asta erau.

— Nu sunt obişnuit cu asemenea rânduieli, fu de acord Kenneth. Dar Lord Frazier? Pare genul de bărbat căruia îi cam plac femeile.

— A, da, îi face foarte mare plăcere să îi fure femeile lui Sir Anthony, spuse rândaşul zâmbind uşor. Nu că lui Sir Anthony i-ar păsa vreun pic de asta, are el alte lucruri mai importante la care să-i stea mintea.

Aşadar, era posibil să existe rivalitate între cei doi bărbaţi, ceea ce putea fi adevărat şi în cazul lui Hampton. Celebritatea

lui Sir Anthony o depăşea pe a celor doi vechi prieteni ai lui. Kenneth dădu să mai pună câteva întrebări, dar se răzgândi. Dacă învăţase ceva cât timp lucrase ca spion, tocmai asta era, că trebuia să se oprească înainte ca subiecţii lui să intre la bănuieli.

Lăsă conversaţia să alunece pe o altă pantă, a discuţiilor despre cai, apoi se scuză şi intră în casă. Asta era cam tot ceea ce putuse scoate de la Phelps legat de tragedia familiei Seaton, şi comentariul lui cum că moartea lui Lady Seaton nu fusese chiar o surpriză era cât se poate de interesant. Poate că Helen fusese genul de femeie care nu părea că avea să moară de bătrâneţe. Kenneth întâlnise asemenea oameni, care purtau semnul sfârşitului în ei într-un anumit fel. În armată, aceştia deveneau adesea eroi şi martiri. Poate îşi trăiau viaţa mult prea intens, consumându-şi bucăţica de mortalitate în mai puţini ani decât majoritatea oamenilor.

Maria fusese un astfel de om, şi, într-o oarecare măsură, el ştiuse întotdeauna că clipele lor împreună erau măsurate. Poate că asta făcuse relaţia lor atât de dureros de intensă.

Kenneth se spălă şi se schimbă, apoi coborî la micul dejun.

Deşi nu îi stătea deloc în caracter, Rebecca era deja în sala de mic dejun, căscând în timp ce îşi servea pâinea prăjită şi cafeaua. Avea ochii împăienjeniţi, şi minunatul ei păr era legat la spate cu o panglică verde. Arăta adorabil, aşa că Kenneth simţi cum i se schimbă dispoziţia sumbră.

— Bună dimineaţa, te-ai trezit mai devreme decât de obicei.

— Nu a fost alegerea mea, spuse ea cu o privire chinuită. Nu suport oameni veseli de când se crapă de ziuă.

— Ei bine, s-a crăpat de ziuă acum ceva vreme, replică el şi zâmbi răutăcios. A fost tare frumos să mă plimb prin parc, cu soarele ăsta strălucind prin ceaţă.

— Ia pictează-l, spuse ea întinzând o linguriţă de marmeladă pe pâinea prăjită. O să semene suficient de bine cu zorii zilei, din punctul meu de vedere.

— Ce comentariu crud, spuse el luând o farfurie şi servindu-se cu ouă, şuncă şi stridii prăjite. Nicio pictură nu ar putea să redea fidel frumuseţea imaginii.

— Ba da, în timp, replică ea, devenind brusc atentă.

— Nu am fost niciodată prea răbdător, mărturisi el, turnându-şi nişte cafea şi luând apoi loc.

— Nici nu aş fi putut bănui asta, spuse ea sec.

— Când eşti nervoasă, arăţi ca un pisoi roşcat furios, spuse el chicotind.

— Părul meu nu este roşu, are o nuanţă cât se poate de cuminte de castaniu-roşcat, spuse ea, stăpânindu-şi un zâmbet.

— E aproape cuminte. Din întâmplare, tatăl tău m-a rugat să mă văd cu avocatul lui în această după-amiază, aşa că nu voi putea să îţi pozez decât după ora trei, spuse el atacând mâncarea cu poftă. Chiar a fost minunat în parc, adăugă el, strângându-şi farfuria. Tu nu ieşi destul la aer. Nu vrei să te însoţesc la expoziţia de sculpturi a lui Lord Elgin{10}?

— Nu! spuse ea tăios. N-am niciun chef să mărşăluiesc prin Londra ca o şcolăriţă.

— O să te ofileşti dacă nu ieşi la aer proaspăt şi la soare.

— Niciuna din astea nu există în Londra în luna martie, remarcă ea.

— Ştiu că te dedici complet muncii tale, dar cred că ar trebui să petreci mai mult timp afară, spuse el renunţând să o mai tachineze. Trăieşti în inima unuia dintre cele mai captivante oraşe din lume, şi tu stai aici închisă ca o pustnică.

— Vara ies destul de des, spuse ea, coborându-şi privirea. Londra e mult prea murdară şi zgomotoasă.

— E oare ăsta adevăratul motiv sau faptul că te simţi exclusă din punct de vedere social? întrebă el, lăsându-se condus de intuiţie.

Rebecca începu să îşi fărâmiţeze pâinea prăjită.

— Nu e aşa rău să merg în locuri unde nu mă cunoaşte nimeni, spuse ea după o lungă pauză, însă locurile mondene, cum ar fi parcul în timpul orelor de promenadă sau muzeul unde sunt expuse sculpturile Elgin, asta e cu totul altceva. Bănuiesc că este doar o slăbiciune de-a mea, dar nu m-aş simţi în largul meu acolo.

— Au trecut aproape zece ani de când ai fugit de acasă. Cu siguranţă, toată lumea a uitat de scandalul acela, spuse el

încruntându-se.

— Îi subestimezi pe cei care ţin condica socială, replică ea zâmbind cu tristeţe. Acum şase luni, o fostă colegă de şcoală s-a făcut că nu mă vede când ne-am întâlnit la British Museum. Nu prea m-a încântat această experienţă.

— M-aş fi gândit că poziţia deţinută de tatăl tău îţi furnizează puţină protecţie, în cazul în care ai dori să ieşi în societate.

— El e un artist faimos, înnobilat de rege, iar eu sunt o fată bătrână cu reputaţia pătată, ceea ce este cu totul altceva. Locul meu nu este în societatea normală, ci doar la marginea societăţii artistice, spuse ea, aruncându-i o privire piezişă. Cu siguranţă, atunci când ţi-ai pierdut gradul, ţi-ai dat puţin seama ce înseamnă să fii ostracizat de societate. Sau poate ai fost acceptat datorită originii tale respectabile?

— Din pură încăpăţânare, nici măcar nu am încercat să îi conving pe ceilalţi ofiţeri că eram egalul lor, spuse el zâmbind strâmb. Asta m-a educat. Unii m-au dispreţuit pentru presupusa mea vulgaritate, dar majoritatea m-au acceptat odată ce am dovedit că sunt un om competent. Apoi au fost unii care m-au acceptat aşa cum eram şi mi-au devenit prieteni, continuă el, gândindu-se la Michael Kenyon.

— Eşti mai curajos decât mine, spuse ea oftând. Eu prefer să evit societatea decât să o provoc.

Probabil era mai uşor să nu iei în seamă barierele sociale din armată, unde proba ultimă pe care o aveai de trecut era războiul, decât în lumea artificială din Londra, unde statutul social însemna totul. Chiar şi aşa, fusese şi el desconsiderat de multe ori şi ştia cât de prost te puteai simţi în asemenea situaţii.

Dacă şi-ar revendica poziţia socială la care avea dreptul prin origine şi prin rang, ar putea să le ajute şi pe Rebecca, şi pe Beth. Odată ce Rebecca începea să iasă în oraş şi să îşi facă prieteni, nu avea să se mai gândească atât de mult la trecut şi putea să îşi facă viaţa mai frumoasă.

De fapt, dacă Michael şi Catherine ar veni la Londra pentru sezonul monden, cu siguranţă ar fi dispuşi să o primească pe Rebecca. Catherine s-ar înţelege bine cu ea.

Kenneth respinse însă acest gând de îndată ce îi încolţi în minte. Nu se putea face nimic în această privinţă atâta vreme cât el era secretarul lui Sir Anthony. Să le ia naiba de minciuni!

Cu toate astea, exista un alt mod, şi încă unul mai bun, prin care s-ar putea reabilita Rebecca.

— Ţi-ai putea crea propriul loc în societate dacă ţi-ai expune lucrările. În calitatea ei de artist respectat, Angelica Kauffmann era primită peste tot, deşi a fost, la rândul ei, ţinta unor zvonuri scandaloase.

— Nu vreau să-mi expun picturile, spuse Rebecca crispându-se.

— Dar măcar gândeşte-te să le înscrii la expoziţia din acest an, încercă el să o convingă. Ai zeci de opere care s-ar potrivi de minune.

— Cred că nu auzi bine, căpitane, spuse ea mototolindu-şi şervetul şi ridicându-se, în timp ce arunca fulgere cu privirea. Am spus că *nu mă interesează,* continuă, după care se întoarse şi ieşi din cameră.

Kenneth se încruntă, uitându-se după ea. Ce păcat că îi era teamă să iasă din zona de confort a micului ei univers. Trebuia să facă iute ceva în acest sens. În timp ce se ridică şi se îndreptă spre birou, pentru şedinţa de dimineaţă cu Sir Anthony, se întrebă de ce se simţea obligat să o ajute pe Rebecca, mai ales că ştia că era mai mult decât dorinţa de a face ceva pentru ea în schimbul ajutorului ei.

Îşi dădu seama cu oarecare nelinişte că încerca probabil să compenseze posibila durere pe care avea să i-o provoace.

Rebecca merse apăsat până în apartamentul ei, trântind uşa după ea. Ar fi trebuit să îşi aducă o tavă cu micul dejun la ea în cameră, aşa cum făcea de obicei. Îşi începuse ziua cât se poate de prost, suportând un bărbat nesuferit şi arogant, mai ales că avea şi dreptate! „Să îl ia naiba!” se gândi ea în timp ce luă o pernă de pe divan şi o aruncă în celălalt capăt al camerei. Înainte să apară el, era mulţumită cu viaţa ei. Avea munca ei şi… şi cam nimic altceva.

Nu avusese niciodată o experienţă prea bogată şi tot ce ştia

despre lume izvora din propriile observaţii ale oamenilor care veneau să îl viziteze pe tatăl ei. Fusese mereu o fiinţă timidă şi, după ce îşi distrusese reputaţia, se izolase complet, concentrându-se pe pictură şi bizuindu-se doar pe compania părinţilor ei.

Apoi Helen Seaton murise, şi ceva esenţial se rupsese în interiorul fiicei ei.

Rebecca se duse la birou şi scoase la iveală inelul care îi aparţinuse mamei ei. După ce îl studie, gânditoare, îl aşeză la loc cu o expresie încruntată. Era şi ea la fel de incompletă şi de imperfectă ca inelul acela, şi cea mai bună dovadă era propria ei operă. Nu mai pictase un tablou cu adevărat măreţ de la moartea mamei sale. Toate tablourile pe care le remarcase Kenneth fuseseră pictate înainte.

Desigur, fusese ocupată cu diverse tablouri în ultimele luni, toate corecte din punct de vedere tehnic.

Majoritatea le-ar considera nişte picturi minunate, dar slăbiciunea ei capitală era reflectată în tablourile ei, motiv pentru care şi refuza să le înscrie la Academia Regală. Ar fi fost o farsă să înscrie picturi mai vechi, pe care nu le-ar mai putea replica din punct de vedere calitativ.

Rebecca se prăbuşi pe canapea, simţind covorul persan moale mângâindu-i spatele. Aproape că simţea căldura corsarului ei impregnată încă în covor.

Portretul lui Kenneth era primul proiect de care fusese cu adevărat entuziasmată de când murise mama ei. Poate va reuşi să capete curaj pictându-l.

Un gând dureros îi trecu prin minte şi o opri în loc. Ar putea să picteze şi un alt subiect, unul pentru care ar trebui să dea dovadă de extraordinar de mult curaj.

Înainte de a-şi pierde curajul, luă un caiet de desen şi începu să schiţeze o femeie care cădea în gol.

Întâlnirea lui Kenneth cu avocatul lui Sir Anthony privea doar chestiuni financiare de rutină, aşa că profită de ocazie pentru a face câteva cercetări indirecte privind moartea lui Helen. Nu află însă nimic interesant şi nu fu deloc surprins de

asta, pentru că se pare că nu era nimic de aflat.

Deşi, când ieşi din biroul avocatului, văzu că începuse o ploaie rece şi decise să se întoarcă pe jos la reşedinţa Seaton. Pe drum, se opri pe la poştă, unde îl aştepta o scrisoare de la Jack Davidson. Jack îi descria planurile lui privind lucrările de primăvară la moşie, dându-i nişte costuri estimative. Kenneth se opri puţin ca să facă calculele necesare. Cu banii care îi rămăseseră de pe urma vânzării gradului lui şi cu ceea ce pusese deoparte din salariu, ar trebui să se descurce, însă nu îi mai rămânea mare lucru. Nu ştia ce avea să facă dacă se ivea vreo urgenţă.

Aruncă din nou o privire scrisorii. În ultimul paragraf, Jack trecea de la afaceri la planul personal.

Kenneth, spunea el, nu îţi pot mulţumi îndeajuns că m-ai adus la Sutterton. În decursul anilor petrecuţi în peninsulă şi mai apoi în spital, după bătălia de la Waterloo, uitasem cât de plăcut este să trăieşti în comuniune cu pământul, aşa cum uitasem cât de fermecătoare poate fi o adevărată englezoaică. Sora ta a fost cât se poate de amabilă şi de bună cu mine.

Aici, Jack tăiase o propoziţie, continuând prin a spune:

Este prea devreme pentru a vorbi despre permisiunea de a o curta pe domnişoara Wilding, dar aduc vorba despre asta acum, ca să poţi să te gândeşti la un răspuns pe care să mi-l dai atunci când va sosi momentul în care îţi voi putea cere în mod onorabil asta.

Cu respect,
J. Davidson

Kenneth zâmbi în timp ce introducea scrisoarea în interiorul hainei. Ghicise deja din scrisorile lui Beth că şi ea îl plăcea pe Jack. Se potriveau de minune.

Expresia îi deveni însă ceva mai sumbră când îşi continuă drumul. Îi ceruse prietenului lui să vină la Sutterton ştiind că avea să fie potrivit pentru Beth, însă era riscant să o faci pe

peţitorul şi nu se aşteptase cu adevărat ca lucrurile să meargă. Acum, însă, sentimentele lui erau amestecate în această privinţă, şi nu din pricina relaţiei în sine, căci, deşi în termeni mondeni nu era o asociere strălucită, nici că putea cere un soţ mai bun pentru sora lui. Însă cuplul trebuia să aibă suficienţi bani pentru a trăi confortabil, iar Beth şi Jack depindeau de el. Dacă pierdeau Sutterton, Jack avea să fie nevoit să găsească de muncă în altă parte, şi aveau să treacă ani buni până să adune destui bani pentru a-şi întreţine soţia. Asta însemna că Kenneth nu îşi putea permite să renunţe la investigaţia cerută de Lord Bowden. Propriile lui dorinţe puteau fi satisfăcute doar în măsura în care nu stăteau în calea misiunii lui.

Date fiind vremea mohorâtă şi gândurile lui negre, Kenneth se bucură când ajunse la reşedinţa Seaton. Îşi agăţă pelerina udă şi pălăria în cuier şi se îndreptă spre atelierul lui Sir Anthony, pentru a-i da de ştire că revenise.

Când intră în cameră, se pomeni pătrunzând într-o oază de căldură şi de râsete. Kenneth se opri în prag, fascinat. Ştia din carneţelul cu programări că Sir Anthony trebuia să înceapă un portret de grup complicat, care urma să înfăţişeze doi conţi cu soţiile lor. Ceea ce nu ştia era că doamnele erau nişte gemene frumoase. Sir Anthony le aşezase pe cele două femei jos, puţin îndepărtate una de cealaltă, ca o imagine în oglindă.

Cei doi soţi, unul blond, celălalt brunet, le încadrau pe lateral.

Kenneth fu intrigat de modul în care aranjarea lor în cadru definea relaţiile dintre ei. Gemenele, la fel şi totuşi diferite, apropiate una de cealaltă şi încă mai apropiate de soţii lor, iar bărbaţii, prieteni şi cumnaţi.

— Când scrii intrările zilnice, asigură-te că ai notat faptul că aceste două doamne, contesa de Strathmore şi contesa de Markland, sunt *cât se poate de* identice, spuse Sir Anthony pe un ton straniu, ridicând privirea, în timp ce Kenneth încerca să analizeze de ce funcţiona atât de bine modul în care erau grupaţi.

— Este o provocare foarte interesantă pentru un pictor,

domnule.

— Cu atât mai mult cu cât voi face două portrete, unul pentru fiecare familie, spuse Sir Anthony studiindu-şi clienţii. Cu toate acestea, vom schimba modul de grupare pentru al doilea tablou.

— Asemănarea perfectă poate fi exagerată, spuse una dintre contese, chicotind.

— Orice merită făcut merită făcut exagerat, spuse soţul brunet, zâmbindu-i soţiei lui, şi asta e cu atât mai adevărat când e vorba despre femei frumoase.

Replica provocă un val de râsete din partea prietenilor care veniseră să îi însoţească pe actorii principali ai tabloului. Grupul de tineri tocmai transformase o zi cenuşie într-o adevărată petrecere.

După ce se asigură că servitorii oferiseră gustări oaspeţilor, Kenneth se retrase şi se îndreptă spre camera lui, pentru a se schimba în hainele de corsar necesare pentru sesiunea lui de pozat pentru Rebecca. Înainte de a urca scările, se opri în faţa unui tablou pe care nu îl observase până atunci.

Reprezenta moartea lui Socrate, un subiect clasic popular. Pictura de mari dimensiuni îl înfăţişa pe nobilul filosof ridicând pocalul cu cucută, în timp ce în jurul lui discipolii îndureraţi plângeau. Era un tablou mediocru. Dacă desenul care stătea la baza picturii era bun din punct de vedere tehnic, personajele erau ţepene şi convenţionale, în timp ce culorile şi compoziţia nu aveau nimic remarcabil. Mai rău însă era faptul că pictura era lipsită de spirit.

Îşi aminti însă că execuţia era mai bună decât orice ar fi putut realiza el.

— Vă place tabloul cu Socrate, căpitane? auzi o voce tărăgănată tocmai când se pregătea să urce scările.

Kenneth se întoarse şi văzu chipul vesel al lui Lord Frazier, prietenul lui Sir Anthony, care tocmai sosise.

— Da, domnul meu, este un subiect plin de forţă, spuse Kenneth plin de tact, observând aerul interesat al lui Frazier. Este opera dumneavoastră?

— L-am pictat acum cinci ani, spuse Frazier, părând

mulţumit, în timp ce îşi scotea pălăria, scuturând-o de picurii de ploaie. După ce a fost expusă la academie, am primit mai multe oferte cât se poate de generoase pentru el, dar le-am refuzat, desigur. Sunt gentilom, nu negustor, şi, de vreme ce Anthony l-a admirat, i l-am dat lui.

Dacă Sir Anthony îşi exprimase admiraţia faţă de acel tablou, o făcuse din pură politeţe faţă de un prieten, pentru că pictura nu avea nimic deosebit.

— Bineînţeles că ştiam de reputaţia dumneavoastră înainte de a veni aici, dar acesta este primul exemplu al operei dumneavoastră pe care am avut privilegiul să îl văd. Pictaţi multe tablouri cu subiect istoric? întrebă Kenneth, păstrând gândul anterior pentru el.

— Desigur, sunt singurele subiecte cu adevărat valoroase pentru un pictor serios. Cunoaşteţi scrierile lui Sir Joshua Reynolds privind pictura în stil manierist? Discută foarte frumos despre cum arta trebuie să se afle pe un plan superior, purificată de grosolanul element uman, spuse Frazier ţuguindu-şi buzele. Ce păcat că Anthony trebuie să facă portrete ca să aibă din ce trăi! Este foarte bun la picturile cu subiect istoric, asta când are timp de aşa ceva.

Vălul perfid cu care îşi îmbrăcase remarca îi confirmă lui Kenneth ceea ce voise să spună Phelps, rândaşul. Deşi Lord Frazier şi Sir Anthony erau prieteni de multă vreme, Frazier nutrea şi ceva resentimente faţă de succesul repurtat de celălalt.

— Poate nu sunt la fel de grandioase ca tablourile cu caracter istoric, însă portretele lui sunt foarte bune luate ca atare, spuse Kenneth. Cel al lui Lady Seaton din birou este cu adevărat splendid.

— Îmi amintesc de ziua în care a început tabloul acela, spuse Frazier cu o privire pierdută. Mai mulţi dintre noi eram la picnic pe pajiştea de la Ravensbeck. După o sticlă de şampanie, Anthony a spus că Helen era atât de frumoasă, încât trebuia neapărat să o imortalizeze. S-a dus imediat să caute vopseluri şi pânză, pretinzând că trebuia să lucreze afară, ca să capteze corect lumina, aşa cum trebuia. Desigur că am râs cu toţii de el, numai un nesăbuit ar alege să lucreze în aer liber, preferând

asta condiţiilor controlate pe care ţi le oferă un atelier. Cu toate acestea, portretul a ieşit chiar bine. Numai câteva zile mai târziu, Helen era moartă, spuse el, scuturând cu regret din cap. Nu pot să nu mă gândesc la comentariul lui Anthony cum că voia să o imortalizeze fără să simt o durere năprasnică.

— Vă aflaţi în Ţara Lacurilor când a avut loc accidentul lui Lady Seaton?

— Da. De fapt, ea şi Anthony trebuiau să ia cina cu mine în seara aceea. Munca lui Anthony a avut de suferit de la moartea lui Helen, spuse Frazier cu o expresie tulburată. Îmi fac griji că s-ar putea să nu îşi mai revină niciodată complet în urma acestei pierderi.

— Chiar aşa? întrebă Kenneth cu inocenţă. Cred că tablourile lui despre bătălia de la Waterloo sunt la fel de bune ca oricare dintre operele sale.

— Cu siguranţă sunt competente, spuse Frazier cu un aer de superioritate, însă, dacă aţi fi artist, aţi vedea deficienţele subtile ale acestora, lipsa de forţă.

— Dacă suferinţa i-a afectat într-o asemenea măsură munca lui Sir Anthony, spuse Kenneth încercând să pară impresionat de cunoştinţele celuilalt, tragedia este cu atât mai mare.

— Reacţia lui pare ceva mai mult decât suferinţă, replică Frazier, ca pentru el. Pare aproape… vinovăţie.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Kenneth dintr-odată alert.

— Nimic, spuse celălalt, pălind subit. Nu ar fi trebuit să spun nimic, continuă el plecându-şi capul şi netezind o cută inexistentă de pe mânecă. Anthony este liber? Am trecut pe la el să văd dacă nu vrea să mergem împreună la galeria lui Turner.

— E ocupat cu o şedinţă de pozat pentru un portret, dar sunt convins că nu l-ar deranja dacă intraţi în atelier să îl salutaţi.

— A, nu e nevoie, spuse Frazier punându-şi din nou pălăria umedă pe cap. Spune-i doar că am trecut pe la el şi că ne vedem în seara aceasta la club.

Kenneth se încruntă, uitându-se după Frazier în timp ce acesta se îndepărta, întrebându-se ce naiba voise să spună. Deşi îl invidia probabil pentru succesul lui, se retrăsese foarte repede

când venise în discuţie posibilitatea ca Sir Anthony să se simte vinovat de ceva.

Prietenii pictorului îi erau admirabil de loiali. Însă, făcând asta, poate nu îi erau la fel de loiali lui Helen Seaton.

capitolul 13

Din întâmplare, Rebecca se uita pe fereastră, şi îl văzu pe Kenneth întorcându-se acasă. Evident că nu îl urmărise, dar se bucura să ştie că avea să fie gata în curând pentru şedinţa de pozat. Efortul depus pentru a începe tabloul cu femeia care se prăbuşea o făcuse să tânjească după puţină companie.

Cum Kenneth nu îşi făcu însă apariţia, se decise să se ducă la parter şi să vadă de ce întârzia. Ajunsese în capul scărilor, când îl văzu punând punct unei conversaţii cu Lord Frazier. Se retrase, preferând să nu fie văzută. Desigur că Frazier era mereu politicos cu ea, dar ştiuse dintotdeauna că nu era interesat de ea, şi sentimentul era reciproc. Dintre vechii prieteni ai tatălui ei, George Hampton fusese mereu cea mai bună companie.

Chipul lui Kenneth căpătase o expresie ciudată în timp ce îl privea pe Lord Frazier plecând. Nu era chiar calculată, poate mai degrabă analitică. Poate că Frazier scosese vreo frază pompoasă despre artă, şi Kenneth încerca să decidă dacă avea dreptate sau nu. Rebecca zâmbi. Kenneth avea mai mult simţ artistic în degetul lui mic decât avea Lord Frazier în rafinata lui persoană.

Tocmai se pregătea să coboare scările, când uşa de la intrare se deschise din nou, lăsând înăuntru un val de aer rece şi umed. Probabil erau prietenii celor care îi pozau tatălui ei în acel moment. Se opri pentru a-i lăsa pe nou-veniţi să intre în atelier.

— Kenneth! se auzi o voce de contralto exclamând încântată, şi o femeie apăru în faţa ochilor Rebeccăi, mişcându-se cu graţie. Purta o pelerină rubinie care strălucea de stropi de ploaie. Ce surpriză minunată! spuse ea aruncându-se în braţele lui Kenneth şi sărutându-l.

În timp ce făcea asta, gluga pelerinei îi căzu pe umeri.

Rebecca strânse cu putere balustrada. Femeia era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată, o brunetă uluitoare cu un chip incredibil de expresiv.

Iar Kenneth nu o dădea deloc la o parte, ci dimpotrivă. După ce aruncă o privire rapidă, pe furiş, prin hol, o îmbrăţişa pe

brunetă, şoptindu-i ceva la ureche. Frumuseţea ei şi forţa lui Kenneth ar fi modelele perfecte pentru Venus şi soţul ei Vulcan. Rebecca ar fi vrut să picteze un asemenea tablou dacă nu şi-ar fi dorit mai mult să o înjunghie pe femeie cu pensula.

— Trebuia să ne spui că eşti la Londra, Kenneth, zise bruneta râzând şi dându-se un pas înapoi. Sau poate ar trebui să îţi spun Lord Kimball acum?

Rebecca simţi cum i se taie răsuflarea şi se agăţă de balustradă ca să nu se prăbuşească. „Lord Kimball?"

— Să nu îndrăzneşti, Catherine, spuse Kenneth uşor. Ne cunoaştem de prea multă vreme pentru astfel de formalităţi.

Un domn distins apăru din spatele doamnei şi îi luă mâna lui Kenneth într-a lui.

— Dumnezeule, de când nu ne-am mai văzut? întrebă el cu un zâmbet larg. De aproape doi ani.

— Nu-mi mai aminti, Michael, spuse Kenneth bătându-l pe spate pe celălalt bărbat cu mâna rămasă liberă. Când ne-am văzut ultima oară, erai pe jumătate mort, aşa că nu prea ţi-ai dat seama de nimic.

— După cum vezi, sunt ca nou, mult mai bine, de fapt, replică nou-venitul, trecându-şi braţul pe după mijlocul femeii.

— Tocmai ne-am întors de la botez, spuse Catherine. Îmi pare rău că nu ai putut veni – a fost aproape la fel de cald ca vara în Cornwall. Desenul pe care ni l-ai trimis însă a fost minunat. Arăta de parcă chiar te-ai fi aflat lângă noi acolo, în biserică.

Rebecca ascultă încremenită cum la parter cei trei îşi continuau discuţia. În mod evident, bărbatul şi femeia erau căsătoriţi şi entuziasmul manifestat de Catherine era al unei prietene, şi nu al unei iubite. Cu toate astea, care era faza cu „Lord Kimball"?

Rebecca simţi un ghem în stomac când îşi dădu seama ce însemna asta. Se uită pe furiş peste balustradă, bucuroasă că vizitatorii erau mult prea ocupaţi pentru a ridica privirea.

— Ce vă aduce la reşedinţa Seaton? îi întrebă Kenneth.

— Nişte prieteni îşi fac portretul şi ne-au invitat să le ţinem de urât, spuse bărbatul, Michael. Pare o întâmplare fericită,

pentru că ne gândeam şi noi să îi comandăm un portret de-al lui Catherine, continuă el, aruncându-i soţiei lui o privire plină de afecţiune. Îmi place cum lucrează Sir Anthony, şi asta e o ocazie bună de a-l întâlni.

— Nu facem niciun portret dacă nu e toată familia în el, spuse Catherine pe un ton ferm. Şi tu ai venit tot pentru un portret?

— Eu lucrez pentru Anthony, răspunse Kenneth fără vreo inflexiune în voce. Sunt secretarul lui.

Deşi în mod evident surprinşi, prietenii lui îşi reveniră repede.

— Trebuie să te simţi în Paradis înconjurat de atâtea opere de artă minunate, zise Catherine cu candoare.

— Poţi să iei cina cu noi mâine? Avem atâtea de discutat, adăugă soţul ei.

— Nu sunt sigur, spuse Kenneth bâţâindu-se de pe un picior pe altul. O să vă dau de ştire. Unde staţi?

— La reşedinţa Ashburton, spuse Michael, luându-i din nou mâna lui Kenneth într-a lui. Dacă nu poţi veni mâine, spune-ne când poţi. Amy va fi grozav de furioasă dacă nu ne vizitezi cât de curând.

Plictisită, Rebecca se făcu mică lângă balustradă în timp ce la parter lumea îşi lua bun-rămas. Dincolo de starea de şoc, simţea o durere profundă din cauza a ceea ce tocmai aflase. Credea că avea o relaţie specială cu Kenneth, mai presus de cuvinte, însă, de fapt, nici măcar nu ştia cum îl cheamă sau alte lucruri esenţiale. Se înşelase din nou în privinţa unui bărbat.

Auzi mult prea târziu paşii care urcau pe scări şi îngheţă, ca un şoricel care încearcă să se ascundă de un şoim.

Câteva clipe mai târziu, se ivi capul lui Kenneth, cu ochii aproape la acelaşi nivel cu ai ei. Acesta se opri, încremenind, cu o expresie rigidă întipărită pe chip.

— Bănuiesc că ai auzit conversaţia cu prietenii mei, spuse el, după o tăcere tensionată de câteva clipe.

— Lord Kimball? replică ea pe un ton rece ca gheaţa, simţind cum începe să se înfurie.

Kenneth tresări auzind inflexiunea vocii ei.

— Haide să mergem în atelier, e mai bine să discutăm acolo, nu pe scări, şi cred că avem amândoi nevoie de o ceaşcă cu ceai.

Kenneth urcă ultimele trepte rămase şi o luă de mână, pentru a o ajuta să se ridice. De îndată ce se ridică, ea îşi trase mâna, îi întoarse spatele şi o luă înainte fără o vorbă.

Când ajunseră în atelier, Kenneth se duse imediat la cămin. Ibricul sfârâia deja în suportul lui. Ştiind că Kenneth era probabil îngheţat după drumurile pe care le avusese de făcut, Rebecca aranjase o tavă cu ceai şi prăjituri pe care să le servească împreună. Ce confortabil şi romantic! Şi cât de *nesăbuită* fusese!

În timp ce el turna apa fierbinte în ceainic, ea simţi cum devenea tot mai furioasă. Cu ce drept se instalase el aşa confortabil în sanctuarul ei? La naiba, la naiba cu toate!

După ce lăsă ceaiul la infuzat, Kenneth se îndreptă de la mijloc şi îi oferi un zâmbet timid, ca şi cum ar fi sperat să o tachineze şi astfel să o facă să îşi schimbe dispoziţia.

— Iar arăţi de parcă ai fi un pisoi roşcat revoltat.

— Şi poţi să mă condamni? sări ea. Eşti plin de surprize. Mai întâi aflu că eşti artist, acum că eşti aristocrat. Ce Dumnezeu cauţi în casa asta, Lord Kimball?

— Lucrez ca secretar, spuse el împăciuitor. Văzând reacţia ta când ai aflat de titlul meu, mă poţi condamna că nu ţi-am spus despre asta?

Rebecca simţea că îi venea să arunce cu ceva în el. În loc să facă asta, începu să îl dojenească aspru, folosindu-se de ceea ce o durea pe ea cel mai mult în acea clipă.

— Anul trecut, tata i-a făcut portretul lui Lady Kimball. Tabloul a ieşit foarte bine, după cum probabil ştii asta. Soţia dumitale este o femeie frumoasă, Lord Kimball.

Kenneth se holbă la ea o vreme, după care scoase o înjurătură.

— Dumnezeule, nici nu e de mirare că eşti supărată. Femeia despre care vorbeşti nu este nici doamnă şi nici soţia mea, Rebecca, este mama mea vitregă.

Fu rândul Rebeccăi să se holbeze la el. Apoi ea se prăbuşi pe

divan, amintindu-şi că Kenneth îi pomenise despre căsătoria tatălui lui cu o fată de vârsta lui Kenneth. Privind înapoi, îşi aminti vag că uneori Lady Kimball era însoţită la şedinţele pentru portret de un bărbat mai în vârstă cu o statură impunătoare şi cu umeri largi. De-abia dacă îl observase, pentru că atenţia ei era concentrată asupra frumuseţii ursuze a doamnei.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton măsurat, dar asta nu prea explică de ce lucrezi aici ca secretar şi nici de ce ţi-ai ascuns rangul.

Kenneth îşi coborî privirea şi începu să îi toarne ceai în ceaşcă.

— Nu e niciun mister la mijloc. Când tatăl meu a murit, acum câteva luni, am moştenit doar datorii. Aveam nevoie de o slujbă, şi cineva m-a recomandat tatălui tău, spuse el, şi, după ce adăugă zahăr şi lapte în ceai, aşa cum îi plăcea ei, îi înmână ceaşca. Mi-a fost teamă că, dacă m-aş prezenta aici în calitate de lord, asta mi-ar fi afectat şansele de a primi slujba. În plus, prefer să mi se spună „căpitane”. Este titlul pe care l-am câştigat prin forţe proprii, în timp ce titlul de viconte l-am dobândit doar accidental, născându-mă cu el.

— Stai aşa de prost din punct de vedere financiar, încât eşti nevoit să recurgi la o asemenea slujbă umilă? întrebă ea, deloc convinsă. Îmi amintesc că Lady Kimball purta nişte bijuterii minunate în tablou. Cu siguranţă unele dintre ele fac parte din colecţia familiei.

— Fără îndoială, spuse el turnându-şi la rândul lui ceai în ceaşcă şi aşezându-se în celălalt capăt al divanului, în timp ce gura i se strâmbă într-un rictus amar, însă bijuteriile nu erau menţionate în testament, şi Hermione pretinde că tata i-a dat ei întreaga colecţie. Sunt convins că minte, căci tatăl meu avea un simţ puternic al tradiţiei şi oricum se preocupase ca Hermione să trăiască mai mult decât confortabil. Cum era atât de cinstit pe cât era de vrăjit de ea, nu i-a trecut prin cap că scumpa lui nevastă va încerca să fure şi bijuteriile familiei.

— Există vreo cale legală de a acţiona?

— Avocatul meu spune că, în condiţiile în care dorinţele

tatălui meu nu sunt menţionate în scris, ar fi practic imposibil să recuperăm bijuteriile, spuse el scuturând din cap. Nu am banii necesari pentru a începe o acţiune în justiţie, mai ales în condiţiile în care sunt şanse foarte mici de succes. Ce păcat! Pe lângă bijuteriile care ar fi trebuit să îi aparţină viitoarei vicontese, mai erau şi câteva pe care mama mea dorea să i le lase surorii mele mai mici.

Aşadar, avea o soră. Alt lucru important pe care nu îl ştiuse despre el.

— Poate că bijuteriile nu mai pot fi recuperate, dar cu siguranţă tatăl tău ţi-a lăsat vreo proprietate.

— Într-adevăr, am moştenit reşedinţa familiei, moşia Sutterton din Bedfordshire, încuviinţă el. Când mama mai era încă în viaţă, aceasta era bine administrată şi prosperă. După ce a murit ea însă, tatăl meu şi-a pierdut orice interes în moşie şi, când Hermione i-a cerut să trăiască la Londra, el a contractat o serie de ipoteci pentru a cumpăra o casă în oraş şi pentru a plăti alte extravaganţe de-ale ei. Când a murit, toate lucrurile de valoare fuseseră deja mutate în casa de la Londra, care i-a rămas lui Hermione.

Privirea lui îndurerată alungă şi ultimele rămăşiţe ale mâniei ei.

— Nu se poate face nimic pentru a salva moşia? întrebă Rebecca.

— S-ar putea… s-ar putea face ceva, spuse el lăsând la o parte ceaşca cu ceai şi ridicându-se dintr-odată, căci nu mai putea sta locului. Cercetez acum o posibilitate, însă nu voi cunoaşte rezultatul acesteia decât ceva mai încolo.

Rebecca observă cât de crispat era şi îşi dădu seama că nu îi spunea tot adevărul.

— Îmi ascunzi ceva important.

Rebecca văzu cum începe să îi tresalte un muşchi al feţei înainte ca Kenneth să îşi ferească privirea.

— Recunosc că am o latură predispusă la a ţine secrete. Mi-am dezvoltat-o de îndată ce am crescut îndeajuns pentru a-mi da seama că lucrul care îmi era cel mai drag pe lume, desenul, era ceva de neacceptat pentru moştenitorul unui viconte. În

plus, mi-e teamă că faptul că am lucrat ca spion în Spania m-a făcut să devin şi mai evaziv.

— Nu încerca să mă faci să empatizez cu tine, spuse ea mijindu-şi ochii. Ascunzi ceva, o chestie care te deranjează.

— Ar trebui să ştiu că nu poţi minţi un artist, spuse el mergând la fereastră şi privind lung la ploaia cenuşie, parcă îmbătrânit dintr-odată. Ai dreptate, sunt implicat în ceva despre care nu pot vorbi. Îmi pare rău. Te rog să mă crezi că nu mi-aş dori nimic mai mult decât să fiu sincer cu tine, Rebecca.

— Faptul că spui că nu îţi place să comiţi un păcat nu te absolvă de vină în cazul în care mergi înainte şi îl comiţi.

— Nici nu cred asta, replică el, trecându-şi mâna prin părul umed şi ciufulindu-l. Uneori trebuie să faci lucruri care nu îţi stau în caracter, chiar dacă ştii că acestea vor provoca durere şi regrete.

Rebecca se ridică de pe divan şi se apropie de el la fereastră, acolo unde îi putea observa profilul şi expresia feţei.

— Ai venit aici ca să ne faci rău mie sau tatălui meu? întrebă ea.

— Ca soldat, am făcut mult prea mult rău unor oameni cumsecade doar pentru că ţările noastre erau în război, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Jur că nu voi mai răni niciodată pe cineva nevinovat.

Fără îndoială, se comporta din nou prosteşte, dar Rebecca îl crezu. Poate că secretul lui nu avea de a face în mod direct cu familia Seaton. Dacă principalul motiv pentru care se afla la Londra era salvarea familiei sale de la dezastru, ar putea să simtă că nu îşi îndeplinea îndatoririle faţă de cel care îl angajase cu toată inima. În cazul cuiva atât de scrupulos precum Kenneth, o asemenea situaţie ar putea da naştere unui sentiment de vinovăţie. Ori poate se lupta cu propria conştiinţă dacă să intre sau nu pe ascuns în casa lui Hermione, pentru a fura bijuteriile, ceea ce, din punctul de vedere al Rebeccăi, ar fi fost o idee minunată.

— Ai de ascuns vreo soţie sau vreo logodnică, şi nu este vorba despre Hermione? întrebă ea, trecându-i deodată prin minte un gând mult mai grav.

— Nu, nu e vorba despre aşa ceva, spuse el imediat.

Rebecca fu şocată de cât de uşurată se simţi auzind asta, ceea ce demonstra cât de mult îşi dorise ca el să fie liber.

— Cu siguranţă, a existat la un moment dat o femeie care a contat pentru tine, spuse ea, sperând că Kenneth era mult prea absorbit de propriile gânduri pentru a-i observa reacţia.

— A fost… a fost o asemenea femeie în Spania, spuse el înghiţind cu greutate, ceea ce îi făcu mărul lui Adam să se mişte sub pielea bronzată. Maria se alăturase unei trupe de gherilă pentru a lupta împotriva francezilor. Am întâlnit-o în momentul în care, datorită muncii mele de spion, am intrat în contact cu gherilele spaniole. Teoretic, mi-a refuzat cererea în căsătorie pentru că nu eram catolic, dar, în realitate, ţara ei a contat întotdeauna mai mult.

Rebecca se gândi la frumuseţea aprigă al cărei portret îl văzuse în portofoliul lui Kenneth. Aceea trebuie să fi fost Maria. Şi nu fusese doar îndrăgostit de ea, fuseseră iubiţi.

— Ei, Spania a fost eliberată acum, poate a sosit momentul să o ceri din nou de soţie pe Maria, spuse ea cu voce plată.

— A fost capturată şi ucisă de francezi, răspunse el, şi cicatricea de pe faţă i se făcu şi mai albă.

Rebecca înţelese că el ar fi preferat să nu scoată la iveală acest episod dureros din trecut, dar poate simţise nevoia să compenseze cu asta alte secrete de-ale lui. Omul era ca o enigmă chinezească, făcut din straturi de mister, şi, totuşi, în mod ciudat, se înţelegeau.

— Îmi pare rău, spuse ea încetişor, lăsându-şi o mână pe braţul lui şi ridicându-i faţa spre a ei, după care îi mângâie buzele cu ale ei.

El se întoarse spre ea şi, dintr-odată, ceea ce fusese iniţial un sentiment de simpatie se transformă în dorinţă dezlănţuită.

Kenneth prelungi sărutul, în timp ce degetele lui lungi îi masau Rebeccăi zona sensibilă de la ceafă. Acele de păr îi alunecară şi părul i se revărsă pe spate. Ea se lipi de el, mulându-se pe trupul lui ferm, simţind cum pulsau în el forţa şi dorinţa.

El o înconjură cu braţele, şi, preţ de câteva clipe nebune,

pasiunea domni peste ei. Rebecca îşi plimbă nerăbdătoare mâinile pe spatele lui, peste muşchii impresionanţi şi peste osatura lui minunată. Michelangelo ar fi *ucis* ca să poată sculpta un trup ca acesta.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse el răguşit, punând capăt sărutului şi îndepărtându-şi capul de al ei.

— Nu, nu ar fi trebuit, admise ea, ridicându-se pe vârful picioarelor şi muşcându-i uşor buza inferioară.

Kenneth puse din nou stăpânire pe gura ei cu un geamăt, şi îşi împletiră limbile într-un sărut fierbinte, adânc. Apoi el îi atinse sfârcul unui sân cu mâna, prin rochie. Rebecca icni în timp ce senzaţia îi trimise un val de căldură prin corp. Ar trebui să îşi facă griji în legătură cu unde avea să se ajungă, dar, în clipa de faţă, puţin îi păsa de ce se cuvenea şi ce era înţelept.

El o luă în braţe şi traversă astfel camera, iar ea se agăţă de el, lingându-i gâtul şi linia maxilarului, înnebunită de gustul şi textura lui.

Apoi el o lăsă jos pe divan şi se dădu înapoi, gâfâind.

— Roşcăţico, eşti un adevărat pericol.

Preţ de o clipă, ea stătu nemişcată, uluită de şocul produs de despărţire, apoi rânji la el, simţindu-se atât de minunat, de plină de viaţă.

— Un pericol, îmi place cum sună asta. Ar cam fi vremea să încep să mă bucur de faptul că nu mai am o reputaţie de distrus.

— Poate faptul că mă înnebuneşti pe mine e ceva plăcut pentru tine, dar eu nu vreau să îmi adaug pe lista de păcate şi seducerea fiicei celui pe care îl slujesc, spuse el zâmbind cu mâhnire.

Rebecca îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică, mişcându-se cu încetinitorul, voit provocator. Deşi nu era o frumuseţe, putea vedea în ochii lui cât de mult o dorea, şi gândul ăsta o îmbăta.

— Bine, dar nu tu mă seduceai pe mine, ci invers. Şi acum, că am stabilit asta, ce-ar fi să continuăm?

— Nu! spuse el, trecându-şi din nou mâna prin părul negru şi îndepărtându-se. Dacă ai şti…

— Aşadar, ne-am întors din nou la secrete, spuse ea, simţind

cum momentul de relaxare se încheie. Mi-e greu să îmi imaginez ce răutăţi poate pune la cale un om atât de încăpăţânat de onorabil.

— Atunci mai bine să nu ne imaginăm, spuse el, dintr-odată vehement. Cu voia lui Dumnezeu, nu se va întâmpla niciodată lucrul de care îmi este mie teamă.

Rebecca îi observă mişcările pline de forţă în timp ce se plimba încolo şi-ncoace prin cameră. Era asemenea unei pisici sălbatice, un războinic cu suflet de artist. Doamne, Dumnezeule, cât îşi dorea să poată captura acele calităţi pe pânză! După cât se pare, nu prea reuşea să îl captureze fizic.

— Dacă ţi-ai luat această slujbă oferită de tatăl meu temporar, cât timp aştepţi un verdict privind moşia ta, nu o să rămâi prea mult pe aici, spuse ea cu regret. Mai bine m-aş grăbi cu tabloul meu, continuă ea, îndreptându-se spre şevalet şi înnodându-şi, fără să îşi dea seama, părul pentru a-şi elibera faţa. Pasiunea întreruptă îi pârjolea venele, ascuţindu-i viziunea şi făcând-o nerăbdătoare să înceapă. Când eşti gata, Lord Kimball.

— Numele meu este Kenneth, spuse el îndreptându-se spre divan, dându-şi jos haina şi cravata şi desfăcându-şi câţiva nasturi de la cămaşă.

Dar era totodată şi viconte. Dintr-odată, Rebeccăi îi veni o idee care ar fi putut reprezenta soluţia perfectă pentru problemele lui financiare.

— Dacă vrei să păstrezi moşia Sutterton, însoară-te cu o moştenitoare, spuse ea, întrebându-se cum avea el să reacţioneze. Ai un titlu şi… începu ea, urmărindu-l cu sinceră apreciere, arăţi bine. Sigur există o grămadă de negustori bogaţi care ar fi dispuşi să ţi le dea pe mână pe fiicele lor, cu zestre cu tot, numai să facă rost de un viconte pe post de ginere.

— Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar nu m-am gândit niciodată la asta, spuse el holbându-se la ea, de-a dreptul oripilat, şi asta poate pentru că este o idee extrem de revoltătoare.

— Asemenea căsătorii se fac de când lumea şi pământul.

— Hmm, şi se mai spune că bărbaţii au sânge-rece, mormăi

el. Întoarce-te mai bine la pictatul tău, Roşcăţico.

Rebeccăi începuse să îi placă apelativul, care părea să aibă ceva jucăuş şi intim. Privirea i se îndreptă spre pânza de pe şevalet. Până acum, tabloul consta doar din câteva contururi grosiere pe care le schiţase cu ocazia primei şedinţe. Proporţiile de masă şi spaţiu erau corecte, şi astăzi avea să accentueze zonele de umbră şi de lumină şi poate să înceapă să rafineze puţin detaliile. Îşi şterse pensula pe paletă şi aplică o zonă de umbră de-a lungul feţei. Tocmai adăuga o altă zonă de umbră, când îşi dădu seama de corolarul logic la sugestia pe care o făcuse pe jumătate în glumă.

Ea însăşi era o astfel de moştenitoare. Nu numai că era singurul urmaş al tatălui ei, dar avea şi o avere considerabilă de la mama ei, în posesia căreia intrase deja.

În mod evident, Kenneth ura ideea de a se căsători cu o străină doar de dragul averii. Dar poate era dispus să se căsătorească cu ea? Iar, dacă el ar fi interesat, oare ar fi şi *ea* interesată? Ideea o făcea să se simtă atât entuziasmată, cât şi puţin alarmată. Chiar nu voia să renunţe la libertatea ei, dar ura gândul că Kenneth ajunsese sărac din cauza unui tată nesăbuit şi a unei mame vitrege lacome.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kenneth.

Rebecca îşi dădu seama că îşi coborâse paleta şi se holba la el. Bucuroasă că nu îi putea citi gândurile, se aplecă din nou deasupra pânzei.

— Evaluam lumina, spuse ea ţâfnoasă.

Trebuia să se gândească serios la Kenneth, la căsătorie şi la ce dorea pentru ea însăşi. Însă nu acum. Acum trebuia să picteze.

Poziţia nemişcată îl ajută pe Kenneth să îşi revină cât de cât. Era chinuitor cât de bine îl putea citi Rebecca. Din fericire, aceasta păruse să accepte afirmaţia lui meşteşugit formulată cum că nu avea să rănească niciodată oameni nevinovaţi. Spera cu disperare că Sir Anthony chiar *era* nevinovat.

Senzualitatea ei trufaşă era la fel de enervantă ca receptivitatea ei ascuţită. Rebecca era o combinaţie captivantă

de timiditate şi îndrăzneală, aşa că Kenneth merita o medalie că se oprise când se oprise.

Se gândi la sugestia ei de a se căsători cu o moştenitoare. Era greu de explicat repulsia lui faţă de ceea ce devenise o practică des întâlnită. În mod evident, ar prefera să devină spion decât vânător de zestre.

Pe măsură ce minutele treceau, liniştea de la început se transformă în plictiseală. Se amuză privind cum părul mătăsos al Rebeccăi începea să se desfacă din nodul în care îl prinsese. În cele din urmă, nodul se destrămă cu totul, şi pletele ei strălucitoare îi învăluiră spatele într-o manta lungă până la mijloc, de care şi o prinţesă ar fi fost mândră.

Peste câteva clipe, sări în picioare gemând.

— Gata, Roşcăţico, e aproape ora mesei, nu ai deloc milă de mine.

Rebecca clipi, smulsă de cuvintele lui din transa ei creatoare.

— Să ştii că ai voie să îţi iei pauze, spuse ea lăsând jos paleta şi întinzându-se ca o pisică. Domnul pe care l-ai întâlnit jos era un prieten din armată? Părea militar.

— Michael este ofiţerul care m-a recomandat pentru avansarea în grad. Chiar nu i-a păsat de mediul din care proveneam, aşa că el a fost singurul căruia i-am zis adevărul, spuse Kenneth chicotind. Fiind un vechi absolvent de Eton, Michael m-a dispreţuit puţin pentru că absolvisem Harrow, dar a fost dispus să treacă până şi asta cu vederea.

— A părut la fel de înţelegător când a aflat că lucrezi aici ca simplu secretar, spuse Rebecca, înnodându-şi din nou părul. Cine este acea Amy despre care vorbea?

Deşi pusese întrebarea pe un ton nepăsător, Kenneth se amuză când detecta o urmă de gelozie în vocea ei.

— Este fiica lui Catherine, în vârstă de treisprezece ani. Obişnuiam să îi dau lecţii de desen, spuse el traversând camera şi servindu-se cu o prăjitură cu migdale de pe tava de ceai. Cum titlul meu a devenit cunoscut acum, am putea la fel de bine să profităm de asta, continuă el, întorcându-şi privirea spre Rebecca.

— Şi cum să facem asta? întrebă ea precaută.

— Îl putem folosi pentru a-ţi restabili reputaţia. Michael Kenyon este un erou de război, fratele unui duce, şi se bucură de o poziţie socială impecabilă. Sunt convins că atât el, cât şi Catherine vor fi bucuroşi să te primească în casa lor şi să te facă cunoscută printre prietenii lor. Vei fi din nou respectabilă cât ai zice peşte.

— Şi de ce ar fi dispuşi să primească în casa lor o străină cu o reputaţie îndoielnică? întrebă ea muşcându-şi buzele, deloc încântată de această posibilitate.

— În primul rând, ar face-o pentru că le-aş cere eu asta, spuse el terminând prăjitura. Şi apoi, după ce te vor întâlni, te vor accepta pentru felul tău de a fi. Cred că îi vei plăcea pe amândoi.

Rebecca îşi coborî privirea şi începu să şteargă excesul de vopsea de pe pensulă cu o cârpă.

— Cum ar putea vreo femeie să placă pe cineva atât de frumos precum Catherine Kenyon? replică ea.

— Ar putea să o placă pentru că este cea mai caldă şi mai generoasă femeie pe care o vei întâlni vreodată, spuse el blând. Când eram în armată, îi spuneau Sfânta Ecaterina, pentru că era soră de caritate pe câmpul de bătălie.

— E un model de perfecţiune, comentă Rebecca, aruncându-şi încruntată pensula într-un borcan cu terebentină. M-ar dispreţui de cum m-ar vedea.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că a purtat fără ruşine pantaloni ori de câte ori i-a venit la îndemână şi că a adoptat cel mai ciudat căţel cu picioare scurte, dându-i numele de Ludovic cel Leneş?

— Mda, pare o femeie foarte interesantă, fu de acord Rebecca, cu un zâmbet cam forţat. Însă nu ştiu dacă *vreau* să fiu reabilitată. Viaţa socială este, de obicei, atât de plicticoasă!

— Asta aşa este, admise el luând încă o prăjitură cu migdale, dar la fel de plictisitor este să fii un paria. Gândeşte-te la plăcerea pe care o vei simţi când te vei întâlni cu una dintre groaznicele tale colege de şcoală în timp ce te afli în casa lui Lord Kenyon şi a soţiei sale în calitate de oaspete de onoare.

— Încerci să faci apel la latura mea mai primitivă.

— Tu eşti experta când vine vorba despre făcut apel la latura primitivă, replică el cu un umor sec.

Rebecca roşi şi privi spre cârpa de curăţat pensulele.

— O să mă gândesc la ce mi-ai sugerat, spuse ea.

El spera că Rebecca avea să fie de acord. Avea nevoie de prieteni, şi, dacă ar ajuta-o să facă rost de ei, şi-ar mai uşura şi el puţin conştiinţa.

Dar nu de-ajuns. Nu de ajuns.

capitolul 14

Rebecca îşi începu ziua următoare cu o tavă de mic dejun în camera ei, nedorind să mai dea ochii cu Kenneth la masă. Dimineaţa, voinţa ei era destul de slabă, şi ar fi putut fi tentată să muşte puţin din el.

Mai târziu, după ce fu sigură că tatăl ei îşi terminase treburile de dimineaţă cu secretarul lui, coborî în atelierul lui. Învăţase destul de repede că, dacă voia să vorbească cu tatăl ei, trebuia să îl prindă înainte de a se apuca de treabă.

Când intră, el tocmai studia tabloul cu Wellington.

— Ce părere ai? întrebă el ridicând privirea când o auzi intrând.

— Aproape că pot simţi fumul şi pot auzi zgomotul armelor, spuse ea examinând pânza cu un ochi critic. Ducele arată ca un om care a fost călit în flăcările iadului şi-a ajuns un lider de neînvins.

— E meritul sfaturilor lui Kenneth. Înainte, pictura era bună, însă acum este măreaţă, spuse Anthony privind tabloul cu mândrie. Seria mea de tablouri despre bătălia de la Waterloo va fi senzaţia expoziţiei de anul acesta.

— Fără îndoială, spuse Rebecca zâmbind. Uneori, tatăl ei putea fi atât de copilăros cu aroganţa lui nedisimulată! Apropo de asta, se pare că Kenneth e viconte.

— Ah, da? zise el, fără a înregistra în primă fază vorbele Rebeccăi. Apoi se încruntă. Wilding. Este vicontele Kimball?

Rebecca încuviinţă din cap.

— I-ai făcut portretul mamei lui vitrege.

— Îmi amintesc, spuse Sir Anthony sec. O osatură minunată, dar şi o preocupare uluitoare pentru ea însăşi.

— Kenneth a sugerat că şi-ar putea folosi relaţiile pentru a mă reabilita din punct de vedere social, spuse Rebecca, decizând că sosise momentul să îi spună pentru ce venise de fapt să îl vadă. Ce părere ai?

— Chiar este necesar? replică tatăl ei, părând puţin nedumerit.

— Îţi aminteşti că mi-am distrus reputaţia? Nu am mai fost primită în niciun salon respectabil de la optsprezece ani.

— Vrei să spui că nu ai mai ieşit în societate pentru că nu ai mai putut face asta? spuse tatăl ei după ce deschise în primă fază gura şi-o închise la loc, în timp ce sângele începuse să îi urce în obraji.

— Exact, ai uitat de purtarea mea scandaloasă? întrebă Rebecca, privindu-l uimită.

— Nu, nu am uitat, dar nu m-am gândit deloc la consecinţe. Am lăsat acest gen de lucruri pe seama mamei tale, şi bănuiesc că am presupus că, după ce scandalul s-a stins încetul cu încetul, ai rămas acasă pentru că aşa ai vrut tu. Ştiu că nu sunt un tată prea grozav, spuse el strâmbându-se, dar nu prea îmi face plăcere să mi se reamintească asta.

— Eşti exact tatăl de care am nevoie, replică ea, impresionată. Cine altcineva m-ar fi învăţat cum să fiu artist, dându-mi libertatea de a face ce îmi place?

— Eşti un artist înnăscut, nu te-am învăţat eu asta, suspină el. Tu şi Helen mi-aţi permis mereu să fiu egoist. Există o linie foarte fină de demarcaţie între a acorda cuiva libertate şi a-l neglija, iar eu am încălcat mult prea des această linie. Ar fi trebuit să fiu mai atent şi să impun mai multe reguli.

— Cu siguranţă nu o să te apuci să faci asta acum, spuse ea panicată. Sunt prea în vârstă pentru a învăţa să mă supun regulilor.

— Nu e nevoie, spuse el cu un surâs trist. Ai crescut destul de bine, şi nu datorită mie.

— Nu îţi face griji, tată, spuse Rebecca pe un ton vioi. Dacă viaţa socială ar fi fost importantă pentru mine, aş fi găsit o modalitate de a avea parte de ea. Iau asta în consideraţie acum doar pentru că Kenneth doreşte să mă prezinte în societate. Ca să fiu sinceră, aş prefera să nu fac asta.

— Fă cum îţi sugerează Kenneth, îi ordonă tatăl ei. Prin naştere, ai dreptul de a pătrunde în cele mai înalte cercuri, şi o asemenea oportunitate nu ar trebui irosită. O să îl întreb pe Kenneth dacă te pot ajuta şi eu, deşi îmi închipui că are deja lucrurile puse la punct. Este cel mai bun secretar pe care l-am

avut vreodată.

Rebecca nu era prea sigură că îi plăcuse răspunsul tatălui ei. Sperase în sinea ei că acesta avea să îi spună că nu ar trebui să îşi piardă vremea socializând. Dar oare ezitarea ei izvora din timiditate sau din teamă?

Evident, era vorba despre teamă, căci acea latură întunecată a percepţiei unui artist echivala cu o sensibilitate dureroasă. Cel puţin asta se întâmpla în cazul ei. Îi era mult mai uşor să fie o singuratică decât să se aventureze în lumea crudă. Făcând asta, însă, risca să se veştejească atât din punct de vedere personal, cât şi creativ. Ar fi fost o prostie din partea ei să dea cu piciorul acestei şanse de a-şi lărgi orizonturile.

Luând această decizie, Rebecca păşi ţanţoşă spre un alt tablou început şi dădu la o parte pânza care îl acoperea.

— Aşadar, acesta este portretul gemenelor. Arată destul de bine.

— E o provocare să redau personalităţile lor diferite când au chipurile atât de asemănătoare, spuse tatăl ei venind lângă ea. Lady Strathmore este la dreapta şi Lady Markland, la stânga. Ce temperamente au? o întrebă pe Rebecca.

Aceasta studie portretul.

— Lady Markland este mai sociabilă, văd nişte luminiţe poznaşe în ochii ei, în timp ce Lady Strathmore e mai liniştită, mai contemplativă, puţin timidă.

— Bun, bun, înseamnă că am surprins exact ce trebuia, murmură tatăl ei.

— Trebuie să-l mai retuşezi pe domnul cu părul negru, îi arătă ea. Are piciorul stâng puţin într-o parte.

— Hmm, da, aşa este, o să repar asta la următoarea şedinţă de pozat, spuse el acoperind din nou tabloul. Cum merge cu portretul lui Kenneth?

— Destul de bine, răspunse ea. Dădu să spună mai multe, dar se mulţumi să adauge: Kenneth are un chip cât se poate de interesant.

Tatăl ei avea, la rându-i, percepţia unui artist, şi Rebecca nu dorea să rişte cumva ca el să observe lucruri pe care ea nu era dispusă să le recunoască nici faţă de ea însăşi.

Rebecca coborî din trăsură cât se poate de agitată, începu apoi să urce treptele de marmură de la intrarea reşedinţei Ashburton, bucurându-se că acestea erau lunecoase de la ploaie, şi astfel se putea agăţa de braţul lui Kenneth.

— O să regret asta, bombăni ea în timp ce el bătea la uşă cu ciocănelul cu cap de leu.

— Nu, nu vei regreta, o linişti el. Este doar o cină informală cu doi oameni foarte drăguţi.

Se prea poate, însă Rebeccăi tot îi bătea inima atât de tare, încât părea aproape terorizată. Se gândi la toate rânjetele şi pufnetele şi sprâncenele ridicate de care avusese parte în viaţa ei şi fu tentată să o ia la sănătoasa. Să o ajute Dumnezeu, căci, în momentul în care doamnele vor trebui să se retragă, avea să rămână singură cu Catherine, perfecţiunea întruchipată.

Prea târziu însă. Un majordom cu un aer nesuferit de superioritate le deschise uşa. După ce îşi lăsară pelerinele, oaspeţii fură conduşi într-un salon elegant. Rebecca îşi îndreptă privirea spre femeia şi bărbatul care se ridicară şi se apropiară de ei pentru a-i saluta. Deşi nu se atingeau, aveau un fel de a fi *împreună* pe care îl puteai simţi. Formau un cuplu uimitor. Văzută de aproape, Catherine Kenyon era şi mai frumoasă decât atunci când o zăreai de la depărtare.

Kenneth o împinse uşurel înainte, aşezându-şi mâna pe mijlocul ei.

— Michael, Catherine, ea este domnişoara Seaton, prietena mea.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, spuse Catherine zâmbind şi luându-i mâna Rebeccăi ca şi cum chiar ar fi crezut ceea ce spunea.

— Plăcerea este de partea mea, Lady Michael, murmură Rebecca.

— Te rog, spune-mi Catherine.

— Iar eu sunt Rebecca, replică ea, neputând rezista candorii lui Catherine.

Lord Michael o salută la rândul lui şi făcu o reverenţă. Rebecca observă că avea ochii de un verde profund, însă mai

interesant i se păru ceea ce văzu în ei. Tatăl ei spusese că poţi vedea în ochii unui soldat prin câte bătălii a trecut, şi avusese dreptate, căci aceeaşi forţă neînvinsă pe care o remarcase la Kenneth era împărtăşită şi de prietenul lui.

— Ai fi un model excelent pentru Alexandru cel Mare, spuse ea gândind cu voce tare şi roşind apoi, când îşi dădu seama cât de nepotrivit era comentariul.

— Kenneth mi-a spus că eşti un artist desăvârşit, şi nu exagera deloc, spuse Lord Michael cu un zâmbet ştrengăresc.

— Dacă Kenneth a vrut să spună că nu ştiu să dau bună ziua ca un om normal, atunci mi-e teamă că a avut dreptate, replică ea cu un zâmbet trist.

— Cred că normalitatea e cât se poate de depăşită, comentă Catherine în timp ce îşi conducea oaspeţii spre cămin. Nu eşti de aceeaşi părere?

Rebecca zâmbi şi începu să se relaxeze. La cină, deja se simţea în largul ei. Familia Kenyon era foarte drăguţă, exact aşa cum îi promisese Kenneth, şi plăcerea pe care o simţeau fiindcă îl aveau pe Kenneth ca oaspete se revărsa fără ezitare şi asupra ei. Prin urmare, atunci când ea şi gazda îi lăsară pe domni să îşi bea vinul de Bordeaux în linişte, nu-i mai era teamă să rămână singură cu Catherine.

— Ştiu că nu este deloc politicos, dar trebuie să mă duc sus să îmi hrănesc băiatul, spuse Catherine după ce ieşiră din sufragerie, după care îşi strânse şi mai mult şalul indian, atingându-şi fără să îşi dea seama unul dintre sâni.

— Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să vin şi eu să îl văd pe cel mic, se pomeni Rebecca spunând, spre marea ei surpriză.

— Nu poţi insulta o mamă când vrei să-i întâlneşti copiii, replică gazda zâmbind radiant. Îmi pare rău doar că fiica mea a rămas la nişte prieteni în seara aceasta.

Urcară apoi în camera copiilor, unde o dădacă între două vârste legăna bebeluşul în apropierea căminului.

— Aţi picat la ţanc, stăpână, spuse ea placidă. Micuţul nostru domn începe să facă mofturi. După ce îi dădu copilul lui Catherine, coborî să îşi toarne o ceaşcă de ceai.

Micuţul începu să o miroasă pe mama lui, părând înfometat.

Rebecca îl studie fascinată, încercând să îşi amintească dacă se mai apropiase vreodată atât de mult de un bebeluş. Nu se întâmplase. Ce mânuţe minuscule şi ce păr ca de borangic!

— E frumos. Cum îl cheamă?

— Nicholas, după unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Michael. Seamănă mult cu tatăl lui, nu crezi? spuse Catherine cu afecţiune în timp ce se instala într-un balansoar.

Sub protecţia şalului ei moale, Catherine îşi desfăcu nasturii de la partea din faţă a rochiei, apoi îşi duse bebeluşul la sân. Acesta se agăţă înfometat de sfârcul mamei lui şi începu să sugă cu lăcomie, în timp ce mâinile lui micuţe se făcură pumn.

— Te rog, ia loc, îi spuse Catherine de îndată ce copilul se linişti la sânul mamei. O să dureze ceva.

Rebecca o ascultă, deplasându-se încet, aşa cum părea a fi normal în camera copiilor.

— Din nefericire, nu mă pricep la copii, însă nu se întâmplă destul de rar, în cazul unei femei de rangul tău, să îşi alăpteze singură bebeluşul?

— Oi fi eu Lady Michael acum, dar, când am născut-o pe fiica mea, nu eram decât o soţie de soldat care căuta cel mai bun mod de a avea grijă de copilul ei. După ce am alăptat-o pe Amy, am hotărât că aş fi o netoată să las asemenea bucurie pe seama unei doici, spuse Catherine râzând încet.

Imaginea mamei cu copilul în braţe o făcu pe Rebecca să simtă o tandreţe infinită. Kenneth spusese că dorea ca ea să îşi lărgească orizonturile, şi iată că într-o singură seară reuşise deja să facă asta. Pentru prima oară, îşi dădea seama ce pierdea renunţând la căsnicie şi la şansa de a avea copii.

Femeile continuară să discute sporadic până când Nicholas se sătură, după care Catherine îşi încheie la loc rochia cu degete îndemânatice, luând apoi copilul de umăr şi bătându-l uşor pe spate.

— Voi doi v-aţi potrivi de minune într-un tablou de genul Madona cu pruncul la piept, remarcă Rebecca.

— Bănuiesc faptul că vezi lumea ca o serie de potenţiale tablouri face parte din felul de a fi al unui artist, spuse Catherine gânditoare. Îţi invidiez talentul, eu nu am nicio

calitate specială, în afara capacităţii de a-i îngriji pe cei bolnavi şi pe răniţi.

Catherine se înşela, căci ea poseda cel mai de preţ talent dintre toate: curajul de a oferi şi de a primi dragoste, iar acesta era mai preţios până şi decât frumuseţea ei.

— Vrei să îl ţii în braţe pe Nicholas? întrebă Catherine ridicându-se din balansoar.

— Eu? spuse Rebecca panicată. Dacă îl scap?

— N-o să îl scapi, o linişti Catherine, aşezând copilul în braţele tremurătoare ale Rebeccăi.

Acesta deschise ochii şi clipi somnoros la ea. Chiar semăna cu tatăl lui, deşi aducea puţin şi cu Catherine. Pielea lui avea cele mai delicate nuanţe posibile ale acuarelelor.

Cum ar fi să îşi ţină propriul copil în braţe? Să caute semne de asemănare cu membri ai familiei sau caracteristici care i-ar aparţine doar lui? Cum ar fi să ţină în braţe copilul ei şi al lui Kenneth?

Acest gând atinse o coardă insuportabil de vulnerabilă din interiorul ei. Dacă ea şi Kenneth ar avea un copil, probabil nu ar fi la fel de frumos ca acesta, însă pentru ea nu ar conta, nu ar conta deloc.

— O să frângă multe inimi când va fi mare, spuse ea, înapoindu-i copilul mamei lui, cu multă grijă.

— Ah, deja face asta, spuse Catherine în timp ce îşi culca copilul într-un leagăn ce purta blazonul aurit al familiei Ashburton.

Înainte de a se ridica, depuse un sărut uşor pe obrazul bebeluşului.

— Toată lumea din familie îl adoră, mai ales fiica mea, spuse ea.

— Nicholas are vreun văr de vârsta lui? întreba Rebecca, uitându-se în jur prin camera copiilor.

— Din păcate, nu. Fratele lui Michael, Stephen, a fost căsătorit ani buni de zile, însă nu a avut niciodată copii, spuse Catherine încruntându-se. Stephen se află la ţară acum, este în doliu, soţia lui a murit anul trecut. Sper că se va recăsători şi că va avea mai mult noroc de această dată. Nicholas va moşteni

titlul de duce într-o bună zi, dar aş prefera să nu se întâmple asta. Faptul că e duce nu i-a adus prea multă fericire lui Stephen.

Doica se întoarse şi îşi reluă veghea la căpătâiul copilului. În timp ce ieşea din cameră, Rebecca aruncă o ultimă privire la bebeluşul adormit şi se gândi la Kenneth. Ce se întâmpla cu ea?

După ce doamnele se retraseră, Michael Kenyon îi făcu semn spre cele două carafe pe care le adusese majordomul.

— Ce să fie, minunatul vin de Bordeaux al fratelui meu sau nişte scotch tare?

— Puţin scotch, desigur, de dragul vremurilor de mult apuse, spuse Kenneth cu un surâs machiavelic.

După ce gazda turnă în pahare, se aşezară şi începură să discute.

— Tânăra ta doamnă e încântătoare, spuse Michael. Mă duce cu gândul la o sabie timidă, dacă există aşa ceva.

— Nu e rea descrierea, dar nu e tânăra mea doamnă.

Michael ridică sceptic din sprânceană, dar nu comentă.

— Ce pictează?

— Pictează în ulei, de obicei portrete de femei. Pe de o parte, sunt minunate luate separat, iar pe de alta, au o calitate mitică amplă, care o caracterizează. I-am sugerat să trimită câteva tablouri la expoziţia de la Academia Regală, însă nu vrea să audă de aşa ceva.

— Probabil îi este greu, ştiind că, îndoielnic, va fi judecată ca fiind fiica tatălui ei, observă Michael. Mi-ai spus că are nevoie să fie reabilitată din punct de vedere social. Ce s-a întâmplat?

— A fugit de acasă cu iubitul ei, când avea optsprezece ani. Din fericire, a avut destulă minte să se întoarcă înainte de a fi prea târziu, dar bineînţeles că a izbucnit un întreg scandal. Părinţii ei ar fi trebuit să aştepte doi sau trei ani şi să o ia apoi cu ei puţin câte puţin când îşi vizitau prietenii, spuse Kenneth încruntându-se. S-ar fi putut mişca apoi din cercurile artistice într-un cerc social mai variat. În loc de asta, însă, i-au permis să se îngroape în atelierul ei din pod şi să se izoleze complet. Deşi

ştiu că nici tu şi nici Catherine nu vă daţi în vânt după viaţa socială, sper că aveţi prieteni dispuşi să o primească la petrecerile lor. Are nevoie să cunoască mai multă lume.

Michael se gândi puţin.

— Prietenul meu Rafe, îl ştii, e ducele de Candover, organizează un bal săptămâna viitoare. O să îl rog să îţi trimită şi ţie, şi Rebeccăi invitaţii.

— Ce uşor este când cunoşti oamenii potriviţi, spuse Kenneth scuturând din cap, impresionat. Odată ce va fi văzută la balul lui Candover, i se vor deschide aproape toate uşile. Mă îndoiesc că va fi o fiinţă prea mondenă, dar cel puţin asta va rămâne la latitudinea ei. Din nefericire, va trebui să o însoţesc, continuă el, strâmbându-se.

— O să îţi facă bine un bal, spuse Michael fără milă. Spune-mi mai multe acum despre munca ta. Nu cred că ai devenit secretarul lui Sir Anthony Seaton doar pentru a avea ocazia de a întâlni artişti.

Kenneth ezită câteva clipe înainte de a renunţa la orice precauţie.

— Ai dreptate. Am fost trimis acolo pentru a cerceta o moarte misterioasă, dar probabil e sarcina cea mai dificilă pe care am primit-o vreodată, spuse el, după care îi explică pe scurt oferta primită de la Lord Bowden şi complicaţiile care se iviseră în timp ce încerca să afle cum murise Helen Seaton. Simţea o mare uşurare că putea da glas unora dintre frustrările lui în faţa unui prieten de încredere.

— Pot înţelege dorinţa lui Bowden de a afla adevărul, spuse Michael după ce ascultă toată tărăşenia în tăcere, dar cred că situaţia este groaznic de neplăcută. În mod evident, îţi place Rebecca şi se pare că îţi place şi Sir Anthony.

Kenneth se gândi la toate urzelile de nepătruns pe care le descoperise la reşedinţa Seaton.

— Puţin spus neplăcută, replică el. M-am gândit să ies din toată afacerea, dar chiar nu pot face asta. I-am dat lui Bowden cuvântul meu, şi, în plus, trebuie făcută dreptate.

— Ar fi bine dacă ai putea găsi probe care să îl disculpe pe Sir Anthony, dar e mult mai probabil că nu vei găsi nicio probă

concludentă. Cred că asta te înnebuneşte – şi pe Lord Bowden.

— Cel puţin voi avea de câştigat din punct de vedere financiar. Şi în alte moduri, desigur, dar Kenneth nu putea scăpa de acel gând superstiţios cum că avea să plătească cu vârf şi îndesat pentru ceea ce avea să primească.

— Că tot veni vorba despre a face dreptate, aş vrea să îmi spui mai multe despre mama ta vitregă cea haină. Înţeleg că, atâta vreme cât nu există documente oficiale care să acorde cuiva bijuteriile familiei, singura ei probă este faptul că susţine că îi aparţin.

— Este adevărat, dar, în acest caz, ceea ce susţine ea e concludent, spuse Kenneth cu un zâmbet fals. Pe legea mea, dacă aş avea bijuteriile, nici că le-aş da drumul.

— Interesant, spuse Michael cu o privire speculativă.

— Mai degrabă deprimant decât interesant, replică Kenneth turnându-şi încă puţin scotch. E rândul tău, spune-mi cât de fericit eşti în calitate de soţ şi tată.

Michael nici nu avea nevoie de altă încurajare. Singura problemă era că făcea ideea de căsnicie să pară prea atractivă. Kenneth îşi aminti că Rebecca, cu limba ei ascuţită şi cu elanul ei creator, ar fi o cu totul altfel de soţie decât Catherine cea senină şi iubitoare, asta presupunând că Rebecca s-ar gândi să devină vreodată soţia cuiva. Ce păcat că el găsea creativitatea ei feroce atât de incitantă!

Când Rebecca şi Catherine se întoarseră în salon, observară că bărbaţii încă nu veniseră.

— Kenneth şi Michael o să discute o grămadă la un pahar de vin în seara aceasta. Au multe de recuperat, spuse Catherine pe un ton filosofic.

Rebeccăi nu îi păsa. Nu îşi putea aminti de când nu se mai simţise atât de bine în compania unei femei.

Se aşezară amândouă lângă foc, şi, câteva clipe mai târziu, un câine de vânătoare atât de scund, încât părea a avea picioruşele pe jumătate tăiate, ţâşni din întuneric şi se culcă lângă Rebecca, cu botul pe piciorul ei.

— Îmi cer scuze, câinele nostru te place, spuse Catherine

dând ochii peste cap. Aşa intră el. Dacă te deranjează, o să îl iau de aici.

— Oh, nu, nici prin cap nu mi-ar trece să îl deranjez, spuse Rebecca aplecându-se şi smotocindu-i urechile lungi. Presupun că el este Ludovic cel Leneş?

Catherine izbucni în râs.

— Văd că-i cunoşti deja reputaţia, spuse ea. Fiicei mele îi place la nebunie crochiul cu Ludovic făcut de Kenneth într-o iarnă când am fost încartiruiţi la Toulouse.

— Am fost impresionată când mi-a spus Kenneth că ai însoţit trupele în marşul lor prin Portugalia şi prin Spania, spuse tolănindu-se confortabil în scaunul ei. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fi fost să ai grijă de casă şi să creşti un copil în asemenea condiţii.

— S-a dovedit adesea dificil. Cu toate acestea, fiicei mele, Amy, i-a fost cum nu se poate mai bine în condiţii de care până şi un catâr s-ar fi plâns. Catherine continuă prin a povesti în felul ei amuzat întâmplări care, deşi păreau cât se poate de comice în prezent, trebuie să fi fost de-a dreptul groaznice la vremea lor.

Rebecca observă că gazda nu pomenea aproape niciodată despre primul ei soţ. Părea că acesta nu prea fusese prin preajmă când avusese nevoie de el. Bănuia că Lord Michael nu era acest gen de om – şi nici Kenneth.

— Cum l-ai întâlnit pe Kenneth? întrebă ea, cu gândul la acesta.

— Călătoream cu trenul de bagaje, când am fost atacaţi de un escadron de cavalerie francez. Eu şi Amy am fost despărţite de grupul principal şi am fost înconjurate de mai mulţi soldaţi francezi. Mă întrebam înnebunită dacă avea vreun rost să scot pistolul din cobur, când au apărut Kenneth şi câţiva dintre soldaţii lui şi i-au alungat pe francezi. Nu a acordat mare importanţă incidentului, considerându-l parte integrantă din sarcinile lui din ziua aceea, dar, după cum îţi poţi închipui, eu nu am uitat niciodată asta. Şi nu a fost singura dată când ne-a sărit în ajutor, spuse ea cu privirea aţintită asupra flăcărilor din cămin.

Încă o dată, Rebecca îşi formă o imagine în minte: frumoasa neîmblânzită salvată de nobilul războinic. Cât se poate de dramatic şi mult mai romantic decât pictoriţa-şoricel care îi aruncă remarci acide eroului pensionat.

— Ai avut o viaţă plină de aventuri, spuse Rebecca, înăbuşindu-şi un suspin. Nu ştiu dacă să te invidiez sau să cad în genunchi şi să îi mulţumesc celui de sus că nu am avut parte de asemenea peripeţii.

— Fără îndoială, trebuie să îi mulţumeşti, spuse Catherine jucându-se cu marginea şalului. Ai văzut vreunul dintre desenele lui Kenneth?

— Da, deşi în mare parte din întâmplare. Nu mi-a spus din proprie iniţiativă că desenează.

— Desenele lui îmi par foarte bune, dar mă pricep mult prea puţin la artă, spuse Catherine cu o notă întrebătoare în glas, aruncându-i Rebeccăi o privire piezişă.

— Este extrem de talentat şi foarte original, răspunse Rebecca. Am început să îi dau lecţii de pictură. Deşi se apucă târziu de asta, are potenţial pentru a deveni un artist cu adevărat talentat.

— Mă bucur atât de mult! spuse Catherine, şi un zâmbet îi lumină chipul. Întotdeauna s-a purtat de parcă faptul că desenează ar fi ceva banal, dar eu am bănuit că făcea asta fiindcă pentru el arta este prea importantă pentru a vorbi cu lejeritate despre ea.

Catherine era la fel de receptivă pe cât era de frumoasă. Dacă Kenneth nu era îndrăgostit de ea înseamnă că avea mult mai puţină judecată decât crezuse ea.

Amintindu-şi că era profesoara lui, nu iubita lui, o întrebă pe gazda ei cum era la Bruxelles înainte de zilele violente care culminaseră cu bătălia de la Waterloo.

Războiul era un subiect mult mai sigur decât iubirea.

capitolul 15

Rebecca dormi până mai târziu decât de obicei în dimineaţa următoare. După ce se hotărî să coboare la parter pentru a lua micul dejun, află dezamăgită că Kenneth ieşise deja. Cu toate acestea, avea să îl vadă mai târziu. Gândul ăsta o făcu să zâmbească.

Tocmai îşi amesteca ceaiul, când Lavinia intră în cameră, arătând incredibil de strălucitoare pentru o oră atât de matinală. Asta însemna că îşi petrecuse noaptea cu Sir Anthony. Nu se întâmpla pentru prima oară, deşi nimeni nu pomenea despre asta.

— Bună dimineaţa, Lavinia, spuse ea turnând încă o ceaşcă cu ceai. Două linguriţe de zahăr?

— Da, mulţumesc, spuse Lavinia luând ceaşca şi sorbind puternic din ea. Arăţi minunat în dimineaţa aceasta, draga mea. Să înţeleg că merge bine munca?

— Da, dar nu de asta sunt atât de binedispusă. Kenneth a hotărât că ar trebui să ies mai mult, aşa că m-a luat cu el la cină la nişte prieteni de-ai lui de pe vremea când era în armată. Deşi aproape că a trebuit să mă târască până acolo, spuse ea cu un zâmbet autoironie, trebuie să recunosc că am petrecut o seară foarte plăcută.

— Am ştiut eu că băiatul ăla are capul pe umeri de când am dat cu ochii de el, spuse Lavinia, servindu-se cu un ou fiert moale şi cu nişte pâine prăjită din bufet, după care îşi reluă locul. Stai prea mult timp singură.

— Mă mir că ai observat, spuse Rebecca, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Cum să nu, doar eşti fiica a doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei. Mi-am cam făcut griji în privinţa ta, mai ales după moartea lui Helen. Ai trăit aproape ca o pustnică, continuă Lavinia, spărgând coaja oului. Oricum, nu aveam eu dreptul să îţi spun asta, mi-ai fi sărit imediat în cap dacă aş fi încercat să îţi atrag atenţia.

— Se prea poate, recunoscu Rebecca. Nu prea reacţionez

bine când mi se dau ordine.

Unul dintre lachei intră şi lăsă o scrisoare cu un sigiliu impozant pe farfuria Rebeccăi. Curioasă, aceasta rupse sigiliul cu cuţitul şi deschise misiva, rămânând cu gura căscată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lavinia ridicând privirea de la ou.

— Nu, nu chiar, spuse Rebecca, înghiţind cu greutate. Este o invitaţie la un bal pe care îl organizează ducele şi ducesa de Candover.

— Viaţa ta socială avansează cu paşi repezi, remarcă Lavinia încruntându-se.

— Cei la care am luat cina ieri-seară sunt prieteni apropiaţi ai familiei Candover. Probabil i-au scris ducelui despre asta la prima oră.

Rebecca îşi muşcă buzele în timp ce recitea scrisoarea. O cină intimă era ceva, dar un bal la una dintre cele mai grandioase reşedinţe din Londra?

— Nu intra în panică, o sfătui Lavinia interpretându-i corect expresia. Nici că ai fi putut alege un moment mai prielnic pentru a fi prezentată în societate. Te vei distra de minune la Candover. Invită atâţia oameni, încât totul se transformă într-o îngrămădeală hidoasă şi nu mai rămâne loc să dansezi.

— N-am mai dansat deloc de nouă ani, n-o să îmi amintesc cum se face, spuse Rebecca. Apoi fu străfulgerată de un gând salvator. Sunt în doliu după mama mea, va trebui să refuz invitaţiile la dans.

— Prostii, spuse Lavinia repede. Au trecut mai mult de şase luni, adică tocmai perioada potrivită pentru a-ţi jeli părintele. În plus, chiar dacă te duci la bal, nu e obligatoriu să şi dansezi. Eu, una, am de gând să îmi petrec cel puţin jumătate din timp discutând.

— Te duci şi tu?

— Nu refuz niciodată invitaţiile, lui Rafe spuse Lavinia şi zâmbi amintindu-şi de ceva. Îl cunosc de ani buni. I-au plăcut întotdeauna femeile uşor machiavelice, dar îmi era teamă că voi fi ştearsă de pe lista de invitaţi după ce se căsătoreşte. Trebuia să îmi dau seama că nu se va căsători cu o puritană. O

să îţi placă soţia lui, Margot.

Pentru prima oară, Rebecca îşi dădu seama că situaţia ei şi cea a Laviniei erau destul de similare.

— E groaznic de nepoliticos din partea mea să întreb aşa ceva, dar cum ai reuşit să te faci acceptată peste tot unde erai considerată odinioară foarte… Şi aici făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit… Foarte frivolă?

Lavinia izbucni în râs.

— Vrei să spui cum am ajuns de la târfa vulgară din lumea teatrului la statutul de doamnă respectabilă?

Rebecca încuviinţă din cap, ruşinată.

— Ca să ştii, nu sunt primită oriunde. Dacă aş încerca să intru la Almack's[{11}], m-ar arunca pe scări afară. Dar nu mă deranjează asta, te plictiseşti de moarte acolo, spuse ea luând o linguriţă de ou. Am reuşit să îmi depăşesc trecutul reprobabil datorită faptului că sunt frumoasă şi amuzantă – şi pentru că m-am măritat cu cine trebuie.

— Eu nu sunt nici frumoasă şi nici amuzantă şi nici nu am de gând să mă mărit cu nimeni, replică Rebecca posomorâtă. În mod evident, nu am nicio şansă să îmi reabilitez reputaţia.

— Ei, dar eşti fiica lui Sir Anthony Seaton şi posezi un talent rar. Asta ar trebui să fie de ajuns, mai ales dacă îţi înscrii câteva dintre opere la expoziţia academiei. Artiştilor remarcabili le sunt iertate lipsurile de bună-cuviinţă.

— Ai vorbit cu Kenneth pe ascuns? Parcă l-ai cita pe el, spuse Rebecca suspicioasă.

— Nu, nu am vorbit despre tine, spuse Lavinia râzând. Pur şi simplu, minţile strălucite gândesc la fel. Dacă îţi expui operele, o să devii faimoasă peste noapte. Prinţul regent te va invita la Carlton House. Poţi spune ce vrei despre Prinny, dar omul se pricepe la artă.

— Nu mă puteţi convinge să îmi expun lucrările. Dimpotrivă. Nici nu am ceva potrivit de îmbrăcat. Habar n-am ce se mai poartă, spuse ea găsind, victorioasă, încă o obiecţie. Va trebui să refuz, continuă ea, lăsând la o parte invitaţia, profund uşurată.

— Ba nu vei face asta. Trei zile sunt cam puţine, dar nu e

imposibil… De fapt… spuse Lavinia ezitând, am o idee. Ori o să îţi placă la nebunie, ori o să o urăşti de moarte – sunt şanse egale de fiecare parte. Ai putea să modifici una dintre rochiile mamei tale, continuă ea, încurajată de privirea Rebeccăi. Helen avea un gust desăvârşit, şi, de vreme ce ai aceeaşi culoare ca ea la păr, rochiile ei ţi se vor potrivi de minune… Vocea i se stinse. Desigur, s-ar putea să nu îţi placă să porţi ceva ce i-a aparţinut ei.

Prima reacţie a Rebeccăi fu să respingă ideea cu înverşunare. În timp ce ezita, Lavinia vorbi din nou:

— Nu ar fi deloc rău dacă gândul la Helen ar deveni parte integrantă din viaţa ta, nu o durere permanentă, rană deschisă pe care nu o poţi atinge, spuse ea încet.

Rebecca îşi muşcă buzele, surprinsă că Lavinia o înţelegea atât de bine. Făcu o încercare precaută de a lua în consideraţie sugestia Laviniei şi îşi dădu seama că ideea de a purta ceva ce îi aparţinuse mamei ei era destul de încurajatoare. Era ca şi cum ar fi beneficiat de sprijinul ei tacit.

— Îmi… îmi place ideea. Mergem să ne uităm? Hainele ei sunt în nişte cufere în pod. Nu am nici cea mai vagă idee cum să mă îmbrac la modă, o să am nevoie de ajutor, spuse ea ridicându-se.

— Gândeşte-te la înfăţişarea ta aşa cum faci când te gândeşti la un portret, o îndemnă Lavinia cu şiretenie în timp ce îşi termina ceaiul, după care se ridică la rândul ei. Nu te uita în oglindă cu gândul la domnişoara Seaton cea timidă şi demodată. Gândeşte-te ce ai face dacă ai picta persoana aceea şi ai vrea să o faci să arate frumoasă şi elegantă.

— Lavinia, eşti un dar de la Dumnezeu, spuse Rebecca privind-o acum cu alţi ochi.

— Helen avea o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului care o să îţi vină până la pământ. Hai să vedem dacă o putem găsi.

În timp ce urcau scările, Rebecca îşi dădu seama că relaţia ei cu Lavinia tocmai depăşise un hop. Trecuseră de la a fi prietenoase la a fi prietene.

Ca de obicei, Kenneth se opri pe la poştă în vreme ce se întorcea la reşedinţa Seaton, după ce terminase de rezolvat treburile lui Sir Anthony. Singura scrisoare pe care o primise era de la Lord Bowden. Se încruntă în timp ce o citi.

Bowden devenea nerăbdător şi voia cu orice preţ un raport. Decât să stabilească o întâlnire cu el, Kenneth se hotărî să îi scrie. Ascunse scrisoarea şi îşi reluă plimbarea, compunând în gând un răspuns care să sune mai consistent decât era de fapt.

Îi făcea mult mai multă plăcere să se gândească la Rebecca. La sfârşitul serii trecute râdea şi făcea uz cât se poate de mult de felul ei de a fi glumeţ şi obraznic. La următoarea ieşire, avea să fi mult mai sigură pe ea.

Nici lui nu i-ar strica puţină încredere în sine, căci balul acela avea să fie şi prima lui ieşire în societatea londoneză.

Se înrolase în armată înainte de a avea ocazia să vină la Londra asemenea altor tineri gentilomi.

Dacă nu ar fi fost…

Kenneth alungă însă acel gând. Deşi mama lui vitregă fusese şarpele din Paradis, propria lui slăbiciune făcuse ca situaţia să devină din dificilă imposibilă. Primise exact ce meritase.

Se făcuse aproape ora prânzului când ajunse la reşedinţa Seaton. Pe o măsuţă din hol îl aştepta o invitaţie la balul dat de Candover. Michael şi prietenii lui erau cât se poate de eficienţi.

Urcă la birou şi îl găsi pe Sir Anthony discutând cu George Hampton.

— A, Kenneth, ai sosit la fix ca să îl ajuţi pe George să găsească o imagine în seif, spuse Sir Anthony.

— Seif, domnule?

— Este vorba despre o cămară de la parter care a fost transformată în depozit pentru tablouri. O să îţi arate George unde este. M-aş duce chiar eu, dar am un client aici pentru o şedinţă, continuă el, dându-i cheia lui Kenneth, după care ieşi.

— Am nevoie de originalul unuia dintre tablourile lui Anthony pentru a face o gravură după el, îi explică Hampton luând o lampă cu ulei aprinsă.

— Este vorba despre unul dintre tablourile din seria despre Waterloo? întrebă Kenneth în timp ce coborau scările,

gândindu-se că trebuia să profite de acest moment pentru a vorbi cu Hampton în privat.

— Da, cel cu asediul castelului Hougoumont. Primele două sunt terminate, şi, de îndată ce Anthony îl finalizează, o să fac o gravură şi după cel cu Wellington. Seria de tablouri va avea un succes răsunător, şi vrem să avem gravurile gata de vânzare odată cu deschiderea expoziţiei.

— Pare o afacere bună.

— Cum sunt fiul unui negustor din Kent, am spiritul comerţului în sânge, spuse Hampton pe un ton sec, pe care Kenneth nu îl rată. Şi exact aşa ar trebui să fie lucrurile. Dacă lumea ar fi condusă de gentilomi, am trăi încă în peşteri.

— Nu am vrut să vă insult, dimpotrivă.

— Scuze, spuse Hampton. Am fost cam prea sensibil în legătură cu acest subiect încă de când am plecat de acasă pentru a învăţa la Şcoala Academiei Regale. Mi s-a spus în mod frecvent că nu sunt un gentilom şi nici nu voi fi vreodată.

— Cu siguranţă sunt puţini studenţi la academie care au origini nobile. Tatăl domnului Tuner nu era, cumva, bărbier?

— Da, spuse Hampton pe acelaşi ton sec, dar nu cred că a făcut greşeala de a se împrieteni cu colegii lui aristocraţi.

Oare Hampton îl detesta pe Sir Anthony pentru că avea origini nobile? Kenneth se îndoia că acesta din urmă ar insulta în mod voit pe cineva de rang inferior, deşi avea acea aroganţă naturală care putea fi destul de enervantă.

— Nu aţi fi fost acceptat la academie dacă nu aţi fi fost talentat şi motivat, spuse Kenneth, în speranţa că avea să afle mai multe.

Chipul lat al lui Hampton se relaxă, căpătând o expresie nostalgică.

— Ziua în care am fost admis a fost cea mai fericită din viaţa mea. Îmi plăcuse dintotdeauna să desenez, şi până şi tatăl meu a recunoscut că mă pricepeam la asta. M-am dus la Londra cu visuri măreţe. Aveam să devin cel mai bun pictor din Anglia, mai bun decât Reynolds şi Gainsborough laolaltă. Ce fantezii prosteşti de tinereţe! spuse el oftând.

Cuvintele lui erau cât se poate de familiare, căci şi visurile de

tinereţe ale lui Kenneth fuseseră similare.

Nici măcar acum nu putea să nu spere în secret că avea să se dovedească un talent înnăscut pentru pictura în ulei, că avea să poată crea opere care să rămână în istorie. În loc de asta, însă, nu putea picta nici măcar o natură moartă demnă de a-i purta numele.

Ajunseră la parter şi trecură de bucătărie şi de holul servitorilor, îndreptându-se spre partea din spate a casei. Kenneth observase uşa aceea, dar presupusese că ducea la o cămară oarecare.

— Poate nu v-aţi atins ţelurile pe care le-aţi urmărit la început, dar aţi devenit cel mai cunoscut gravor din Anglia. Cu siguranţă că asta vă mulţumeşte, spuse Kenneth în timp ce introducea cheia în broască.

— Da, aşa este, consimţi Hampton şi intră în seif. Îmi asigură şi un stil de viaţă confortabil. Însă a fost o lovitură pentru mine când am început cursurile la academie şi m-am regăsit pentru prima oară în viaţă printre alţii mai talentaţi decât mine. Chiar şi la vârsta de şaisprezece ani, talentul lui Anthony era atât de copleşitor, încât putea să frângă aripile muritorilor de rând. Văzându-i operele, mi-am dat seama că nu voi putea fi niciodată la fel de bun ca el.

— Şi, cu toate acestea, aţi devenit prieteni.

— Poate nu suntem la fel de talentaţi, dar iubim amândoi arta, spuse Hampton pe un ton contemplativ. Asta este valabil şi pentru Malcolm Frazier. Sub superioritatea lui de aristocrat se ascunde o pasiune devoratoare pentru artă. Timp de treizeci de ani, această legătură a păstrat prietenia noastră, în ciuda diferenţelor dintre noi.

Pasiunea aceea împărtăşită le făcuse prietenia să reziste în ciuda aventurii lui Hampton cu Helen Seaton.

Kenneth n-ar fi fost la fel de tolerant dacă ar fi fost vorba despre soţia lui. Se întrebă dacă nu cumva gravorul îl înşelase pe prietenul lui mai de succes cu o satisfacţie bine ascunsă. Gelozia putea îmbrăca multe forme.

Se uită în jur prin seif. Era o încăpere răcoroasă şi uscată, cu ferestre înalte şi înguste, plină cu rafturi speciale pentru

tablouri. Scoase cel mai apropiat tablou de la locul lui. Acesta înfăţişa într-o manieră încântătoare şi tulburătoare o nimfă seducătoare care atrăgea un tânăr vanitos la pierzanie într-un lac din pădure.

— Cu siguranţă este un tablou de-al Rebeccăi, nu de-al lui Sir Anthony.

— Ţi-a arătat lucrările ei? întrebă Hampton cu o privire oarecum mirată. Ăsta chiar e un privilegiu rar. Da, este unul dintre tablourile ei. A fost pictat la scurt timp după fuga ei. Tânărul care este târât în apă seamănă grozav cu nenorocitul care a sedus-o, spuse el cu un licăr de amuzament în privire.

Kenneth puse la loc tabloul, bucuros că Rebecca găsise o modalitate de a fi chit cu individul.

— Tabloul cu asediul castelului Hougoumont are aceleaşi dimensiuni ca restul din serie?

— Da, şi, prin urmare, ar trebui să fie în acest raft, spuse Hampton, trăgând afară o pictură de mari dimensiuni şi oprindu-se apoi cu răsuflarea în gât şi cu o expresie de durere pe chip.

Kenneth îi înţelese reacţia când văzu tabloul. Era un crochiu rapid în ulei cu Helen Seaton, dar o altă Helen, nu cea zâmbitoare din portretul din birou. Aici era îmbrăcată în veşminte clasice greceşti şi se plângea cerului cu tristeţe, cu părul ei roşcat curgându-i pe umeri asemenea unor râuri de sânge închegat.

— Dumnezeule! exclamă el. Ce-ar trebui să reprezinte asta, o femeie troiană după distrugerea cetăţii?

— Posibil. Sau poate era… doar Helen, spuse Hampton cu privirea golită de orice expresie, după care împinse la loc tabloul pe raft şi întinse mâna după altul.

— Am auzit că dumneavoastră aţi descoperi corpul după accident, spuse Kenneth, întrebându-se ce Dumnezeu voise Hampton să spună.

— Călăream pe dealuri în ziua aceea, urmând una dintre potecile mele obişnuite, fără să îmi ocup mintea cu ceva, răspunse Hampton încuviinţând din cap cu un aer sumbru. Apoi am observat cu colţul ochiului o mişcare ciudată, care nu se

potrivea deloc cu peisajul. M-am întors să cercetez mai îndeaproape şi am observat o siluetă verde căzând de pe Skelwith Crag.

— Chiar aţi văzut-o căzând? întrebă Kenneth uimit. Aţi mai observat ceva ciudat la faţa locului? continuă el, după ce gravorul îi confirmă cu o mişcare a capului.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hampton.

— Mai era cineva cu ea sus pe stâncă?

— Sigur că nu, spuse el nedumerit. Deşi vederea mea la distanţă este atât de precară, încât ar fi putut fi un echipaj întreg cu ea pe stâncă şi tot n-aş fi observat. Am văzut doar acea fragilă siluetă umană căzând în gol. Apoi am mers în galop până la Ravensbeck, cea mai apropiată casă din zonă. Sperasem cu disperare că Helen avea să fie acolo şi avea să îmi râdă în nas de temerile mele, dar… dar nu am fost deloc surprins că nu era.

Ce păcat că Hampton nu vedea mai bine!

— De ce nu aţi fost surprins?

— Dar ce este cu atâtea întrebări? replică Hampton cu o privire ostilă.

— Toată lumea se comportă atât de ciudat în legătură cu moartea ei. Am fost îngrijorat, pentru că ştiu că Rebecca se mai resimte încă din cauza asta.

Aerul de ostilitate pieri, însă Hampton nu mai era dispus să retrăiască momentul.

— Toată lumea a fost tulburată de moartea lui Helen, căpitane. Să scoatem tabloul acela din capăt, cred că este cel pe care îl căutăm.

Kenneth îl ascultă fără o vorbă. I se oferise o altă piesă a mozaicului, care era la fel de nefolositoare ca toate celelalte.

Kenneth îl ajută pe Hampton să împacheteze tabloul într-o ladă specială, pentru a o transporta până la atelierul acestuia, apoi se duse sus.

Le etajul al doilea, le întâlni pe Rebecca şi Lavinia, cu braţele pline de ţesături colorate.

— Voi două păreţi foarte mulţumite de voi înşivă, observă el.

Ce aţi pus la cale?

— Mi-am găsit ceva de îmbrăcat pentru bal, îi explică Rebecca. Lavinia mi-a sugerat să modific una dintre rochiile mamei mele, spuse ea mângâind un val de mătase de culoarea chihlimbarului care se revărsa din grămada de materiale. Cred că o voi alege pe aceasta.

Kenneth ridică trena rochiei şi o săltă până ajunse la acelaşi nivel cu chipul ei.

— Perfect, culoarea aceasta îţi face ochii să capete aceeaşi nuanţă de chihlimbar ca rochia.

Îşi plecă genele când Kenneth îi atinse fără să vrea obrazul cu mătasea rochiei şi îşi feri privirea, în timp ce inima îi bătea dintr-odată mai tare.

— Bănuiesc că ai primit şi tu o invitaţie la bal?

Kenneth dădu aprobator din cap.

— Din fericire, am nişte haine de seară de pe când eram încartiruit la Paris, dar te previn că nu am nicio şansă să îţi fur gloria, spuse el.

— Păi nu-i nimic de furat, spuse ea sec. Cu toate acestea, Lavinia mă tot asigură că nu o să mă fac de ruşine.

— Aşadar, o să fii prea ocupată pentru şedinţa de pictat din această după-amiază?

— O să fiu prea ocupată? întrebă Rebecca, aruncându-i o privire Laviniei.

— Din păcate, cred că da, spuse aceasta zâmbind, ca o mătuşă plină de afecţiune. Trebuie să mergem pe la mine ca să facă servitoarea mea modificările necesare. Apoi va trebui să alegem accesoriile. Terminăm totul astăzi, şi de mâine te vei putea întoarce la munca ta. În timp ce le studia pe cele două femei, Kenneth îşi dădu seama cât de bine se simţea Lavinia. Îi plăcea să fie de ajutor. Ce păcat că nu avusese niciodată copii!

— Dar se pare că aveţi mai multe rochii acolo, remarcă el.

— Lavinia vrea să fiu pregătită în caz că mă port atât de frumos, încât sunt invitată apoi şi în altă parte, răspunse Rebecca, înainte să înceapă să coboare scările alături de Lavinia.

Privind silueta graţioasă a Rebeccăi, Kenneth se gândi la un

mic cadou pe care i l-ar putea face în cinstea primului ei bal. Spre deosebire de pictura în ulei, era ceva la care se ştia că se pricepe.

Împărţit între frustrările aduse de cercetările lui şi lecţiile de pictură, pentru el era bine-venit un proiect care să poată fi dus la bun sfârşit.

capitolul 16

Emma, servitoarea Laviniei, făcu ultimele ajustări la părul Rebeccăi înainte de a scoate bucata de material care proteja rochia de culoarea chihlimbarului, după care Lavinia începu să îi studieze opera alături de ea.

— Da, este chiar bine, anunţă Lavinia. Te poţi uita în oglindă acum.

Rebecca o ascultă şi se opri uimită în faţa oglinzii, trăgând adânc aer în piept şi făcând să sclipească mărgelele de cristal de pe corsajul rochiei.

Emma modificase rochia atât de bine, încât îi venea perfect, iar împletiturile şi buclele din coafură îi confereau acel aer sofisticat de care avea atâta nevoie.

— Cred că aţi reuşit să faceţi, vorba proverbului, sită de mătase din coadă de câine, spuse ea.

— Prostii, draga mea, spuse Lavinia pe un ton sever, în timp ce Emma chicoti. În ciuda eforturilor tale de a-ţi ascunde frumuseţea, ai fost întotdeauna prezentabilă. Acum mai ai nevoie doar de nişte bijuterii.

Rebecca deschise cutia lăcuită care îi aparţinuse mamei ei. Înghiţi în sec şi alese câteva bijuterii din aur: un colier şi o brăţară formate din zale meşteşugit întreţesute, o pereche de cercei delicaţi, lungi, şi un pieptene cu filigran.

— Pe acestea le vreau, spuse ea.

— Nu sunt puţin cam prea simple? întrebă Lavinia încruntându-se.

— Nu, spuse Rebecca înfigând pieptenele în ruloul greu de păr de la ceafă şi punându-şi apoi şi celelalte bijuterii. Întoarse capul pentru a vedea rezultatul. Aurul completa în mod dramatic strălucirea chihlimbarului şi a părului ei roşu.

— Minunat, spuse Emma suspinând plină de satisfacţie.

— Este o plăcere să lucrezi cu un artist, încuviinţă Lavinia. Arăţi superb, draga mea. Acum a sosit momentul ca Emma să mă facă şi pe mine prezentabilă. Din păcate, la vârsta mea, teamă mi-e că e o sarcină mult mai dificilă.

— Nu mai spune asemenea prostii legate de vârsta ta, replică Rebecca râzând. Arăţi cel puţin cu zece ani mai tânără decât eşti de fapt şi ai o prezenţă pe care ar invidia-o şi o regină.

— Nu cred că vreo regină s-ar da în vânt să arate ca mine, poate doar o curtezană cu adevărat de succes, spuse Lavinia pe un ton obraznic. *Au revoir.* Ne vedem la bal.

După ce Lavinia plecă, Rebecca îşi examină ţinuta cu detaşare, de parcă şi-ar fi analizat unul dintre tablouri, fără a găsi vreun defect. Arăta cât se putea de bine. După ce îşi culese pelerina de catifea de culoarea ciocolatei, ieşi din cameră şi se duse să bată la uşa tatălui ei.

— Tată, o să cobor acum! spuse ea.

Când Sir Anthony deschise uşa, Rebecca îl văzu cum păleşte şi începe să respire întretăiat.

— Arăţi de parcă nu ai fi de pe lumea asta, la fel ca Helen.

— Sunt mai scundă şi nu sunt frumoasă, spuse Rebecca şi începu să se învârtă, pentru ca el să observe efectul de ansamblu.

— Mai scundă, cu siguranţă, spuse el cuprinzând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Culoarea asta te prinde mult mai bine decât muselina aceea albă pe care erai obligată să o porţi la balul tău de debut. Îmi pare rău că nu voi fi de faţă să îţi admir triumful, spuse Sir Anthony.

— Ai primit şi tu o invitaţie la bal, nu? Cu siguranţă, ai putea să te răzgândeşti şi să vii.

— Mi-am pierdut gustul pentru evenimente atât de grandioase, spuse el clătinând din cap. O să fii pe mâini bune alături de Kenneth.

— Ar face bine să fiu. A fost ideea lui, până la urmă, spuse ea posomorâtă, după care se întoarse şi coborî în salon, de unde aveau să fie luaţi de Michael şi de Catherine Kenyon în spaţioasa lor trăsură purtând blazonul familiei Ashburton.

Kenneth se afla deja în salon şi se întoarse când intră ea. Rebecca fu surprinsă de cât de bine i se potriveau hainele de seară. De vreme ce era prea bine clădit pentru a purta haine după ultima modă, alesese în mod înţelept să se îmbrace cât de simplu putea.

Pantalonii crem, vesta simplă din piele de bivol şi haina de un albastru-închis îl făceau să arate distins, ascunzând forţa lui fizică şi aerul autoritar înnăscut. Una peste alta, era o priveliştе impresionantă. De data aceasta, însă, nu mai voia să îl picteze, ci să îl sărute.

— Arăţi minunat, Rebecca, spuse el, avansând spre ea şi luându-i mâna într-a lui. Vei fi la fel de impunătoare ca orice doamnă de acolo.

Admiraţia din ochii lui o făcu să simtă furnicături pe şira spinării. Se gândi serios să îl sărute, dar Dumnezeu ştia unde putea duce asta.

— Mă voi mulţumi să mă integrez fără să atrag atenţia, spuse ea strângându-i uşor mâna şi apoi dându-i drumul. Acestea fiind spuse, aş prefera să rămân acasă şi să pictez.

— O să ai parte de o seară splendidă, memorabilă, spuse el râzând. Îţi promit asta, continuă, traversând camera şi ridicând ceva de pe masă, după care se întoarse ezitând spre ea.

— Am un mic cadou pentru tine, o amintire a primului tău bal, spuse el, dându-i un evantai.

Rebecca deschise beţişoarele de fildeş şi izbucni în râs. Ţesătura de mătase era pictată de mână cu un model minunat de frunze şi flori, iar sub o inflorescenţă stătea ascuns un pisoi roşcat jucăuş.

— Tu ai pictat asta, nu-i aşa? Nimeni nu ar putea crea aşa ceva, şi mai ales cu culori atât de potrivite, spuse ea alăturând evantaiul rochiei.

— Nu a fost greu, din moment ce îţi văzusem rochia, replică el pe un ton nepăsător, deşi Rebecca putea observa cât era de mulţumit de reacţia ei.

De această dată chiar îl sărută, ridicându-se pe vârfuri pentru a-i atinge în trecere buzele, doar pentru a se retrage apoi la fel de repede. Lăsă la o parte evantaiul pe care şi-l cumpărase cu două zile în urmă şi îl studie mai îndeaproape pe cel de la Kenneth.

Deşi evantaiele pictate pe comandă nu erau ceva neobişnuit, acesta era excepţional.

— Tehnica ta de a picta cu acuarele este cu adevărat

remarcabilă. Te pricepi să amesteci straturile pentru a profita la maximum de transparenţa mediului, spuse ea.

— Pictatul evantaiului a fost o pauză bine-venită de la problemele pe care mi le pune pictura în ulei, replică el.

— Dacă te hotărăşti să renunţi la pictura în ulei, ai să te descurci minunat ca pictor de acuarele. Ştii că se acceptă şi tablouri în acuarelă la expoziţia Academiei Regale, nu?

— Nu ştiam asta, spuse el surprins. Nu am fost niciodată la o expoziţie de-a Academiei Regale.

— Ar trebui să trimiţi câteva dintre acuarelele tale, zise ea închizând evantaiul şi trecându-şi suportul lui peste încheietură.

— Dar nu pot trimite lucrări la Academia Regală! exclamă el consternat.

— Ba sigur că poţi, replică ea.

Kenneth era încă uluit peste măsură când auziră zgomot de copite şi de roţi pe stradă. În mod vizibil uşurat, se duse la fereastră şi trase una dintre draperii.

— Au venit, e momentul să mergem, spuse el luându-i pelerina şi ţinându-i-o ca să se poată îmbrăca.

Rebecca se strecură în pelerină, devenind şi mai conştientă de moliciunea catifelei bogate şi de trupul cald şi robust al lui Kenneth din spatele ei. Tânjea să se sprijine de el. El avea să o ia în braţe şi poate să o sărute pe gât…

— Trebuie să fie foarte convenabil să fii fratele unui duce, spuse ea cu răsuflarea puţin întretăiată. Michael şi Catherine se pot bucura de tot ce oferă reşedinţa Ashburton fără a avea ceva de plătit.

— E mai mult decât convenabil, în acest caz, e chiar un mic miracol, spuse Kenneth îmbrăcându-şi la rândul lui pelerina şi deschizând apoi uşa salonului, ca ea să poată ieşi.

— În anii ce-au trecut de când l-am cunoscut eu, Michael a fost la fel de înstrăinat de familia lui cum am fost şi eu, din multe puncte de vedere chiar mai mult decât mine, pentru că eu măcar vorbeam cu sora mea. Este meritul fratelui lui, Stephen, că au reluat relaţiile dintre ei. Acesta a făcut tot posibilul să repare lucrurile când a devenit duce, anul trecut.

Rebecca găsi povestea interesantă. Oare era vreo şansă ca

tatăl ei şi fratele lui să se împace? Probabil că nu. Lord Bowden ar trebui să facă prima încercare, şi în mod evident nu era genul de om iertător.

Rebecca ieşi oftând. Erau mult prea multe certuri pe lume.

Un bal era un eveniment deosebit din punct de vedere vizual. Strălucirea cupeurilor lăcuite, torţele care se ridicau înflăcărate în întunericul nopţii şi lucirea somptuoasă a ţesăturilor bogate! Din nefericire, dorinţa Rebeccăi de a o lua la sănătoasa o făcea să nu poată aprecia aceste lucruri la adevărata lor valoare. Se simţea depăşită de sunetele şi de imaginile care o înconjurau. În mod realist, îşi dădea seama că aveau să fie foarte puţini oameni care să-i observe prezenţa, dar mâna ei se bloca pe braţul lui Kenneth în timp ce avansau prin coada de invitaţi. Ura din tot sufletul mulţimile de oameni.

Chiar în faţa lor, Michael şi Catherine salutau familia Candover. Le recunoscu pe gazde din portretul recent al tatălui ei: ducele, înalt şi brunet, cu o înfăţişare impunătoare, şi frumoasa lui ducesă blondă care reuşea să fie pe cât de splendidă, pe atât de plină de viaţă.

— Aş vrea să îţi prezint doi buni prieteni de-ai mei, spuse Michael în timp ce Catherine o îmbrăţişa pe ducesă. Lord Kimball, un camarad de arme, ofiţer din regimentul 95, şi domnişoara Seaton.

Rebecca îşi dori să se facă nevăzută, însă privirile care se întoarseră spre ea nu erau decât prietenoase, fără vreo urmă de condamnare, aşa cum se aşteptase după ce îşi ruinase reputaţia.

— Bine aţi venit, spuse ducele strângându-i călduros mâna lui Kenneth. Michael mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră, continuă el, după care îi făcu o reverenţă Rebeccăi, cu o luminiţă jucăuşă în privire. Este o plăcere să întâlnesc cea mai frumoasă creaţie a lui Sir Anthony Seaton.

— Mă bucur atât de mult să vă întâlnesc în sfârşit, domnişoară Seaton, spuse ducesa în timp ce Rebecca roşi. Nu vă pot învinui că aţi evitat atelierul tatălui dumneavoastră în timp ce ne făcea portretul, continuă ea. Fiul meu s-a aflat tot timpul într-o stare cât se poate de periculoasă.

— E greu pentru un copil aşa mic că stea nemişcat atâta

vreme, dar cred că portretul copilului dumneavoastră a ieşit foarte bine. Este un băieţel frumos, spuse Rebecca timid, amintindu-şi că lui Catherine îi plăcuse să audă complimente despre bebeluşul ei.

— Mulţumesc, spuse ducesa radiind de fericire, şi eu cred asta, seamănă foarte mult cu tatăl lui, nu-i aşa?

Rebecca se întrebă dacă toate mamele mândre de copiii lor dădeau acelaşi răspuns sau doar cele care îşi adorau soţii. Aceeaşi legătură subtilă care părea să existe între Michael şi Catherine se observa şi la duce şi ducesă. Dacă nu erau atenţi, oamenii ăştia aveau să dea naştere unor zvonuri pozitive despre căsnicie.

— Cum te descurci? murmură Kenneth în timp ce grupul lor intra în sala de bal.

— Mă simt copleşită, spuse ea cu o grimasă.

— Nu mă surprinde, replică el mângâindu-i mâna acolo unde îi întâlnea braţul. Pentru cineva atât de conştient de culori, de forme şi de mişcare, o scenă ca aceasta ascunde mult mai multe lucruri. E ca şi cum te-ai îneca într-un torent de stimuli vizuali.

— Dumnezeule, bâigui ea, surprinsă, crezi că de asta mi-a displăcut dintotdeauna aglomeraţia?

— Parţial, cel puţin. Dacă adaugi la asta timiditatea ta înnăscută şi trecutul tău imoral, spuse el tachinând-o, atunci nu e nicio surpriză că ai evitat evenimentele de socializare.

— Dar dacă un bal mi se pare copleşitor pentru că sunt artist, probabil că şi asupra ta are acelaşi efect.

— Dacă e posibil, evit asemenea evenimente, recunoscu el, dar sunt obişnuit. Este ceva minor în comparaţie cu un câmp de bătălie.

— Înţeleg, spuse ea zâmbind.

Orchestra începu să interpreteze un vals.

— Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Seaton? întrebă el formal.

— Cu plăcere, Lord Kimball, spuse ea bucuroasă că găsise o scuză pentru a se regăsi în cercul protector al braţelor lui Kenneth.

Chiar şi prin mănuşi era cât se poate de conştientă de

atingerea lui şi de modul seducător în care mâna lui se odihnea pe talia ei. În timp ce se învârteau în ritmul muzicii, suspină de plăcere.

— Suspinul ăsta înseamnă că te-am călcat deja pe picior? întrebă el precaut.

— Nu, deloc, spuse ea zâmbindu-i cu multă afecţiune, înseamnă că, dacă nu te îndepărtezi mai mult de câţiva metri de mine pentru tot restul serii, aş putea chiar să mă simt bine la acest bal.

El îi răspunse cu un zâmbet. Calmul lui i se transmise şi ei, risipindu-i temerile şi creând un văl cald de dorinţă.

O lecţie cu fostul ei profesor de dans într-o după-amiază o ajutase să îşi recapete încrederea în ea. Corpul ei nu numai că îşi amintea paşii, ci chiar se bucura de ritm şi de mişcări. Îşi dădu seama şi de faptul că, pentru cineva care nu se omora după baluri, Kenneth era un dansator foarte bun. Da, această ocazie avea să fie una încununată de succes.

Colţul sălii de bal în care se aflau ei deveni un loc de întâlnire. Familia Kenyon aduse prieteni să îi cunoască. Făcu cunoştinţă cu cele două contese identice şi cu soţii lor arătoşi, cu o femeie micuţă cu înfăţişare exotică, americancă, căsătorită cu un blond fermecător, care îl întâlnise pe Kenneth pe continent, cu un conte cu tenul măsliniu cu soţia lui cea senină şi cu alţi oaspeţi care îl ştiau pe tatăl ei şi îi respectau opera.

Dansă cu bărbaţii şi râse cu femeile, conştientă că era înconjurată cu căldură şi protecţie. Toate acestea erau rezultatul rugăminţii adresate de Kenneth către Michael. Nici nu ştiuse ce dar minunat îi oferea.

După ce dansă un *reel*{12} cu Michael, deschise evantaiul şi începu să îşi facă vânt, discutând cu partenerul ei în timp ce îl aştepta pe Kenneth să se întoarcă de la dans cu Catherine. Apoi Lord Strathmore, unul dintre prietenii lui Michael, se apropie, aducând cu el un tânăr.

— Mi s-a cerut să fac prezentările, anunţă el. Rebecca zâmbi încurajator, întrebându-se dacă făcuse vreo cucerire, deşi, desigur, nu îşi dorea aşa ceva, cu atât mai puţin pe cineva care părea mai tânăr decât ea. Părea totuşi un tânăr plăcut.

— Domnişoară Rebecca Seaton, faceţi cunoştinţă cu onorabilul Henry Seaton, continuă Strathmore.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Suntem rude?

— Sunt vărul dumneavoastră Hal, spuse tânărul cu un zâmbet molipsitor. Moştenitorul lui Lord Bowden. Chiar dacă taţii noştri nu îşi vorbesc de atâta vreme, nu văd de ce noi doi am fi duşmani.

— Nici eu, spuse ea cu un zâmbet năucitor, uimită de plăcerea pe care o resimţea fiindcă îşi descoperea noi rude. Silueta lui compactă şi trăsăturile erau foarte similare cu ale tatălui ei. Chiar în această seară mă gândeam cât de tragice sunt certurile în familie.

— Mai ales una care a început cum a început în cazul familiei Seaton, spuse el cu o luminiţă în privire. Pot înţelege că tatăl meu s-a supărat când fratele lui mai mic i-a furat logodnica de sub nas, dar, din întâmplare, sunt foarte ataşat de mama pe care mi-a ales-o şi se pare că şi bătrânul e destul de ataşat de ea.

Rebecca ştia că Lord Bowden se căsătorise şi avea doi fii, iar căsătoria părea să fi fost una fericită. Ce păcat că asta nu reuşise să aline orgoliul rănit al unchiului ei şi trădarea pe care o resimţea.

— Bănuiesc că unchiul nu vrea să mă vadă vreodată, spuse ea cu regret, dar poate într-o bună zi o voi putea întâlni pe Lady Bowden.

— Zis şi făcut. Chiar ea m-a trimis la dumneavoastră. Vă pot duce să o cunoaşteţi? întrebă el oferindu-i braţul.

Rebecca îl rugă pe Michael să îi spună lui Kenneth unde plecase, după care luă braţul oferit de vărul ei şi îl însoţi în partea opusă a sălii. Lady Bowden stătea cu un grup de femei mai în vârstă, dar se ridică şi avansă când îl văzu pe fiul ei apropiindu-se cu Rebecca. Era şi mai scundă decât Rebecca şi deloc frumoasă, dar avea un păr argintiu minunat şi o osatură rafinată.

— Mamă, fă cunoştinţă cu verişoara Rebecca, spuse Hal.

— Ce plăcere, draga mea, zise ea aruncându-i o privire fiului ei. Acum, Hal, du-te să ne aduci nişte limonadă sau altceva

răcoritor.

Acesta chicoti şi îi făcu pe plac.

Lady Bowden se întoarse spre Rebecca, în timp ce ochii ei de un albastru-deschis o studiau cu viu interes.

— Am ştiut că eşti fiica lui Helen de când ai intrat în sală.

— Aţi cunoscut-o pe mama mea?

— O, da. Proprietatea tatălui meu se învecina cu moşia Bowden. Am crescut împreună cu Marcus şi cu Anthony. Taţii noştri se gândeau cumva să realizeze o căsătorie care să înrudească familiile, dar apoi Marcus a întâlnit-o pe Helen şi s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Nu îl poţi învinovăţi, era o fiinţă încântătoare, toţi tinerii erau îndrăgostiţi de ea, spuse Lady Bowden cu un zâmbet uşor trist. Dar, desigur, tu ştii cum era. Condoleanţele mele pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc, îi ducem cu toţii dorul, spuse Rebecca încet. Sunteţi foarte bună că vorbiţi cu mine în ciuda separării dintre familiile noastre.

— Nu am nimic cu tine, copila mea, spuse Lady Bowden. Îi datorez totul lui Helen. Dacă nu ar fi fugit cu Anthony, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu Marcus.

Rebecca înţelese dintr-odată întreaga poveste: cum Lady Bowden crescuse cu Marcus şi ajunsese să îl iubească, gândindu-se că avea să fie soţia lui, îndurând în tăcere durerea resimţită când îl pierduse în favoarea unei alte femei şi apoi angoasa ei când Anthony şi Helen fugiseră împreună. Într-un final, Marcus se întorsese la fata din vecini, dar, în inima ei, Lady Bowden purta dureroasa povară dată de conştientizarea faptului că nu fusese prima lui alegere.

— Lord Bowden se află aici în această seară? întrebă Rebecca, ascunzând faptul că înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Nu. Dacă s-ar fi aflat aici, nu te-aş fi putut întâlni, spuse Lady Bowden, şi umbra unui zâmbet îi flutură pe chip. Nu aş face ceva ce mi-ar interzice soţul meu, însă nimic din ceea ce nu ştie nu îi poate face rău.

Rebecca râse.

— Mi-aş dori să ne cunoaştem mai bine, Lady Bowden, dar bănuiesc că nu este posibil.

— Te rog să îmi spui mătuşa Margaret, zise ea ţuguindu-şi buzele. Sigur că nu ne putem vizita, dar poate că uneori aş putea să îţi trimit un bilet în care îţi transmit când ies să mă plimb prin parc la ore la care e puţin probabil să fim văzute.

— Mi-ar plăcea, spuse ea luând mâna celeilalte femei într-a ei preţ de o clipă. Pe data viitoare, mătuşă Margaret.

Zâmbind, Rebecca îşi croi drum pe marginea sălii de bal. După ce cadrilul se încheie, avea să vină rândul dansului de dinainte de cină, la care urma să îl aibă partener pe Kenneth. De-abia aştepta să îi povestească despre mătuşa şi despre vărul ei.

Apoi, în timp ce păşea prin sală, simţi cum i se scurge toată bucuria de pe chip când dădu nas în nas cu cele două surori care o chinuiseră cel mai mult de-a lungul unui an groaznic pe care îl petrecuse la o şcoală pentru tinere doamne. În urmă cu zece ani, Charlotte şi Beatrice erau două puritane arogante şi nu se schimbaseră deloc.

— Dumnezeule mare, Beatrice, aveai dreptate, chiar Rebecca Seaton este, spuse Charlotte plină de dispreţ în timp ce Rebecca se holba la ele cu un ghem dureros în stomac. Cine ar fi crezut că are atâta tupeu să îşi scoată faţa în societate, ca o femeie decentă?

— În mod evident, dragul de duce şi ducesa nu cunosc trecutul ei, spuse Beatrice cu nările în vânt, de parcă i-ar fi mirosit a peşte stricat. Este de datoria noastră să îi informăm, continuă ea, după care îi întoarseră spatele ostentativ, făcându-se că nu o bagă în seamă.

Rebecca rămase acolo tremurând, ştiind că ar trebui să plece pur şi simplu, fiind însă incapabilă să se mişte. Răutatea lor avea un efect şi mai puternic, mai ales că nu se mai aştepta la aşa ceva.

— Ah, iată-vă, domnişoară Seaton, vreau să vă prezint cuiva, auzi ea apoi o voce profundă. Era însuşi ducele de Candover, care trecu pe lângă Charlotte şi Beatrice de parcă acestea ar fi fost invizibile, luând apoi mâna Rebeccăi şi aşezându-i-o pe cotul lui. Eu şi Margot suntem atât de încântaţi că aţi acceptat, în sfârşit, invitaţia la unul dintre balurile noastre. Sper că vă

distraţi.

Rebecca dădu din cap, fără a scoate o vorbă. Fostele ei colege de şcoală îl priveau pe duce cu ochii mari, şocate până peste poate. Candover întoarse capul cu o răceală studiată şi le privi, şi expresia lui le făcu pe cele două să pălească. Apoi o duse pe Rebecca de acolo în timp ce ea se sprijinea de braţul lui, recunoscătoare pentru ajutor.

— Ce le-aţi făcut, Înălţimea Voastră, le-aţi transformat în stană de piatră? întrebă ea pe un ton inegal, când cele două nu îi mai putură auzi.

— Soţia mea o numeşte „privirea Meduzei”, chicoti el. Este un talent destul de modest, dar foarte util.

— Vă sunt recunoscătoare că m-aţi salvat, însă de ce aţi face asta pentru o femeie pe care de-abia aţi cunoscut-o?

— În general, nu sunt de acord cu lipsa de toleranţă, poate pentru că şi eu am păcătuit astfel, spuse el privind-o cu ochii lui cenuşii, gânditori. Iar în particular, pentru că Kimball vrea să fiţi acceptată social. Şi, având în vedere că i-a salvat viaţa prietenului meu Michael, voi face tot posibilul să îi fac pe plac.

— N-am ştiut asta, spuse ea. De aceea aţi depus atâtea eforturi pentru a ne primi pe mine şi pe Kenneth?

— La început, da, spuse ducele, cu un zâmbet specific masculin, apreciativ, dar să ştii că nu e deloc dificil. Sper că întâlnirea asta nu ţi-a distrus seara, spuse Candover când ajunseră în colţul unde se strânseseră prietenii ei.

— M-a făcut doar să apreciez cât de norocoasă sunt, spuse ea zâmbind. Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

Kenneth se afla într-un grup de bărbaţi, dar se desprinse numaidecât şi veni lângă Rebecca.

— Pari tensionată. S-a întâmplat ceva? întrebă el, luând-o de braţ şi conducând-o la plimbare prin sala de bal.

Rebecca îi descrise pe scurt întâlnirea cu rudele ei şi incidentul neplăcut cu vechile ei colege de şcoală.

— Este bine că era Candover prin preajmă, spuse Kenneth când ea îşi încheie povestea. Cum el ţi-a ţinut partea aşa ostentativ, ar trebui să nu mai ai probleme.

— Ducele mi-a spus că i-ai salvat viaţa lui Michael, zise ea

făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Poate am făcut-o, răspunse el, întunecându-se la faţă. Însă Michael m-a ajutat să îmi păstrez sănătatea mentală, ceea ce a fost destul de dificil.

Rebecca îşi puse în minte să îl întrebe mai târziu ce voise să spună cu asta.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta, continuă Kenneth. E vreo şansă să îl întâlneşti aici pe poetul tău cel demn de dispreţ?

— Nici vorbă! După aproape un an de la nefericita noastră aventură, a fugit în Italia cu o femeie căsătorită, unde şi-a dat duhul, cât se poate de poetic, din cauza unei febre, spuse ea sec.

— Demonstrând astfel că există dreptate poetică pe lumea asta.

Rebecca zâmbi. Nu vărsase nicio lacrimă pentru Frederick, al cărui egoism îi depăşise cu mult talentul.

— Cât de mult trebuie să stăm aici? întrebă ea, începând să se simtă obosită.

— Michael a dat ordine să fie trasă la scară trăsura imediat după cină. Catherine trebuie să se întoarcă la bebeluş, şi îmi închipui că până atunci te vei fi săturat de atâta socializare.

— Eşti un geniu. Este perfect după cină, spuse ea ridicându-se pe vârfuri în timp ce cerceta sala de bal. Ai văzut-o pe Lavinia? Trebuie să fi ajuns, dar încă nu am dat de ea.

— Am văzut-o de la distanţă, uluia nişte miniştri. Problema ta e că ar trebui să fii cu câţiva centimetri mai înaltă, spuse Kenneth, tachinând-o din priviri, după care începu să analizeze mulţimea în timp ce avansau încet prin sală.

În timp ce îl ţinea de braţ, Rebecca făcu un crochiu pastel al împrejurimilor, bucuroasă să îi lase lui sarcina de a cerceta cu adevărat.

Apoi se treziră prinşi într-o vâltoare şi se pomeniră faţă în faţă cu o femeie a cărei frumuseţe blondă şi ale cărei bijuterii bogate îi erau familiare. Aceasta se opri în faţa lor cu un surâs maliţios.

— Vai, dragă Kenneth, ce minunat să te văd din nou după

atâţia ani.

Kenneth îşi întoarse capul pentru a se uita lung la ea şi se albi la faţă.

— Nu aş putea spune că e o plăcere neaşteptată, replică el cu voce slabă, aşa că mă voi mulţumi să spun doar că e o întâlnire neaşteptată.

— Ai devenit mai spiritual, dragul meu, ţi se potriveşte de minune, spuse ea mijindu-şi ochii şi ducându-şi mâna la minunatul colier cu diamante pe care îl purta. Cam la fel de bine cum mi se potriveşte mie acest colier.

Rebecca îşi dădu seama că femeia aceea era Hermione, Lady Kimball.

capitolul 17

După prima reacţie de şoc, Rebecca o analiză pe mama vitregă a lui Kenneth cu detaşarea unui medic. Deşi mulţi ar fi putut pretinde că era frumoasă, trăsăturile ei erau viciate de o anumită asprime, destul de evidentă.

— Nu mă aşteptam să te văd aici în această seară, spuse Kenneth cu răceală, strângând şi mai mult braţul Rebeccăi. Dacă nu mă lasă memoria, încă se mai obişnuieşte să ţii un an de doliu după soţul tău.

— Sunt îmbrăcată în negru, dragule, şi port diamante, nu pietre colorate, spuse Hermione arătând spre rochia ei extrem de decoltată şi spre numărul impresionant de pietre preţioase cu care îşi împodobise corpul voluptuos. Şi, desigur, nu dansez. Cu toate acestea, nu cred că tatăl tău şi-ar fi dorit să petrec un an întreg izolată. A fost cel mai generos şi mai indulgent soţ.

— Se prea poate, dar era şi un om care iubea tradiţia, spuse Kenneth examinându-i dispreţuitor rochia.

— Tu eşti fata lui Anthony, nu-i aşa? i se adresă Lady Kimball Rebeccăi, ignorând remarca lui Kenneth. Te-am văzut uneori alergând grăbită de colo-colo prin reşedinţa Seaton. Arăţi foarte drăguţ în vechile haine ale mamei tale.

— Destul, Hermione, izbucni Kenneth. Păstrează-ţi insultele pentru mine, nu pentru privitorii nevinovaţi.

— Dacă ai impresia că micuţa domnişoară Seaton este nevinovată înseamnă că nu prea asculţi bârfele, dar nu asta contează. Ce păcat de cicatricea aceea, spuse ea examinându-i faţa cu o privire critică. Oricum nu erai prea arătos nici înainte, dar cel puţin ai supravieţuit. M-am bucurat, să ştii, când am auzit, aşa, de dragul vremurilor de altădată.

Preţ de o clipă, Rebecca se temu că Kenneth i-ar putea suci gâtul lui Hermione, însă acesta reuşi să se controleze.

— La revedere, Hermione, o repezi el. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Înainte de a reuşi să se îndepărteze alături de Rebecca, Hermione îşi ridică mâna şi îi mângâie obrazul cu un gest de o

intimitate provocatoare.

— Vai, dragă Kenneth, încă te mai roade conştiinţa aia plictisitoare a ta. Sperasem că ţi-a trecut, spuse ea aruncându-i o privire piezişă Rebeccăi, pentru a se asigura că aceasta o auzea. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, am fi putut să o luăm de la capăt de unde ne-am oprit cu atâţia ani în urmă.

Nici că se putea o sugestie mai directă. Rebecca se holbă la Kenneth şocată, dar nu citi nicio negare în ochii lui, ci doar groaza cuiva care primise o lovitură mortală.

Ştiind că trebuia să îl ia de acolo, Rebecca îl trase puternic de braţ, aruncându-i o ultimă privire mamei ei vitrege.

— Aveţi grijă, Lady Kimball, spuse ea pe un ton glacial, începe să vi se citească pe chip ce suflet urât aveţi.

În timp ce Hermione rămase mută de uimire, Rebecca se întoarse şi îşi conduse partenerul prin mulţime, ajungând la capătul sălii de bal, unde nişte uşi duble dădeau spre un coridor. Ieşiră împreună prin ele, şi Kenneth o urmă lipsit de expresie, fără a opune rezistenţă.

Câteva firide luminate se înşirau pe coridor, fiecare mobilată confortabil cu scaune şi cu lămpi, astfel încât oaspeţii să poată sta acolo de vorbă cât de cât liniştiţi. Majoritatea erau ocupate, însă, din fericire, pe ultima dintre ele o găsiră liberă. Rebecca îl conduse într-acolo şi îl forţă să se aşeze pe un scaun.

Ea rămase în picioare, cu mâinile pe umerii lui, în timp ce îi studia chipul. Pielea lui bronzată era tensionată, iar cicatricea se albise de tot.

— Aţi fost iubiţi, spuse ea încet.

Kenneth închise ochii şi trase aer în piept.

— Dragostea… nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Tatăl meu s-a căsătorit cu Hermione când eram în ultimul an la Harrow. Când m-am întors la Sutterton, am făcut tot posibilul să mă port civilizat, deşi bănuiam că, sub faţada ei de tânără soţie cuviincioasă, se ascunde o inimă de piatră. Totuşi, în ciuda faptului că nu o plăceam, eram… eram atras de ea. Avea o aură sexuală pe care niciun bărbat nu ar fi putut să o ignore.

Rebecca încuviinţă din cap. Observase şi ea asta la Hermione şi îşi putea închipui cât de mult ar fi putut să tulbure un tânăr

viguros şi impresionabil.

— Pe timpul verii, lucrurile au decurs cât de cât bine, continuă el, trăgând din nou aer în piept. Deşi probabil Hermione observase că nu mă dădeam în vânt după ea, nu aveam niciun conflict deschis. Tatăl meu începuse deja să nu se mai ocupe de moşie, dar eu încă reuşeam să ţin lucrurile sub control. Apoi am aflat că avea de gând să ipotecheze Sutterton pentru a cumpăra o casă la Londra. Mi-am făcut o grămadă de griji, dar am decis ca, în loc să mă cert cu el, să îi spun că nu intenţionam să mă duc la Cambridge şi că aveam să rămân în Bedfordshire, ca să fiu vechilul lui. M-am gândit că avea să se bucure, căci îşi petrecuse ani de zile învăţându-mă cum să conduc moşia, dar el a ghicit că îi făcusem acea ofertă pentru că nu eram de acord cu planurile lui. Impertinenţa mea l-a înfuriat grozav, şi ne-am certat groaznic, cea mai urâtă ceartă pe care am avut-o vreodată cu el. După ce a ieşit din casă trântind uşa, am decis că, pentru prima oară în viaţa mea, aveam să mă îmbăt rău de tot. Am luat o sticlă de coniac şi m-am dus în camera mea. Tocmai când am terminat-o, a apărut Hermione, plângând şi spunând cât de supărată era că fusese cauza certei dintre mine şi tatăl meu, adăugă Kenneth, apoi vocea i se frânse.

Când consideră că stăteau deja de prea mult timp în tăcere, Rebecca vorbi:

— A căzut în braţele tale, plângând, apoi natura şi-a urmat cursul, spuse ea pe un ton neafectat.

— Nu e nimic natural în a te culca cu soţia tatălui tău, replică Kenneth cu o grimasă. Am făcut asta împins de un sentiment necurat de mânie şi dorinţă şi din cauza băuturii, dar şi din dorinţa de a dovedi că Hermione era cu adevărat infamă, aşa cum bănuisem. Însă, făcând asta, am devenit la fel ca ea. După aceea nu mai aveam cum să rămân la Sutterton, continuă el, deschizând ochii întunecaţi de durere. Mi-am luat rămas-bun de la sora mea, Beth, am luat puţinii bani pe care îi aveam şi am plecat. Două zile mai târziu, mă înrolasem deja, în parte pentru a mă putea întreţine, dar mai mult ca un fel de pedeapsă pentru ceea ce făcusem. Dumnezeu mi-e martor că nu mi-am

dorit niciodată să fiu soldat.

— Nu ar fi trebuit să fii atât de sever cu tine, spuse Rebecca, sporind presiunea asupra umerilor lui. Ştii că Hermione a făcut asta dinadins. Ştia că aveai să fii paralizat de sentimentul de vinovăţie. Nenorocita spera probabil că aveai să te spânzuri sau să îţi tragi un glonţ în cap, dar a fost bine şi că ai plecat, căci astfel nu a mai rămas nimeni acolo care să se opună dorinţelor ei.

— Dumnezeule, spuse Kenneth uimit. Crezi că a avut atâta sânge-rece?

— Sunt convinsă de asta. Îşi respira dispreţuitoare triumful prin toţi porii.

— Şi are şi de ce, spuse el pe un ton amar. Din cauza slăbiciunii mele, a rămas liberă să devasteze Sutterton şi, făcând asta, să distrugă viitorul a zeci de oameni, răpindu-i surorii mele viaţa la care avea dreptul. Dacă mi-aş fi ţinut mânia şi poftele sub control, aş fi putut rămâne, îmi puteam influenţa tatăl şi aş fi putut evita excesele.

— Nu fi aşa sigur de asta, spuse Rebecca. Cred că Hermione ar fi fost gata de orice ca să te îndepărteze. Dacă i-ai fi rezistat atunci, ar fi găsit alte moduri prin care să scape de tine. Poate ar fi aranjat o mică scenă în care tatăl tău să vă găsească împreună, ea cu hainele rupte şi ţipând că ai siluit-o.

— Dumnezeule! exclamă Kenneth cutremurându-se. Nu mă gândisem la asta, dar sună destul de plauzibil.

— Din cauza femeii aceleia, ai petrecut o grămadă de ani în iad, luptând şi omorând în stânga şi în dreapta, când ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru pe care să îl faci, spuse Rebecca strecurându-şi braţele pe după gâtul lui şi apropiindu-şi obrazul de al lui. O, dragul meu!

— Rebecca, o, Doamne, Rebecca, spuse el, trăgând-o în poală şi strivind-o cu îmbrăţişarea lui, în timp ce răsuflarea îi devenea mai precipitată. Îmi pare rău că mă rup în bucăţi acum. În cea mai mare parte a timpului, am reuşit să îngrop trecutul într-un colţ întunecat al minţii mele, dar, când am văzut-o acum, aşa, pe neaşteptate… mi-am amintit de toată întâmplarea asta sordidă.

— Ştia că eşti un om de onoare şi a folosit asta împotriva ta, spuse Rebecca îngropându-şi faţa în gâtul lui, simţindu-i pulsul accelerat.

Era o nebunie să stea aşa în poala lui acolo, unde îi putea vedea oricine se plimba pe coridor şi privea în direcţia lor, şi totuşi nu se putea hotărî să se mişte de acolo.

Kenneth o ţinu în braţe preţ de câteva clipe, apoi îşi întoarse capul şi puse stăpânire pe gura ei într-un sărut alimentat mai mult de necesitatea lui de a-şi uita amintirile chinuitoare decât de pasiune, se gândi ea. Cu toate acestea, se transformă într-un sărut pasional, şi ea îi răspunse în aceeaşi măsură, nerăbdătoare să îi simtă gustul, acea combinaţie de abandonare şi plăcere pe care o cunoscuse şi înainte alături de el.

Regăsi toate acestea şi mai mult de atât. Era o căldură senzuală, foc pur. Mâna lui alunecă pe coapsa ei, mototolind mătasea în timp ce o trăgea şi mai mult înspre el. Rebecca îi simţi muşchii încordându-se, delicat şi erotic în acelaşi timp, în vreme ce ea se răsucea ca să se apropie şi mai mult de el. Când ajunseră piept la piept, ea îşi strecură mâinile pe sub haina lui, blestemând ţesătura aceea care stătea între ei.

— Ruşinos! Cât se poate de *ruşinos!* se auzi o voce şocată de femeie în spatele ei.

Rebecca înlemni, şi Kenneth bombăni o înjurătură printre dinţi, după care ea se răsuci în braţele lui, pomenindu-se în faţa unui grup de oameni care se holbau la firida lor. Îşi dădu seama că muzica se oprise şi că invitaţii se îndreptau pe acel coridor spre camera unde se servea cina şi simţi cum i se face rău. Exclamaţia venise din partea unei văduve în vârstă care stătea cu mâna la gură, dezgustată. Lângă ea se aflau ducele şi ducesa de Candover, Michael şi Catherine Kenyon şi alte câteva zeci de invitaţi, care se opriseră cu toţii în loc, sideraţi de priveliştea scandaloasă a Rebeccăi stând în poala lui Kenneth.

Rebecca începu să tremure. După doar trei ore de respectabilitate, se făcuse din nou de ruşine, şi de această dată era pentru totdeauna. Mai rău era însă faptul că oameni precum Catherine şi Michael, care îi oferiseră ajutorul în ciuda trecutului ei, aveau să se simtă trădaţi. Voia ca podeaua să se

deschidă şi s-o înghită.

Apoi, însă, Lavinia îşi făcu loc prin mulţime, ajungând în fruntea grupului.

— Ei bine, porumbeilor, acum chiar nu veţi mai putea ţine logodna secret, spuse ea pe un ton amuzat, indulgentă. Sir Anthony va fi bucuros să trimită, în sfârşit, anunţul pentru logodnă.

Kenneth o luă pe Rebecca în braţe şi se ridică, aşezând-o uşurel lângă el şi cuprinzând-o cu braţul pe după talie.

— Vă rog să ne scuzaţi, spuse el pe un ton dezarmant. De când Rebecca a fost de acord să devină soţia mea, m-am comportat ca un neghiob. Încă nu-mi vine să cred cât sunt de norocos, continuă el, privind-o vrăjit. Ţine-mi isonul, Roşcăţico, ca să ieşim vii din asta, murmură el printre dinţi.

Scoasă din muţenia ei, Rebecca îşi înclină capul, oferindu-i un zâmbet uşor nesigur.

— Eu sunt cea norocoasă, spuse ea.

Catherine făcu un pas în faţă, urmată de Michael.

— Ce minunat! exclamă Catherine în timp ce Michael îi strângea mâna lui Kenneth. Fiţi pe pace, am bănuit eu că sunteţi logodiţi de cum v-am văzut. Eşti singura femeie pe care o cunosc care este suficient de bună pentru Kenneth, spuse ea sărutând-o pe Rebecca pe obraz.

Câteva clipe mai târziu, ducele şi ducesa le urau toate cele bune, urmaţi îndeaproape de alţii, până şi de văduva care se arătase atât de revoltată. Deşi era puţin isterică, Rebecca îşi dădu seama că lovitura de maestru a Laviniei îi transformase din nişte păcătoşi revoltători într-un cuplu delicios de logodnici romantici. Reputaţia ei era intactă. Însă cu ce preţ!

Deşi ora următoare se scurse înnebunitor de încet, Kenneth reuşi să pară în continuare un bărbat proaspăt logodit şi mândru peste măsură. Rebecca îi stătu aproape, zâmbind cu timiditate şi acceptând felicitările invitaţilor. Lui Kenneth, însă, nu îi plăcea expresia din ochii ei. Era cazul să aibă o discuţie înainte ca ea să cedeze.

Din fericire, aranjaseră deja să plece imediat după cină, însă,

cum în trăsură se aflau şi Michael şi Catherine, nu putură discuta în privat. Bănuia că vechii lui prieteni ghiciseră că nu era vorba despre nicio logodnă, însă, dând dovadă de tact, nu puneau nicio întrebare.

Kenneth răsuflă uşurat când ajunseră la reşedinţa Seaton. Rebecca se ţinu de braţul lui în timp ce urcară scările şi el deschise uşa de la intrare, le făcu chiar cu mâna celor doi însoţitori, însă, în clipa în care pătrunseră în holul de la intrare slab luminat, îşi trase mâna. Faţa ei era albă, conturată de părul ei roşcat, strălucitor.

— Am scăpat destul de uşor, spuse el, încercând să o mai liniştească. Tot ce trebuie să facem este să pretindem că suntem logodiţi preţ de câteva luni şi apoi să dăm de ştire că am decis că nu ne potrivim.

— Adică, pe lângă reputaţia mea de târfă, să fiu cunoscută şi ca una care a fost lăsată cu buza umflată, spuse ea scoţându-şi nervoasă pelerina şi aruncându-o pe un scaun. Minunat!

— Sfârşitul logodnei nu va cauza decât o uşoară vâlvă comparativ cu scandalul care ar fi rezultat dacă Lavinia nu ar fi găsit soluţia asta la timp, spuse el oftând, în timp ce îşi scotea pălăria şi o aşeza pe masa din hol. Îmi pare rău, Rebecca, jur că nu vei fi obligată să te căsătoreşti cu mine din cauza unui incident prostesc.

— Dar a fost vorba despre un incident, căpitane? întrebă ea cu voce tremurândă, în timp ce îşi scotea mânuşile din piele de căprioară. Ai acces la hârtiile tatălui meu. Ai aflat că la moartea mamei mele am devenit o moştenitoare bogată? Îmi închipui că ar acoperi necesarul pentru a-ţi salva preţioasa moşie şi ţi-ar mai lăsa şi ceva în plus, ca să îţi deschizi propria colecţie de artă.

— Dumnezeule, chiar îţi închipui că am înscenat asta ca să te fac să te căsătoreşti cu mine? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu, bănuiesc că nu, spuse ea cu o privire golită de orice expresie. Cu toate astea, m-am întrebat de ce erai atât de vehement când spuneai că nu vrei să te însori pentru bani. Păreai să protestezi prea mult în legătură cu ceea ce este, până

la urmă, o alegere logică pentru un bărbat aflat în situaţia ta.

Kenneth se îndepărtă, simţindu-se stors de puteri, de parcă şi-ar fi petrecut toată seara încercând să străpungă un baraj de artilerie. Avea să fie nevoit să scoată la iveală adevărul, pentru a-şi explica aversiunea faţă de căsătoria din interes.

— Am fost crescut presupunând că urma să am parte în mod firesc de avere, de rang şi de privilegii, spuse el cu durere în glas. Neşansa şi deciziile nepotrivite, însă, m-au făcut să nu mai cred în aceste lucruri. În timp ce alţi tineri domni se duceau la curse şi umblau după dansatoare de la operă, am aflat că nimeni nu îţi oferă şanse în această lume – în afara şansei de a te lupta pentru supravieţuire. În armată, am fost biciuit, ţinut în zdrenţe şi aproape am murit de foame, spuse el cu o grimasă. Am fost forţat să îmi înfrunt toate defectele şi slăbiciunile şi să învăţ o lecţie dură, cum că oamenii născuţi de târfe, care au crescut prin şanţuri, sunt mai puternici, mai curajoşi şi mai de onoare decât mine, continuă el, fără a o privi pe Rebecca, în timp ce îşi scoase pelerina şi o împături meticulos. Acum, eu am moştenit acest titlu despre care am presupus că era al meu de drept, dar există această posibilitate foarte reală de-a mă vedea nevoit să îmi trăiesc restul vieţii de pe o zi pe alta, mereu pe marginea prăpastiei. În mare parte, este vina mea, dar, chiar dacă pentru a supravieţui a trebuit să renunţ la mândrie şi la speranţă şi la cea mai mare parte a tinereţii mele, refuz să îmi pierd credinţa că, dacă mă voi căsători vreodată, o să am dreptul de a alege o femeie la care chiar ţin.

Kenneth simţi că se sufocă în tăcerea care se aşternu, însă apoi auzi vocea slabă a Rebeccăi:

— Eşti foarte elocvent. Îmi pare rău pentru ce am spus. Faptul că am fost prinşi este şi vina mea, poate chiar mai mult a mea, pentru că nu am avut nicio scuză să îmi pierd capul, dar… Se întrerupse ea pentru a-şi trage răsuflarea. Totul mergea atât de bine, şi apoi, într-o clipă, s-a şi sfârşit. Ar fi… ar fi trebuit să stau la mine în pod, să nu permit nimănui să mă scoată de acolo, spuse ea întorcându-se şi urcând scările, cu spatele ţeapăn.

Kenneth se prăbuşi într-un scaun aurit deloc confortabil şi îşi

îngropă faţa în mâini. Rebecca avea dreptate, ar fi trebuit să stea amândoi acasă. Dorise să îi facă viaţa mai bună, dar, în loc de asta, înrăutăţise lucrurile.

De câte ori avea să mai facă asta înainte de a-şi da seama că bunele intenţii pot avea rezultate groaznice?

În plus, nici nu o putea învinui pentru bănuielile ei. Ea ştia deja că nu era pe deplin cinstit, doar îi spusese chiar el asta. Or, de aici până la a-l crede un vânător de zestre nu mai era mult, mai ales că fusese atât de nesăbuit să o sărute într-un loc mai mult sau mai puţin public.

Evident că fusese puţin nebun în momentul acela. *Să o ia naiba* pe Hermione! Deşi ştiuse că, în cele din urmă, avea să o întâlnească, nu fusese pregătit să se întâmple asta fix la prima lui ieşire în societatea londoneză. Trebuia să îşi imagineze că ea nu avea să respecte perioada doliului.

Deşi o displăcuse dintotdeauna enorm pe mama lui vitregă, subestimase cât de depravată putea fi. Cea mai bună probă a faptului că îl sedusese în mod deliberat era obrăznicia cu care îi dăduse de ştire Rebeccăi despre incident. Doamne, Dumnezeule, oare îi spusese tatălui lui? Numai gândul că ar fi putut să o facă îi provoca o stare de rău.

Rebecca, slavă Domnului, se descurcase destul de bine când aflase. În loc să fugă dezgustată, îi oferise înţelegere şi alinare. Dumnezeu fie lăudat pentru mintea ei lucidă şi neconvenţională!

Acum, însă, din cauza neglijenţei lui, erau logodiţi în mod oficial. Partea cea mai proastă era că, în alte condiţii, chiar ar fi cerut-o de soţie. Nu mai avusese niciodată o asemenea relaţie cerebrală şi nici nu mai simţise vreodată o dorinţă mai intensă. S-ar putea îndrăgosti foarte uşor de ea. În loc de asta, însă, era o chestiune de onoare să pună capăt logodnei cât mai curând. Nu se putea căsători. Chiar dacă ar reuşi să dezlege misterul legat de moartea lui Helen Seaton fără ca Rebecca să afle de jocul lui dublu, dacă ar cere-o de-adevăratelea în căsătorie, i-ar trezi din nou suspiciunea că o voia pentru banii ei.

Scoţând un geamăt, se ridică şi urcă la etaj. Avea de gând să se schimbe de hainele de seară şi să se ducă în micul lui atelier,

ca să picteze o acuarelă furioasă cu o scenă de luptă. Poate că asta avea să îi mai potolească neliniştea.

De îndată ce intră în camera ei, fragilul control al Rebeccăi pieri. După ce încuie uşa – îi era oare teamă că Kenneth avea să o urmeze? Ar deranja-o dacă ar face-o? – Rebecca se aruncă în pat. Ce nesăbuită fusese! Dacă nu şi-ar fi vărsat asupra lui nemulţumirea, acuzându-l prosteşte, acesta nu ar fi fost nevoit să îi spună sus şi tare că ea nu era o femeie la care să ţină cu adevărat.

A, desigur, o plăcea ca prietenă şi o găsea oarecum atrăgătoare, dar acelea erau nişte sentimente superficiale. El o iubise pe frumoasa luptătoare de gherilă, condamnată la moarte. Ea nu era bună de soţie nici măcar pentru a-i salva moşia şi sora de la ruină.

Nu că ar fi vrut să se mărite cu el sau cu altul. Îl plăcea însă şi trebuia să admită că îl dorea şi îşi dorea să o vrea şi el. Să *ardă* de dorinţa pe care doar ea să i-o poată stinge.

„Care ar fi relaţia ideală cu el?” se întrebă Rebecca rostogolindu-se pe spate. Iubiţi, asta ar fi perfect. Ar trăi în case diferite, şi, când ar avea chef, l-ar putea invita pe Kenneth pe la ea. Ar face dragoste pasional, nebuneşte, fără consecinţe dureroase.

Ce păcat că viaţa nu era atât de simplă!

capitolul 18

Primul gând al Rebeccăi în clipa în care se trezi fu că trebuia să-i spună tatălui ei ce se întâmplase. Probabil avea să fie pe jumătate enervat şi pe jumătate amuzat. Se ridică, se spălă şi îmbrăcă o rochie gri de dimineaţă exagerat de sobră, apoi coborî la parter, rugându-se să nu dea peste Kenneth. Habar n-avea ce să-i spună.

Din fericire, Sir Anthony era singur în salonaşul unde luau micul dejun.

— Bună dimineaţa, spuse el ridicând privirea din ziarul pe care îl citea. Te-ai trezit cam devreme pentru cineva care aseară a fost la bal. Te-ai simţit bine?

— Da şi nu, spuse ea în timp ce îşi turnă o ceaşcă de cafea fierbinte şi se aşeză. La început, a fost chiar plăcut, dar apoi a avut loc un… incident.

— Te-a călcat cineva pe rochie, spuse el râzând.

— Eu şi Kenneth… Ei bine, ne-au prins sărutându-ne, spuse ea cu sinceritate în timp ce cuprindea ceaşca fierbinte cu mâinile reci.

Înainte să continue însă, zâmbetul lui Sir Anthony dispăru.

— Naiba să-l ia! Bine, dar ideea era să îţi restabilească reputaţia, nu să o îngroape şi mai mult.

— A fost un… accident.

— Da, te-ai împiedicat şi ai aterizat în braţele lui Kenneth? replică el, uitându-se urât la ea.

— Sigur că nu, răspunse ea cu o privire iritată. I se întâmplase ceva care îl supărase, eu am empatizat cu el. Fusese mai mult de atât, dar Rebecca bănuia că nici măcar un tată liberal ca al ei nu şi-ar dori să audă detaliile sordide. Ne aflam într-o nişă, şi câteva zeci de oameni au trecut pe acolo în drum spre cină. O muiere bătrână ne-a văzut şi a luat foc. Din întâmplare, Lavinia făcea parte din grup şi ne-a salvat pretinzând că sunt logodită cu Kenneth. Cum e cunoscută drept o prietenă a familiei, nu i-a pus nimeni la îndoială cuvintele.

— Slavă Domnului că s-a nimerit pe acolo şi că a dat dovadă

de puţină judecată! spuse Sir Anthony pe un ton sumbru. În mod evident, tu şi Kenneth nu prea aţi avut capul pe umeri. M-aş fi aşteptat la mai mult din partea voastră.

Iritarea lui era vizibil dublată de amuzament.

— A fost un accident nefericit, dar inofensiv, spuse ea apărându-se. Toată lumea a acceptat ideea că suntem logodiţi. O să îi punem capăt peste câteva luni, dar, între timp, va trebui să trimitem anunţul oficial la ziare, ca să păstrăm aparenţele.

— Cum adică aparenţele? întrebă Sir Anthony împăturind ziarul şi pocnind cu el masa în timp ce îl aşeza lângă farfurie. Eram dispus să trec cu vederea faptul că ai fugit cu poetul ăla imbecil, dar asta e prea de tot. Pur şi simplu, va trebui să te măriţi cu Kenneth.

— Nu fi absurd! spuse ea aproape înecându-se cu cafeaua fierbinte. Căsătoria din cauza unei mici indiscreţii este exact genul de convenţie socială prostească pe care ai condamnat-o toată viaţa. Sigur că nu vom ajunge la asta.

— Am fost mult prea indulgent cu tine. A sosit momentul să corectăm acest neajuns, spuse Sir Anthony aruncându-i o privire furioasă. Eşti femeie în toată firea, şi ar trebui să fii măritată şi respectabilă. Kenneth va fi un soţ cât se poate de potrivit. Cel puţin recunoaşte un tablou bun când îl vede, ceea ce nu aş putea spune şi despre poetul tău.

— Şi ce te face să crezi că te poţi apuca să îmi faci ordine în viaţă acum, când am deja douăzeci şi şapte de ani? izbucni ea scuipând cuvintele, furioasă, neputând crede ce îi auzeau urechile.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse el mijindu-şi ochii. Sunt tatăl tău şi e de datoria mea să te ghidez în viaţă. Vei face cum spun, şi îţi spun că trebuie să te căsătoreşti cu Kenneth.

Rebecca fu cuprinsă de furie. Se ridică şi se aplecă deasupra mesei, proptindu-şi mâinile făcute pumn pe lemnul de mahon lustruit.

— Cum îndrăzneşti? Tu care ai comis adulter cu orice femeie frumoasă care ţi-a fost pe plac?! Tu care ai acceptat nepăsător faptul că unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi era amantul

soţiei tale?! Crezi că ai dreptul să mă ghidezi pe mine? Eşti un… un… un *ipocrit!*

— Dar asta nu are nimic de a face cu situaţia de faţă, bolborosi tatăl ei, copleşit.

— Nu are nimic de-a face cu situaţia de faţă zici? repetă ea mototolindu-şi şervetul şi aruncându-l în capătul celălalt al camerei. Având în vedere ce model de căsnicie am văzut la tine, aş prefera să ard în flăcările iadului decât să mă mărit! Dacă nu îţi place ce auzi, foarte bine, o să plec. O să îmi iau tălpăşiţa şi o să mă mut la casa mea! Ştii prea bine că îmi permit asta!

— I-am spus lui Helen că ar fi o greşeală să moşteneşti averea ei direct, dar şi ea a fost al fel de încăpăţânată ca tine. Ei bine, dacă te muţi la casa ta, m-am spălat pe mâini, nu mai eşti fiica mea, spuse el cu o expresie feroce pe chip, şi se ridică brusc. N-ai decât să trăieşti singură, ca o paria.

— Foarte bine! ţipă ea, prea furioasă ca să îi pese. De-abia aştept să nu mai fiu nevoită să dau toată ziua peste prietenii tăi puturoşi. N-ai decât să îţi întinzi singur pânzele pe şevalet şi să îţi amesteci pastelurile şi culorile tale speciale. Şi, dacă crezi că o să îţi spun formula pentru nuanţa pe care o folosesc pentru pielea feţei, te înşeli amarnic!

— Băieţoaică arogantă ce eşti! Îmi amestecam culorile când mama ta era încă în faşă, spuse el măturând masa cu braţul şi făcând să cadă toată vesela. Foarte bine, pleacă sănătoasă!

Rebecca tocmai se pregătea să îi dea o replică furioasă, când auzi o voce profundă:

— Destul! Opriţi-vă amândoi înainte să spuneţi ceva ce veţi regreta mai târziu!

Rebecca şi tatăl ei se întoarseră şi îl văzură pe Kenneth intrând în salonul pentru mic dejun pe uşa din capătul acestuia. Rebecca roşi, întrebându-se cât de mult auzise Kenneth din discuţie şi îngheţând la gândul că fusese foarte aproape de o rupere totală a relaţiilor cu tatăl ei. Dacă îl pierdea, urma să rămână complet singură.

— Vezi-ţi de treaba ta, asta e o problemă de familie, sări tatăl ei, mai puţin gânditor decât ea.

— Asta este şi ideea, spuse Kenneth încruntându-se elocvent.

În teorie, sunt aproape un membru al familiei dumneavoastră.

— În acest caz, fă-o pe fiica mea să fie rezonabilă, spuse Sir Anthony fluturând o mână spre Rebecca, exasperat. E încăpăţânată ca un catâr, dar sper că vei fi de acord cu mine că, după ce a fost prinsă într-o situaţie compromiţătoare, trebuie să se mărite, şi încă repede.

— Nu neapărat, spuse Kenneth calm. Urmările unei logodne eşuate ar fi minore pe lângă acelea ale unei căsnicii nepotrivite.

— La naiba! urlă Sir Anthony, înfuriindu-se din nou. Credeam că eşti un gentilom, chiar dacă ai fost promovat dintr-o poziţie inferioară. Nu ar fi trebuit să te angajez niciodată!

— Uiţi că este viconte, spuse Rebecca, sărindu-i lui Kenneth în ajutor, începând să se simtă puţin ameţită, şi că a studiat la Harrow, ca să nu mai punem la socoteală că tu singur ai zis că e cel mai bun secretar pe care l-ai avut.

— Cu atât mai mult ar trebui să facă numaidecât ce se cuvine! spuse tatăl ei uitându-se urât la Kenneth. Să nu crezi că te poţi sustrage. Mi-ai compromis fiica, şi să fiu al naibii dacă nu o vei lua de nevastă! Ori asta, ori te biciui cu mâna mea!

Rebecca îşi stăpâni un chicot în timp ce încerca să şi-l închipuie pe tatăl ei cel silfid biciuindu-l pe un bărbat cu vreo douăzeci şi ceva de kilograme mai greu şi care luptase ani de zile în războaie brutale. Situaţia se transformase dintr-o scenă furioasă într-o farsă.

— Decizia de a se căsători sau nu trebuie să îi aparţină Rebeccăi, spuse Kenneth, în continuare calm. Dacă doreşte să ducă logodna la capăt, evident că îi voi face pe plac, dar nu o voi forţa să meargă cu mine la altar şi nici dumneavoastră nu aveţi nici dreptul şi nici puterea de a face asta. Nu sunt eu cine ştie ce premiu, aşa că nu o pot învinui că preferă să se ducă în iad decât să mă ia pe mine de bărbat, continuă el pe un ton subit sec.

Rebecca se cutremură, părându-i rău că el auzise asta.

— Ba este o alianţă perfect acceptabilă, răspunse Sir Anthony. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai tare. Casa are destule camere unde aţi putea sta şi în calitate de cuplu, ceea ce este foarte convenabil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, nu am de gând să mă mărit doar ca să îţi poţi păstra tu secretarul favorit! exclamă Rebecca.

— Asta nu poate fi decis acum, când sunteţi atât de supăraţi, spuse Kenneth împăciuitor, înainte ca tatăl ei să poată răspunde.

— Poate ai dreptate, spuse Sir Anthony îndreptându-se ţanţoş spre uşă, dar, indiferent că rezolvăm asta acum sau mai târziu, există doar un singur rezultat acceptabil. Kenneth, pregăteşte anunţul de logodnă, ca să îl trimitem la tipărit în ziar, spuse el şi apoi plecă, trântind uşa.

Rebecca se prăbuşi tremurând pe un scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Auzi paşii moi ai lui Kenneth apropiindu-se şi simţi căldura radiind din corpul acestuia în timp ce îngenunchea lângă ea.

— Eşti în regulă? o întrebă el.

— Nu îţi face griji, sunt mai degrabă pe punctul de a izbucni în râs decât în lacrimi, răspunse ea ridicând capul şi oferindu-i un zâmbet uşor nesigur. Ce moment şi-a ales şi tata să o facă pe părintele sever! Toată situaţia asta e absurdă.

Kenneth se ridică şi aduse ibricul cu cafea, umplându-i din nou ceaşca înainte de a-şi turna şi el una.

— Sir Anthony nu a reacţionat prea bine la vestea asta, recunoscu el. Oare sunt pe punctul de a fi concediat?

— Nu cred, crizele lui durează puţin.

— Dar ale tale? întrebă el servindu-se din vasele acoperite, după care se aşeză. Chiar te-ai fi mutat de aici şi ţi-ai fi luat casa ta?

— Mă îndoiesc că vom ajunge la aşa ceva.

— Sper să ai dreptate, căci mi-ar displăcea profund să fiu cauza unei rupturi între tine şi tatăl tău.

În timp ce luă o înghiţitură de cafea, îşi dădu seama că nu se simţea deloc ciudat în preajma lui Kenneth. Sentimentul anterior de stânjeneală părea să se fi topit în urma certei cu tatăl ei.

— Dacă se întâmplă aşa ceva, va fi din cauza mea, nu a ta. Chiar ai vorbit serios când ai spus că decizia de a mă căsători

sau nu îmi aparţine în întregime? întrebă ea, privindu-l gânditoare.

— Desigur, spuse el în timp ce îşi tăia şunca în pătrate egale. Domnii nu pot pune capăt unei logodne, este o regulă de bază în societate.

— O să te pun să te ţii de promisiunea cu logodna ca pedeapsă că m-ai convins să merg la bal, pufni ea.

— Am primit pedepse mai rele, replică el cu un zâmbet prefăcut.

Lumina tainică din privirea lui o făcu să simtă o avalanşă de căldură invadându-i corpul. Doamne, dacă nu era atentă, ar putea chiar să îl determine să ducă la bun sfârşit ce începuse. Era un gând grozav de ispititor, dar nu voia să îl piardă ca prieten, şi nimic nu putea strica o prietenie mai mult decât o căsătorie silită.

— În afară de publicarea anunţului de logodnă, trebuie să mai facem altceva pentru a păstra aparenţele falsei noastre logodne? întrebă ea încet.

— Ar fi de preferat să acceptăm câteva invitaţii pe la petreceri, dar cam asta ar fi tot, spuse el înfigând furculiţa într-o bucată de şuncă. În câteva săptămâni, viaţa îşi va relua cursul normal.

Poate el credea asta, dar ea nu. Evenimentele din seara anterioară le schimbaseră relaţia. Rebecca simţea ceva ciudat, o combinaţie de intimitate şi precauţie, pe care o identifica şi la el. Numai timpul putea decide cât de importantă fusese schimbarea aceasta.

O oră mai târziu, Kenneth ridică prevăzător privirea când Sir Anthony intră în birou pentru şedinţa lor de afaceri din fiecare dimineaţă. Acesta era însă cât se poate de calm şi nu aduse deloc vorba despre scena de la micul dejun. După ce se ocupă de corespondenţa obişnuită şi de treburile casei, Kenneth îi prezentă fără o vorbă textul anunţului de logodnă pe care îl redactase.

Sir Anthony citi paragraful scurt şi formal şi îi înapoie hârtia.

— Bine, dar te rog să-ţi foloseşti şi titlul, nu numai gradul

din armată. Vreau ca lumea să ştie că fetiţa mea s-a măritat cât se poate de bine, continuă pe un ton ironic.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, domnule, spuse Kenneth lăsând jos anunţul şi simţindu-se jenat.

— Îţi pare rău că mi-ai sărutat fiica sau că ai fost prins în flagrant? întrebă Sir Anthony pe un ton rece.

În mod evident, Sir Anthony căuta un vinovat.

— Nu prea regret că am sărutat-o pe Rebecca, întrucât este cât se poate de atrăgătoare, răspunse Kenneth, hotărându-se să îi spună adevărul. Dar a fost ceva greşit, şi faptul că am băgat-o într-o asemenea situaţie neplăcută este demn de dispreţ.

— Ce intenţii ai în ceea ce o priveşte? Hai, căpitane, cu siguranţă am tot dreptul să ştiu asta, continuă bătrânul nervos când văzu că Kenneth ezită să răspundă.

— Nu neg asta, domnule, spuse Kenneth cu grijă, gândindu-se că ar fi preferat să fie acuzat de către curtea marţială. Înainte de noaptea trecută, nu aveam nicio intenţie în ceea ce o priveşte. Nu am niciun drept să mă căsătoresc atâta vreme cât moşia pe care am moştenit-o se află în pragul falimentului.

— Rebecca are deja o avere decentă şi la moartea mea va deveni o moştenitoare bogată.

— Încercaţi să mă convingeţi să mă căsătoresc cu ea de dragul banilor? întrebă Kenneth, simţind cum începea să se înfurie. Dacă faceţi asta, să ştiţi că este o insultă atât la adresa Rebeccăi, cât şi la adresa mea. Nu are nevoie de o avere ca să fie dorită de un bărbat, iar eu nu pot fi cumpărat.

— Nu sări ca ars, căpitane, spuse Sir Anthony. Nu am vrut să te insult. Încercam doar să scot în evidenţă faptul că, dacă doreşti să te însori cu ea, e o prostie să îţi laşi mândria să îţi stea în cale. Averea ei te-ar putea ajuta să îţi salvezi moşia.

— Se pare că doriţi să promovaţi această uniune. De ce? întrebă Kenneth brusc. După cum am spus la micul dejun, nu sunt cine ştie ce premiu. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt secretar. Există o grămadă de bărbaţi mai bogaţi, mai educaţi şi mai arătoşi.

— Se prea poate, dar eşti singurul bărbat de care s-a arătat interesată Rebecca de când cu poetul ăla nenorocit, spuse Sir

Anthony sec, şi asta e ceva.

— Dar nu ştiţi nimic despre mine. Pur şi simplu, am apărut la uşa dumneavoastră într-o bună zi şi v-am cerut de lucru. Nu aveţi nicio dovadă a caracterului meu.

— Nu am nevoie de un teanc de recomandări ca să te cunosc. Caracterul unui bărbat îi stă scris pe faţă, spuse Sir Anthony luând o pană de gâscă şi răsucind-o între degetele sale lungi. N-o să fiu mereu lângă ea, şi fiica mea a avut o viaţă destul de protejată, chiar nefiresc de protejată. Are nevoie de un soţ care să fie bun cu ea, de un soţ cinstit şi capabil, care să ştie să aprecieze arta şi să îi respecte talentul, iar asemenea bărbaţi sunt greu de găsit. Tu ai fi foarte potrivit, asta *dacă* ţii la ea aşa cum ţine un soţ.

Nimic nu poate fi mai umilitor decât să fii apreciat de un bărbat pe care ai fost angajat să îl distrugi.

— Rebecca nu ar fi de acord că are nevoie de un soţ, fu tot ce găsi Kenneth de spus. Cred că va face ce vrea ea.

— Nu eşti un începător când vine vorba despre femei, spuse Sir Anthony aruncându-i o privire pătrunzătoare. Dacă ai vrea, ai putea fi foarte… convingător.

— Convingător spuneţi, repetă Kenneth neîncrezător. Vreţi să sugeraţi că ar trebui să încerc să vă seduc fiica pentru a o determina să devină soţia mea?

— E un mod destul de brutal de a vedea lucrurile, dar, în esenţă, ceea ce spui este corect, admise bărbatul mai în vârstă, cu calm. Mi-ar părea rău să văd că doi oameni care se potrivesc atât de bine nu sunt împreună din pricina încăpăţânării ei şi a mândriei lui.

— Toate discuţiile dintre potenţialii gineri şi taţii fetelor sunt la fel de chinuitoare? întrebă Kenneth inspirând adânc.

— Nu am de unde să ştiu, atâta vreme cât eu, unul, am fugit cu soţia mea, chicoti celălalt bărbat. Când m-am întors cu Helen de la Gretna Green, tatăl ei m-a informat că avea să îi transfere averea într-un fond administrat sub tutelă pentru copiii ei, ca să nu îmi pot pune ghearele hrăpăreţe pe ea. Cred că a fost cam dezamăgit că nici nu mi-a păsat, continuă el. Un bun soldat este o combinaţie de onoare şi pragmatism, spuse pe un ton serios.

Fără onoare, un bărbat nu este nimic, dar adesea este mai bine să fii pragmatic. Rebecca nu e o virgină de şaptesprezece ani, şi nu e nevoie să te porţi cu ea de parcă ar fi aşa, continuă el, după care se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Sunt sincer cu tine pentru că eu cred că ţii la fiica mea, dar, pe legea mea, dacă o răneşti, o să te biciuiesc, deşi eşti de două ori mai solid decât mine şi ai jumătate din vârsta mea, spuse el.

— Am înţeles, dar vă sugerez să nu îi vorbiţi astfel Rebeccăi, spuse Kenneth sec. Probabil răspunsul ei ar fi să se mute din casa dumneavoastră şi să ne spună amândurora să ne vedem de treabă.

— O înţelegi foarte bine, remarcă Sir Anthony zâmbind uşor, după care ieşi din cameră.

Kenneth expiră zgomotos şi îşi frecă tâmplele. Nu-l durea de fapt capul, dar simţea că ar cam fi trebuit. Artiştii sunt cu-adevărat nebuni. Era singura explicaţie.

Cu toate astea, în sufletul lui ştia că, dacă nu s-ar afla la reşedinţa Seaton din cu totul alte motive, ar fi cât se poate de tentat de sugestia lui Sir Anthony de a o seduce pe Rebecca.

capitolul 19

În cursul dimineţii, Rebecca fu cât se poate de nervoasă când primi câteva scrisori prin care era felicitată pentru logodnă. Logodna asta nenorocită începea să se transforme în ceva viu şi palpabil.

Apoi apăru Lavinia, care se autoinvită în atelierul Rebeccăi.

Rebecca ridică privirea de la desenul ei cu femeia în cădere, încruntându-se.

— Sper că eşti mulţumită. Dacă nu ai fi intervenit, mi-aş fi distrus cât se poate de sigur reputaţia, fără să trebuiască să mai suport toate prostiile astea legate de refacerea reputaţiei.

Lavinia izbucni în râs, aşezându-se iute pe divan, gest care făcu să i se înfoaie jupoanele.

— Bagă-ţi la loc în teacă ghearele, draga mea. La momentul respectiv păreai destul de bucuroasă că te-am salvat. Credeam că o să leşini când ai fost descoperită, spuse ea, mângâind cu un gest apreciativ mătăsosul covor persan aşezat pe divan. Ar fi trebuit să îţi alegi totuşi un loc ceva mai intim unde să te apuci să muşti din Kenneth.

Înroşindu-se la faţă, Rebecca îşi acoperi tabloul şi îl ridică pe Gray Ghost de pe scaun, ca să se poată aşeza.

— Nu prea am avut de ales, spuse ea, în timp ce aşeză pisica în poală şi începu să o alinte. Pur şi simplu, s-a întâmplat. În plus, nu muşcam deloc din el.

— A, nu? replică Lavinia sceptică. Nu era deloc un sărut politicos, ci un sărut cât se poate de carnal, şi eu ştiu despre ce vorbesc.

— Lavinia! exclamă Rebecca plecându-şi capul şi concentrându-se să mângâie pisica. Mă faci să mă jenez.

— Sigur că poţi să pui capăt logodnei mai târziu, dar te rog să te gândeşti bine înainte de a acţiona, spuse Lavinia miloasă, pe un ton blând. Ai putea da peste ceva şi mai rău decât să-l ai pe Kenneth ca soţ. Nu numai că e nespus de atrăgător, dar e şi viconte – şi chiar îi placi. Faci cinste genului tău – puţine femei ar fi reuşit să obţină atâtea lucruri într-o singură seară, spuse ea

izbucnind într-un râs puternic. În plus, dacă te căsătoreşti cu el, Hermione o să devină o vicontesă văduvă, ceea ce o va scoate din minţi.

— O ştii pe Lady Kimball? întrebă Rebecca ridicând privirea.

— Da, e o adevărată scorpie. Am observat că, după ce l-a încolţit pe Kenneth, voi doi aţi ieşit repede din sala de bal. Probabil s-a comportat groaznic din nou, aşa cum face de obicei.

— S-a comportat ceva mai mult decât groaznic. A fost de-a dreptul crudă. Cum a fost căsnicia ei? L-a făcut nefericit pe Lord Kimball? continuă ea, gândindu-se că Kenneth va dori să ştie asta.

— Nu cred, spuse Lavinia după ce se gândi puţin. Hermione ştie prea bine că nu trebuie să supere găina cu ouăle de aur, ceea ce înseamnă că şi-a făcut soţul fericit şi a fost discretă în legătură cu aventurile ei extra-conjugale. Cum a reacţionat tatăl tău când a aflat de logodnă? continuă ea plecându-şi capul într-o parte.

— Nu prea bine, recunoscu Rebecca. A început să ţipe că ar trebui ca Kenneth să mă ia de nevastă.

— Ei, în acest caz, nu mai am ce spune, replică Lavinia ridicându-se graţios. Spune-i cuiva să facă ceva pentru binele lui, şi cu siguranţă n-o va face, continuă ea zâmbind şi fluturându-şi degetele, după care ieşi din cameră.

Rebecca se întoarse la tablou, dar nu reuşi să se concentreze. În loc de asta, se pomeni ronţăind capătul pensulei, întrebându-se cât de mult o plăcea Kenneth.

Pe la mijlocul după-amiezii, când Kenneth veni la şedinţa de pozat, Rebecca îşi ţinea în frâu gândurile nărăvaşe.

O ajuta şi faptul că el nu aduse vorba despre dilema lor comună, ci îl luă pur şi simplu pe Gray Ghost în braţe şi îşi reluă poziţia obişnuită pe divan, cu pisica alături.

— Cum iese tabloul? întrebă el.

— Destul de bine. Am terminat cu contururile, culorile şi zonele ale umbră, aşa că acum pot începe să adaug detaliile. În cel mult două săptămâni o să fii liber. Rebecca se gândi că avea

să îi fie dor de şedinţele de pozat, dar le rămâneau lecţiile de pictură. Adoptă expresia ta de pirat periculos, spuse ea, ridicând paleta.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, replică el închizând ochii şi redeschizându-i apoi, privind-o cu intensitate din adâncurile lor întunecate.

Efectul obţinut nu era atât de periculos pe cât era de fascinant şi profund masculin. Era o expresie care ar fi făcut-o pe Lavinia să leşine pe loc.

Rebecca trase adânc aer în piept şi începu să adauge detaliile chipului corsarului ei. Avea să înfăţişeze expresia de regret care îi bântuia chipul în profilul întunecat reflectat, dar asta era subiectul unei alte şedinţe de pozat. Astăzi avea să se concentreze asupra bărbatului blazat care putea să ucidă sau să iubească cu aceeaşi uşurinţă. Acum, că Kenneth îi era prieten, îi era mai dificil să vadă latura lui ameninţătoare.

Aplică o umbră îngustă de-a lungul obrazului lui şi desenă apoi linia palidă a cicatricii cu o mişcare delicată. Semnul stătea drept mărturie a vieţii pline de pericole. Mai dificil era să capteze limpezimea strălucitoare a ochilor lui cenuşii, dezgustaţi de viaţă, care văzuseră mult prea multe şi nu se mai încredeau în nimic. Îi scoase în evidenţă cu alb pentru a sublinia licărul nesigur din ei şi apoi îi înconjură cu o margine subţire, neagră, pentru a-i face pătrunzători, aşa cum erau şi în realitate.

Ridică pensula pentru a aplica o ultimă linie, apoi se opri. Dacă eşti artist, ştii şi când să te opreşti, aşa că Rebecca lăsă pensula să cadă în borcanul cu terebentină şi alese o alta cu care să adauge liniile fine din colţul ochilor, care confereau un aer matur şi erau o dovadă a vieţii trăite în aer liber.

Îi defini pomeţii frumos sculptaţi adăugând nişte umbre şi ajunse la gură. Aici însă se găsi repede în impas. În timp ce o schiţa, se trezi amintindu-şi în detaliu ce simţise când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Simţi cum o traversează un val de căldură, şi pensula îi alunecă. Rebecca scoase un sunet ce-i trăda exasperarea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kenneth.

— Nu… Am greşit doar ceva, spuse ea evitându-i privirea şi ştergându-şi palmele umede, după care răzui vopseaua, încercă din nou să picteze gura aceea care îi sărutase urechea şi îi depusese muşcături uşoare pe gât…

Făcu din nou o greşeală şi îşi dădu seama dezgustată că îi tremura mâna.

Hotărându-se să revină asupra feţei într-o zi în care amintirea săruturilor lui avea să fie mai estompată, îşi mută atenţia asupra braţului întins de-a lungul divanului. Olanda albă se întindea la umăr, sugerând trupul puternic ascuns sub ţesătură. Aici era nevoie doar să mai accentueze puţin umbrele. Rebecca făcu asta, apoi examina felul în care cămaşa se aranja în jurul abdomenului lui.

Se lipise fără ruşine de el, cu sânii plini de dorinţă, turtindu-se de muşchii pieptului lui…

Rebecca îşi coborî privirea şi înghiţi. I se uscase gura. Era extrem de erotic să se afle singură aici cu un bărbat şi să se concentreze în exclusivitate asupra corpului lui. Probabil şi el simţise acea energie întunecată care pulsa în aer, dar Rebecca nu îndrăznea să ridice privirea pentru a afla asta. Ştia că ochii aveau să o dea de gol.

Privirea ei se îndreptă spre picioarele lui, studiind felul cum i se întindeau pantalonii strâmţi pe coapse, dar îşi feri imediat ochii. Îi era imposibil chiar şi doar să se *gândească* la faptul că trebuia să îi picteze şi partea de jos a corpului. Avea să adauge detalii mâinii care se odihnea pe spatele lui Gray Ghost.

Îşi reluă muncă, îndemnându-se să judece ca un pictor, şi nu ca o femeie, privind când la subiect, când la pânza din faţa ei. Mâinile erau aproape la fel de dificil de pictat şi de esenţiale precum chipurile. Oasele puternice care îi defineau încheietura ieşiră bine, aşa că trecu la mână efectiv.

Degetul lui mijlociu mângâia capul pisicii, cu un gest blând şi senzual, trezind în ea amintirea puternică a felului în care mâna aceea puternică o mângâiase, căldura şi senzaţia dată de palma lui înconjurându-i sânul…

La naiba, era absurd, dar chiar nu putea trage o linie de demarcaţie între modul în care era conştientă de el ca bărbat şi

percepţia ei de artist profesionist.

— Alte probleme? întrebă Kenneth.

Probabil lupta ei interioară era evidentă pe chipul ei.

— Te rog, mută mâna stângă câţiva centimetri mai jos pe divan, spuse Rebecca gândindu-se repede ce să spună şi sperând că nu roşise. Apoi îşi umezi buzele uscate şi începu să lucreze la mâna care se odihnea pe divan. Era mâna care o prinsese de coapsă, trăgând-o mai aproape şi trimiţând stropi de foc lichid în locuri secrete…

— Destul pentru astăzi, spuse ea ţâfnoasă, trântind paleta pe masă cu o înjurătură. Hai să luăm o pauză de ceai, apoi să începem lecţia.

— Perfect, m-am săturat să stau jos, spuse Kenneth cu iuţeală, ridicându-se şi întinzându-se.

Vrăjită, Rebecca îl privea dezmorţindu-şi trupul suplu şi puternic, ca de leu. Era logodită în mod oficial cu acest bărbat. În ziarele de a doua zi, aveau să spună lumii că intenţionau să împartă acelaşi pat pentru tot restul vieţii.

Îşi desprinse privirea de la el şi luă o cârpă cu care să-şi şteargă pensula. Era un lucru bun că portretul era aproape terminat, se gândi ea exasperată. Altfel, ar fi trebuit să facă rost de un material în plus pentru atelierul ei: un vas cu apă rece ca gheaţa, ca să se răcorească artistul.

Kenneth era bucuros că nu mai trebuia să pozeze şi chiar mai bucuros că, până fierse apa şi se infuză ceaiul, Rebecca rămase în celălalt capăt al atelierului. Îi fusese greu să stea nemişcat neavând altă preocupare decât să o admire pe Rebecca. Astăzi mai ales îi fusese aproape imposibil. Mintea lui oscila între amintirile legate de cât de atrăgătoare arătase îmbrăcată în mătasea aceea de culoarea chihlimbarului şi gândurile mai periculoase legate de cum ar fi arătat fără rochia aceea.

După ce luară ceaiul, Kenneth se pregăti fără tragere de inimă pentru încă o lecţie de pictură. Ajunsese să le urască din cauza faptului că nu progresa deloc. Nu era mai bun acum decât fusese la prima lui lecţie, poate doar mai rău.

Problema nu era metoda de predare a Rebeccăi, căci ea făcea

remarci liniştite şi logice. În plus, nu îi râsese niciodată în nas dispreţuitor, indiferent cât de groaznic pictase. Problema era în interiorul lui.

Punctul focal al naturii lui moarte era un mulaj înfăţişând capul unei statui greceşti, care îl reprezenta pe Zeus, cu chipul marcat de înţelepciune şi de maturitate. Îl alesese pentru că îi plăceau expresia şi textura uzată, dar acum ajunsese să-l urască.

Amestecă cu trudă culorile de care urma să aibă nevoie, apoi se apucă de treabă, cu o expresie încordată.

În timp ce el se chinuia cu pânza, Rebecca stătea liniştită la masa ei de lucru, măcinând pigmenţii necesari pentru pasteluri. După ce amestecă soluţia care le închega cu un cuţit de pictură, se ridică şi veni să vadă ce făcea el.

— Umbrele de pe castron trebuie să fie mai accentuate, pentru a sugera suprafaţa lui care reflectă lumina, spuse ea după ce studie puţin pictura. În plus, culorile iluminatoare ar trebui să fie calde, pentru a da de înţeles că este făcut din alamă.

Rebecca avea dreptate. El înţelegea asta, pentru că redase obiecte similare în pasteluri şi acuarele. Dar de ce nu putea face acelaşi lucru şi când picta în ulei?

— E nevoie de timp, Kenneth, spuse Rebecca, văzându-i expresia crispată. Nu fi atât de server cu tine însuţi.

Empatia pe care i-o arătă ea fu ultima picătură, şi Kenneth trasă o linie cu pensula de-a lungul pânzei, mânjind culorile grele de ulei.

— Nu e destul timp pe lumea asta să învăţ aşa ceva, spuse el cu amărăciune.

— Dar lucrarea ta nu este atât de rea, spuse ea încruntându-se.

— Nu e însă nici prea bună. Nu va fi niciodată bună, spuse el trântind paleta şi pensula şi îndepărtându-se, măsurând camera cu paşi mari, până ajunse în celălalt capăt. Simţea că emoţiile care se învolburau în el erau explozive, prea violente pentru a putea fi păstrate în interiorul unui corp omenesc. Doar prezenţa Rebeccăi îl oprea să zdrobească tot ce găsea în cale. Nu pot să fac asta, Rebecca. Culorile nu se aşază acolo unde vreau eu. E

ca şi cum ai încerca să aduni o ceată de porci. Chiar şi când ştiu ce ar trebui să fac, nu îmi iese, spuse el întorcându-se şi făcând semn spre tabloul distrus. Nimic altceva decât pânză şi vopseluri irosite. E plat, mort. Dumnezeule, nu ar fi trebuit să încerc niciodată să învăţ aşa ceva.

— Lecţia nu s-a terminat, Kenneth, spuse ea scurt, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

— Ba da, şi nici nu va mai exista alta, replică el, oprindu-se cu mâna pe clanţă, în încercarea de a se calma. Îmi pare rău, Rebecca. A fost drăguţ din partea ta că te-ai oferit să mă înveţi, dar îţi pierzi vremea.

— Vino aici, căpitane, îi ceru ea cu fermitate. Ţi-am făcut pe plac şi am mers la balul ăla nenorocit, aşa că îmi vei face şi tu pe plac şi nu te vei da bătut, cel puţin nu până când găseşti un alt mod de a lucra care să ţi se potrivească.

Era un argument pe care nu putea să nu îl ia în seamă. Se uită lung la uşă, inspirând şi expirând încet. Când simţi că reuşise să îşi aducă emoţiile la un nivel acceptabil, se întoarse la şevalet, însă, în loc să privească tabloul lui amărât, o privi pe Rebecca. Expresia ei hotărâtă şi părul ciufulit erau o privelişte mult mai plăcută.

— Tu te-ai confruntat cu astfel de dificultăţi când învăţai să pictezi?

— Da, şi uneori încă mai am parte de aşa ceva.

— Vorbeşti serios? întrebă el surprins. Mă gândeam că tu nu ai asemenea probleme.

— Cred că nu există vreun artist care să nu aibă astfel de probleme, spuse ea strâmbându-se. De ce crezi că se transformă tata uneori într-un sălbatic care aruncă lucruri încolo şi-ncoace prin atelier?

— Sunt mai tolerant cu asemenea ieşiri decât eram când am venit aici, recunoscu el cu un zâmbet strâmb.

Rebecca se cocoţă pe un taburet şi începu să bată darabana cu degetele pe masă în timp ce gândea cu voce tare.

— Culorile de ulei sunt un *mediu,* reprezintă pur şi simplu un material care transmite idei sub forma unor imagini vizuale. În practică, asta înseamnă că ele îţi exprimă sentimentele. Pentru

că îţi doreşti atât de mult să stăpâneşti tehnica picturii în ulei, te străduieşti prea mult. Eşti ţeapăn ca o statuie de marmură, şi asta transpare pe pânză. Deşi desenul de bază este aşa cum trebuie, pictura în ansamblul ei este rigidă, lipsită de viaţă. Te mutilezi şi pe tine şi îţi mutilezi şi lucrarea.

Kenneth nu mai văzuse lucrurile din acest unghi.

— Asta e, cu siguranţă, adevărat, încuviinţă el. Dumnezeu mi-e martor că nu ştiu cum să nu mai fac asta.

— Elanul creator este ca… ca un râu de foc, spuse ea căutând expresia potrivită. Când atinge cel mai înalt nivel, umple spiritul de forţă şi de emoţie. Sunt momente transcendente când un artist face totul aşa cum trebuie, când fiecare culoare şi fiecare linie de penel sunt perfecte, când imaginea de pe pânză se apropie până la potrivirea completă cu acea imagine care există în mintea artistului. Cu siguranţă ai simţit o emoţie similară la un moment dat în timp ce desenai.

— Uneori, recunoscu el, încercând să-şi amintească. Asta simţi tu când pictezi?

— Da, deşi nu e la fel de fiecare dată. Cred că toate meseriile creative împărtăşesc aceste sentimente, indiferent că este vorba despre scris, muzică, învăţământ sau chiar creşterea unui copil. Atunci când nu există un flux creativ, asta se vede în pictură, şi culorile de ulei ţi se opun în fiecare clipă, spuse ea cu însufleţire. Culorile sunt mocirloase, formele greşite, nu există niciun pic de armonie.

— Mda, partea asta din urmă o recunosc şi eu, spuse Kenneth cu o grimasă.

— Tu ai talent, replică ea privindu-l îndeaproape. Şmecheria e să găseşti o cale de a elibera acest talent. Parţial, e şi vina plictiselii. Am greşit când am încercat să te învăţ să pictezi ca pe un începător, când tu eşti un artist desăvârşit din alte puncte de vedere. Pur şi simplu nu te interesează atât de mult să pictezi o natură moartă. Trebuie să îţi alegi un subiect care contează pentru tine, ceva care să te entuziasmeze atât de mult, încât să uiţi de problemele pe care le ai cu mediul şi să te laşi purtat de râul de foc.

— Nu o să îi duc dorul bustului ăluia nenorocit al lui Zeus,

recunoscu Kenneth, dar nu îmi pot imagina cum aş putea să mă las purtat de valul creator atâta vreme cât mă chinuiesc la fiecare linie pe care o trasez cu pensula de parcă m-aş lupta cu o companie de grenadieri francezi.

— E adevărat, aşa că vom face astfel încât uleiurile să se comporte ca un mediu pe care îl stăpâneşti deja foarte bine, spuse ea cu un surâs ştrengar. Rebecca se întoarse şi stoarse o bucată de albastru de azurit pe o paletă goală, adăugând încet ulei de terebentină şi apoi din ce în ce mai mult, până când amestecul căpătă consistenţa unui sirop. Când fu mulţumită de consistenţa obţinută, luă o foaie groasă de hârtie şi se folosi de o pensulă pentru a aşterne pe ea un strat de albastru. Dacă sunt subţiate, culorile de ulei pot fi folosite aproape ca acuarelele. Vei putea lucra mult mai repede şi vei avea mai multă libertate decât îţi oferă culorile de ulei mai groase, încearcă şi vezi.

Kenneth luă neîncrezător pensula şi o înmuie în azuritul diluat. Deşi vopseaua era mai grea decât acuarela, aluneca pe pânză cu o uşurinţă senzuală. Fără să îşi dea seama prea bine ce făcea, înmuie din nou pensula şi trasă câteva umbre albastre asemenea celor pe care le-ar fi folosit pentru cerul dintr-un peisaj în acuarelă.

Apoi lăsă la o parte pensula şi îşi întinse degetele întrebător.

— Interesant, spuse el. Mi-a mers mâna singură, de parcă aş fi lucrat cu acuarele.

Preţ de o clipă, nici nu se gândise că, de fapt, folosea vopseluri pe bază de ulei, şi îndemânarea lui atent şlefuită intrase în acţiune. Intrigat, mărunţi nişte siena arsă pe paletă şi o diluă, după care creă cu câteva linii de penel o siluetă a Rebeccăi cu părul dansându-i pe umeri.

— Vezi avantajele? întrebă ea râzând.

— E prea uşor, spuse el încruntându-se. Trebuie să existe un motiv pentru care nu toţi pictorii în ulei lucrează astfel.

— Culorile nu au aceeaşi profunzime şi nu sunt la fel de vibrante, îi explică ea. De asemenea, se şi estompează mai repede decât culorile de ulei în strat mai gros.

— Nu contează, spuse el, adăugând nişte alb de zinc peste siena arsă, diluând-o din nou. Încerc să învăţ, nu să creez opere

de artă care să dureze o eternitate, adăugă, folosind vârful pensulei pentru a schiţa o siluetă felină dormind, după care îi adăugă nişte umbre, folosind o vopsea mai închisă.

— Un alt avantaj este faptul că, astfel, culorile de ulei diluate se usucă mai repede şi poţi lucra peste ele mai curând, spuse ea dând din cap aprobator. Îţi sugerez să aplici fundalul şi contururile generale folosind pigmenţi diluaţi. Apoi poţi adăuga detaliile cu pigmenţi mai denşi. Poţi crea tablouri în ulei minunate lucrând astfel. Tehnica se pretează mai ales pentru portrete neoficiale şi pentru peisaje.

Kenneth se simţi cuprins de entuziasm. Chiar putea să facă asta şi, chiar dacă nu era tehnica clasică, era un pas în direcţia bună.

— Roşcăţico, eşti minunată, spuse el şi, fără să se gândească prea mult, îi dădu un sărut rapid, plin de recunoştinţă.

De îndată însă ce buzele lui le atinseră pe ale ei, acea tensiune care plutise între ei toată după-amiaza dădu în clocot. Nu mai putea pune capăt sărutului cu niciun preţ. Rebecca îşi desfăcu buzele, şi limbile li se atinseră, alunecând împreună.

Parfumul ei era ameţitor, o combinaţie de apă de trandafiri, culori de ulei şi parfum de femeie, unică, aşa cum era şi Rebecca.

Kenneth era înfometat, tânjea după căldura primitoare a puterii şi a misterului feminin, şi Rebecca răspundea acestei nevoi, hrănindu-l cu buzele ei, în timp ce vârfurile degetelor se împleteau pe spatele lui ca nişte gheare de felină.

El îşi înfăşură o mână în jurul taliei ei şi o trase aproape de el, în timp ce cu cealaltă mână îi cercetă corsajul până când îi găsi sânul şi începu să îşi mişte mâna circular. Rebecca gemu şi se arcui, agăţându-se de el, suplă şi seducătoare.

Gurile lor se mişcau încet, gustând pe rând toate aromele fine. Mâinile lui o modelau asemenea unui sculptor care savurează lutul, învăţând rotunjimile roditoare ale coapselor ei şi îngustimea taliei, delicateţea cefei şi forţa braţelor ei graţioase, curbura pântecului ei. Rebecca scoase un ţipăt uşor când mâna lui alunecă şi mai jos, mângâind tandreţea feminină ascunsă sub straturile de ţesătură. Apoi, cu un fior, cuvintele lui

Sir Anthony îi răsăriră în minte. „Sunt convins că ai putea fi foarte… convingător.”

La naiba, era cât se poate de aproape de seducţie, aşa cum îi sugerase Sir Anthony! Faptul că nu o făcea cu premeditare nu însemna că nu aveau să existe consecinţe la fel de drastice.

Kenneth îşi înălţă capul şi se îndreptă de la mijloc, transformând îmbrăţişarea dintr-una pasională într-una protectoare. Preţ de o clipă, simţi trupul Rebeccăi protestând, apoi ea se linişti, odihnindu-şi capul sub bărbia lui. Era atât de mică, aproape fragilă. Merita un bărbat puternic şi cinstit, aşa cum îl considera Sir Anthony pe el, nu realitatea înşelătoare, plină de defecte.

— Dacă nu suntem atenţi, am putea să ajungem cu adevărat la altar, spuse el nesigur.

— Doamne fereşte, să nu împlinim aşteptările tuturor, replică ea pe un ton acid şi se îndepărtă de el, cu o expresie vulnerabilă pe chip.

I se desfăcuse din nou părul, şi Kenneth nu se putu abţine să nu îşi treacă degetele prin cosiţele ei groase.

Îl făceau să se gândească la mătase roşiatică şi la foc stins.

— Dacă te mai sărut vreodată, Rebecca, te rog să îmi dai un picior. Când vine vorba despre tine, nu am niciun pic de voinţă, recunoscu el.

Rebecca zâmbi slab, satisfăcută. Îi mai trebuiau doar câteva pene în gură şi ar fi arătat asemenea lui Gray Ghost după o vânătoare încununată de succes.

— Nici a mea nu e cine ştie ce, spuse ea. Adu-ţi aminte că mi-am petrecut ultimii zece ani în calitate de femeie cu reputaţia pătată, continuă ea şi ridică mâna pentru a-i trage capul în jos.

El o prinse însă în grabă şi îi sărută palma, imobilizându-i astfel mâna cu blândeţe.

— Tocmai ţi-am reabilitat-o. Încearcă să îţi aminteşti că acum eşti respectabilă.

Rebecca izbucni în râs, ceea ce îi făcu masa grea de păr să îi cadă pe spate asemenea unui val de mătase. Senzualitatea pe care o simţise el în ea atunci când se întâlniseră pentru prima

oară nu mai era latentă, ci tulburător de vizibilă. După cum spusese tatăl ei, nu mai era virgina de şaptesprezece ani.

— Ţi se pare că arăt respectabilă, căpitane? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

Privirea lui o cercetă din cap până în picioare. De fiecare dată când se sărutau, afla ceva mai mult despre trupul ascuns sub rochiile ei de muselină. Mâna lui dreaptă, cea cu care îi mângâiase sânul, se încleştă fără să vrea.

— Arăţi precum Lilith, femeia-demon trimisă să fure sufletele bărbaţilor, primejdioasă şi irezistibilă, spuse el cu un zâmbet melancolic. Sunt convins că era roşcată.

— Atunci mai bine pleci până nu îţi fur sufletul, îl avertiză Rebecca înclinându-şi capul într-un gest voit provocator.

Kenneth îi sărută din nou mâna, după care îi dădu drumul.

— Mai bine ai lua ăsta, o să mai ai nevoie, spuse ea arătându-i borcanul cu ulei de terebentină.

Kenneth îl luă mulţumindu-i cu un semn din cap, dar, în timp ce ieşea pe uşă, se opri în prag, aruncându-i o ultimă privire. Ea stătea sprijinită languros de masa de lucru, cu mâinile pe marginea acesteia, în timp ce îl studia cu o privire arzătoare, de artist şi totodată de femeie. Kenneth se gândi neliniştit că era posibil să îi fi furat deja sufletul. Apoi se întoarse şi plecă, coborând încet pe scări. Un lucru era sigur. Îşi găsise subiectul pentru următorul tablou, un subiect care îl incita şi care î-ar putea face să plutească în voia râului de foc.

Mult după plecarea lui Kenneth, Rebecca rămase încă sprijinită de masa de lucru. Voise ca el să o dorească, şi asta se întâmplase. Nu avea încredere în dragoste sau în căsătorie şi nu îşi putea închipui un viitor în care ea şi Kenneth ar fi împreună. Cu siguranţă el nu avea să rămână secretar pentru tot restul vieţii. Dacă reuşea să îşi salveze moşia, în viaţa lui de gentilom cu pământ urma să nu mai existe loc pentru cineva ca ea.

Pentru o scurtă perioadă de timp însă, înainte ca Kenneth să părăsească reşedinţa Seaton, ea ar putea să guste din fructul oprit al pasiunii. Îl dorea, şi perspectiva de a concepe un copil nu o speria. Într-adevăr, avea să îi placă să aibă pe cineva care

să o iubească şi pe care să iubească. Şi, chiar dacă asta nu avea să se întâmple, cel puţin rămânea cu amintirile, care să-i ţină noaptea de cald.

capitolul 20

Kenneth îşi petrecu seara şi mare parte a nopţii în micul lui atelier, făcând experimente cu culorile de ulei diluate şi cheltuind o mică avere pe lumânări. Când se retrase pentru a dormi câteva ore, reuşise deja să înceapă imaginea care îi răsărise în minte în timp ce vorbea… şi o săruta… pe Rebecca.

Desenul de bază era gata şi aşternuse deja şi stratul de culoare pentru fundal şi figură. Adevărata provocare, însă, de-abia începea, şi nu îşi permitea să spere prea mult. Cu toate acestea, începea să simtă un optimism precaut în ceea ce privea capacitatea lui de a deveni un adevărat pictor.

În dimineaţa aceea îi fu greu să se concentreze la munca lui de secretar, căci mintea îi colcăia de idei şi de imagini, dar, în cele din urmă, reuşi să îşi termine treburile. Muncea în birou când intră ţanţoş prietenul lui Sir Anthony, Lord Frazier.

— Bună ziua, rosti Frazier tărăgănat. Am văzut în ziar că ar trebui să te felicit. Aşadar eşti viconte, continuă el, ridicându-şi monoclul şi examinându-l pe Kenneth cu o atenţie exagerată. Te rog să mă ierţi dacă am ieşit vreodată pe uşă înaintea ta, nu am ştiut că ai un titlu mai important decât al meu.

Deşi remarca părea făcută în glumă, exista şi o oarecare notă caustică acolo.

Kenneth îşi înăbuşi un oftat. Ştiuse că, dacă îşi menţiona titlul, avea să dea naştere la astfel de replici. Pentru prima oară, Frazier i se adresase ca unui egal mai degrabă decât ca unui servitor, însă ar fi preferat să rămână un nimeni în ochii acestuia.

— Titlul nu îmi aparţine de multă vreme, spuse el împăciuitor şi, asemenea unei perechi noi de cizme, este nevoie de timp până mă obişnuiesc.

— Aşadar, micuţa Rebecca are să devină Lady Kimball, spuse Frazier lovindu-şi ritmic palma cu monoclul. Ai prezentat-o viitoarei ei mame vitrege?

— Ne-am întâlnit din întâmplare cu Hermione la balul de la Candover, spuse Kenneth crispându-se. O cunoaşteţi pe mama

mea vitregă?

— O, da, spuse Frazier cu un zâmbet de cunoscător, care dădea de înţeles că o cunoştea chiar foarte bine. Are un umor delicios de răutăcios. Desigur ştii asta.

— Absolut, spuse Kenneth sec. De fiecare dată când mă gândesc la Hermione, îmi amintesc de umorul ei răutăcios.

— Nu te înţelegi cu mama ta vitregă? întrebă Frazier sprijinindu-se de cadrul uşii.

— După atâţia ani petrecuţi în armată, nu o cunosc prea bine, spuse Kenneth ridicând din umeri. Arăta bine la bal.

— Îi prieşte văduvia. Ai făcut bine că ai câştigat-o pe Rebecca, continuă Frazier mijindu-şi ochii. Este un adevărat premiu pentru un bărbat pe care nu prea îl urmăreşte norocul. Ce baftă că ai venit aici să lucrezi pentru Anthony. Sau n-a fost, oare, un lucru întâmplător? Nu ai spus niciodată cine te-a trimis aici.

— Data viitoare când mai aud pe cineva sugerând că m-aş însura cu Rebecca pentru bani, îl voi rupe în două, spuse Kenneth pe un ton rece.

Frazier clipi, ca şi cum ar fi fost surprins să afle că pisicuţa pe care o împunsese era, de fapt, un tigru.

— Scuze, nu a fost intenţia mea să insult pe nimeni. Rebecca este atât de tăcută, încât nu o cunosc atât de bine, deşi ne ştim de când era doar un bebeluş. Spune-mi cum este ea.

— Timidă, dar hotărâtă, inteligentă şi talentată, replică Kenneth neştiind ce răspuns se aştepta din partea lui. Este un asistent de atelier şi un critic de artă excelent, continuă. Gândindu-se că era posibil ca Frazier să nu ştie că Rebecca picta, nu spuse mai multe pe tema asta. Cred că abilităţile şi comentariile ei sunt foarte apreciate de Sir Anthony.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee că este atât de implicată în munca lui, spuse Frazier sincer uimit.

— După cum aţi spus, e tăcută, spuse Kenneth zâmbind fără să vrea. Şi frumoasă ca un spiriduş din pădure.

— Iată cum vorbeşte un bărbat îndrăgostit, comentă Frazier gânditor. Se pare că măritişul ei va fi o mare pierdere pentru Anthony, continuă el, aruncând o privire la ceasul de pe

policioara căminului. Ar cam trebui să plec. Te rog să îi transmiţi Rebeccăi felicitările mele pentru logodnă, spuse el, luându-şi tălpăşiţa.

Kenneth se întoarse la treabă, ridicând din umeri. O rugase pe Rebecca să îl scuze pentru că nu putea poza în după-amiaza aceea.

Avea să se ducă la el în atelier să picteze după ce termina cu contabilitatea pentru Sir Anthony. Prin comparaţie cu asta, pictorii aristocraţi răutăcioşi nu însemnau nimic.

De îndată ce îl văzu pe Kenneth la micul dejun, Rebecca îşi dădu seama că noua metodă pe care o adoptase la pictură funcţiona de minune, pentru că acesta vibra de entuziasm. Înţelegându-i dispoziţia, îl scuză bucuroasă de şedinţa de pozat din acea după-amiază.

Absenţa lui nu îi perturbă munca, şi Rebecca îşi petrecu ziua lucrând la fundalul umbrit al tabloului cu corsarul, adăugând draperii bogate cu motive subtile orientale, pentru a amplifica atmosfera exotică. De asemenea, îl făcu şi pe Ghost mai mare decât în realitate şi îl transformă într-o pisică de vânătoare asiatică, cu smocuri de blană la urechi. Rezultatul o făcu să chicotească. Se întrebă ce avea să spună Kenneth despre pictură când avea să i-o arate, în cele din urmă. Avea să se simtă ruşinat când avea să vadă în ce îl transformase. Tabloul însă era bun – cea mai bună lucrare a ei de până acum.

Rebecca luă cina singură. Tatăl ei era la o reuniune a Academiei Regale, iar Kenneth nu îşi făcu deloc apariţia. Se gândi să urce până în pod şi să îi amintească faptul că regulile casei cereau ca toată lumea să coboare la cină, dar decise să nu facă asta. Dacă se bucura de plăcerea îmbătătoare a unei picturi reuşite, nu voia să îl deranjeze.

După ce mâncă, se întoarse în atelier şi lucră la tabloul cu femeia căzând. Deşi subiectul o epuiza din punct de vedere emoţional, se simţi încurajată să-l termine. Poate că, odată ce va fi terminat, ceva dificil şi întunecat avea să dispară din sufletul ei.

Atelierul lui Kenneth avea un perete comun cu al ei, şi o dată

sau de două ori auzi nişte sunete slabe, însă niciodată zgomotul uşii deschizându-se. Probabil omul era obsedat. Neştiind dacă era îngrijorată sau doar grozav de curioasă, decise în cele din urmă să îi ducă nişte mâncare. Deşi mintea lui pierduse probabil noţiunea timpului, stomacul lui avea să aprecieze, cu siguranţă, mâncarea.

Rebecca se duse la bucătărie şi îngrămădi pe un platou nişte carne feliată şi brânză, jumătate de pâine, o sticlă cu vin şi două pahare, după care urcă din nou lungul şir de scări până în pod.

Ţinând tava în echilibru cu o mână, bătu la uşa atelierului, dar nu îi răspunse nimeni. Începând să îşi facă cu adevărat griji, răsuci încet mânerul.

Nu ar fi trebuit să îşi facă griji. La lumina unei duzini întregi de lumânări, Kenneth lucra la şevalet complet absorbit. Cum el şi şevaletul se aflau în unghi drept faţă de uşă, nu observă că intrase Rebecca.

Era încruntat, şi părul îi cădea pe frunte în timp ce manevra o pensulă îngustă care părea absurd de mică în mâna lui masivă.

Rebecca zâmbi când observă pata de vopsea de pe obrazul lui. Părea a fi ocru. Îşi descălţase cizmele, probabil pentru a nu face zgomot şi a nu deranja servitorii care dormeau în celălalt capăt al podului. Îşi scosese şi haina şi cravata, şi, prin cămaşa desfăcută, se vedea o porţiune incitantă de piept.

Rebecca îl studie cu o plăcere nedisimulată. Corpul lui musculos şi graţia atletică îl făceau extrem de potrivit ca pirat sau războinic, dar adevăratul Kenneth era mult mai complex şi mai interesant decât un erou de-al lui Byron.

— M-am gândit că ai vrea ceva de mâncare, spuse ea cu voce tare.

Kenneth se întoarse spre ea cu rapiditatea unui soldat şi zâmbi apoi trist.

— Scuze, m-ai luat prin surprindere. Am ratat cina, nu-i aşa? replică el aruncând o privire la bezna de afară.

— Puţin spus. E în jur de unsprezece noaptea, zise ea aşezând jos tava. Să înţeleg că tabloul merge bine.

— Aveai dreptate, îmi trebuia un nou mod de a lucra cu culorile în ulei şi un subiect care să mă intereseze, spuse el lăsând jos paleta şi pensula şi începând să măsoare camera, deodată prea mică pentru energia lui debordantă. La început, am lucrat încet, dar, odată ce mi-am intrat în formă, a fost exact cum ai spus tu – parcă am fost luat de un râu de foc. Nu am mai simţit niciodată ceva asemănător, nici măcar în cele mai bune momente ale mele ca desenator. Îmi plac la nebunie bogăţia, culorilor în ulei şi efectele pe care le poţi obţine cu ele. Îmi plac grozav textura pânzei sub penel şi modul în care se aşază vopseaua.

— Pictez de atâta vreme, încât eu iau asemenea lucruri drept ceva normal, spuse ea adăugând mai mult cărbune pe focul care începuse să se micşoreze. Auzindu-te pe tine, îmi amintesc de cât de senzual este pictatul.

— Este tot ce am visat vreodată. Nu îmi pot da seama pentru nimic în lume de ce ieri mi se părea imposibil, spuse el râzând cu vioiciune.

Kenneth se comporta asemenea unui soldat victorios după o bătălie grea, şi entuziasmul lui o făcu să râdă alături de el.

Curioasă să vadă lucrarea, traversă camera, avansând spre şevalet.

— Dumnezeule, Rebecca, dar nu te poţi uita, spuse el întorcându-se când văzu ce avea ea de gând.

— Avantajul profesorului, replică ea obraznică, după care, în momentul în care ajunse în faţa tabloului, se opri siderată.

Era un portret nud al ei.

Se holbă paralizată la tablou. Kenneth folosise tehnica culorilor de ulei diluate pentru a crea în mare ideea unei zone împădurite, pictată în nuanţe de verde, în plan apropiat se afla silueta completă a unei femei. Una din mâinile ei se odihnea pe trunchiul unui copac, în timp ce în cealaltă ţinea un măr pe care îl oferea ispititoare.

Trupul subţire, gol al femeii fusese redat cu multă dragoste, în detaliu. Pielea ei de un portocaliu cald, ca de piersică, parcă te invita să o atingi, în timp ce cosiţele roşcate strălucitoare îi cădeau până la pământ asemenea unei flăcări întunecate.

Câteva şuviţe de păr făceau concesii provocatoare la modestie într-un mod care îi amintea Rebeccăi de Venus a lui Botticelli când inocenta zeiţă nou-născută ieşea din mare. Însă, în viziunea lui Kenneth, nu exista niciun pic de inocenţă. Doamna dezgolită radia dorinţă carnală. Avea buzele pline şi senzuale, în timp ce ochii ei de culoarea alunei, cu străluciri de aur, promiteau plăceri misterioase şi periculoase oricărui bărbat care îndrăznea să accepte fructul oprit din mâna ei. Ei bine, modelul fusese, fără îndoială, ea însăşi.

Rebecca reuşi să îşi smulgă privirea de la tablou şi se uită la Kenneth. Chipul lui era extrem de vulnerabil, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să ţipe, să leşine sau să sară la el. Dincolo de teama aceea, văzu şi un pictor nou-născut care avea o nevoie disperată de recunoaştere.

— Este… este foarte bun, spuse ea după ce înghiţi în sec. Ai combinat minunat diferitele texturi ale vopselurilor. Bănuiesc că este Eva.

— Lilith, spuse el cu vocea redusă aproape la un orăcăit. Prima femeie pe care a făcut-o Dumnezeu, înaintea Evei.

— A, desigur. Mi-ai spus că Lilith era roşcată. Nu mă gândesc la ea ca la un demon, ci ca la prima femeie independentă, creată ca egal al bărbatului, nu ca servitor al lui. Sigur că lui Adam nu i-a plăcut asta. Merge foarte bine ca personaj idealizat, mitic, dar nu s-ar potrivi pentru un portret. Lilith a ta este mult mai frumoasă decât mine.

— Nu, spuse el cu ardoare. Exact aşa arăţi. Frumoasă, senzuală, nemaipomenită.

Rebecca observă în ochii lui aceeaşi pasiune mistuitoare cu care crease tabloul. Ea ştia cu certitudine că Kenneth o dorea nu doar întâmplător, ci cu toată fiinţa lui.

Dorinţa lui aprinse propria ei dorinţă arzătoare, pe care încercase să o înăbuşe. La naiba cu buna-cuviinţă! În ochii lui era frumoasă, şi sosise vremea să dea frâu liber râului de dorinţă carnală care avea să îi poarte pe amândoi spre nebunie şi spre o fericire mistuitoare.

Rebecca îşi aruncă şalul pe singurul scaun de lemn din cameră. Rochia ei era închisă în faţă cu un şirag de nasturi

sferici din fildeş, dispuşi la mijlocul corsajului. Uimită de propria ei îndrăzneală, îl desfăcu pe primul, trecând micul glob de fildeş prin cheotoarea lui.

— Cred că îţi doreşti să vezi cât de fidelă este pictura ta, spuse ea.

— Imaginaţia mea îşi face treaba, Rebecca, replică el crispat. Nu e nevoie să îmi pozezi.

— Nu? murmură ea, desfăcând încă un nasture. Cred că ai greşit nişte proporţii, continuă ea, eliberând încă un nasture.

Privirea lui Kenneth fu iremediabil atrasă de degetele ei.

Când şi ultimul nasture fu descheiat, Rebecca îşi desfăcu rochia şi o împinse cu o lentoare provocatoare în jos pe braţe, înainte de a o lăsa să cadă pe podea, cu un foşnet de lână. Îi displăcuseră dintotdeauna hainele complicate, aşa că purta pe dedesubt doar ciorapi şi o cămăşuţă transparentă din batist, care lăsa să întrevadă ce se ascundea sub ea.

După ce se eliberă de rochia boţită, îşi azvârli pantofii din picioare şi îşi desfăcu acele care îi ţineau părul.

— Un artist bun lucrează după natură ori de câte ori poate, Kenneth, spuse ea.

— Dacă nu te îmbraci la loc, mersul la altar şi biciuiala tatălui tău nu vor mai putea fi evitate, replică el pălind, ceea ce îi scoase şi mai mult în evidenţă cicatricea.

Rebecca râse şi îşi trecu degetele prin păr astfel încât buclele începură să i se adune în jurul capului şi să îi curgă ademenitor până la brâu.

— A zis cineva ceva despre biciuit şi despre căsătorie? Cu siguranţă, pentru Lilith şi pentru Corsar, dorinţa este tot ce contează.

— Dar astea sunt doar fantezii, spuse el pe un ton aspru, în timp ce broboanele de sudoare se strângeau pe frunte. E greşit, Rebecca, din nişte puncte de vedere pe care nu ai cum să le cunoşti.

— Ai dreptate, nu înţeleg, spuse ea cocoţându-se pe scaun şi desfăcându-şi jartiera, gest ce o făcu să îşi ridice cămăşuţa deasupra genunchilor. Crezuse întotdeauna că avea picioare frumoase, şi, dacă se lua după modul în care se holba Kenneth

la ea, chiar aşa era. Nu trebuie să mă protejezi, dragul meu corsar, ştiu ce fac, spuse ea rulându-şi ciorapii şi făcându-i ghem, după care îi aruncă spre Kenneth, ţintind spre ridicătura masculină din pantalonii lui. În cazul de faţă, spune-mi un motiv valid pentru care ar trebui să ne abţinem de la ceva ce, în mod evident, ne dorim amândoi.

Kenneth prinse ciorapii cu un gest reflex, încleştându-şi cu atâta forţă mâna pe ţesătura delicată, încât tendoanele îi ieşiră în evidenţă. Rebecca observă în privirea lui lupta care se dădea între gentilom şi pirat. Da, o dorea, dar nenorocitul lui de simţ al onoarei câştiga bătălia.

Incapabilă să suporte acest gând, ea se ridică şi îşi aruncă mâinile în aer, implorându-l.

— Te rog, Kenneth, te doresc atât de mult, spuse ea cu sinceritate, mângâindu-i chipul, în timp ce el îşi pierdu calmul, asemenea unei bucăţi de marmură lovite de un ciocan.

El îşi aşeză mâinile peste ale ei, făcându-le să se oprească pe obrajii lui. Rebecca era cât se poate de conştientă de forţa degetelor lui şi de asprimea masculină a favoriţilor lui sub palmele ei.

— Dumnezeu să mă ajute, Lilith! Ai învins, spuse el cu vocea îngroşată, după care îi împreună mâinile şi le plasă pe pieptul lui. Rebecca îi simţi inima bătând în timp ce îşi cobora gura spre a ei. Îşi dădu seama, uşurată, că acum nu mai era cale de întoarcere. Erau prinşi de curenţii neiertători ai râului şi aveau să fie purtaţi de furia lui până se spărgeau în bucăţi.

Acesta era sărutul lui de pirat: poruncitor, devorator. Rebecca se sprijini de el, lăsându-şi braţele să alunece în jurul taliei lui, în timp ce mâinile lui îi trecură peste şezut. Când el o trase cu putere spre el, ea simţi cum ia foc în îmbrăţişarea lui, şi trupurile li se întâlniră cu voluptate. O dorinţă puternică, lichidă începu să curgă în interiorul ei.

Când el puse capăt sărutului, Rebecca îşi ţinu răsuflarea, protestând, până când atingerea buzelor lui pe urechea ei îi transformă protestul într-un suspin frenetic.

— Lilith, Lilith cu părul şi cu sufletul de foc, murmură el, după care îi sărută maxilarul, apoi pielea sensibilă de pe gât,

simţindu-i pulsul accelerat.

Rebecca îşi vârî orbeşte mâinile în cămaşa lui, înfometată după textura trupului lui. Avea gâtul şi umerii puternici, musculoşi. Ea scoase un chicot de nerăbdătoare când observă că nu putea desface mai mult cămaşa, apoi, trecându-şi mâinile peste coastele lui, îi scoase cămaşa din pantaloni.

De-abia îi atinsese muşchii încordaţi ai trunchiului, când îi simţi gura atingându-i sânul. Mişcându-se prin materialul subţire al cămăşuţei, îi tachina sfârcul rotindu-se în jurul lui, înainte de a începe să îl apuce cu dinţii. Rebecca se crispă, paralizată de plăcerea care îi învăluia corpul.

Ieşi însă din nemişcare când febra aceea o împinse să caute un mod de a se elibera, aşa că Rebecca apucă iute cămaşa de unde era desfăcută şi trase de ea cu ambele mâini. Olanda se rupse cu zgomot până la tiv, şi ea îi smulse îmbrăcămintea ruptă peste braţe şi încheieturi.

— Am vrut să fac asta din prima clipă în care te-am văzut, piratule! spuse ea satisfăcută.

Pieptul lui dezgolit era magnific. Kenneth fu străbătut de un fior în timp ce ea îi atingea muşchii, simţind cum se conturau oasele pe sub carne, părul negru mătăsos şi modul în care trunchiul i se subţia spre talie şi spre şolduri. Ar fi putut fi un model superb pentru un sculptor grec în căutarea unui atletic olimpic pe care să îl imortalizeze – sau pentru un zeu.

Rebecca îşi lipi buzele de golul de deasupra claviculei şi simţi furnicăturile sării pe limbă, în timp ce avansa spre micul disc catifelat al sfârcului lui. Îl sărută aşa cum îl sărutase şi el pe al ei, tachinându-l cu limba şi trăgând puţin de el cu dinţii.

Kenneth îşi îngropă mâinile în coama mătăsoasă a părului ei, în timp ce degetele i se deschideau şi închideau fără să poată face ceva.

— Dumnezeule, Rebecca, mă înnebuneşti, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Ea râse încântată şi se îndreptă de la mijloc, culcuşindu-şi faţa în unghiul descris de gâtul şi umărul lui. Kenneth avea un parfum primejdios de masculin, cu urme de mosc.

Dintr-odată, icni surprinsă, simţind cum Kenneth îi trage

cămăşuţa peste umeri. Îşi ridică mâinile, în timp ce materialul îi flutura peste coate şi încheieturi. Ieşi din faldurile tivite cu dantelă cât se poate de conştientă de goliciunea ei şi preţ de o clipă vru să se acopere, să îşi ascundă imperfecţiunile umane, dar ochii lui cenuşii străluceau spre ea asemenea stelelor de iarnă.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi închipuiam, spuse el cu voce răguşită în timp ce îi cuprindea sânii şi mâinile lui mari începeau să maseze carnea suplă, iar degetele să îi mângâie sfârcurile până ce acestea se întăriră. Continuă să îi maseze pielea, mergând mai jos, analizând fiecare curbă şi adâncitură cu gesturi de o senzualitate aparte. Pulsul i se accelerase nebuneşte, traversându-i fiecare fibră a corpului. Simţea că se topeşte, gata să se scurgă în orice formă i-ar fi plăcut lui mai mult.

O luă în braţe, dar apoi ezită când ei i se opri respiraţia de uimire.

— Eşti aşa uşoară, spuse el uşor neliniştit. Delicată.

— Însă deloc fragilă, replică ea şi, înainte ca el să fie prins în ghearele conştiinţei, Rebecca îl trase în jos pentru încă un sărut, trecându-şi precipitată mâinile pe fiecare bucăţică a corpului lui la care putea ajunge. Era perfect conştientă de contactul dintre corpul ei dezgolit şi pieptul lui şi de felul în care braţele lui puternice se încordau sub spatele ei gol şi sub picioarele ei, pe măsură ce sărutul se adâncea. Simţi din ce în ce mai puternică dorinţa aceea fierbinte ce-i curgea prin vene.

Cei câţiva paşi până la patul îngust din colţ fură parcurşi în zigzag, şi totul se încheie când el o depuse pe pătura care acoperea salteaua deformată de paie. Impresia dată de lâna aspră pe spate şi pe coapse adăugă încă o senzaţie în universul ei profund senzorial.

— Vreau să te văd cu totul, spuse ea crispată. Te rog.

Chinuindu-se puţin în graba cu care făcea asta, Kenneth îşi descheie pantalonii şi îi dădu la o parte, după care îşi scoase şi lenjeria, rămânând gol în faţa ochilor ei. Rebecca se holbă la coapsele lui musculoase şi la cât de viguros era, asemuindu-l din nou cu un zeu grec. Îşi alungă un gând tulburător care o

făcea să se întrebe dacă aveau să se potrivească şi îi examină abdomenul minunat.

Kenneth se aşează pe marginea patului şi se aplecă asupra ei. Unghiurile ascuţite ale feţei lui erau îndulcite de lumina lumânării, iar cicatricea devenise aproape invizibilă. Ea îşi ridică mâinile, trecându-le peste umerii şi braţele lui, vrăjită de modul în care îi umplea privirea, îşi înghiţi lacrimile.

— Te-ai răzgândit, spuse el când îi observă chipul.

Rebecca clătină din cap.

— Eşti atât de frumos, atât de frumos, spuse ea încet, cu ochii strălucindu-i.

Kenneth se considerase în multe moduri, dar niciodată nu se gândise că ar fi frumos. I se părea aproape o crimă că dorea să îşi implânte trupul enorm, masculin, în silueta delicată şi suplă a Rebeccăi.

— Am crezut că ai un simţ estetic desăvârşit, murmură el. Tu eşti cea frumoasă.

Rebecca îi oferi zâmbetul cuceritor al lui Lilith. Deşi era mândru de tabloul lui, nu avea să poată egala vreodată realitatea atât de ispititoare.

— Eşti făcută pentru dragoste, îi şopti el. Eşti o adevărată viziune pentru ochi, mâini şi gură, continuă, luându-i o şuviţă lucitoare de păr şi mângâindu-şi obrazul cu ea. Părul tău extravagant, cu mii de nuanţe de roşu, bronz şi aur, spuse el, aşezându-i şuviţele strălucitoare pe umăr, bucurându-se de contrastul dintre ele şi pielea ei. Un ten palid, perfect, de roşcată, cu urme fine de vene, continuă el, în timp ce îşi trecea palmele pe braţele ei. Sâni perfecţi. Nici prea mici, nici prea mari, încununaţi cu aureole întunecate, spuse, aplecându-se şi sorbindu-i sfârcul stâng. Acesta se întări imediat la atingerea lui. Rebecca închise ochii, cu răsuflarea întretăiată, şi sânii începură să îi tresalte ritmic.

După ce îi răsfăţă îndeajuns, îi descrise cercul buricului cu limba, şi mâna îi alunecă între genunchii ei, pentru a-i mângâia pielea de satin din interiorul coapselor. Ea vibra ca răspuns şi începu să îşi mişte şoldurile pe pătură, cu mâinile făcute pumn.

Cârlionţii dintre picioare aveau o nuanţă de roşcat ceva mai

închisă decât părul ei minunat. Kenneth îşi odihni palma pe mica ridicătură, minunându-se că inima ei bătea atât de repede din cauza lui. Apoi se întinse alături de ea, ţinând-o lângă el cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâia firele umede care i se agăţau de degete, pătrunzând în apele luxuriante ale straturilor de dedesubt.

Rebecca suspină, începând să se răsucească în timp ce el pătrundea din ce în ce mai intim în adâncurile ei. Înainte să o aducă la extazul final, Rebecca începu să îl pipăie orbeşte, avansând în jos pe trupul lui, până găsi axul fierbinte şi tare pe care îl căuta. Apoi îşi înfăşură mâna în jurul lui şi începu să îi mângâie capul sensibil cu degetul mare.

Kenneth se arcui convulsiv, simţind acea mişcare delicios de dulce, devastatoare „Dumnezeule, nu, nu încă".

Înnebunit de necesitatea eliberării, se desprinse din strânsoarea ei şi se poziţionă deasupra ei. Braţele îi tremurară în timp ce îşi echilibra greutatea. Simţind că şi ea era pregătită, după cum i-o dovediră degetele lui care o sondau pentru intrare, se împinse în acea căldură binecuvântată care avea să îi fie leac.

Pentru o clipă, simţi o rezistenţă puternică, şi Rebecca se încordă. Se dojeni că uitase cât de strâmtă era. Se opri ca ea să se poată obişnui cu el, tremurând de efort. O sărută, folosindu-şi gura şi limba pentru a o linişti şi a-i dispersa tensiunea. Rebecca se relaxă şi îl sărută cu lăcomie, ca şi cum ar fi încercat să îi soarbă esenţa vitală. Kenneth începu să se mişte, la început doar puţin, împingând apoi din ce în ce mai tare şi mai repede.

Rebecca îşi răsuci capul pe pătură, respirând cu greutate, în timp ce palmele descriau cercuri pe spatele lui.

— Kenneth, Kenneth, te rog… spuse ea gâfâind.

Apropiindu-se de apogeu, Kenneth introduse o mână în spaţiul dintre ei şi îi atinse mica protuberanţă feminină. Rebecca scoase un ţipăt de animal rănit şi îşi înfipse mâinile ca nişte gheare în şezutul lui, frecându-şi înnebunită pelvisul de al lui.

Ajunseră amândoi la punctul culminant în acelaşi timp. Kenneth scoase un geamăt şi începu să se împingă din ce în ce

mai puternic, simţind cum îl cotropeşte o plăcere fără margini, un râu de foc mai intens decât orice cunoscuse până atunci. Pe măsură ce flăcările începeau să se stingă, îşi dădu seama cu mirare şi totodată cu disperare că îşi pârjolise fără speranţă propriul suflet.

capitolul 21

Deşi patul era îngust, fu destul loc pentru amândoi odată ce Kenneth se aşeză pe o parte, trăgând-o lângă el. Rebecca simţea cum îi tremurau mâinile şi picioarele, de parcă fusese ruptă şi pusă la loc într-o fiinţă diferită. Îşi ascunse faţa în umărul lui scăldat de sudoare, ştiind că nu avea să se sature niciodată să îl simtă aproape, de plăcerea care îi străpunsese platoşa câştigată cu greu, înainte de a-i învălui inima cu căldură.

Afară ploua. Era ceva minunat de intim să stea aşa la căldură, protejată, în braţele lui Kenneth, la doar câţiva metri depărtare de stropii de ploaie. Aţipi puţin, trezindu-se când el se ridică într-un cot şi îi sărută tâmpla.

Rebecca deschise ochii şi îi studie faţa, gândindu-se că profilul lui aspru era mai fermecător decât trăsăturile perfecte ale lui Apollo.

— Ar trebui să îmi ard tabloul, spuse el văzând că ea se trezise, îndepărtându-i părul de pe sprâncenele umede. Niciun tablou în ulei, nicio pânză nu te poate reprezenta atât de fidel pe cât meriţi.

— Să nu îndrăzneşti! E un tablou bun, spuse ea cu un surâs leneş. Numai să nu îl arăţi cuiva, mai ales nu tatălui meu. Probabil nu ar fi trebuit să spună asta, pentru că imediat ochii lui fură acoperiţi de umbre. Pe tava pe care am adus-o se află o sticlă de vin şi două pahare, continuă ea, în încercarea de a restabili atmosfera plină de tandreţe.

— O idee excelentă, replică el, ridicându-se, după care se opri, privind în jos.

Ea îi urmă privirea şi observă că erau amândoi pătaţi de sânge.

— Dumnezeule, erai virgină! exclamă el ridicând instantaneu capul şi uitându-se la ea îngrozit. De asta a fost atât de dificil la început.

— Da, am fost, spuse ea, ferindu-şi privirea.

— Bine, dar fuga cu poetul şi toate zvonurile că ţi-ai fi distrus reputaţia? întrebă el cu voce pierită, plină de o emoţie

de-abia stăpânită, prinzându-i bărbia în mână şi întorcând-o cu faţa spre el.

— Te poţi compromite din punct de vedere social fără a exista urmări pe plan fizic. Frederick era dispus să aştepte până aveam să ne căsătorim în mod legal, dar, când am ajuns la Leeds, ştiam deja că făcusem o mare greşeală fugind cu el de acasă. Nu era îndrăgostit de mine, ci de ideea pe care şi-o formase despre el ca iubit strălucit. A, desigur, să nu uităm nici de averea pe care urma să o moştenesc. Cel mai dificil a fost când mi-am dat seama că era *plictisitor,* spuse ea, scuturată de un hohot de râs. Am înţeles că nu îmi puteam petrece restul vieţii cu el, aşa că am luat o diligenţă de poştă şi m-am întors la Londra. Lipseam însă de mai multe nopţi, aşa că reputaţia mea era distrusă.

— Părinţii tăi au ştiut că nu te culcaseşi cu el? întrebă Kenneth trăgând adânc aer în piept.

— Nu avea atât de mare importanţă, având în vedere că oricum îmi distrusesem reputaţia.

— La naiba, mii de draci! exclamă el, aşezându-şi fruntea pe umărul ei în timp ce respiraţia lui întretăiată îi încălzea Rebeccăi sânul.

— Ai spus că ştii ce faci, dar n-a fost aşa. Nu *aveai* cum. Preţ de câteva clipe, între ei se aşternu tăcerea, apoi Kenneth ridică uşor capul, cu o expresie atât de sumbră, de parcă tocmai ar fi fost condamnat să ajungă în faţa plutonului de execuţie. Dacă nu ar fi o greşeală majoră să ne căsătorim, aş spune că logodna noastră tocmai a devenit cât se poate de reală.

Simţindu-se dezavantajată de poziţia în care stătea, lungită pe spate, Rebecca se ridică în capul oaselor.

— Cum am fost crescută printre artişti decadenţi, îmi este greu să iau virginitatea în serios. Chiar n-ar trebui să aibă atâta importanţă, spuse ea.

— Crede-mă, Rebecca, contează, spuse el ridicându-şi sprâncenele într-un mod expresiv, în timp ce se dădea jos din pat, luând prosopul de pe etajera de la lavoar.

După ce se curăţă repede, o înfăşură în pătură, îşi trase nepăsător pantalonii şi îşi îmbrăcă iute cămaşa, după care turnă

vin în pahare pentru amândoi. Se aşeză apoi lângă ea şi se sprijini de perete, cu o expresie profund îngrijorată.

— Merit să fiu împuşcat. Ştiam că nu trebuia să mă culc cu tine, dar totuşi am făcut-o, spuse el.

— De vreme ce aproape am sărit pe tine, ai fi trebuit să opui ceva forţă ca să mă opreşti, iar aşa ceva nu ar fi fost prea frumos din partea unui domn ca tine, replică ea cu un zâmbet nesigur.

— La vârsta mea, ar trebui să mă pot controla chiar şi când sunt încolţit de o femeie seducătoare, spuse el cu privirea pironită în pahar.

Seducătoare? Îi plăcea cum suna asta.

— Mă bucur că nu te-ai putut controla şi sunt grozav de mulţumită de rezultate. Mă plac foarte mult în rolul lui Lilith.

— Recunosc că nu eşti o fetiţă naivă care de-abia a ieşit de pe băncile şcolii, dar eram atât de înnebunit de dorinţă, că nu am luat nicio măsură ca să nu rămâi însărcinată, spuse el zâmbind slab, dar scuturând în acelaşi timp din cap. Dacă ai avea un copil… continuă el, însă vocea i se frânse.

— E puţin probabil după o singură încercare, nu-i aşa? În plus, nu mi-ar displăcea deloc să am un copil, spuse ea strângând şi mai mult pătura în jurul ei. Dacă tatăl meu nu ar suporta scandalul, aş putea să mă mut în orice orăşel de provincie. Poate chiar aş putea pretinde că sunt văduvă. Până la urmă, sunt independentă din punct de vedere financiar.

— Chiar crezi că aş permite aşa ceva? întrebă el încleştându-şi degetele în jurul paharului cu atâta putere, încât Rebecca crezu că acesta avea să se spargă. Ar fi şi copilul meu. Una este când, din cauza împrejurărilor, o femeie se vede nevoită să îşi crească singură copilul, şi altceva să faci un copil din propriile motive egoiste şi să îl lipseşti de tată în mod voit. Dacă eşti însărcinată, te-ai ales cu mine ca soţ. Iar dacă se întâmplă aşa ceva, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, spuse el trăgând puternic aer în piept.

Rebecca îşi muşcă buzele şi începu să îşi pieptene părul cu degetele, pentru a-l descâlci. Chiar *fusese* groaznic de egoistă, gândindu-se la propriile dorinţe, nu la bunăstarea copilului.

Fusese şi nesăbuit de nepăsătoare faţă de sentimentele lui Kenneth. Luându-se după sensibilitatea şi onoarea care îl caracterizau, dincolo de exteriorul lui de pirat, ar fi trebuit să îşi dea seama că nu ar fi tratat cu superficialitate relaţia lor intimă.

Oare sperase, fără să îşi dea seama, că va reuşi să îl forţeze să o ia de soţie? Nu credea asta, căci încă avea dubii serioase în privinţa căsătoriei. Dar îl dorise cu pasiune şi asta o făcuse să fie neatentă. Uitase că pentru Kenneth consecinţele ar fi fost mai serioase decât pentru ea. Acum, simţul datoriei s-ar putea să îl forţeze să o ia de soţie o femeie pe care nu o dorea. Nici că s-ar fi putut purta mai rău cu un duşman decât se purtase cu cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Nici faptul că se complăcea în sentimentul ei de vină nu era de ajutor.

— Probabil nu sunt însărcinată şi nu avem de ce să ne facem griji, spuse ea cu calm măsurat, dându-şi părul pe spate.

Rebecca simţi cum i se formează un ghem în stomac.

— Dar, în caz că s-a întâmplat asta, de ce ţi se pare atât de îngrozitor să fii căsătorit cu mine? continuă ea, ştiind că nu ar trebui să întrebe asta. Ştiu că nu mă iubeşti aşa cum ai iubi o soţie, dar se pare că ţii puţin la mine. Există altcineva? Dacă nu e cazul, cred că am reuşi să ne înţelegem destul de bine. Promit să nu fiu o pacoste pentru tine.

— Nu e vorba că nu ţin la tine, Rebecca, sau că există altcineva, spuse Kenneth înjurând printre dinţi şi înfăşurându-şi braţul în jurul umerilor ei, după care o trase aproape. Apoi continuă încet: Problema cu căsătoria e că… Dar se întrerupse. Am o obligaţie pe care trebuie să o duc la bun sfârşit, spuse el după o lungă pauză, şi, după ce voi face asta, sunt şanse mari să nu îţi mai doreşti să ai de a face cu mine. Desigur, cu excepţia cazului în care ai vrea să îmi vezi capul pe o farfurie, continuă el cu tristeţe.

Rebeccăi îi trecu prin faţa ochilor, fugitiv, o imagine grotescă cu capul lui tăiat pe o tavă de argint. Nu era întotdeauna un lucru bun să ai o imaginaţie de artist.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Sper din toată inima să n-o faci, replică el lipindu-şi obrazul de capul ei. Nu e ceva ce pot discuta cu tine.

Rebecca îi auzi inima bătându-i ritmic sub urechea ei. Se întrebă ce obligaţie misterioasă avea de îndeplinit. Probabil avea legătură cu problemele lui financiare atât de serioase.

— Orice se va întâmpla, nu e vina ta, eu am provocat totul, spuse ea cu voce blândă. Şi poate e o răutate din partea mea, dar nu îmi pare deloc rău că am făcut-o.

— Nici mie, Roşcăţico, nici mie, spuse el cu un suspin îndurerat.

Rebecca îşi dădu seama că era uşor să păcătuieşti cu un bărbat care trăia în aceeaşi casă cu tine, mai ales când era vorba despre casa unor artişti nebuni care se culcau la ore ciudate. Nimeni nu observase nimic.

Desigur, ea şi Kenneth ştiau, aşa că în dimineaţa următoare simţi tensiunea plutind între ei. Rebecca nu ştia dacă să îi ceară scuze sau să rupă din nou hainele de pe el.

Era greu de spus ce gândea Kenneth, dar, în mod evident, nu era deloc relaxat în prezenţa ei. Ştiind că ar fi fost o tortură să împartă intimitatea unei şedinţe de pozat, îi spuse cu seninătate că în următoarele câteva zile avea să fie ocupată cu fundalul şi cu hainele corsarului, aşa că nu avea nevoie să îi pozeze. Kenneth încuviinţă, vizibil uşurat.

Apoi, hotărând că era mai bine să afle nişte lucruri mai devreme decât mai târziu, o invită pe Lavinia la ea în atelier pentru o discuţie ca între femei, concentrându-se în principal asupra modurilor în care se putea împiedica sarcina.

Considerând că această curiozitate era cât se poate de normală venind din partea unei femei aflate în pragul căsătoriei, Lavinia îi descrise în termeni prozaici diverse metode. Îi promise chiar să îi trimită bureţei care trebuiau înmuiaţi bine în oţet şi introduşi unde trebuia.

— Desigur, am cea mai mare consideraţie pentru viitorul tău soţ, draga mea, dar, când se excită, bărbaţii uită uneori să iasă la timp, aşa că e mult mai bine ca femeia să se descurce singură.

Rebecca nu îi spuse că încă nu se hotărâseră cu căsătoria – asta rămăsese între ea şi Kenneth. Cu toate acestea, faptul că ştia acum cum putea evita să rămână însărcinată o făcea să se simtă minunat de liberă. Probabil că, dacă avea să se mai culce o dată cu ea, Kenneth nu putea simţi mai multe remuşcări decât o făcuse deja, aşa că, dacă se ivea ocazia, poate că ar putea încerca să-l seducă din nou.

Să-l ia naiba, dar chiar avusese dreptate! Rebecca înţelesese diferenţa dintre a fi virgină şi a fi o femeie care gustase din mărul Evei. Înainte tânjise după Kenneth fără a şti exact ce voia, dar acum carnea ei îşi amintea textura, greutatea şi parfumul lui cu o precizie ameţitoare. Acum înţelegea cum era posibil ca pasiunea să ameţească atât mintea, cât şi trupul, astfel încât să nu mai existe nimic pentru tine decât iubitul tău. Cum dorinţa putea umple acel gol din interiorul ei şi cum atingerea unui bărbat îi putea face sângele să fiarbă în vene.

Da, acum ştia ce voia şi îşi dorea asta cu o intensitatea care o scotea din minţi. Şi mai enervantă era conştientizarea faptului că nu îşi dorea satisfacţie sexuală la modul general. Pe Kenneth îl dorea. Doar pe el.

La trei zile de la publicarea anunţului de logodnă, Rebecca îşi dădu seama că nu putea avansa cu tabloul corsarului fără model. În dimineaţa următoare, avea să îi ceară lui Kenneth să îi pozeze din nou, sperând că va reuşi să îşi ţină mâinile acasă. Era şi aşa destul de greu să lucreze la portretul lui. Realitatea caldă, profund fizică, ar putea să o tenteze într-o asemenea măsură, încât să îşi piardă stăpânirea de sine.

Rebecca se uita lung la pânza cu portretul corsarului, în timp ce îi treceau nişte gânduri cam murdare prin minte, când cineva ciocăni la uşa atelierului. Era Minton, majordomul, cu o carte de vizită pe tavă.

— De ce mi-ai adus asta? întrebă ea încruntându-se. Ştii că nu sunt acasă pentru vizitatorii ocazionali.

— M-am gândit că poate aţi vrea să faceţi o excepţie în acest caz, spuse el tuşind cu subînţeles.

Rebecca luă cartea de vizită şi ridică din sprâncene.

„Onorabila Elizabeth Wilding.”

— Este vorba despre o tânără doamnă, Minton?

— Da, domnişoară, şi este însoţită de un domn cam milităros.

Probabil era sora lui Kenneth, care îi făcea o vizită de curtoazie viitoarei mirese a fratelui ei. Rebecca nu ştiuse că fata se afla la Londra, şi Kenneth ieşise pentru a se ocupa de nişte afaceri, naiba să-l ia! Aşa că trebuia să ducă singură povara de a pretinde că e o logodnică fericită.

— Transmite-i domnişoarei Wilding că o să cobor în câteva minute, zise Rebecca, după care trecu repede prin camera ei pentru a-şi disciplina puţin părul şi a adăuga un superb şal indian ţinutei ei cam simple. După aceea îi spuse lui Minton să îl trimită pe Kenneth la ea de îndată ce se întorcea. Păşi apoi precaută în salon.

Oaspeţii ei stăteau în picioare lângă perete, admirând unul dintre tablourile lui Sir Anthony. Amândoi se întoarseră când o auziră intrând. Tânărul era blond şi atrăgător, iar ochii lui trădau faptul că trăise experienţe care îl îmbătrâniseră.

Ţinuta lui dreaptă şi braţul stâng diform îi confirmară presupunerea că fusese în armată.

Fata de lângă el era frumoasă şi suplă, cu un chip dulce şi cu aceiaşi ochi cenuşii impresionanţi ca ai lui Kenneth.

— Domnişoara Seaton? întrebă ea ezitând, deplasându-se spre gazda ei cu ajutorul unui baston. Sunt Beth Wilding, sora lui Kenneth.

Recunoscând în Beth o fiinţă la fel de timidă ca ea, Rebecca îşi întâmpină oaspetele în mijlocul camerei.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnişoară Wilding, spuse ea, luându-i mâna şi zâmbindu-i. Din câte mi-a spus Kenneth, vă credeam în Bedfordshire.

— Te rog, spune-mi Beth, având în vedere că vom deveni surori. Când am văzut anunţul de logodnă în ziar, m-am decis să vin la Londra, pentru a-ţi ura bun venit în familie. În plus, voiam… voiam să vorbim cu Kenneth şi despre o altă problemă, continuă ea, aruncându-i o privire piezişă însoţitorului ei. Iată-l pe prietenul meu, locotenentul Jack Davidson. A fost în

regimentul lui Kenneth.

— Îmi face plăcere, domnişoară Seaton, spuse Davidson cu o reverenţă. Vă rog să primiţi felicitările mele cu ocazia logodnei.

Rebeccăi îi plăcea cum arăta, deşi era atât de crispat, încât probabil că ar fi sunat ca un clopoţel dacă l-ar fi atins. Din modul în care el şi Beth se uitau unul la celălalt, reieşea clar că erau ceva mai mult decât prieteni.

— Insist să îmi spuneţi amândoi Rebecca. Preferând să nu ignore rana lui Davidson, Rebecca aruncă o privire spre braţul lui beteag.

— Waterloo? întrebă ea.

— Kenneth – Lord Kimball – mi-a salvat viaţa în ziua aceea, spuse el. Dacă nu mi-ar fi pus un garou pe braţ, aş fi murit din cauza hemoragiei, continuă el, devenind şi mai crispat amintindu-şi.

Dorind să îşi facă oaspeţii să se simtă în largul lor, Rebecca îi invită să ia loc şi sună după nişte gustări.

— Am întâlnit-o pe mama ta vitregă acum câteva zile, îi spuse ea lui Beth după ce îşi ocupară locurile.

— Şi ai supravieţuit? replică Beth cu promptitudine, acoperindu-şi apoi gura cu mâna. O, Doamne, n-ar fi trebuit să spun asta. Aveam intenţia de a mă comporta impecabil.

— Hermione este cu adevărat îngrozitoare, nu-i aşa? zise ea cu un surâs răutăcios, dându-şi seama că avea să se înţeleagă de minune cu Beth. Cred că eşti foarte puternică dacă i-ai rezistat.

— Din fericire, nu prea mă băga în seamă. Am trăit liniştită la Sutterton cu o guvernantă minunată şi m-am descurcat foarte bine.

O tavă cu prăjituri şi ceai fu adusă în salon, şi Rebecca observă cu câtă îndemânare aranja Beth ceaşca de ceai şi farfurioara cu prăjituri astfel încât Davidson să se descurce uşor cu o singură mână. Se completau unul pe celălalt ca mecanismele unui ceas, nu ca ea şi Kenneth, care îşi dădeau târcoale precauţi ca două pisici ciudate.

— Ştii unde îl putem găsi pe Kenneth? întrebă Beth după ce discutară chestiuni generale preţ de câteva clipe.

— Trebuie să se întoarcă în orice clipă, are nişte afaceri de

rezolvat.

— Locuieşte aici? întrebă Beth surprinsă.

— Da, este secretarul tatălui meu, spuse Rebecca, privind-o curioasă. Nu ştiai asta?

— Nu ne-a spus niciodată unde locuieşte. I-am trimis scrisorile la un oficiu poştal.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Rebecca se întrebă dacă nu cumva toată purtarea asta secretoasă avea legătură cu „obligaţia" misterioasă a lui Kenneth.

— Probabil i-a fost teamă că i-aţi scrie în calitatea lui de Lord Kimball. Este cel mai neprotocolar aristocrat pe care îl ştiu. Nici eu, nici tatăl meu nu am ştiut de titlul lui până când prietenii lui, Lord Michael Kenyon şi soţia lui, l-au întâlnit aici şi au dat la iveală groaznicul adevăr.

— Ştiţi dacă Kenyon se mai află la Londra? întrebă Jack, după ce izbucni în râs alături de Beth. Mi-ar plăcea să îi fac o vizită. A fost în regimentul meu, spuse el, simţindu-se ceva mai în largul lui. Noi, amărâţii de locotenenţi, îi admiram foarte mult atât pe el, cât şi pe Lord Kimball.

— Şi asupra mea au acelaşi efect, spuse Rebecca.

În timp ce conversaţia continua cu uşurinţă, Rebecca era atentă la orice sunet care ar fi indicat că Kenneth se întorsese.

Corsarul ei avea ceva explicaţii de dat.

capitolul 22

Ca de obicei, pe drumul de întoarcere la reşedinţa Seaton, Kenneth se opri la poştă să îşi ridice scrisorile. Îl aştepta un mesaj pe un ton muşcător de la Lord Bowden, în care acesta îi spunea că era pe picior de plecare la moşia lui de la ţară, dar se aştepta ca la întoarcere să se întâlnească numaidecât pentru a afla cum progresa investigaţia.

Kenneth se încruntă în timp ce punea scrisoarea deoparte. Continuase să cerceteze în mod discret orice persoană i-ar mai putea furniza informaţii privind moartea lui Lady Seaton. Strânsese un dosar serios cu notiţe, dar încă nu găsise nimic care să clarifice ceea ce se întâmplase. Poate avea să găsească informaţiile dorite în Ţara Lacurilor. Dacă nu, ei bine, când nu îi mai rămânea nicio pistă de urmărit, investigaţia avea să ia sfârşit. Bowden avea să se înfurie, dar Kenneth îşi dădu seama, cu un sentiment de vinovăţie, că el avea să se simtă uşurat.

Merse prin burniţa de după-amiază, recapitulând în mine pentru a mia oară tot ce aflase. Putea spune cu toată sinceritatea că făcea tot ce îi stătea în puteri. Faptul că nu găsise nimic însemna aproape sigur că nu era, nimic de găsit.

În acest caz, avea să scape în curând de obligaţia faţă de Lord Bowden, ceea ce însemna că nu era necesar ca Rebecca să afle că venise în casa Seaton pentru a-i spiona tatăl. Nu ştia dacă Lord Bowden avea să îşi ţină în acest caz partea de învoială. Poate avea să simtă că plătise prea mult fără a obţine nimic în schimb.

Kenneth avea să fie în dificultate dacă Bowden refuza să îi predea ipotecile asupra moşiei Sutterton. Deşi semnaseră un contract, nu îşi imagina că avea să îl poată da în judecată, dând de ştire tuturor, inclusiv Rebeccăi şi lui Anthony, despre existenţa acelei învoieli. Deşi Kenneth depunea toate eforturile, era cât se poate de adevărat că sarcina impusă îi displăcea profund. Cumva, asta ar face să-i fie mai greu să îşi ceară plata.

Dacă Bowden nu va dori să şteargă pe loc ipotecile, poate va fi de acord cu un compromis: să îl lase pe Kenneth să plătească

datoriile eşalonat. Oricum avea să fie rezolvată problema, el îşi dorea ca totul să se termine, astfel încât, după încheierea investigaţiei, să aibă timp să se gândească la un posibil viitor alături de Rebecca.

Acum mintea îi stătea mai mult la împreunarea lui cu Rebecca şi-şi dorea cu disperare să poată repeta experienţa.

Tocmai intrase în casă şi scutura picăturile de ploaie de pe pelerină, când apăru majordomul.

— Domnişoara Seaton v-a rugat să veniţi la ea în salon, spuse acesta.

Gândindu-se că era posibil să fi venit familia Kenyon, Kenneth se duse să li se alăture. Văzându-i în loc pe sora lui şi pe Jack Davidson, rămase ca paralizat.

— Ia uite cine a venit să ne felicite cu ocazia logodnei, dragul meu, spuse Rebecca cu umorul ei răutăcios în privire.

— Bună, Kenneth. Îţi pare rău că ne vezi? întrebă Beth cu o privire neliniştită, ridicându-se şi apropiindu-se de el.

— Nu. Mai avem încă o mulţime de ani de recuperat, spuse el îmbrăţişând-o. Cu toate astea, mă surprinde că ai bătut atâta drum, până la Londra. Cum Dumnezeu m-ai găsit?

— Verişoara Olivia a văzut anunţul de logodnă şi a spus că ar trebui să o vizitez pe logodnica ta, spuse Beth desprinzându-se din îmbrăţişarea lui. Ea a rămas la Sutterton din cauza unei răceli, însă eu şi Jack am aflat cu destulă uşurinţă unde locuieşte Sir Anthony Seaton de îndată ce am ajuns la Londra. Ce noroc că te-am găsit aici! continuă ea pe un ton sec.

Beth avea toate motivele din lume să pună la îndoială motivul pentru care îi ascunsese lucrurile, şi Kenneth fu recunoscător că nu o făcea.

— Arăţi mult mai bine decât când ne-am văzut ultima oară, Jack, zise el făcând un pas înainte, cu braţul pe talia surorii lui, după care luă mâna prietenului său.

— Bedfordshire şi Beth au făcut minuni, domnule.

În timp ce îşi strângeau mâinile, Kenneth observă că celălalt bărbat părea nervos ca un şoarece pe o plită încinsă. În plus, era ciudat de formal. Poate la moşie apăruseră probleme atât de serioase, încât acesta crezuse de cuviinţă să vină să i le spună

prin viu grai.

— Jack doreşte să îţi vorbească în privat, spuse Rebecca, confirmându-i bănuielile. Salonul mic ar trebui să fie liber acum, continuă ea.

Începând să se îngrijoreze cu adevărat, Kenneth îl conduse pe Jack în salonul cel mic.

— Sunt probleme la Sutterton? îl întrebă el direct de îndată ce închise uşa după ei.

— Ah, nu, spuse Jack, începând să măsoare camera în lung şi-n lat. Cel puţin nu sunt probleme legate de moşie. Din punctul ăsta de vedere, totul merge bine.

— Atunci de ce eşti aşa nervos?

Jack începu să îşi maseze braţul beteag, de parcă ar fi încercat să aline o durere imaginară.

— Am… am venit să îţi cer permisiunea de a mă căsători cu Beth, spuse el.

— Voi fi fericit să îţi dau binecuvântarea mea când va sosi momentul, spuse Kenneth surprins, dar, când mi-ai scris despre intenţiile tale, ai spus că e prea devreme, şi eu am fost de acord. Nu vă cunoaşteţi de prea multă vreme, iar viitorul moşiei este încă nesigur.

— Îmi e teamă că nu mai putem aştepta, spuse Jack înghiţind în sec. Sau poate ar fi mai corect să spun că nu am aşteptat.

Între cei doi se lăsă o tăcere de rău augur.

— Vrei să spui că Beth e însărcinată? tună Kenneth cu o voce ameninţătoare.

— Aşa credem, spuse bărbatul mai tânăr, cu o privire amărâtă, dar hotărâtă, susţinându-i însă privirea lui Kenneth. Îmi pare rău, domnule. Trebuie să mă provocaţi la duel, aveţi tot dreptul să o faceţi. S-a… s-a întâmplat o singură dată, şi nu am plănuit aşa ceva, dar asta nu mă scuză cu nimic. Mi-aţi salvat viaţa, iar eu vă răsplătesc seducându-vă sora, spuse el cu o grimasă. Tot ce pot spune este că o iubesc pe Beth din tot sufletul şi jur că o voi iubi mereu şi voi avea grijă de ea, chiar dacă Sutterton va fi vândută şi va trebui să îmi găsesc de lucru în altă parte.

Prima reacţie de mânie de frate a lui Kenneth fu urmată repede de o recunoaştere a ironiei sorţii. Nu putea să o facă pe virtuosul atâta vreme cât el şi Rebecca ar putea fi nevoiţi să meargă în grabă la altar. Dumnezeu îi era martor că înţelegea cum anii petrecuţi în iureşul războiului pot face un bărbat să tânjească după căldura vindecătoare a braţelor unei femei – atât de mult, încât dorinţa să îi întunece judecata.

— Deşi nu este chiar cum mi-aş fi dorit, bănuiesc că nu e nicio problemă, spuse el trăgând adânc aer în piept. Presupun că v-aţi sedus unul pe celălalt. Beth poate fi destul de hotărâtă.

Jack zâmbi trist, iar Kenneth înţelese că avea dreptate. Cu siguranţă Beth şi Rebecca semănau din anumite puncte de vedere, deşi Kenneth se îndoia că sora lui era la fel de minunat de neruşinată. După ce îi trecu prin faţa ochilor o amintire a lui Lilith scuturându-şi provocator părul de foc pe umeri, Kenneth vorbi din nou:

— Ne întoarcem în salon să le dăm vestea doamnelor?

— Reacţionaţi foarte bine, domnule, mai bine decât merit, spuse Jack, părând extrem de uşurat.

— Am văzut amândoi multe lucruri groaznice pe lumea asta, în comparaţie cu care impetuozitatea dragostei este o problemă infimă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune domnule! continuă Kenneth, aruncându-i o privire severă bărbatului mai tânăr.

— În situaţia de faţă, ar fi cu atât mai insultător să mă adresez dumneavoastră pe numele de botez, spuse Jack cu un zâmbet timid.

— De vreme ce vom deveni cumnaţi, ai face bine să îmi spui Kenneth. Ce ai fi făcut dacă nu ţi-aş fi dat permisiunea să o iei de soţie? îl întrebă el în timp ce se îndreptau spre uşă.

— M-aş fi căsătorit oricum cu ea. Beth e majoră. Niciunul dintre noi nu voia însă să îşi înceapă viaţa în comun îndepărtându-se de dumneavoastră, spuse Jack, ţinând uşa deschisă pentru Kenneth.

Iată un punct de vedere bun şi practic. În timp ce se îndreptau din nou spre salon, Kenneth îşi dădu seama că se simţea atât de încântat de căsătoria surorii lui, că nici nu mai

conta că momentul nu era chiar cel mai potrivit. Atât Beth, cât şi Jack erau liniştiţi şi păreau a fi tare îndrăgostiţi. Spera doar că avea să îi poată oferi cât de curând surorii lui zestrea la care avea dreptul. Nu voia să vadă tânărul cuplu forţat să trăiască de pe o zi pe alta, mai ales că aşteptau şi un copil.

Intrară amândoi în salon.

— Jack mi-a cerut mâna ta, şi am de gând să mă asigur că vă căsătoriţi înainte să afle ce drăcuşor eşti. Cum suntem cu toţii la Londra, ce-ar fi să vă căsătoriţi în baza unei permisiuni speciale în următoarele câteva zile?

— O, Kenneth! Eşti cel mai bun frate! exclamă Beth strălucind de bucurie, aruncându-se uşurată în braţele lui.

— Nu sunt, şi tu ştii asta. Jack o să aibă grijă de tine mai bine decât am avut eu, spuse el îmbrăţişând-o în timp ce mintea i se pusese deja la treabă, găsind idei despre cum ar putea să îi facă nunta de neuitat, în ciuda grabei şi a lipsei de bani. Sosise vremea să ceară câteva favoruri.

— Michael şi Catherine Kenyon stau la reşedinţa Ashburton House, spuse el dându-i drumul lui Beth. Michael a tot subliniat cât de mare şi de pustiu e acel loc. Cred că se vor bucura să vă aibă oaspeţi pentru câteva zile.

— Dacă ar fi de acord, ar fi mult mai comod decât să stăm la un han, spuse Jack cu un zâmbet mulţumit.

— Ştiu că de-abia m-ai cunoscut, Beth, spuse Rebecca ezitând, dar, dacă nu ai nicio prietenă la Londra cu care să stai, aş fi onorată să fiu eu aceea.

Beth îi acceptă oferta pe loc. Cum începură deja să planifice nunta, Kenneth le trimise o scrisoare lui Michael şi lui Catherine pentru a vedea dacă puteau să găzduiască două persoane. Michael îi răspunse într-o oră, spunând că orice ofiţer din regimentul 95 şi orice soră a lui Kenneth aveau să fie bine-veniţi sub acoperişul lui. Răspunsul fu livrat alături de o trăsură frumoasă aflată la ordinele oaspeţilor.

Undeva în mijlocul acestui haos, tensiunea dintre el şi Rebecca se evaporă.

O altfel de tensiune se instală atunci când Kenneth se gândi ce fel de mireasă ar fi ea. Privindu-i pe Beth şi pe Jack urcând

în trăsură, se întrebă dacă nu cumva căsătoriile erau contagioase.

În ziua următoare, George Hampton veni în vizită cu o gravură de probă a celui de-al treilea tablou al lui Sir Anthony din seria despre Waterloo.

Cei doi bărbaţi se certară zgomotos până căzură de comun acord în privinţa zonelor care trebuiau îmbunătăţite. Sir Anthony se întoarse în atelierul lui, şi Hampton se pregăti să plece, când Kenneth îl aborda.

— Mi-ar plăcea să vă vorbesc la un moment dat, domnule. Când ar fi convenabil pentru dumneavoastră?

— Am câteva clipe libere chiar acum. Apropo, felicitări, spuse Hampton bătându-l pe umăr pe bărbatul mai tânăr. Cred că tu şi Rebecca vă veţi potrivi de minune. M-am amuzat când am aflat că i-am dat ordine unui viconte, spuse el chicotind, dar cred că aş fi făcut asta chiar dacă aş fi ştiut.

— Am… am ceva să vă arăt, spuse Kenneth, simţindu-se mai nervos decât atunci când aştepta atacul cavaleriei franceze.

Îl conduse la birou şi scoase la iveală un portofoliu cu o duzină de desene pe care le selectase dintre lucrările lui realizate când fusese încartiruit pe continent. Hampton îşi ridică sprâncenele stufoase în semn de uimire văzând imaginea cu soldatul rănit de moarte care o afectase atât de mult pe Rebecca.

Gravorul o studie fără o vorbă o lungă perioadă de timp, răsfoind apoi celelalte crochiuri. Când termină, ridică privirea cu o expresie extrem de aspră.

— De unde ai astea? întrebă el.

— Eu le-am desenat, spuse Kenneth trăgând adânc aer în piept, ştiind că făcea un pas important.

— Serios? Habar n-aveam că eşti artist.

— Desenez de când mă ştiu, răspunse el simplu.

— I-ai arătat lui Anthony lucrările tale?

— Nu a fost niciun motiv pentru care să le vadă. Cu toate acestea, Rebecca crede că desenele sunt bune.

— Cam are dreptate. O să vă potriviţi chiar mai bine decât

am crezut, spuse Hampton închizând portofoliul şi aşezând una dintre mâini pe coperta din piele. Îmi dai voie să fac gravuri după ele? Deşi războiul s-a încheiat, există încă un interes crescut pentru subiecte militare.

— Sperasem că veţi vrea să faceţi asta, spuse Kenneth ezitând, încercând să găsească vorbele potrivite pentru a sublinia faptul că îl interesau atât banii, cât şi onoarea de a-şi vedea opera publicată. Deşi m-am ocupat de contabilitatea lui Sir Anthony, nu am nici cea mai vagă idee ce aranjamente financiare ar trebui făcute pentru desenele unui necunoscut.

— Hmm, bună întrebare, spuse Hampton, încruntându-se gânditor, în timp ce scoase o ţigară şi o aprinse. Bănuiesc că aş putea să profit de ignoranţa ta şi să îţi ofer zece lire pentru toate. Ar fi însă un mod cam urât de a mă purta cu viitorul soţ al finei mele.

— De fapt, am auzit că sunteţi foarte generos cu artiştii ale căror lucrări le folosiţi, spuse Kenneth respingând sentimentul de vinovăţie legat de falsa logodnă.

— E vorba doar despre a face afaceri bune. Asta îmi garantează că am posibilitatea de a alege dintre opere de primă mână, spuse Hampton strâmbându-se de parcă ar fi fost acuzat de furt. Ai un stil deosebit. În ce mod am putea profita de pe urma lui? continuă el bătând darabana pe birou. Poate am putea face o serie intitulată „Viziunea unui soldat asupra recentului război". Am putea scoate majoritatea gravurilor individual, apoi o carte cu cele adăugate mai nou. În acest mod, lumea va fi nevoită să cumpere cartea pentru a avea şi celelalte gravuri.

O serie. O carte!

— Veţi avea nevoie de mai multe. Cum ar trebui să fie? întrebă Kenneth încercând cu greu să-şi ţină în frâu entuziasmul.

— Cu siguranţă mai multe scene de luptă. Cam câte lupte au fost duse, atâtea tablouri, răspunse gravorul scoţând un nor gros de fum. În plus, oameni, oraşe şi peisaje, ca subiecte militare. Poţi să faci asta?

— Am participat la aproape toate bătăliile importante şi am

o memorie bună a detaliilor. Prea bună, se gândise Kenneth adesea, dar se pare că acum această capacitate a lui avea să se dovedească valoroasă. Îi plăcea ideea unei serii. Primele lui încercări de a-şi elibera cele mai negre amintiri pe hârtie îl făcuseră să îşi dorească să facă mai mult de atât. Poate că, după ce avea să povestească propriul război, avea să se elibereze de el.

— Ce zici de două sute de lire avans contra unui procentaj din vânzări? întrebă Hampton pufăind şi mai mult fum în timp ce medita. Dacă am dreptate, şi de obicei cam am, în următorii câţiva ani ai putea scoate un venit frumuşel din proiectul ăsta.

Era mai mult decât sperase Kenneth. Ajungea pentru un dar de nuntă decent pentru Beth şi Jack.

— De acord. Şi mulţumesc, spuse el întinzându-i mâna lui Hampton.

— O să colaborăm bine, Kimball, zise acesta, strângându-i mâna, după care se ridică şi ascunse portofoliul sub braţ. Fă-mi o listă cu scenele pe care ai de gând să le realizezi. O să întocmesc un contract şi o să îţi trimit o poliţă de două sute de lire. Nu prea arăţi a artist, dar nici eu, spuse el examinând silueta solidă a lui Kenneth, cu un zâmbet insinuându-i-se în privire. Asta este treaba cu aparenţele, continuă el, după care îşi puse pălăria şi ieşi.

Uimit şi plin de entuziasm, Kenneth ieşi din birou, fără a se gândi încotro se îndrepta, până când se pomeni bătând la uşa atelierului Rebeccăi. Bineînţeles că acolo se dusese. Cine altcineva ar fi putut înţelege ce însemna oferta lui Hampton pentru el?

Rebecca îi dădu permisiunea de a intra.

— Arăţi asemenea unei pisici care s-a ospătat cu un canar, spuse ea ridicând privirea de la şevalet.

— Tocmai am trecut de la statutul de amator la cel de profesionist, spuse el râzând. George Hampton îmi dă două sute de lire pentru a grava o serie formată din crochiurile mele. Va fi o cronică de război, şi poate mai târziu va scoate şi o carte din ea.

— E minunat şi e exact ceea ce meriţi! spuse ea lăsând paleta

jos şi îndreptându-se spre el, cu ochii de culoarea alunei sclipindu-i ca nişte monede de aur proaspăt turnate.

Rebecca era irezistibilă în starea ei de încântare plină de generozitate. Kenneth o luă în braţe şi o învârti cu entuziasm.

— Eşti nebun, căpitane, spuse ea izbucnind în râs, deşi de-abia evitase să nu se dea cu capul de tavanul în pantă.

— Da, dar unul fericit, replică el.

Rebecca era ca o flacără în braţele lui, plină de viaţă. Când încetă să o mai învârtă, îşi dădu seama că nu putea să îi dea drumul. O lăsă încet pe spate, pe podea, în timp ce trupul ei aluneca alături de al lui, moale, feminin şi erotic.

Părea să fi trecut o eternitate de când făcuseră dragoste. Se aplecă şi o sărută. Braţele ei se strânseră în jurul lui, şi buzele i se desfăcură, dulci ca primele căpşune de primăvară.

Kenneth era pe punctul de a o duce pe divan, când simţi cum îi revine puţină judecată şi puse capăt sărutului fără mare tragere de inimă.

— Tot uit că nu ar trebui să facem asta, spuse el.

— Da, şi eu, replică ea pe un ton inegal, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui.

Buzele ei erau cărnoase şi roşii ca după un sărut.

Încercând să îşi regăsească stăpânirea de sine, se uită în jur prin apartamentul cunoscut. Era atât de reprezentativ pentru Rebecca. Îi fusese dor de el.

— Hampton e de acord cu logodna noastră. Mă înfior de fiecare dată când mă felicită cineva. Par cu toţii atât de fericiţi de această perspectivă.

— Probabil pentru că presupuseseră că sunt o fată bătrână lipsită de speranţă, spuse ea pe un ton uşor autoironie. Te admiră mult pentru curajul de a mă lua de nevastă.

— Rebecca, murmură el. Când ea se uită la el, continuă: Dacă ascunzi un giuvaier în pod, lumea nu are cum să îl aprecieze. Cred că mă invidiază pentru că sunt acel bărbat norocos care a descoperit o comoară ascunsă.

O umbră a ceva ce aducea a suferinţă se vădi în ochii ei.

— Ce lucru romantic. Este o prostie, desigur, dar tot e drăguţ, spuse ea îndreptându-se spre şevalet. Este, cu siguranţă,

ziua ta norocoasă: am aflat că nu sunt însărcinată.

Sentimentul de uşurare fu estompat puţin de o surprinzătoare umbră de regret. O mică parte din el, cea plină de sentimente, unde raţiunea nu ajungea, ar fi considerat binevenită situaţia în care singura soluţie rămasă ar fi fost căsătoria.

Însă nu voia o căsnicie cu riscul ca Rebecca să îl dispreţuiască dacă el avea să afle ceva care să îi facă rău tatălui ei.

— Şedinţa din această după-amiază e la aceeaşi oră? întrebă el redevenind calm.

— La aceeaşi oră, spuse ea fără a-l privi, apoi ridică pensula şi îi încercă vârful cu palma.

Kenneth plecă întrebându-se dacă într-o bună zi avea să poată vorbi liber cu ea. Mai mult, se întrebă ce i-ar spune el dacă s-ar întâmpla aşa ceva – şi cum ar reacţiona ea.

capitolul 23

Pe când aşteptau în salonul reşedinţei Ashburton House trăsura ce avea să transporte alaiul miresei la biserică, Rebecca se învârtea în jurul lui Beth pentru o ultimă verificare rapidă. Sora lui Kenneth arăta fermecătoare în veşminte de mătase de culoarea untului. Acestea fuseseră cadou din partea Laviniei, care adora nunţile. În timp ce gravita în jurul lui Beth, Rebecca se opri pentru a face o mică ajustare la trena rochiei.

— Simt că eşti mult mai agitată decât mine, sublinie Beth zâmbind.

— Probabil. Nu am mai participat la nicio nuntă până acum, spuse Rebecca bucurându-se de combinaţia de entuziasm şi isterie ce plana în jurul întregului eveniment. Faptul că se ascunsese de lume o făcuse să piardă multe ocazii când s-ar fi putut distra.

Şi totuşi, era nerăbdătoare să se vadă plecată.

Kenneth şi Catherine se duseseră să discute cu bucătarul despre masa de după cununie, ce era asigurată la reşedinţa Ashburton House de către familia Kenyon.

Atât Michael, cât şi Catherine fuseseră extraordinari. N-o fi strâns Kenneth prea multe în materie de bunuri lumeşti, dar cu siguranţă dobândise nişte prieteni de nepreţuit.

— Curând, vei ajunge şi tu aici, deşi nu într-un timp atât de scurt, remarcă Beth. Tu şi Kenneth aţi stabilit data?

— Încă nu. Nu avem nicio grabă, spuse Rebecca aruncându-i o privire distantă.

— Spre deosebire de mine şi de Jack, spuse Beth, şi mâna îi alunecă protectoare peste abdomen. Cu toate că este destul de ciudat, nu-mi pare rău.

Rebecca rămase cu privirea aţintită, întrebându-se dacă interpretase greşit gestul.

— Vrei să spui că… că…

— Că sunt însărcinată? completă Beth veselă. M-am gândit că ţi-a spus Kenneth, doar eşti logodnica lui. Cred că şi-a jucat discret rolul de frate mai mare, cu toate că nu vorbim despre o

chestiune ce poate fi păstrată prea mult timp ascunsă. Atunci când se va naşte copilul, oricine va putea număra şi îşi va pune întrebări, chiar dacă termenul nu e chiar bătut în cuie.

Nu-i de mirare că Kenneth fusese de acord cu o căsătorie în regim de urgenţă. Rebecca nu era surprinsă că nu-i spusese toate acestea. Cu toate că se mai întâlniseră la o şedinţă de pozat, avuseseră amândoi un comportament rezervat. Era nevoie doar de o scânteie pentru ca pasiunea lor să explodeze. Chiar şi conversaţiile prieteneşti păreau periculoase.

Când se deschise uşa, Kenneth intră împreună cu Catherine, ducând un pachet voluminos.

— Beth, acesta a fost livrat în urmă cu câteva minute, şi ne este adresat amândurora, spuse el, aşezând pachetul pe masă lângă ea. Presupun că este un dar de nuntă, deşi nu-mi dau seama de ce ar fi şi numele meu pe el. Beth desfăcu pachetul. Înăuntru găsi o casetă poleită meşteşugit cu aur. Deblocă şi ridică încet capacul, după care rămase cu gura căscată de uimire. Înăuntru se aflau o mulţime de bijuterii strălucitoare, împreună cu un bilet sigilat aşezat deasupra.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Kenneth. Bijuteriile Wilding. Nu îmi vine să cred, spuse el, după care luă răvaşul şi îl desfăcu. În vreme ce Rebecca şi Catherine se întindeau deasupra mesei, el citi: „Pentru Beth şi Kenneth: Am luat decizia ca bijuteriile familiei Wilding să vă revină. Cele mai bune urări cu ocazia căsătoriei, Beth. Hermione Kimball”.

Cu ochii larg deschişi, Beth culese o pereche de cercei din safir, luându-i cu delicateţe în palmă.

— N-aş fi crezut că voi mai vedea vreodată toate acestea. Ce gest generos din partea lui Hermione!

— Nu prea aş crede, spuse Kenneth sec. N-a avut în toată viaţa ei un astfel de impuls altruist.

— Cu toate acestea, sub ochii noştri se află dovada. Beth se încruntă în timp ce puse perechea de cercei în compartimentul căptuşit cu catifea. Şi nici măcar nu am invitat-o la nuntă, spuse ea aruncându-i o privire gazdei. Este prea târziu pentru a mai putea ajunge la ceremonie, însă o pot invita la masa de după aceea?

— Sigur că da, răspunse Catherine. Găseşti hârtie şi cerneală pe măsuţa de scris din colţ. Îi poţi scrie un bilet, iar eu voi trimite numaidecât un valet pentru a-l transmite.

În timp ce Catherine şi Beth se duseră la birou, Kenneth împături răvaşul şi îl ascunse în interiorul hainei sale.

— Mie tot nu-mi vine să cred.

— Nici mie, spuse Rebecca încetişor. Această femeie este o viperă, şi, cu toate că şerpii îşi schimbă pielea, nu îşi schimbă felul de a fi. Trebuie să fi avut vreun motiv ascuns.

Kenneth se încruntă.

— Mi-aş dori să ştiu acest motiv, dar totuşi nu-mi pot imagina o modalitate prin care ar putea profita de pe urma restituirii acestor bunuri.

Rebecca atinse strălucitoarele diamante ale magnificului colier pe care Hermione îl avusese la balul de la Candover. Într-o bună zi, acesta avea să fie purtat de soţia lui Kenneth.

— Bijuteriile familiei sunt toate aici?

— Cred că da. Văd câteva pe care nu le recunosc, spuse el cercetând conţinutul cutiei.

— Poate a inclus unele dintre bijuteriile sale personale într-un moment de remuşcare pentru modul în care ţi-a jefuit familia, sugeră Rebecca.

Când Kenneth pufni dezaprobator, ea chicoti.

— Sau poate s-a îmbătat zdravăn ieri-noapte şi a acţionat astfel când nu judeca bine. Indiferent care ar fi motivul, calul de dar nu se caută la dinţi. Acum, că bijuteriile se află în mâinile tale, ele îţi aparţin.

În ochii lui se putea discerne o expresie de uimire profundă. Înainte ca Rebecca să-l întrebe la ce anume se gândea, Beth se ridică de la masa de scris, iar Catherine sună după un servitor. Atunci când aceasta sosi, luă scrisoarea lui Beth şi anunţă:

— Trăsura pentru alaiul miresei e pregătită, doamnă.

Catherine se întoarse către ceilalţi.

— Aşadar, mergem? Voi ruga majordomul să aşeze, până mai târziu, caseta într-un loc sigur.

— Imediat, spuse Kenneth culegând din casetă un colier foarte frumos format dintr-o multitudine de şiraguri de perle.

Beth, te poţi mărita purtând perlele mamei. Ţi-au fost destinate dintotdeauna.

— Ce binecuvântare a zilei de azi! exclamă Beth încetişor, în timp ce fratele ei îi prindea perlele în jurul gâtului. Acum regret toate lucrurile urâte pe care le-am spus despre Hermione. Are totuşi o inimă dincolo de carcasa strălucitoare.

Rebecca nu era chiar aşa sigură. De acord, mama vitregă a lui Kenneth avea o carcasă strălucitoare, însă una formată din solzi de reptilă. În spatele casetei cu bijuterii se ascundea o poveste interesantă, şi spera ca într-o bună zi să afle mai multe.

În câteva minute, echipajul tras de cai transporta alaiul miresei la mica biserică unde avea loc nunta. Kenneth le ajută pe cele trei doamne să coboare din trăsură. Apoi, la braţ cu sora sa, pătrunse în biserică. Fură întâmpinaţi de o cascadă voioasă de muzică de orgă, ce rezona în străvechii pereţi de piatră. Catherine o îmbrăţişă pe Beth, apoi intră în sanctuar, luând loc alături de un grup restrâns de alte persoane. În timp ce aşteptau să înceapă ceremonia, Kenneth o urmărea pe sora sa, simţind o oarecare tristeţe. Avea s-o piardă dinainte de a avea şansa de a deveni cu adevărat apropiaţi. Exista, de asemenea, o diferenţă considerabilă de vârstă, prea mulţi ani în decursul cărora el fusese absent. Este posibil ca faţa să îi fi trădat starea sa sufletească, întrucât Rebecca îi vorbi pe un ton energic:

— Curaj, Kenneth. Nu îţi pierzi sora, ci câştigi un intendent, spuse ea, după care privi cu atenţie către perechea de uşi pentru a verifica desfăşurarea evenimentelor. E momentul tău, Beth. Jack arată extraordinar de chipeş. În plus, e aproape gata să-şi dea duhul. Michael îşi face datoria de cavaler de onoare, fiind pregătit să-l prindă pe Jack în cazul în care leşină. Ah, Jack e tot numai un zâmbet ştiind că acum te afli şi tu aici. Până la urmă, cred că va supravieţui.

Rebecca aşteptă ca muzica religioasă să înceapă, după care, aşezându-şi buchetul în faţă, păşi agale, cu eleganţă, către altar. Purta din nou rochia de mătase de culoarea chihlimbarului şi părea aproape la fel de radioasă ca Beth.

Sora lui îşi sprijini bastonul de perete şi îl apucă apoi de

braţ.

— Nu mă voi duce la altar ajutată de un baston, spuse ea hotărâtă când el ridică din sprâncene. Şi, de altfel, nu voi avea nevoie de el. Acum mă pot sprijini pe tine, iar mai târziu pe Jack, spuse ea zâmbindu-i, cu chipul luminat de dragoste şi de determinare.

— Arăţi minunat, Beth, spuse Kenneth, zâmbindu-i la rândul lui. Mi-aş fi dorit ca mama să fie aici pentru a te putea vedea, continuă el, resimţind apoi o durere pătrunzătoare şi un regret profund.

Beth arătă cu ajutorul buchetului către tavanul boltit şi către vitraliile viu luminate.

— Eu cred că ne poate vedea, Kenneth, spuse ea, după care îl apucă cu fermitate de braţ, păşind împreună spre altar – şi spre viitorul lui Beth.

După ceremonie, cuplul proaspăt căsătorit şi invitaţii lor se întoarseră la reşedinţa Ashburton pentru ospăţul de nuntă, toate doamnele, cu excepţia lui Rebecca, ştergându-şi lacrimile de bucurie. Urmă un moment dominat de confuzia ce plutea în amplul hol de la intrare. Procesul de înlăturare a mantiilor şi a pălăriilor fu îngreunat de faptul că Ludovic cel Leneş, câinele familiei Kenyon, hotărî să tragă un pui de somn pe trena rochiei lui Beth. În cele din urmă, întreaga adunare se mută în sufragerie.

Kenneth rămase puţin în urmă cu Michael.

— Vă mulţumesc ţie şi lui Catherine pentru că aţi transformat această zi într-una specială.

— Cui nu-i plac nunţile? replică el. Întotdeauna am avut o părere bună despre Jack Davidson, iar sora ta este o drăguţă. Cred că ţi s-a luat o piatră de pe suflet acum că e căsătorită şi în siguranţă.

— Presupun că toate acestea reprezintă un fel de antrenament pentru când se va căsători Amy.

— Nu vorbi despre asta, spuse Michael şi oftă. Tare mi-e teamă că aş putea să-i frâng gâtul oricărui tânăr blestemat ce s-ar încumeta să o invite la o plimbare în parc.

Kenneth zâmbi, gândindu-se că prietenul său îşi luase foarte în serios rolul de tată vitreg. Străbăteau împreună coridorul care ducea către sufragerie, când auziră deodată ciocănelul de la uşa de la intrare sunând cu furie. Michael merse să deschidă.

— E posibil să fie un oaspete întârziat? Nu-mi dau seama cine lipseşte.

Când deschise uşa, Hermione intră glonţ în hol. Ignorându-l pe Michael de parcă ar fi fost un servitor, îşi lansă atacul direct asupra lui Kenneth.

— Cum îndrăzneşti? urlă ea. Întâi intri cu forţa la mine în casă pentru a-mi fura bijuteriile. Apoi dai dovadă de o neruşinare fără limite punând-o pe Beth să-mi scrie şi să-mi mulţumească pentru aşa-zisa „restituire" a bijuteriilor. Tu… bestie ce eşti! Canalie vrednică de dispreţ!

Aceasta era mama vitregă pe care o ştia el. Întrucât se aruncase asupra lui pentru a-i sfâşia faţa cu unghiile, Kenneth îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare de oţel.

— E cam târziu ca să te răzgândeşti, Hermione, spuse el cu fermitate. Am dovada faptului că tu ai înapoiat bijuteriile de bunăvoie, astfel încât acuzaţiile tale înverşunate nu-ţi vor aduce nimic bun.

— Mincinosule! Eu nu am făcut aşa ceva, spuse ea eliberându-şi încheietura mâinii, printr-o smucitură violentă. Te voi pune sub urmărirea magistraţilor pentru furt!

— Poftim? Kenneth scoase din interiorul hainei biletul pe care îl primise împreună cu caseta. Acesta îmi pare scrisul tău.

Hermione despături biletul cu mâinile tremurânde.

— Este un fals! spuse ea cu gura căscată. Eu nu am scris niciodată asta.

— Poate că ai făcut-o totuşi într-un moment de rătăcire, după care ai uitat.

Voind să păstreze răvaşul pentru a-l folosi ca dovadă, Kenneth îl smulse din degetele ei neputincioase.

În timp ce Hermione se pregătea pentru o nouă izbucnire, un glas melodios i se adresă cu delicateţe:

— Lady Kimball, cât de minunat poate fi că aţi ajuns la masă. Beth va fi tare bucuroasă, spuse Catherine intrând în

vestibul, cu fiecare părticică din ea emanând bunăvoinţa unei gazde pline de amabilitate. Eu sunt Lady Michael Kenyon. Nu am făcut niciodată cunoştinţă, dar cu siguranţă vă recunosc drept una dintre cele mai frumoase doamne ale societăţii londoneze. Zâmbetul ei iradia lumina şi căldura a o mie de lumânări. Am fost profund mişcată azi-dimineaţă când bijuteriile au fost livrate. Vă face onoare faptul că aţi pus revendicările tradiţiei şi sentimentele înaintea interesului personal.

Hermione se holbă, mută de uimire, în faţa unui asemenea farmec generos.

— Imediat ce bijuteriile au sosit, i-am scris cumnatului meu, Ashburton, despre gestul dumneavoastră altruist, continuă Catherine. Cu siguranţă trebuie să-l cunoaşteţi.

În ochii de un albastru pal ai lui Hermione apăru o strălucire precaută.

— Nu am avut niciodată privilegiul de a-l întâlni pe duce.

— Atunci am să vă invit să luaţi masa cu noi când se va reîntoarce la Londra. Bineînţeles, va fi doar o reuniune privată, întrucât el poartă doliu după moartea soţiei, însă mi-ar plăcea să îl întâlniţi. Este *atât* de important ca el să ia o decizie corectă atunci când se va recăsători.

Se aşternu o linişte îndelungată, profundă prin semnificaţia ei, în timpul în care cele două doamne se priviră reciproc. Apoi buzele lui Hermione se curbară într-un zâmbet prădalnic.

— Dat fiind că şi eu mi-am pierdut de curând soţul, sunt sigură că eu şi ducele vom avea destule în comun.

— Alăturaţi-vă nouă la masă, spuse Catherine cu un zâmbet radiant. Beth va fi nerăbdătoare să vă mulţumească pentru că i-aţi dat posibilitatea de a purta perlele mamei sale în ziua nunţii.

— Nu pot rămâne, dar aş vrea totuşi să-i transmit lui Beth cele mai calde urări, spuse Hermione cu un râset melodios. Poate fi atât de ridicol faptul că am o fiică vitregă cu un an sau doi mai tânără decât mine! Vedeţi, eram doar un biet copil atunci când m-am măritat cu Kimball.

— Corectează-mă dacă greşesc, însă mi se pare că tocmai am

văzut-o pe minunata ta soţie îmblânzind o scorpie cu promisiunea de a încuraja o căsătorie cu cel mai eligibil bărbat de pe piaţă, spuse Kenneth pe un ton respectuos, plin de evlavie, după ce cele două femei părăsiră holul.

Michael chicoti.

— Catherine este o femeie periculoasă, nu-i aşa? Zilnic îi aduc mulţumiri pentru că îmi este alături.

— Ar putea să-i dea lui Wellington lecţii de strategie militară. Cu toate astea, credeam că îl simpatizezi pe fratele tău. Ar fi destul de cumplit să-l arunci în ghearele lui Hermione.

— Stephen are prea mult bun-simţ pentru a putea fi atras de o harpie ca ea, răspunse Michael pe un ton liniştitor. Când îşi va da seama, cu timpul, că nu are nicio şansă să devină următoarea ducesă, va fi mult prea târziu ca să mai pretindă că bijuteriile au fost furate.

Fiindcă i se părea suspect felul în care Catherine intervenise cu atâta dibăcie, Kenneth întrebă cu prudenţă.

— Nu ai jefuit casa lui Hermione, nu-i aşa?

Michael îşi arcui sprâncenele într-o expresie de dispreţ aristocratic.

— Sigur că nu am făcut asta. Ce aş putea să ştiu eu despre intrarea prin efracţie?

— Presupun că nu prea multe. Totuşi, nu era unul dintre prietenii tăi un fel de spion guvernamental? Un om ca acesta ar putea avea nişte abilităţi extrem de interesante.

— Se poate să-i fi pomenit lui Lucien despre comportamentul dizgraţios al mamei tale vitrege, spuse Michael cu o lucire de amuzament în privire. El are un simţ acut al dreptăţii. Poate a făcut, indignat, o aluzie la întreaga situaţie faţă de unii dintre cunoscuţii săi cu o reputaţie nu tocmai onorabilă.

— Unii dintre ei posibil falsificatori şi hoţi.

— Fără îndoială, spuse Michael binevoitor.

— Nu cred că vreau să aflu mai multe detalii, spuse Kenneth cu un rânjet. Te rog să oferi celor care s-au ocupat de asta cele mai profunde mulţumiri ale mele.

— Pentru ce există prietenii? replică Michael aşezându-şi braţul pe după umerii lui Kenneth. Acum hai să mergem!

Trebuie ca noi să ciocnim în cinstea proaspătului cuplu.

Ca toate petrecerile de nuntă reuşite, cea a lui Beth şi a lui Jack se lungi până după-amiază. În cele din urmă, celebrarea se încheiase printr-o mulţime de urări de bun-rămas, o forfotă de mulţumiri şi de îmbrăţişări.

În timp ce Lavinia îşi punea mănuşile, li se adresă Rebeccăi şi lui Kenneth.

— Merg în direcţia voastră. Vă pot lua cu trăsura mea?

Kenneth clătină din cap.

— Du-o acasă pe Rebecca. Eu vreau să mă plimb şi să mă bucur de această vreme frumoasă.

— Pot veni şi eu? întrebă Rebecca. După atâta şampanie, vreau să-mi limpezesc mintea.

— Voi fi fericit să îmi ţii companie, spuse el oferindu-i braţul cu un zâmbet.

Ea acceptă, gândindu-se că el arăta foarte bine în ziua aceea, ca un pirat cizelat pentru nuntă.

De îndată ce păşiră în strada de dincolo de reşedinţa Ashburton, ea oftă, simţindu-se parcă uşurată.

— A fost o zi surprinzător de fermecătoare, însă puţină pace sufletească este întotdeauna bine-venită după o asemenea agitaţie. Timp de şase luni de zile nu mai vreau să particip la alte evenimente publice.

— Atunci, poate că acesta nu este tocmai un moment bun să-ţi reamintesc faptul că săptămâna viitoare trebuie să mergem la o altă petrecere.

— Aşa este, la familia Strathmore. Uitasem, spuse ea cu o grimasă. Cred că până atunci îmi voi reveni suficient cât să înfrunt din nou mulţimea.

Pe când se plimbau pe străzile din Mayfair, ea îl examină pe Kenneth, privindu-l cu coada ochiului. Chiar dacă lucra la portretul său de săptămâni bune, nu se sătura să-l privească. Într-un moment ca acesta, tot ce-şi dorea era să-l poată păstra.

— Ce anume s-a întâmplat cu Hermione? întrebă ea, respingând acel gând periculos. De când a venit şi-am văzut-o rânjind ca un câine turbat, mi-am dorit tare mult să aflu.

Cu un surâs în privire, Kenneth îi descrise modul în care mama sa vitregă făcuse o criză de furie şi cum fusese domesticită cu mare abilitate de către Catherine.

După ce termină de povestit, Rebecca izbucni în râs.

— Minunată întâmplare! Cum Hermione e o fiinţă venală, o fi crezând că şi Catherine e la fel.

— Catherine lipsită de scrupule? spuse el, părând intrigat. M-am gândit în acele momente că îmi scapă totuşi ceva. Oare ce să fie?

— Atunci când Catherine a afirmat că vrea ca Ashburton să aleagă o soţie bună, se referea la faptul că vrea ca el să se însoare cu o femeie care să nu poată da naştere unui posibil moştenitor, îi explică Rebecca. În felul acesta, propriul ei fiu, prin prisma filiaţiei, ar putea moşteni rangul de duce.

— Aha, spuse Kenneth, începând să priceapă. Dat fiind că Hermione a fost căsătorită ani de zile fără a zămisli vreo odraslă, există posibilitatea ca ea să nu poată procrea. Totodată este îndeajuns de frumoasă pentru a atrage un duce, ceea ce o califică pentru aşa-zisele scopuri ale lui Catherine.

— Exact. Ironia este că mie Catherine mi-a spus că nu e dornică să-l vadă pe tânărul Nicholas drept moştenitor, zise Rebecca râzând iarăşi. Fireşte, Hermione nu poate concepe că cineva poate refuza puterea şi bogăţia.

— Care va să zică, aşa stau lucrurile. Catherine pare mult mai vicleană decât aş fi crezut eu.

— Nimic nu mă poate convinge că mama ta vitregă s-a lepădat de bunăvoie de aceste bijuterii, spuse Rebecca aruncându-i o privire piezişă. Oare a ameninţat-o cineva cu moartea, în numele tău?

— Cred că Michael l-a rugat pe un amic, amestecat în tot felul de chestiuni infame, să pună la punct furtul bijuteriilor din casă şi să falsifice biletul, spuse Kenneth rânjind. Fără ca eu să vreau ca acest lucru să se întâmple.

— Dreptatea dincolo de lege. Pot accepta asta, spuse ea ridicând buchetul pe care îl purta şi inspirând mireasma florilor culese din serele de la Ashburton. Crezi că, prin vânzarea bijuteriilor, ai putea să plăteşti datoriile?

— Probabil nu aş strânge suficient cât să pot achita totul. Însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi putea obţine destul pentru a reeşalona ipotecile.

— Asta înseamnă că vei scăpa de faliment. E minunat!

— E mult prea devreme pentru a mă bucura, spuse el prudent. Aş spune chiar că şansele de izbândă sunt slabe, continuă el, oprindu-se, pentru a permite unei trăsuri să treacă prin faţa lor. În schimb, există un singur lucru pe care, fără îndoială, îl pot face. Pe vremea bunicului meu, un conac din apropiere, numit Ramsey Grange, a fost alipit moşiei. Conacul, care este destul de frumos, a fost închiriat, iar pământul este luat în arendă împreună cu ce a mai rămas din Sutterton. De vreme ce Ramsey Grange este ipotecat separat de cealaltă proprietate, îmi pot achita datoriile şi le pot ceda drepturile de proprietate lui Beth şi lui Jack.

— Asta înseamnă că vor avea un acoperiş deasupra capului chiar dacă la un moment dat moşia Sutterton va fi pierdută, spuse ea încetişor. Eşti o persoană extrem de generoasă.

El ridică din umeri.

— Este pur şi simplu zestrea la care Beth are drepturi depline.

Poate nu toţi fraţii ar face aşa ceva, mai ales dacă s-ar afla într-o criză financiară. Ce bărbat cumsecade putea fi piratul ei, constată ea, după care mirosi din nou florile, cugetând la tot felul de gânduri romantice. Probabil era din cauza şampaniei.

— Nu este acesta buchetul pe care l-a purtat Beth? întrebă el.

Rebecca făcu o grimasă.

— Mi-a spus că, din moment ce oricum urmează să mă căsătoresc, preferă să-mi ofere buchetul direct decât să-l arunce la întâmplare.

— O falsă logodnă aduce cu sine tot felul de consecinţe, spuse el cu un zâmbet melancolic, înţelegător.

— Nu este falsă, ci destul de oficială. Ne-am propus să rupem logodna puţin înainte de a ajunge la altar.

— Însă nu deocamdată. Ajungând la o răscruce de drumuri, Kenneth se opri, căutând ceva în buzunar. Scoate-ţi mănuşa de la mâna stângă, spuse el.

Ascultătoare, Rebecca îşi scoase mănuşa din piele albă de căprioară. Ridicându-i mâna, Kenneth îi strecură pe cel de-al treilea deget un inel deosebit de frumos. Lumina soarelui se reflectă în briliantul extrem de fin, strălucind în mii de culori.

Rebecca îşi aţinti privirea asupra mâinii ei. Cunoştea faptul că, în conformitate cu tradiţia, o grijă considerabilă se acorda dimensiunii perfecte a inelului, astfel încât putea fi considerat un semn de bun augur în favoarea unei uniuni armonioase.

Acesta se potrivea perfect. Ea îşi stăpâni emoţiile, simţind că îi venea să plângă, deşi ştia exact de ce.

— Este… este foarte frumos.

— Inelul a aparţinut, de-a lungul mai multor generaţii, familiei Wilding, spuse el cu severitate. L-am găsit în caseta lui Hermione şi m-am gândit că ar fi util pentru a menţine iluzia logodnei.

Mâna Rebeccăi se strânse protector în jurul inelului.

— Voi avea o deosebită grijă de inel până când va veni vremea să îl dau înapoi.

Apropiindu-şi chipul de al lui, constată că şi el simţea aceleaşi lucruri ca ea. Inelul ăsta avea ceva mult prea intim, mult prea încărcat de promisiuni.

Rebecca îşi puse la loc mănuşa, întinzând pielea subţire de căprioară peste diamant. După aceea îl luă din nou de braţ pe Kenneth şi continuară să meargă.

— Până la Ziua Predării mai sunt aproape trei săptămâni, spuse ea preferând să discute despre afaceri decât despre probleme personale.

— Ce înseamnă asta?

— Vorbesc despre ultima zi în care se mai pot trimite lucrări la expoziţia de la Academia Regală, spuse ea îngândurată, descântând cu degetele buchetul de flori. Până la miezul nopţii pe data de zece aprilie. Timpul care ţi-a mai rămas ar trebui să-ţi fie de ajuns pentru a pregăti un tablou. Totuşi, sper să nu fie acela cu portretul lui Lilith.

— Poftim? replică el încremenind. Eu să expun la academie? Este absurd.

— Ba chiar deloc, ripostă ea. Poate îţi vine greu să accepţi,

însă, căpitane, acum eşti un artist profesionist. Unul dintre cei mai buni gravori din Marea Britanie îţi va publica desenele. Următorul pas e să-ţi vezi lucrarea atârnată pe perete la expoziţia Academiei Regale. Este cea mai bună cale de a atrage atenţia potenţialilor cumpărători asupra muncii tale.

Privind-o de parcă l-ar fi luat la bătaie cu o stinghie de lemn, Kenneth vorbi slab:

— Chiar dacă pot picta destul de bine, ceea ce vreau eu să fac ar putea fi considerat mult prea radical.

— Aşa cum spune tatăl meu, un artist trebuie să facă ceea ce are de făcut, răspunse ea, fără a se da bătută. Sute de pictori îşi fac publice lucrările în fiecare an, şi cei mai mulţi dintre ei de-abia dacă ating nivelul mediocrităţii. Datorită talentului tău, ai putea avea şansa extraordinară de a fi selectat. Dacă tablourile tale sunt prea radicale, atunci… asta e. Continui să pictezi şi încerci din nou anul următor.

Kenneth o privi vreme îndelungată, cu chipul încordat, apoi îşi schimbă expresia.

— Voi participa doar dacă o vei face şi tu.

— Eu!? spuse ea cu un glas care aducea a scheunat. Vorbeşti prostii. Nu am niciun motiv pentru care să îmi expun lucrările.

— Nu-i aşa că se schimbă treaba când se inversează rolurile? Deşi nu eşti presată financiar să-ţi vinzi lucrările, eu cred că ar fi important pentru tine să le expui, spuse el cu un surâs maliţios. Tu chiar ai un dar. Respectă-l aşa cum se cuvine.

Rebecca simţi cum propriile cuvinte se întorc împotriva ei.

— Eu îmi respect munca, răspunse într-o manieră defensivă. Întotdeauna încerc să deprind noi tehnici şi să mă străduiesc să-mi îmbunătăţesc abilităţile.

— Asta nu poate fi de ajuns, spuse el luând-o de umeri, cu o expresie arzătoare pe chip. Îţi aduci aminte de parabola biblică a omului care a preferat să îşi îngroape talentul decât să-l folosească? Asta faci tu. Eşti o artistă grozav de talentată – şi ai obligaţia morală de a împărtăşi acest dar cu alţii. Oferă-le celorlalţi oportunitatea de a fi pătrunşi şi înălţaţi sau poate chiar înfuriaţi de munca ta.

Rebecca încercă să-şi întoarcă privirea, însă ochii lui

Kenneth, de-un cenuşiu pătrunzător, o prinseseră în capcană.

— De ce anume îţi este frică? întrebă el încetişor. Cu siguranţă nu este vorba despre eşec. Tablourile tale sunt superbe, şi tu ştii acest lucru.

Lucrările ei reprezentau rezultatul vindecător al slăbiciunii spirituale care îşi făcuse simţită prezenţa după moartea mamei sale. Atunci de ce gândul de a-şi expune tablourile îi făcea inima să-i bată ca unui iepure îngrozit? Care anume era adevăratul motiv?

Încercând cu greu să pronunţe cuvintele venite dinlăuntrul ei, recunoscu:

— Mie… îmi este frică să-mi expun, în faţa unor străini, latura intimă.

— Înţeleg, însă treci peste asta, rosti el fără menajamente. Fiecare artist se supune expunerii. Fiecare scriitor. Fiecare muzician. Cel puţin cei care au ceva bun de transmis. Tu crezi că e plăcut să mă gândesc la faptul că toate coşmarurile mele intime vor putea fi disponibile oricui îşi permite să se lipsească de câţiva şilingi? Totuşi, dacă eu nu-mi exprim prin desenele mele această latură intimă, ele nu vor spune nimic nimănui. Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Dacă tu vei continua să-ţi îngropi talentul, e posibil ca în cele din urmă să se stingă sau să moară. O, tu vei fi întotdeauna capabilă să pictezi imagini frumoase, însă îţi vei pierde talentul de a atinge latura sensibilă a privitorului.

Undeva în adâncul ei recunoscu, intuitiv, că vorbele lui ascundeau un adevăr.

— Căpitane, ai ştiut cum să înfigi suliţa în cel mai vulnerabil loc, spuse ea răsuflând întretăiat. Prea bine.

O să trimit tablouri la expoziţie dacă o faci şi tu.

— De acord! spuse el, aplecându-se şi atingându-i buzele într-un sărut uşor. Asta-i pentru reuşita noastră comună.

La atingerea lui, Rebecca începu să tremure. Ce anume în legătură cu Kenneth îi tulbura atât de tare mintea? Înainte ca el să vină la reşedinţa Seaton, ea luase decizia de a nu-şi expune vreodată lucrările. Acum, în timp ce îi apucă din nou braţul şi traversară cele din urmă străzi spre casă, simţi cum în interiorul

ei începea să crească o emoţie debordantă legată de această perspectivă.

Kenneth avea dreptate. Sosise vremea ca ea să rişte.

Atunci când Kenneth intră după cină în atelierul său, petrecu câteva minute examinând portretul lui Lilith. Era gata, exceptând lacul de final. Tare păcat că nu avea să fie arătat nimănui niciodată. Tabloul avea să ocupe mereu un loc aparte în inima lui – şi nu doar pentru că îl eliberase de blocajul mental legat de lucrul cu culorile în ulei.

Pentru o clipă, privirea lui rătăcitoare fixă patul. Mult mai important, vedea imaginea Rebeccăi în toată puterea ei seducătoare.

Acoperind portretul lui Lilith, sprijini tabloul de perete. Apoi aşeză o altă pânză pe şevalet. O acoperise deja cu un grund roşu, pregătind astfel imaginea pe care avea s-o picteze acum. Nu era un proiect care să necesite lungi schiţe şi experimente de compoziţie, deoarece imaginea i se fixase în minte cu mulţi ani în urmă.

Pentru a putea reda subiectul într-o manieră cât mai realistă, avea să fie nevoit să trezească la viaţă mare parte din vechea agonie. Tehnica avea să fie îndrăzneaţă, un urlet pasionat, fulgerător către ceruri, pe când grundul roşu avea să-l ajute să sugereze o notă subtilă de furie.

Rezultatul avea să fie destul de diferit în comparaţie cu subiectele istorice reci şi detaliate, atât de îndrăgite la academie. Toată lumea, cu posibila excepţie a Rebeccăi, avea să îl urască.

Totuşi, era un tablou ce trebuia a fi pictat.

Kenneth invocă în mod deliberat imaginea în mintea lui, împreună cu groaza care o însoţea, cu suferinţa care se diminuase, însă care nu dispăruse niciodată complet.

Apoi, cu lacrimile strălucindu-i în ochi, puse cărbunele pe pânză şi începu să deseneze.

capitolul 24

Folosind o pensulă extrem de subţire, Rebecca întunecă o umbră firavă în colţul ochiului corsarului. Examina efectul şi, tocmai când se pregătea să aplice o linie nouă pe pânză, se dădu înapoi un pas, zâmbind cu tristeţe. Era mult mai uşor să începi un tablou decât să-l termini. Întotdeauna exista o dorinţă încordată de a face mai multe, de a insista până când perfecţiunea avea să fie dobândită. Era greu de acceptat faptul că perfecţiunea era imposibil de atins şi că încercarea de a o atinge ar putea distruge tot ceea ce realizase.

Rebecca se simţea cumva pustiită la gândul că lucrarea care o absorbise era la un pas de a fi terminată. Dar măcar, în acest caz, faptul că termina un tablou însemna că nu avea să o mai ia razna gândindu-se neîncetat la Kenneth şi la trupul lui magnific. În schimb, avea să se gândească la el doar… of, poate doar zece sau douăsprezece ore pe zi.

Uşa se deschise cu un sunet strident şi Lavinia se năpusti înăuntru.

— Trebuie să înveţi să baţi la uşă, spuse Rebecca oftând.

— Dar am bătut. De trei ori chiar. Nu m-ai auzit.

— Oh. Îmi pare rău. Rebecca aruncă o privire afară. Era după-amiaza târziu. Se părea că ratase prânzul. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Îţi mulţumesc, însă nu am timp. Am venit să las rochia pe care slujnica mea a modificat-o pentru tine pentru balul Strathmore. I-am dat-o fetişcanei ăleia, Betsy. Se pare că are stofă de viitoare cameristă. Cu siguranţă este mult mai interesată de modă decât tine.

— Îţi cer din nou scuze. Lucrurile sunt întotdeauna oarecum haotice, mai ales în apropierea Zilei Predării.

— Am observat. Datorită celor patru tablouri majore, cu tematică istorică, pe care trebuie să le facă să arate desăvârşit, Anthony de-abia dacă se mai comportă civilizat. Dar de ce eşti aşa ocupată? Nu-mi spune că ai decis, în cele din urmă, să-ţi trimiţi vreo lucrare la expoziţie! exclamă Lavinia.

Rebecca încuviinţă cu sfială din cap.

— Aleluia! Era şi timpul. Ce anume vei trimite?

— Probabil pe acesta pe care l-am terminat şi încă unul, spuse ea arătând spre şevalet. Ai vrea să-mi vezi corsarul?

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Lavinia apropiindu-se de şevalet, după care scoase un fluierat uşurel în semn de apreciere. Pe toţi zeii! Ce părere are Kenneth?

— Încă nu l-a văzut. Bineînţeles că nu-l voi trimite dacă el va avea vreo obiecţie.

— Dacă se va întâmpla una ca asta, ignoră-l şi trimite-l oricum. Toate femeile care apreciază arta şi bărbaţii îţi vor mulţumi.

Rebecca se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ai captat exact esenţa masculinităţii, răspunse Lavinia afişând un zâmbet viclean. Corsarul tău este amantul din fanteziile oricărei femei. Tainic. Periculos. Irezistibil. Şi totuşi, când îl priveşte-n ochi, ştie că ea este motivul pentru care el respiră, spuse ea începând să îşi facă vânt cu săculeţul de mână. Pe scurt, draga mea, este pură pasiune.

Rebecca tresări.

— Spune-mi că glumeşti.

— Exagerez un pic, dar nu glumesc, spuse femeia mai în vârstă, ţuguindu-şi buzele în timp ce examina tabloul. Ar trebui să îl iei de bărbat dacă chiar îl vezi în felul acesta.

— Lavinia, este un *tablou*. Un tablou în ulei. Un portret romanţat al unui fost ofiţer de armată. Nu este o declaraţie de iubire veşnică.

— Hmm. Asta este ceea ce gândeşti. Nu mi-am petrecut jumătate din viaţă în jurul artiştilor fără a învăţa câte ceva. Majoritatea dintre voi nu vă puteţi da seama de propriile emoţii fără să ţineţi un creion în mână, spuse Lavinia începând să-şi facă vânt din ce în ce mai repede. Dacă tu nu-l vrei, mi-l poţi da mie? Te rog?

— Kenneth nu este o eşarfă pe care s-o pot împrumuta sau pe care s-o pot da, spuse Rebecca râzând. Şi, cu riscul de a fi lipsită de tact, i-ai făcut câteva avansuri pe care el nu ţi le-a

acceptat.

— Nici nu mă aşteptam ca el să-mi răspundă, însă era atât de serios, încât nu am rezistat să nu-l şicanez, spuse Lavinia cu un zâmbet răutăcios. Ţine minte ce-ţi spun: dacă el ar fi acceptat, nu aş fi ezitat, ci aş fi mers până la capăt.

— Eşti irecuperabilă, replică Rebecca, clătinând din cap.

— Probabil, admise Lavinia, cercetând iarăşi pânza. Lăsând gluma la o parte, este o pictură uimitoare. Cea mai bună pe care ai făcut-o până acum. Ce altceva vei mai prezenta?

Rebecca ezită, nedorind să aducă în discuţie tabloul femeii în cădere.

— Încă nu sunt sigură, spuse ea.

— Tot e bine că vei trimite ceva. Academia ar avea de câştigat dacă ar expune mai multe lucrări ale artiştilor de sex feminin. Într-o bună zi vor trebui să ofere iarăşi femeilor statutul de membru. Când vor face asta, va trebui să fii pregătită. Când vei merge la bal, nu te mai lăsa prinsă în situaţii compromiţătoare, adăugă Lavinia, îndepărtându-se de şevalet. În noaptea asta nu voi mai putea fi acolo pentru a te salva.

— Fiind deja cu reputaţia ştirbită şi logodită, nu-mi pot imagina ce altceva aş mai putea face pentru a-mi prejudicia reputaţia.

— Găsirea unei noi modalităţi de a te arunca singură în dizgraţie va fi doar o joacă de copil pentru o femeie cu talentele tale creatoare. Încearcă să te stăpâneşti, pufni Lavinia.

— Nu pot promite, spuse Rebecca râzând.

După ce femeia plecă, Rebecca examină din nou tabloul. Pură pasiune? Îşi dădu seama că exista un adevăr în asta, chiar dacă era unul neliniştitor. După cum îi spusese lui Kenneth, vopseaua era un mediu, şi ea transmisese cât se poate de fidel dorinţa ascunsă pe care i-o stârnea modelul ei. Din fericire, puţini oameni aveau să vadă asta cu aceeaşi claritate ca Lavinia.

Rebecca se gândi la noaptea în care ea şi Kenneth făcuseră dragoste, profund răscolită de o căldură fluidă. O imagine vie a trupului lui, strâns lipit de al ei, o făcu să se îndepărteze de

tablou, strângându-şi buzele. Voia cu o intensitate feroce să celebreze, alături de bărbatul care o inspirase, terminarea tabloului. Nu îi ajunsese să guste o singură dată din acea undă de pasiune.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să cedeze dorinţei, chiar dacă amândoi ar fi încântaţi peste măsură. Ar fi mult prea uşor să devină dependentă de plăcerea de-a se culca cu el. Judecata îi fusese deja deformată. Dacă ar deveni iubiţi, Rebecca ar ajunge la mila propriilor ei emoţii.

Iar dacă şi-ar pierde controlul emoţional, ar fi distrusă. Mai bine să rămână doar prieteni.

Dar, în calitate de prietenă, ar putea merge la el la atelier pentru a vedea cum progresa cu tabloul. În definitiv, Ziua de Predare era chiar a doua zi. Ar face bine să fie amândoi gata.

— Eu sunt! Pot intra? se auzi vocea Rebeccăi, însoţită de un ciocănit la uşa atelierului.

— Sigur că da, spuse Kenneth aşezând la o parte paleta de culori şi, în timp ce ea pătrundea în încăpere, îşi frecă muşchii încordaţi ai gâtului.

Rebecca era de-a dreptul încântătoare. Purta o rochie bleumarin şi o panglică de culoare roşu-aprins ce-i lega la spate valurile groase de păr. Culoarea roşie ar fi fost de aşteptat să nu se potrivească atât de bine cu părul ei roşcat, însă ea alesese coloritul perfect.

Kenneth îi privi şuviţele care se ondulau în jurul feţei, scoţându-i în evidenţă gâtul subţire, după care se forţă să privească în altă parte.

— Eşti o privelişte încântătoare pentru nişte ochi obosiţi, spuse el.

Ea cercetă încăperea.

— E destul de interesant cum personalităţile noastre se imprimă în aspectul atelierelor. Cel al tatălui meu este dichisit. Al meu este confortabil. Al tău surprinde un fel de acurateţe militărească, ceea ce este un dar foarte rar la un artist, deşi se poate dovedi o chestie folositoare, mai ales când atelierul este atât de mic. În orice caz, tu arăţi de parcă nu ai mai dormit de săptămâni întregi. Cum merge treaba? întrebă ea cu o privire

amuzată.

Kenneth se gândi la efortul chinuitor depus, încă de la nunta lui Beth, pentru a picta. Cât de angoasant fusese să-şi reviziteze propriile coşmaruri!

— Voi putea dormi după Ziua Predării, răspunse el, gândindu-se că, la momentul potrivit, lucrările lui vor vorbi de la sine. Sunt pe deplin recunoscător că Sir Anthony a fost atât de ocupat cu propriile lucrări încât nu prea a mai avut nevoie de mine. Altminteri, nu mi-aş fi putut termina la timp tablourile.

Ea îşi aruncă privirea asupra şevaletului fără a încerca să analizeze lucrarea neterminată. De când cu portretul lui Lilith, începuse să îl privească mai degrabă ca pe un coleg de breaslă, nu ca pe un învăţăcel, iar asta, mai mult decât orice, îi dăduse încredere în el.

— Ai de gând să prezinţi mai mult de o pictură? întrebă ea.

— Două, amândouă cu aceeaşi tematică. Primul tablou este, în mod cert, inacceptabil pentru academie, şi nu-mi dau seama dacă cel de-al doilea va face vreo diferenţă, spuse el oftând. Totuşi, împreună ele transmit ceea ce eu am avut de spus.

— Din când în când, cei de la academie ne surprind prin recunoaşterea valorii unei lucrări noi şi provocatoare. Poate că asta se va întâmpla şi în cazul tău. După cină, putem să-l rugăm pe tata să ne examineze lucrările, spuse ea ezitând. El încă nu ştie că amândoi avem intenţia de a trimite lucrări la expoziţie.

— Nu ne mai putem eschiva prea mult timp, spuse el aruncându-i o privire ironică şi întrebătoare. Asta înseamnă că voi putea, în cele din urmă, să văd corsarul?

— Chiar acum, dacă doreşti, spuse ea, şi privirea îi alunecă din nou către şevalet. Dar eu îţi pot vedea lucrările?

Kenneth clătină din cap.

— Aş prefera să aştepţi şi să vi le arăt în acelaşi timp şi ţie, şi tatălui tău. Mi-e teamă că ai putea fi mult prea îngăduitoare.

— Îmi supraestimezi generozitatea, spuse Rebecca râzând în timp ce traversă atelierul pentru a ajunge la fereastră. Nu am spus nimic nesincer despre munca ta.

El o urmări pe furiş, în timp ce-şi acoperea tabloul.

Materialul rochiei o făcea să se mişte într-o manieră fluidă, de parcă n-ar fi purtat nimic pe dedesubt. Ca majoritatea rochiilor sale, se închidea cu nasturi în faţă. Avantajos pentru ea – şi o tentaţie majoră. Avea nişte sâni micuţi atât de aţâţători…

Kenneth simţi cum i se încordează corpul şi îşi plecă ochii asupra pensulelor. Era un lucru bun faptul că fusese atât de ocupat în ultimul timp, altfel numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— O să te rog să mă conduci. Crezi că-mi va plăcea tabloul?

— Nu am de unde să ştiu. Tocmai l-a văzut Lavinia, spuse ea peste umăr în timp ce se îndrepta spre ieşire. Reacţia ei a fost oarecum alarmantă, dar, în orice caz, i-a plăcut.

După ce intrară amândoi în atelierul Rebeccăi, ea îi indică tăcută şevaletul aflat în dreptul ferestrei dinspre nord. Fusese întors cu spatele la uşă, astfel încât lumina cădea direct peste tablou.

Dornic să vadă ce anume făcuse din el, se învârti de jur împrejur, cercetându-l cu atenţie. Întrucât se instală tăcerea, Rebecca spuse cu glas şoptit:

— Nu-ţi place.

Kenneth încercă să ia şi el aerul detaşat cu care se privise ea portretizată sub înfăţişarea dezgolită a unei feminităţi demonice.

— Dimpotrivă. Este un tablou superb, spuse el. Doar că mi se pare un pic… cutremurător să mă văd reprodus atât de dramatic.

Fu nevoit să tragă o linie de demarcaţie între propria lui judecată şi faptul că se trezea privit de propriii ochi, de acolo din tablou.

Începu să analizeze imaginea cu de-amănuntul.

Draperiile orientale şi covorul persan de pe divan erau bogat ornamentate, dar totuşi tăcute, creând o ambianţă exotică fără a pune în umbră obiectul principal. Cercetă pictura cu profundă admiraţie. Rebecca se pricepea de minune să lase impresia de textură bogată cu doar câteva linii fluide.

Gray Ghost se transformase, într-o manieră extraordinară, într-o pisică de vânătoare arogantă. Deşi moţată şi vărgată, şi

de două ori mai mare decât în realitate, expresia felinei trufaşe îl trezise pe motan la viaţă.

Simţind că acum putea avea o atitudine mult mai obiectivă, Kenneth îşi îndreptă atenţia asupra piratului care domina tabloul. Figura puternică, arogantă se întindea parcă sfidătoare pe divan, ca un tigru care îşi urmăreşte prada, provocând privirile celor curioşi cu ochii săi accentuaţi de liniile îngroşate cu cărbune.

— Ai reuşit să captezi esenţa cuiva care a avut o viaţă plină de violenţă, spuse el încetişor, privind corsarul mai degrabă ca pe un străin decât ca pe ceva asemănător lui însuşi. Este îndârjit. Chiar brutal. Un om lipsit de iluzii, care a trebuit să ucidă pentru a nu fi ucis. Este o combinaţie fascinantă. Iar asta face ca tabloul să fie perfect. Kenneth indică profilul misterios reflectat pe zidul ce se profila în spatele piratului, cu suprafaţa la fel de netedă şi de întunecată ca un obsidian şlefuit. Această imagine surprinde cât l-a costat pe piratul tău o asemenea violenţă. A pierdut foarte multe dintre lucrurile pentru care viaţa merită trăită. Acum, cunoscând preţul pe care l-a plătit pentru a supravieţui, este bântuit de îndoiala dacă nu ar fi fost mai bine să fi murit.

— Să fie acesta modul în care te vezi pe tine, Kenneth? întrebă ea cu delicateţe.

El se gândea la consecinţele războaielor, dar şi la Maria.

— Au existat momente în care am trăit asta. Cu toate acestea, nu mă pot identifica pe de-a-ntregul. Mai degrabă aş zice că tu ai dezvăluit o faţetă îngropată a firii mele şi ai extras esenţialul, realizând ceva universal şi captivant. Ai de gând să-l predai mâine?

— Nu te superi?

— Nu prea mă încântă ideea de a-mi expune sufletul zdrenţăros în faţa adunării mondene a Londrei, dar cred că voi supravieţui. Pe cei care au discernământ tabloul îi va tulbura profund. Care a fost reacţia Laviniei? întrebă el întorcându-şi privirea dinspre tablou către Rebecca.

— Doar o cunoşti pe Lavinia, replică ea şi râse. A spus că imaginea surprinde pasiunea pură şi că, dacă asta este ceea ce

simt, ar trebui să mă căsătoresc numaidecât cu tine. Cu siguranţă o absurditate de neînţeles.

Kenneth îşi opri un oftat. Păcat că Rebecca era atât de rigidă când venea vorba despre căsătorie. În schimb, lui, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îi surâdea ideea.

— Sir Anthony, vreau să vă cer o favoare, spuse Kenneth cu puţin înainte să se încheie cina din seara aceea.

Tatăl ei îl privi pe Kenneth cu uimire. Rebecca bănuia că era prima oară când secretarul lui îl ruga ceva.

— Nu ştiu dacă Rebecca v-a spus vreodată, însă eu… eu însumi sunt un aşa-zis artist, continuă Kenneth.

Rebecca era fermecată de faptul că încrederea lui crescuse într-o asemenea măsură încât acum putea afirma una ca asta. Totuşi, Sir Anthony afişa acea expresie circumspectă a unui om care fusese abordat de prea multe ori de către artişti amatori, cu tot felul de noţiuni exagerate privind abilităţile lor.

— Tată, este foarte talentat, spuse ea pentru a-l încuraja. La sugestia mea, a început să folosească unul dintre dormitoarele goale de la mansardă ca atelier de lucru.

Sir Anthony ridică din sprâncene.

— Se pare că s-au întâmplat multe lucruri fără ştirea mea. Nu-i de mirare că eşti atât de perspicace când vine vorba despre pictură, Kenneth. Ce fel de favoare doreşti?

— Mă gândesc să trimit două tablouri la expoziţia Academiei Regale, spuse Kenneth jucându-se nervos cu furculiţa. Cred că este puţin probabil ca ele să fie acceptate, însă… Aţi fi dispus să le vedeţi, pentru a-mi spune dacă mă voi face de râs, în cazul în care îndrăznesc să le trimit?

Sir Anthony îşi aranja şervetul pe masă şi se ridică.

— Dacă vrei tu, sigur. Însă, te avertizez, sunt un critic neîndurător.

— Chiar şi faţă de propria lui fiică, spuse Rebecca, gândindu-se la cum se simţise ea cu ocazia primelor ei lecţii. Tatăl ei nu acceptase niciodată de la ea decât excelenţă. Dacă tot mergeţi la mansardă, tată, te poţi uita şi la cele două tablouri pe care intenţionez să le prezint? întrebă ea, ridicându-se la rândul ei

de la masă.

— Aşadar, în cele din urmă, te-ai hotărât să expui şi tu ceva! Era şi timpul, spuse Sir Anthony aruncându-i o privire lui Kenneth. Presupun că aici ai intervenit tu. În mod evident, logodna vă prieşte.

Ea ar fi trebuit să repete faptul că nu avea nicio intenţie de a se mărita, însă păstră acest gând pentru o altă zi.

— Ne-am încurajat reciproc să facem o încercare.

— Foarte bine. Acum, hai să vedem despre ce e vorba, ca să mă pot întoarce la lucru, spuse tatăl ei ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre scări.

Kenneth se înclină politicos, făcându-i semn Rebeccăi să meargă înaintea lui. Avea o expresie greu de citit, dar puteai ghici cât de încordat era după muşchii crispaţi ai feţei. Nu era de mirare, având în vedere că pictura însemna foarte mult pentru el, şi, în plus, urma să fie evaluat de unul dintre cei mai buni şi cei mai severi artişti din Marea Britanie. Oricâtă încredere acumulase până acum, şi-o putea pierde pe toată dacă avea să fie criticat prea aspru de tatăl ei.

Ei bine, şi ea era tulburată. Nu apelase niciodată la tatăl său pentru o astfel de analiză profesională.

Mai rău, picturile ei erau profund personale.

Ajunseră mai întâi în atelierul Rebeccăi. Ea indică portretul lui Kenneth aflat în dreptul ferestrei, pe şevalet.

— Iată Corsarul.

Sir Anthony îl studie cu atenţie.

— Excelent. Tabloul este tot atât de eroic pe cât este de uman. Kenneth, nu vei arăta niciodată mai bine de-atât. Va fi cu siguranţă expus. De asemenea, va avea şi mare succes la public.

Văzând amuzamentul din privirea tatălui ei, Rebecca îşi dădu seama că şi el devenise conştient de acea senzualitate pe care o detectase Lavinia când văzuse tabloul.

Din fericire, el nu comentă acest aspect.

— Ce altceva vei mai prezenta? întrebă el privind în jurul lui.

Simţindu-se în mod vizibil mult mai agitată, ea îl conduse

spre imaginea femeii aflate în cădere, ce se afla pe un alt şevalet.

— Cred că o voi denumi *Transfigurare,* spuse ea.

Amândoi bărbaţii se uitară lung la tablou, iar pe obrazul tatălui ei începu să zvâcnească un muşchi.

Cei mai mulţi dintre privitori ar fi văzut această pictură ca pe o reprezentare romantică a unei culturi exotice. Întregul peisaj se afla înăuntrul unui crater dintr-un vulcan de pe o insulă din Pacific. În josul pânzei era înfăţişat iadul clocotitor format de lava topită şi de vălătuci de fum.

Înşiraţi pe buza de sus a craterului, un grup de locuitori ai insulei, în veşminte sclipitoare, priveau o tânără femeie ce se oferea ca jertfă zeilor păgâni ai vulcanului. Ea se afla în cădere liberă, cu braţele întinse şi cu părul negru desfăcut, în timp ce sarongul strălucitor îi flutura în jurul trupului subţire. Pe faţa fetei se desluşea o expresie de extaz, o capitulare absolută ce surprindea totuşi puterea invincibilă de a transcende dorinţele şi răutăţile omeneşti.

Imaginea fusese inspirată de remarca lui Kenneth în legătură cu inexistenţa fricii atunci când moartea pare inevitabilă.

Rebecca dorise să înfăţişeze spiritul nemuritor în confruntarea cu moartea, seninătatea din inima tragediei.

În urma unei misterioase alchimii mentale, ea transfigurase durerea pierderii mamei sale în idolatria acestei prinţese păgâne. Dar, deşi tabloul fusese o reuşită în termeni artistici, nu o făcuse să dobândească acea pace sufletească la care râvnea.

Sir Anthony îşi controla cu greutate emoţiile.

— Pe deplin înţeles nu va putea fi, însă toată lumea îl va admira. Ţi-ai depăşit limitele. Kenneth, este rândul tău acum.

Pe când tatăl ei se întoarse, îndreptându-se spre uşă, ea observă cum îşi stăpânea lacrimile. Ar fi trebuit să-şi dea seama că el avea să înţeleagă despre ce era vorba.

— Este ceva sublim, spuse Kenneth încet, oprindu-se puţin, după care îl urmă pe Sir Anthony.

Ea se apropie de tabloul corsarului. Eroic, şi totuşi uman. Nu părea o descriere nepotrivită pentru Kenneth. Merse apoi după cei doi bărbaţi până la micul atelierul de la mansardă. Ajunse în

momentul în care Kenneth termină de aprins cele două candelabre cu lumânări. O privire rapidă de jur împrejur îi confirmă faptul că portretul lui Lilith nu se afla la vedere. Se întreba care ar fi reacţia tatălui ei dacă l-ar vedea. Probabil s-ar forma un vulcan în Mayfair.

Kenneth ridică un tablou şi îl aşeză pe pat, sprijinindu-l de perete. Pentru o clipă, ea îşi reaminti faptul că pe acest pat îi oferise virginitatea ei. Apoi, privind către pânză, toate gândurile ei personale dispărură.

Kenneth pictase scena unei execuţii. Era un peisaj de noapte, majoritatea suprafeţei tabloului fiind acoperită cu umbre, în timp ce o strălucire nefirească lumina şase partizani ai unei gherile spaniole care erau măcelăriţi de către un pluton de execuţie francez. Rebecca bănuia că tabloul fusese realizat destul de repede, întrucât tehnica folosită era destul de neconvenţională, similară cu a acuarelei şi ceţoasă ca un coşmar. Cu toate acestea, avea o forţă profundă, viscerală.

Ameninţătorii soldaţi francezi erau obscuri în uniformele lor albastre, feţele lor fiind umbrite de chipiuri. Totuşi, grupul de gherilă spaniol era alcătuit din indivizi recognoscibili, fiecare atât de distinct reprezentat, încât puteau fi recunoscuţi cu uşurinţă. Mai mulţi bărbaţi zăceau morţi pe pământ, printre care şi un preot ce ţinea un crucifix în braţe.

Punctul focal al tabloului era un tânăr cu braţele desfăcute, în timp ce gloanţele francezilor îi sfârtecau trupul. Cămaşa lui albă era mânjită deja de pete de sânge. Oricine privea tabloul se simţea plin de furie faţă de cruzimea războiului.

— Acum îţi înţeleg rezervele legate de acceptarea lucrării tale, spuse Sir Anthony. De obicei, la academie nu prea au succes lucrările ostentative din punct de vedere emoţional. Cum se cheamă lucrarea ta?

— *Navarre, a cincea zi din noiembrie, 1811,* răspunse Kenneth cu o expresie dezolantă.

— Arată-mi-o şi pe cealaltă, îi ceru Sir Anthony scurt.

Rebecca îşi privi tatăl cu surprindere. Deşi stilul lui era unul clasic, cu siguranţă observase calitatea muncii lui Kenneth.

— Scenele se leagă între ele, spuse Kenneth luând tabloul de

pe şevaletul lui şi aşezându-l pe pat, lângă scena execuţiei. I-am spus *Pietà spaniolă.*

Acesta era mult mai tulburător decât primul tablou.

Pietà în italiană înseamnă „milă”, iar termenul este folosit pentru a înfăţişa una dintre imaginile clasice ale artei creştine, Fecioara Maria ţinând în poală trupul mort al fiului ei. Rebecca observă faptul că Kenneth alesese să reproducă poziţia din faimoasa sculptură a lui Michelangelo de la Bazilica Sfântul Petru.

Pe de altă parte, versiunea sa nu surprindea sobrietatea clasică a modelului. Lucrând cu o atenţie deosebită şi mult mai în detaliu decât la scena măcelului, acesta înfăţişa o femeie spaniolă de vârstă mijlocie care îmbrăţişa trupul tânărului aflat în centrul tabloului anterior. Avea capul lăsat pe spate, în timp ce-şi înălţa spre cer planşetele ei de mamă care îşi văzuse copilul ucis.

Imaginea era una nemuritoare şi obsedantă, care o pătrunse pe Rebecca până în adâncul fiinţei, eliberându-i propria durere. Cu privirea aţintită, literalmente paralizată, aproape în stare de şoc, era îngrozită de faptul că, dacă începea să plângă, nu avea să se mai poată opri.

Îşi smulse privirea de la tablou şi se uită la tatăl ei. Acesta studia tabloul lipsit de orice expresie.

Şi-ar fi dorit să-l poată lovi, făcându-l vinovat pentru această tăcere. Nu putea simţi el oare neliniştea lui Kenneth?

În cele din urmă, Sir Anthony rupse această linişte încordată:

— Mai ai multe de învăţat până să devii un mare pictor, Kenneth, dar tu deja eşti un mare artist, spuse el, după care se întoarse pe călcâie, părăsind atelierul.

Kenneth îl privi în timp ce pleca, uluit, ezitând parcă, neştiind cum să interpreteze comentariul lui Sir Anthony.

— Felicitări, căpitane, spuse Rebecca după ce se asigură că îşi putea controla vocea. Ai primit o răsplată extraordinară.

El expiră şi îşi frecă obosit ceafa.

— Ce crezi despre tablouri, Rebecca?

— Sunt nemaipomenite, răspunse ea cu sinceritate. Vor inspira atât iubire, cât şi ură. Pietà este atât de vie în

intensitatea ei, încât de abia pot rezista să mă uit. Însă, luate împreună, sunt nişte tablouri care merită văzute. Sper că cei de la academie vor avea înţelepciunea să le accepte.

— Chiar dacă nu o vor face, am de gând să-l rog pe Hampton să le graveze pentru seria luptelor peninsulare. Într-un fel sau altul, vor ajunge să fie văzute.

Rebecca scrută încă o dată tablourile, iar privirea ei atentă trecu peste Pietà, pentru a zăbovi asupra scenei execuţiei.

— Tu ai luat parte la toate acestea.

Nu era o întrebare.

— Sunt două dintre imaginile fundamentale din galeria mea personală de coşmaruri, spuse el, şi cicatricea îi păli. Ca ofiţer al unui detaşament de recunoaştere, mi-am petrecut majoritatea timpului călărind, de la un capăt la altul, prin întreaga Spanie, întotdeauna purtându-mi uniforma, astfel încât, în cazul în care aş fi fost luat prizonier, nu m-ar fi împuşcat considerându-mă spion. Şi a funcţionat, continuă el, arătând spre scena execuţiei. Munca mea consta parţial în a lua legătura cu trupele de gherilă pentru a culege informaţii. Cel mai mult am lucrat cu acest grup, până când am fost înconjuraţi de francezi şi am fost capturat alături de ei. Fiind ofiţer britanic, am fost pus la loc de cinste. Francezii mi-au dat să beau vin, spunându-mi că erau invidioşi pe faptul că aş putea fi trimis la Paris, asta în cazul în care n-ar putea aranja niciun schimb. Se opri aici, iar ochii lui întunecaţi se făcură aproape negri.

— Şi te-au silit să-ţi vezi prietenii măcelăriţi, spuse ea încet.

— Nu am fost forţat să mă uit. Însă, dacă nu aş fi făcut-o, ar fi fost… Se întrerupse căutându-şi cuvintele. Dezonorabil, mişelesc. Trebuia să fiu martor la curajul şi la sacrificiul lor.

— Şi încă de pe atunci ţi-au bântuit visele, spuse ea. Kenneth, acesta este un monument comemorativ cât se poate de nobil.

— Ei ar fi ales fără ezitare viaţa, afirmă el întristat.

Privirea ei nesigură se îndreptă iarăşi spre Pietà. Se mai întremase puţin şi putea să examineze tabloul cu o oarecare detaşare. Chiar şi aşa, durerea pe care o înfăţişa tabloul avea un efect tulburător asupra ei, posibil din cauza faptului că era

femeie. Se întreba cum ar putea să poarte cineva în pântecul său un copil, să-i dea naştere în ciuda durerilor, să-l crească cu dragoste, iar apoi să-l vadă murind sub propriii ochi. Până şi acest exerciţiu de imaginaţie era aproape copleşitor.

— Tânărul acesta îţi era prieten apropiat? îl întrebă ea cu inima strânsă.

— Eduardo era fratele mai mic al Mariei, răspunse el cu vocea stinsă. Avea doar şaptesprezece ani când a murit.

Rebecca cercetă chipul băiatului, observând o asemănare cu schiţa picturii în pastel pe care i-o făcuse Kenneth iubitei lui.

— Mi-ai spus că Maria a fost omorâtă de către francezi. Tot împuşcată?

— Nu, spuse el, închizând ochii în timp ce o durere convulsivă îi străbătea chipul. Cândva voi picta acea scenă. Atunci poate nu voi mai avea coşmaruri, adăugă el deschizând ochii. Tu eşti cea care m-a învăţat faptul că suferinţa poate fi transfigurată prin intermediul artei. E un alt lucru pe care ţi-l datorez şi pentru care nu voi putea să îţi mulţumesc niciodată îndeajuns.

Rebecca se întoarse cu spatele. O emoţie mult prea mare pusese stăpânire pe această încăpere. Chipul lui afişa o pasiune mult prea primejdioasă.

— Nu-mi datorezi nimic, Kenneth. La rândul meu, am beneficiat de pe urma prieteniei noastre.

— Ştiu că toate tablourile trebuie livrate până mâine la miezul nopţii, la Academia Regală, spuse Kenneth dorind, probabil, la rându-i, să se sustragă intensităţii sentimentelor care îl străbăteau. Dar ce se întâmplă după aceea?

— Comisia este formată din diferiţi membri ai academiei. Ei decid ce anume se acceptă. De obicei sunt acceptate în jur de o mie de lucrări. Toate operele sunt supuse jurizării, cu excepţia celor care aparţin membrilor academiei, precum tata, unchiul George şi Lord Frazier. Tablourile lor vor avea întotdeauna întâietate în cadrul expoziţiei.

— Şi ei sunt membri ai academiei? Nu ştiam acest lucru.

— Unchiul George este unul dintre cei doi gravori cu statut de membru. Frazier este doar membru corespondent. Bănuiesc

că s-a simţit ofensat – căci, în repetate rânduri, posturile vacante au fost disponibile doar pentru membrii cu drepturi depline – dar este mult prea mândru pentru a vorbi despre asta.

— Păcat că talentul şi disciplina lui Frazier nu sunt pe măsura trufiei sale, spuse Kenneth sec. Cum vom putea afla dacă lucrările noastre au fost acceptate? Se va întocmi o listă?

— Nu va fi atât de oficial, răspunse ea zâmbind mânzeşte. După etapa de selecţionare, artiştii vor trebui să meargă la academie şi să-l întrebe pe uşier de soarta muncii lor. Va exista o coadă mare de oameni, iar uşierul adoră să urle „Nu” când lucrările lor nu au fost acceptate. E foarte jenant.

— Mă aştept ca asta să se întâmple şi cu mine, spuse Kenneth cu o grimasă.

— Un refuz nu înseamnă că munca ta este fără valoare, replică ea aruncându-i o privire fermă.

— După ce am obţinut aprobarea ta şi a lui Sir Anthony, voi putea supravieţui lipsei de apreciere a academiei, spuse el zâmbind.

Ea observă, din nou, căldura alarmantă din privirea lui. Îi reamintea cu claritate de momentul în care făcuseră dragoste. Rebecca simţi cum începe să plutească în derivă de-a lungul încăperii minuscule.

— Afli unde ţi-au expus lucrările în Ziua Vernisajului, când artiştii pot realiza modificări de ultim moment. Domnul Turner este cunoscut pentru faptul că, practic, a pictat din nou un tablou întreg, făcându-l şi mai magnific, spuse ea zâmbind.

— Cum au de gând să expună o mie de tablouri?

— Foarte aproape unul de altul. Ramele mai că se ating. De asemenea, faimoasa cameră a expoziţiei este imensă. O lucrare agăţată aproape de plafon este practic insesizabilă. Ei spun că ar fi „împresurată de ceruri”. Presupun că mai bine aşa decât să nu fie acceptată, însă în mod cert nu avantajează cariera unui artist.

— Pare destul de evident faptul că acceptarea este primul obstacol din ceea ce pare o cursă cu multe alte impedimente, spuse Kenneth cu o expresie melancolică. E destul de straniu să pot vorbi despre pictură şi despre expoziţie atât de degajat. Am

fost crescut pentru a deveni moşier, iar soarta m-a transformat în soldat. În urmă cu trei luni de zile nu mi-aş fi imaginat că voi trăi o viaţă de artist.

Ea îi privi trăsăturile colţuroase şi trupul puternic, gândindu-se la corsar. N-o fi fost el bărbatul din fanteziile tuturor femeilor, dar pentru ea clar era. Ştiind că ar trebui să plece, Rebecca apucă mânerul uşii.

— Poate există ceva a cărui valoare nu ai putut-o recunoaşte, dar care te-a apropiat de artă într-o manieră de neînţeles, Kenneth. Înăuntrul tău a existat darul de a învăţa fără a beneficia de o educaţie formală în acest sens, iar războiul ţi-a asigurat realitatea obiectivă a unei arte desăvârşite. Rezultatul s-a cristalizat într-o viziune inconfundabilă, spuse ea, după care se răsuci şi plecă repede, înainte de a ceda cu totul tentaţiei de-a se arunca în braţele lui.

capitolul 25

În momentul în care intră împreună cu Rebecca în Somerset House, Kenneth începu să fluiere încetişor.

— Nu ai exagerat în legătură cu numărul de oameni care-şi aşteaptă rândul pentru a putea afla dacă lucrările lor au fost expuse.

Rebecca se strecură aproape de el.

— Imaginează-ţi cât de neplăcut ar fi fost dacă am fi ajuns dis-de-dimineaţă.

— Chiar şi acum este destul de rău. Trebuie să fie în jur de cincizeci sau şaizeci de bărbaţi strânşi aici, spuse el zâmbindu-i. Şi cam trei femei.

Artiştii soseau în mod constant, unii dintre ei înghesuindu-se neliniştiţi. Ştiind cât de mult îi displăceau Rebeccăi mulţimile, el îi privea cu o figură aspră de ofiţer pe cei care se îmbrânceau prea tare. Atât lui, cât şi Rebeccăi li se asigură astfel mai mult spaţiu.

Uşierul care cercetă registrul tablourilor, răcni un „Nu” către omul aflat la începutul cozii.

— Săracul de el, murmură Kenneth, în timp ce artistul se întoarse şi ieşi de acolo cu chipul palid.

Rebecca îşi controlă emoţiile apucându-l de braţ.

— Vorbesc foarte serios când spun că încep să regret că am făcut asta.

El îi atinse mâna care se odihnea pe antebraţul său. Rebecca părea să aibă degetele îngheţate.

— Ţi-aş spune adevărul, că vei fi acceptată, dar asta nu te-ar face să te simţi mai bine, nu-i aşa? replică el.

— Probabil şi tu simţi acelaşi lucru, spuse ea cu un zâmbet crispat.

— Mai rău, răspunse el cu tristeţe. Şansele mele sunt mult mai mici.

— Eu posed o tehnică mai bună, însă tu ai mai multă substanţă.

— Lucrările tale au la fel de multă substanţă, doar că nu sunt

la fel de melodramatice.

Privindu-se reciproc, izbucniseră, în acelaşi timp, în râs.

— Nu-i aşa că suntem într-o stare deplorabilă? spuse Rebecca.

Niciodată nu se simţise atât de apropiat de ea. Grijile comune păreau să creeze între ei o legătură tot atât de puternică precum pasiunea. El îşi păstra sincera speranţă că lucrările ei aveau să fie acceptate. Se resemnase cu gândul că tablourile lui aveau să fie respinse, dar nu se putea înşela în ceea ce o privea pe ea. În definitiv, era fiica lui Sir Anthony, nu o necunoscută.

— Trebuie să schimbăm subiectul, altfel vom ajunge foarte stresaţi, spuse el, încercând să se gândească la un subiect de conversaţie uşor.

— Hai să vorbim despre Gray Ghost, propuse el. Pentru o felină care, după calculele tale, are vreo zece sau doisprezece ani, arată foarte bine.

— Aşa şi trebuie, spuse ea cu un surâs luminos. Din toţi aceşti ani, a fost treaz doar vreo doi ani de zile.

El chicoti. Reuşiră să menţină o conversaţie uşoară, în timp ce şirul înainta. Cu toate acestea, Kenneth bănuia că niciunul dintre ei nu avea să-şi amintească vreun cuvânt din cele pe care le rostiseră. Observă, totuşi, faptul că la trei din patru artişti li se respingeau lucrările. Credea că şi Rebecca era conştientă de acest fapt.

Mai târziu, după o aşteptare ce părea să nu se mai termine, doar un singur bărbat îi mai despărţea de portar.

— Frederick Marshall, spuse pictorul răguşit. Portarul căută frenetic prin toate hârtiile mototolite, mişcându-şi uşor buzele în timp ce încerca să descifreze numele artiştilor.

— Marshall. Nu! exclamă el privind pe deasupra ochelarilor.

Marshall îşi lovi cu pumnul cealaltă palmă.

— Academie blestemată! Ce ştiu nerozii ăştia bătrâni despre arta adevărată? izbucni el, cu privirea înflăcărată, după care plecă furios în treaba lui.

Venise rândul Rebeccăi. Kenneth îşi puse încurajator braţele pe umerii ei.

— R.A. Seaton, spuse ea tremurat.

Portarul îi aruncă o privire dezaprobatoare, după care se aplecă din nou asupra hârtiei, mişcându-şi uşor degetul în josul paginii.

— Seaton. *Corsarul.* Da! *Transfigurare.* Da!

Rebecca păru să se lumineze ca o lumânare sub mâinile lui Kenneth. Se răsuci către el, cu ochii strălucindu-i.

— Este uimitor – şi binemeritat, se mulţumi el să spună cu afecţiune, deşi în realitate ar fi vrut să o sărute.

— Este rândul tău, spuse ea. În privirea ei se putea observa cât de mult îşi dorea ca el să fie acceptat. Făcu un pas în faţă.

— Kimball.

Uşierul părea a se mişca din ce în ce mai încet cu fiecare artist, bâjbâind printre pagini.

— Kimball. Nu!

Inima lui Kenneth îngheţă. Deşi îşi spusese că avea să fie respins, realitatea părea mult mai dură. Simţi cum îl săgetează o durere profundă. Rebecca îi apucă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Ba nu, ăla era Kimbrough, mormăi apoi portarul. Să vedem, tu eşti Kimball? spuse el cercetându-l pe Kenneth, care dădu aprobator din cap.

Portarul privi iarăşi lista.

— *Navarre, a cincea zi din noiembrie, 1811.* Da! *Pietà spaniolă.* Da!

Simţind cum îl cuprinde un val de pură bucurie, Kenneth o ridică pe Rebecca în braţe şi o învârti. Ea îl îmbrăţişă, râzând cu încântare.

Bărbatul din spatele lor, nerăbdător, îşi strigă numele. Venindu-şi în fire, Kenneth îi dădu drumul Rebeccăi cu grijă. Privirile lor se întâlniră, păstrând aceeaşi intensitate periculoasă.

El ştia ce se putea întâmpla atunci când se apropia de ea, mai ales când amândoi se aflau într-o stare profund emoţională. Asta le crease necazuri înainte. Dacă n-ar fi fost înconjuraţi de oameni, el nu s-ar mai fi gândit la consecinţe.

Rebecca îşi petrecu mâna pe după braţul lui şi porniră

amândoi mai departe.

— Am reuşit, Roşcăţico, am reuşit! exclamă el.

Rebecca mai avea puţin şi dansa pe treptele de la ieşire.

— Chiar dacă tablourile noastre vor fi situate mult prea aproape de tavan, vom putea spune întotdeauna că am expus la Academia Regală, replică ea.

Kenneth zâmbi văzând cât de expansivă era Rebecca. Cel puţin astăzi, împărtăşiseră acel spirit al camaraderiei simţit de toţi soldaţii care au luptat împreună umăr la umăr şi au câştigat bătălia.

În Ziua Vernisajului fu un mare haos. Încăperea nu era plină doar de artişti pregătiţi să realizeze ultimele modificări la lucrările lor, ci şi de nătăfleţi care făcuseră uz de influenţa lor pentru a se infiltra înăuntru şi a se holba prin sală.

Din instinct, Rebecca se trase puţin mai aproape de Kenneth. Într-o astfel de mulţime, el era o prezenţă mângâietoare. El privea, cu ochi mari, în jur, la încăperea imensă.

— M-ai avertizat în legătură cu faptul că fiecare perete va fi acoperit cu tablouri agăţate dinspre podea spre plafon, însă realitatea mă şochează. Ceea ce văd este copleşitor.

— Şi pentru mine. Întreaga mea viaţă am participat la expoziţii, însă niciodată nu a trebuit să-mi caut lucrările în mijlocul unei astfel de confuzii.

— Poate ar trebui să facem asta într-o mod sistematic. Hai să începem din acel unghi şi să înconjurăm de-acolo întreaga cameră, până ne găsim tablourile.

— Rugându-ne să fi fost expuse undeva la nivel optim, adăugă ea. Nivelul optim este reprezentat de acea margine ce înconjoară întreaga încăpere, îi explică ea, observându-i privirea ironică. Are aproape doi metri şi jumătate, astfel încât tablourile agăţate la acest nivel sunt cel mai uşor de remarcat. Acest nivel al pereţilor este, de obicei, rezervat lucrărilor ce aparţin membrilor academiei, împreună cu acelea ale profanilor care sunt considerate de foarte bună calitate.

Apucându-l de braţ, începură să dea ocol camerei, în timp ce diferiţi artişti se agitau prin jur manevrând scări şi tot felul de

materiale de pictură.

Deşi Kenneth îşi luase cu el o trusă plină de vopseluri şi de pensule, hotărâseră împreună să nu aducă modificări lucrărilor lor decât dacă observau anumite detalii care băteau la ochi şi necesitau modificări urgente.

— Priveşte! Rebecca rămase locului, oprindu-l şi pe Kenneth. Tablourile tatei despre Waterloo. Nu-i aşa că sunt nemaipomenite?

Cele patru tablouri aliniate unul lângă celălalt, la nivelul optim, dominau peretele. Un grup de oameni stupefiaţi se adunase pentru a putea admira lucrările.

— Sir Anthony şi-a atins obiectivul, spuse Kenneth încetişor. De-a lungul mai multor generaţii, oamenii vor privi aceste tablouri şi vor înţelege ce înseamnă să te afli la Waterloo.

Ea îi indică tabloul ce înfăţişa linia de bătaie.

— Aici apari tu, împreună cu regimentul tău, un pic mai la stânga de centrul imaginii.

— De fapt, mă aflu aici, spuse el, arătând spre luptătorul din prim-plan ce păzea drapelul regimentului. Sir Anthony a repictat chipul sergentului pentru a-l face să-mi semene, cum, de altfel, a şi spus că va face.

— După această expoziţie vei fi celebru în toată Londra, spuse ea afişând un zâmbet naiv.

El oftă.

— Identitatea mea este slab vădită în tabloul tatălui tău. În ceea ce priveşte corsarul, îmi pare rău, însă trebuie să-ţi spun că-mi păstrez speranţa că a fost agăţat aproape de tavan.

— Departe de privirea mea, zise ea cu voioşie. Păcat că nu există nicio femeie în comisie. Ar fi asigurat tabloului un loc mai bun.

Râzând şi tachinându-se, au continuat să dea ocol camerei. Erau atât de multe de văzut şi de discutat. Mult prea multe.

Rebecca ştia din propria experienţă că era necesar să mai treacă o dată pe acolo, astfel încât să poată aprecia pe de-a-ntregul lucrările expuse.

Cercetaseră doar doi pereţi şi evitaseră la limită să fie loviţi de o paletă de culori scăpată de un tânăr nervos căţărat pe o

scară, când Kenneth vorbi pe un ton liniştitor.

— Priveşte într-acolo, spuse el.

Tablourile lor atârnau unul lângă altul, şi chiar puţin deasupra nivelului optim.

Tabloul-pereche al lui Kenneth era situat la dreapta, iar cel al Rebeccăi, la stânga.

— Slavă cerului, zise ea cu fervoare. Cariera ta este asigurată, Kenneth. Cu cât vei vrea să vinzi tablourile?

— Efectiv nu m-am gândit decât să-mi văd lucrările expuse, spuse el, părând surprins.

— Ei bine, ar fi timpul să te gândeşti. La urma urmei, scopul expoziţiei este de a atrage cumpărători.

— Tu ţi-ai stabilit preţurile? replică el.

Privi către corsar şi către femeia aflată în cădere.

— Cele două tablouri nu sunt de vânzare. Totuşi, nu m-ar deranja să obţin nişte cereri de realizare a unor portrete.

Un cuplu elegant se oprise pentru a privi tablourile.

— Priveşte acele tablouri spaniole. Ce putere pot avea! Par atât de reale! exclamă bărbatul.

Frumoasa femeie de la braţul său se înfioră.

— Eu cred că sunt oribile. Arta înseamnă graţie, nu dezgust. Pe de altă parte, *acestea* sunt frumoase, spuse ea indicând tablourile Rebeccăi. Priveşte exaltarea de pe chipul acelei fete care se sacrifică în favoarea semenilor ei. O imagine extrem de tulburătoare afectiv. Privirea ei se opri apoi asupra corsarului. Portretul piratului pare-a fi mai degrabă scandalos, însă este, cu siguranţă, remarcabil, continuă ea atingându-şi buzele cu vârful limbii. Mă întreb cine o fi modelul.

Rebecca îşi înăbuşi cu mâna râsetele, în timp ce îl trase pe Kenneth deoparte.

— Acesta este un eşantion echitabil a ceea ce vom auzi spunându-se despre lucrările noastre. Iar tu, lordul meu corsar, te vei trezi în ziua de după deschiderea expoziţiei şi vei descoperi că eşti celebru.

— Va trebui să părăsesc numaidecât Londra, spuse el tresărind. Tu prea te bucuri de întreaga situaţie, îi spuse el cu asprime când Rebecca izbucni din nou în râs. Ar fi trebuit să

predau portretul lui Lilith. Astfel, bărbaţii ar fi fugit după tine în aceeaşi măsură-n care, spui tu, mă vor urmări femeile.

— Prostii, replică ea atingându-şi genele cu sfială. Nimeni nu s-ar putea gândi că o astfel de diavoliţă senzuală a fost inspirată de o creatură atât de modestă ca mine.

— Îţi subestimezi mult prea mult puterea de atracţie, Roşcăţico, spuse Kenneth, şi privirea i se îndreptă într-un punct din spatele ei.

— Bună ziua, Frazier, spuse el ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul din jurul lor.

— Bună ziua, Kimball, Rebecca, răspunse cu blândeţe Lord Frazier. Anthony mi-a zis că lucrările voastre au fost acceptate.

— Acestea patru, spuse Rebecca arătându-i tablourile. Am avut şansa de a fi expuşi într-o zonă bună.

— Fără nicio îndoială, Anthony şi-a folosit autoritatea.

Frazier îşi îndreptă atenţia asupra *Transfigurării,* iar chipul său deveni lipsit de expresie.

După un lung moment de tăcere, îşi îndreptă privirea spre celelalte tablouri, sfârşind cu *Pietà.*

— Interesant, însă mi-e teamă că sunt un pic cam moderne pentru gusturile mele. Tare păcat că nu ai fost instruit cum se cuvine, Kimball. Dacă ai intenţia de a continua să pictezi, ar trebui să te foloseşti de subiecte istorice. Cineva nu poate pretinde să fie un artist serios fără a cunoaşte arta clasică – şi metoda manieristă descrisă cu atâta îndemânare de către Reynolds.

Rebecca nu părea surprinsă de faptul că el nu-i comentase tablourile. Frazier făcea parte din categoria celor care credeau că artiştii de sex feminin nu se puteau compara cu cei de sex masculin.

— Aţi predat vreo lucrare anul acesta? întrebă Kenneth pe un ton politicos.

— Da, însă nu am găsit-o încă, spuse Frazier cercetând pereţii încărcaţi peste măsură. Am ales să-l pictez pe Leonidas la Termopile. Consider că victoria grecilor din lupta cu persanii înfăţişează unul dintre cele mai importante momente ale civilizaţiei occidentale.

— De acord, este un subiect nobil. Am văzut, în partea aceea, un tablou care cred că-l ilustrează pe Leonidas. Totuşi, mă îndoiesc că este cel în cauză, ca urmare a nivelului la care a fost expus, spuse Kenneth arătând înspre un tablou aflat pe peretele opus, cam la jumătatea distanţei dintre nivelul optim şi tavan. Deşi nu era imposibil de remarcat, părea cam departe de o poziţie distinsă.

Ochit lui Frazier fixară tabloul, în timp ce chipul său căpătă o expresie rigidă.

— Acela este tabloul meu, remarcă el cu fermitate.

Tonul vocii sale o alarmă pe Rebecca. Bărbatul era la un pas de apoplexie.

— În mod evident, situarea lui în acel loc este o greşeală, spuse ea. Îmi amintesc de faptul că, în urmă cu câţiva ani, au făcut o greşeală similară cu unul dintre tablourile tatei, continuă ea, lovindu-l discret cu piciorul peste gleznă pe Kenneth.

— Astfel de prejudicii aduse muncii unui membru al academiei sunt ruşinoase, afirmă el, înţelegând şi începând să gesticuleze spre tablou. O compoziţie extraordinar de complexă. Cred că v-a luat ceva timp să o pictaţi.

— Am muncit la el mai bine de doi ani de zile, spuse Frazier cu o expresie îmblânzită. Este una dintre cele mai bune lucrări ale mele.

— Ar trebui să mergi şi să vezi dacă se poate remedia poziţia tabloului, zise Rebecca pe un ton compătimitor.

— Da. Imediat voi avea grijă de asta. Neghiobii! exclamă Frazier şi plecă fără a-şi lua rămas-bun.

— Să fie oare o eroare? întrebă Kenneth în şoaptă.

Rebecca ridică din umeri.

— Ca membru corespondent al academiei, ar fi trebuit ca tabloul lui să fie expus în mod automat la nivelul optim. Cu toate acestea, nu este foarte agreat de colegii lui de breaslă. Poate cineva din comisie a vrut să se răzbune pe el.

— Ori asta, ori comisia a luat această hotărâre ca urmare a valorii lucrării.

— Eşti nepoliticos, spuse Rebecca suprimându-şi un surâs.

Tehnic nici nu e aşa rea.

— Însă uşor de uitat, spuse Kenneth contemplând zecile de siluete dezbrăcate ce-şi răsuceau săbiile şi îşi purtau scuturile. Şi extrem de absurd. Toţi soldaţii pe care îi cunosc eu preferă să poarte uniforme atunci când luptă.

— Taci, spuse Rebecca râzând. Aparţine clasicismului, nu realismului modern.

— Chiar şi în urmă cu două mii de ani, soldaţii tot şi-ar fi protejat părţile vulnerabile ale corpului, replică el cu fermitate.

Zâmbind, ea îl apucă de braţ, astfel încât să-şi poată continua turul expoziţiei. Doar după ce se îndepărtară, ea observă că Lord Frazier fusese acostat de către o altă persoană, la numai câţiva metri de ei. Tot ceea ce putea vedea era spatele său ţeapăn, dar era posibil ca el să fi auzit criticile lui Kenneth.

Ea spera totuşi să nu se fi întâmplat aşa. În definitiv, mediocritatea nu-l face pe artist mai puţin sensibil.

capitolul 26

Sosise ziua destinată balului de la Strathmore, iar Kenneth şi Rebecca serveau o gustare în salon înainte de masa de seară, ce era anunţată mult mai târziu.

— Aştept cu nerăbdare petrecerea de astă-seară, spuse el în timp ce lua încă o felie dintr-o prăjitură aromată. Acum, că expoziţia a fost deschisă şi amândoi am obţinut un succes oficial, ne putem bucura de o seară plină de frivolitate.

Rebecca zâmbi cu indulgenţă şi împărţi în ceştile lor ceaiul care mai rămăsese.

— Trebuie să recunosc că abia aştept, zise ea.

El o urmări cu tandreţe pe măsură ce ea îşi savura ceaiul, imaginându-şi că arăta la fel de delicios ca prăjiturile. Fiindcă în ultima vreme nu mai pictase până la epuizare, dorinţa de a face dragoste cu ea începea să capete proporţii. Ar face bine să înceapă lucrul la seria de picturi pentru gravuri. În felul acesta, ar putea să-şi consume o parte din această energie păcătoasă.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt în momentul în care Sir Anthony intră în salon, strălucind tot în ţinuta lui de seară.

Rebecca îşi ridică privirea.

— Bună, tată. Credeam că te-ai dus la dineu deja, spuse ea.

— Dintr-o clipă în alta, George şi Malcolm trebuie să vină după mine, dar până atunci vreau să îţi transmit ultimele noutăţi, replică el. Rebecca, astăzi, în cadrul expoziţiei, două persoane au întrebat dacă ai realizat vreodată portrete. Mă aştept să primeşti veşti de la ele. De asemenea, au existat câteva oferte extraordinare pentru Corsar, toate venite din partea unor doamne. Presupun că nu este de vânzare?

— Aşa este. Totuşi… cât de extraordinare?

— Cinci sute de guinee.

Rebecca îşi vărsă ceaiul.

— Asta reprezintă o avere! exclamă ea.

— Este oferta cea mai generoasă dintre cele confirmate cu fermitate, continuă el. O ducesă în vârstă a afirmat că ar fi dispusă să plătească o mie de guinee pentru el, dar înclin să

cred că glumea.

— Eşti faimos, căpitane, spuse Rebecca rânjind către Kenneth.

El privi cu melancolie în ceaşca lui.

— Poate îmi voi lăsa barba să crească, astfel încât să nu mă mai recunoască nimeni, spuse el.

— Un interes considerabil a fost manifestat şi faţă de tablourile tale, Kenneth. Te sfătuiesc să nu accepţi mai puţin de trei sute de guinee pentru fiecare-n parte. Cred că vei putea să obţii mai mult decât atât.

— Credeţi că valorează chiar atât de mult? întrebă Kenneth uimit.

— Un tablou valorează atât de mult cât e cineva dispus să plătească. Nu te subestima! Cred că, în curând, va trebui să îmi găsesc un nou secretar, spuse Sir Anthony pe un ton plin de regret, în timp ce deschidea uşa ca să plece.

— Aşa este. Însă nu prea curând, răspunse Kenneth, cu gândul la sarcina lui încă neîndeplinită.

Exact atunci sosiseră şi Hampton şi Frazier. Din moment ce uşa salonului era deschisă, intraseră să îi salute.

— Voi doi, tinerilor, aţi dat dovadă de genialitate prin lucrările expuse, spuse Hampton. Rebecca, tablourile tale sunt superbe. În ceea ce mă priveşte, sunt extrem de încântat de faptul că am încheiat un contract cu tine, pentru a realiza seria lucrărilor peninsulare, continuă el aruncându-i o privire lui Kenneth. Există vreo şansă ca, atunci când vor fi realizate primele gravuri, să pot împrumuta *Corsarul* pentru a-l agăţa în vitrina magazinului meu? Ar face minuni pentru vânzări.

În timp ce Kenneth scoase un oftat, iar Sir Anthony mustăci, Rebecca răspunse cu fermitate:

— Nu cred că se va putea una ca asta, unchiule George, spuse ea.

— Păcat, spuse Hampton clipind. Şi astfel se ratează o bună ocazie pentru marketing.

Lord Frazier urmărea această interacţiune cu o vagă expresie de aversiune. Omul avea nevoie de puţin simţ al umorului, constată Kenneth.

— E timpul să mergem. În seara asta cinăm împreună cu familia Benjamin West. Sir Anthony făcu o pauză, timp în care expresia lui captă atenţia tuturor, apoi continuă: West doreşte să-mi vorbească despre faptul că ar vrea să îi succed în funcţia de preşedinte al Academiei Regale.

Se aşternu o linişte profundă, pe parcursul căreia Kenneth observă că Hampton părea luat prin surprindere, în timp ce Frazier arăta de-a dreptul şocat.

— E minunat! exclamă apoi Rebecca, după care sări să-şi îmbrăţişeze tatăl. Cu sprijinul actualului preşedinte, punerea ta în funcţie va fi garantată, la momentul potrivit.

— Nădăjduiesc, totuşi că asta se va întâmpla peste câţiva ani de zile. Îmi place de West şi nu mă grăbesc să-l văd oale şi ulcele, zise Sir Anthony. Dar, când va fi nevoie de un nou preşedinte, voi fi onorat să îndeplinesc această funcţie.

— S-ar putea ca Tom Lawrence să aibă ceva de spus în legătură cu asta, comentă Frazier pe un ton tărăgănat. Totuşi, dacă West va face o alegere echitabilă, şansele tale sunt nemaipomenite.

— Anthony este, de departe, cea mai bună opţiune, spuse Hampton cu căldură în timp ce îi strânse mâna prietenului său. Cine ştie? Poate că într-o zi Kimball va conduce, la rândul său, academia, spuse el privind-o pe Rebecca. Se vorbeşte deja despre punerea lui în funcţia de membru corespondent, atunci când se va găsi un nou post vacant. Vei avea, astfel, onoarea de a fi şi fiică, şi soţie de preşedinte.

Acest gând era măgulitor, însă Kenneth observă în ochii lui Frazier o furie veritabilă.

— O astfel de discuţie este extrem de nechibzuită după ce-au fost expuse doar două tablouri, spuse el pe un ton dezaprobator. De altfel, educaţia mea artistică este deficitară pe mai multe planuri.

— Mă bucură faptul că eşti conştient de asta, replică Frazier cu sarcasm. Ar fi păcat să devii infatuat, când, de fapt, nu eşti altceva decât un novice.

— E timpul să plecăm, spuse Hampton aruncându-i bărbatului o privire contrariată. Noapte bună, Rebecca,

Kimball.

După ce uşa se închise în urma celor trei bărbaţi, Rebecca vorbi:

— Bietul Frazier! Cu siguranţă îl ofensează faptul că steaua lui este eclipsată de strălucirea altora, spuse ea sărind către Kenneth, care îşi reluase locul pe scaun, şi aruncându-şi braţele cu entuziasm în jurul lui, fiind cât pe ce să-i verse ceaşca pe care tocmai o ridicase, însă de abia îmi vine să cred faptul că noi, restul, avem parte de-un asemenea succes extraordinar.

Îi era uşor să aleagă între un ceai rece şi căldura unui braţ de femeie, aşa că aşeză deoparte ceaşca şi o trase pe Rebecca în poala lui.

— Toate aceste lucruri ţie ţi le datorez, Rebecca. Dacă tu nu m-ai fi încurajat să pictez, nici că aş fi încercat vreodată.

El îi oferi o sărutare ce se dorea amicală, dar care deveni, într-o clipită, profundă şi plină de semnificaţii. Braţele ei alunecară în jurul lui, şi ea îşi deschise gura şi o apropie de a lui. Avea o aromă încântătoare şi condimentată, de la prăjitură, un amestec ameţitor, impetuos ce îl excită pe dată.

Îşi retrase capul, încercând să pretindă că nu era afectat de această îmbrăţişare erotică.

— Cu siguranţă acest salon nu este locul potrivit. Şi, de altfel, niciun alt loc.

Pe moment, el observă la ea propria lui nesiguranţă. Apoi expresia ei se schimbă, în timp ce exuberanţa se transfigura într-o pasiune nechibzuită.

— Ai dreptate. Atelierul meu ar fi un loc mult mai potrivit. Îşi ridică mâna şi îi mângâie obrazul, cu o promisiune senzuală. Conform spuselor Laviniei, *Corsarul* îl înfăţişează pe iubitul din visele oricărei femei, fiind tainic, periculos şi irezistibil, simbolizând pasiunea pură.

Aerul devenise greu de respirat. El o săltă din braţele lui, apoi se ridică.

— Lavinia are o imaginaţie bogată.

— Din contră, este foarte perspicace.

În loc să se îndepărteze, Rebecca se apropie de el atât de mult, încât aproape îl atinse cu sânii. În vreme ce el o privea

fix, hipnotizat, ea continuă:

— Lavinia spunea că tabloul surprinde modul în care te văd eu, şi pe bună dreptate.

Ar fi trebuit să se îndepărteze, însă nu făcu asta.

— Cum anume mă vezi tu pe mine?

— Tainic, spuse ea. Îşi strecură mâna rece pe după gâtul lui şi-i mângâie ceafa, apoi îşi trecu degetele prin părul lui şi-şi lipi sânii de pieptul său, cu o apăsare caldă, insistentă.

Pulsul i-o luă razna din pricina dorinţei, a tensiunii resimţite.

— Periculos.

În vârful picioarelor, ea îi atinse uşor cu buzele lobul urechii.

O senzaţie puternică îi cutremură întregul corp, vibrând în membrele lui şi pătrunzându-i în vintre.

— Irezistibil, şopti ea în apropierea gâtului său.

Buzele îi trecuseră pe deasupra obrazului, iar gura ei se înclină către a lui.

El expiră brutal şi o atrase în îmbrăţişarea lui, însetat de licoarea gurii ei. Era asemenea vinului de ghimbir, ce calmează şi agită în acelaşi timp. Era Lilith, diavoliţa dorinţei aprinse. Mâinile lui trecură uşor peste coloana ei mlădioasă şi se opriră pe moliciunea sculpturală a şoldurilor ei. O strânse cât mai aproape de el, simţindu-i fiecare formă a feminităţii ei pline de frumuseţe. Fusese destul de copleşitor atunci când doar îşi imaginase ceea ce s-ar putea afla sub rochia ei. Acum ştia, iar această cunoaştere îi provoca un chin fiziologic. El voia ca ea să-şi dezvăluie membrele frumos proporţionate, sub privirea lui flămândă. Simţea nevoia unei eliberări sălbatice combinate cu tandreţe, să se cufunde înăuntrul trupului ei primitor. Să vadă dezlănţuirea aprinsă din ochii ei şi dulcea satisfacţie ce avea s-o surprindă mai târziu.

„Nu.”

— Demonica Lilith, într-adevăr. Trimisă să-mi fure inima şi reuşind admirabil. Chinuit de regrete, o îndepărtă de el. Un moment de nesăbuinţă poate fi iertat. Două ar fi prea mult.

— Ce este aşa de nechibzuit în a face dragoste? întrebă ea dând drumul panglicii care îi strângea părul, astfel încât acesta îi căzu pe umeri, arătând ca un voal castaniu poleit cu auriu. Şi

hai să renunţăm la aceste aiureli cum că eşti doar un secretar umil. Eşti viconte şi un tânăr artist aflat în plină ascensiune.

El încercă să se gândească la ce fel de obstacole ar mai putea pune între ei, în afară de adevărul duplicităţii sale.

— După ce am evitat o dată căsătoria forţată de o eventuală sarcină nedorită, am fi nechibzuiţi să ne forţăm norocul şi a doua oară. Nu pot jura că mă voi retrage când ar trebui s-o fac. Îi mângâie obrazul delicat cu podul palmei. Mă ameţeşti, spuse el.

Rebecca îi prinse mâna şi îi apăsă palma pe sânul ei. El deveni rigid, incapabil să se retragă.

— Dacă asta-i tot ce te opreşte, nu ai de ce să te îngrijorezi. Lavinia mi-a explicat cum pot preveni anumite consecinţe nedorite. Chipul Rebeccăi devenise trandafiriu, însă nu renunţă să-i privească. Am sus tot ce îmi trebuie pentru… pentru a mă proteja.

Stăpânirea lui fragilă se nărui asemenea unui castel din cărţi de joc. De ce trebuiau ei să nege ceea ce amândoi îşi doreau atât de mult? Responsabilitatea lui faţă de Beth fusese îndeplinită, obligaţia faţă de Bowden era aproape de-a fi încheiată, şi, pe deasupra, nu găsise nicio dovadă cum că Sir Anthony îşi omorâse soţia. În doar câteva săptămâni, poate chiar zile, avea să-şi redobândească pe deplin controlul asupra propriei vieţi. Restituirea bijuteriilor ar trebui să-l salveze de la faliment, indiferent ce ar decide Bowden să facă cu bunurile ipotecate. Cu toate că aveau să rămână anumite restanţe, cel puţin putea, în sfârşit, să fie Kimball de Sutterton în adevăratul sens al cuvântului.

Când toate astea se vor întâmpla, şi el va putea să fie sincer cu ea… Ei bine, era dornic să-şi reconsidere sentimentele în legătură cu eventualii moştenitori dacă Rebecca ar scăpa de aversiunea faţă de căsătorie.

În ceea ce priveşte acest moment, amândoi se înflăcăraseră – şi exista doar o singură modalitate de a stinge flăcările.

De data aceasta, el nu se va supune freneziei pripite a primei lor acuplări. Ea ştia cum să se dăruiască, dar avea nevoie ca el să o înveţe cum să primească. Îi cuprinse faţa cu palmele.

— Dacă acest corsar este un amant de vis, tu eşti ibovnica ideală. Pasională. Deschisă. Atrăgătoare mai presus de cuvinte, spuse el oferindu-i un sărut lung, vlăguitor. Făcu o pauză pentru a putea respira. Lilith, pregăteşte-te, căci eşti irezistibilă, îi şopti el.

— Prea bine, spuse ea cu glas răguşit. Ne vedem în atelier.

Părăsiră salonul la o distanţă cuviincioasă unul de altul. Chiar şi aşa, oricine i-ar fi văzut şi-ar fi dat seama de ce avea să urmeze. Acest lucru se putea înţelege din privirea ei incandescentă şi din părul desfăcut, dar cu siguranţă şi din expresia de pe chipul lui.

Din fericire, nu-i văzuse nimeni. El se duse direct spre atelier. Acolo, luă pledul de pe divan şi îl întinse pe covorul din dreptul şemineului. În plus, făcu focul, căci astfel ar fi fost prea frig pentru ca ea să poată sta dezgolită, iar el voia să-i vadă fiecare centimetru al corpului.

În clipa când el termină de îndepărtat cizmele, vestonul şi cravata, ea intră în atelier. O întâmpină în mijlocul camerei, năpustindu-se asupra ei cu un sărut prelung.

Rebecca îi scoase cămaşa, aşezându-şi ambele mâini pe pieptul lui dezgolit. Palmele ei erau reci în comparaţie cu trupul lui febril.

— Mi-am dorit cu ardoare asta, răsuflă ea.

— Şi eu. Doamne, Dumnezeule, şi eu.

Îi desfăcu micii nasturi ai corsajului cu o stângăcie dată de nerăbdare.

Partea de sus a îmbrăcăminţii ei dispăru, dezvelindu-i forma catifelată a sânilor. Micuţa vrăjitoare îşi înlăturase lenjeria intimă, astfel că nu mai exista niciun obstacol pe sub rochie. Îndrăzneala ei era şocant de erotică. El îngenunche pentru a-i atinge cu gura unul dintre sfârcurile întunecate. Ea scânci şi îşi înfăşură braţele în jurul capului lui. Mireasma ei se asemăna cu a trandafirilor ajunşi la maturitate, cu a bobocilor aflaţi în plină floare sub lumina dogoritoare a soarelui.

În timp ce îi sorbea sfârcurile cu o ardoare vibrantă, îi ridică tivul rochiei şi îi mângâie piciorul dezgolit. Ea expiră zgomotos când mâna lui se îndreptă dinspre gamba ei subţire spre pielea

fină din spatele genunchiului. O mângâie şi mai sus, alunecând peste carnea satinată a coapselor ei. Nu voia decât să o aţâţe, să-i dea de înţeles ce va urma. Apoi, cu vârfurile degetelor îi atinse uşor căldura umedă dintre picioare, pierzându-şi minţile. Îşi strecură degetele posesiv înspre buclele mătăsoase, căutând să-i cerceteze cele mai sensibile zone ale labirintului ascuns de falduri.

Rebecca gâfâi.

— Oh, da, da, îngăimă ea, legănându-se.

El se ridică şi îi scoase rochia în timp ce ea îl privea ameţită, cu ochii umbriţi de pasiune.

— Lasă-mă să te privesc, îi ceru ea cu voce răguşită, în timp ce el se ridica.

Se conformă, scoţându-şi brusc îmbrăcămintea, atât de brutal, încât cei doi nasturi pocniră şi se rostogoliră pe podea.

Privirea ei înflăcărată îl făcu să se simtă asemenea irezistibilului amant din tabloul ei.

— Corpul tău înfăţişează un nud magnific, îi spuse ea uşor amuzată. Oscilez între a-l picta şi a-l săruta.

— Tabloul mai poate să aştepte, spuse el năpustindu-se asupra ei şi ridicând-o în braţe pentru simpla plăcere de a o simţi atât de aproape. Părul ei căzu peste braţul lui, răsfirându-se până aproape de genunchi, asemenea unei cascade ispititoare. El îşi ghemui faţa în culcuşul dintre gâtul şi umărul ei. Avem altceva mai bun de făcut.

Ea profită de avantajul apropierii lui pentru a-i ciuguli urechea. El gemu, simţindu-se ca şi cum toate terminaţiile nervoase ale trupului său erau înfierbântate. Se aşeză într-un genunchi şi o întinse pe aşternutul moale din dreptul şemineului. Ea era asemenea unui ivorin înflăcărat, un fel de festin destinat întregii sale simţiri. Se întinse lângă ea, presărând-o cu sărutări fierbinţi de-a lungul gâtului şi îi mângâie încă o dată intimitatea.

Ea i se dezvăluise, arcuindu-şi spatele, în timp ce trupul ei subţire tremura neputincios.

— *Acum,* Kenneth.

Mâna ei iscoditoare descoperi rigiditatea lui vibrantă şi o

cuprinse, strângându-i carnea sensibilă cu buricele degetelor. Şoldurile lui începură să tremure incontrolabil.

Fără a se gândi, el se răsuci între picioarele ei şi se afundă în trupul ei fierbinte şi catifelat. Se simţea pierdut, pierdut în ritmul sălbatic al posesiunii şi al predării absolute. Ea îl întâmpină, unificându-se cu el, tremurând şi răsunând la fel de frenetic. Se lăsară purtaţi pe râul pasiunii, până când atinseră apogeul acuplării dintre ei care-i făcu să simtă că au un singur spirit şi un singur trup.

Reveniră treptat la realitate, pe măsură ce tremurul spasmodic se domolea. Se prăbuşiră împreună ca urmare a epuizantei amorţiri a membrelor. În vreme ce îşi trăgea sufletul, se întoarse pe o parte şi o trase lângă el.

Părea prea mică, prea fragilă pentru înverşunarea pasională de care dădea dovadă. Şi totuşi, trupul lui încă tremura în urma energiei consumate în timpul împerecherii lor.

Singurele sunete ce puteau fi desluşite erau ticăitul ceasului, sforăitul cărbunilor încinşi şi hârşâitul respiraţiei lor precipitate. Îşi strecură degetele în voalul castaniu şi umed al părului ei. Lilith. Roşcăţica. Rebecca. Era o colecţie de paradoxuri, blândă şi totodată fioroasă, aspră şi totodată tandră.

El se rugă la Dumnezeu ca, la momentul potrivit, ea să îl accepte, căci se îndoia că el va avea puterea să se desprindă de ea.

Rebecca aţipi, culcuşită în braţele lui Kenneth. O satisfacţie mai mare era imposibil de imaginat. Însă timpul trecea.

— Chiar trebuie să mergem la bal? murmură ea când începu să simtă lipsa greutăţii lui.

— Mă tem că da. Kenneth o mângâie alene de la umăr până pe şold. Cred că Strathmore este bărbatul care a aranjat ca bijuteriile Wilding să fie returnate. Mi-ar plăcea să-i mulţumesc, chiar dacă indirect.

— Este un motiv foarte bun pentru a merge, spuse ea răsucindu-se pe spate pentru a-l putea vedea pe corsarul ei. Tot ce remarcase Lavinia la tabloul ei se afla aici şi chiar mai mult

decât atât. Pentru un soldat, nu ai prea multe cicatrici.

— Din fericire, nu m-am ales niciodată cu leziuni semnificative. Dacă aş fi avut aşa ceva, nu m-aş fi aflat astăzi aici. Rănile serioase de pe câmpul de luptă au aproape întotdeauna drept consecinţă ori amputarea, ori moartea. Exceptând cazul lui Michael, care este indestructibil, adăugă el zâmbind.

Ea se ridică şi îşi strecură mâna de-a lungul spatelui lui.

— Pot simţi aici câteva urme vagi. Cândva ai spus că ai fost biciuit?

El aprobă.

— La începutul carierei militare. Soldaţii de rând pot fi flagelaţi din diferite motive. În cazul meu, a fost vorba despre nesupunere. Am fost condamnat la o sută de lovituri de bici.

— Te făceai vinovat?

— Absolut, spuse el privind către foc. Deşi eram doar un simplu soldat, încă aveam aroganţa originii mele. I-am dat de înţeles ofiţerului că îl consideram un idiot. Nici nu ştia, nici nu-l interesa faptul că eu eram onorabilul Kenneth Wilding, moştenitorul vicontelui Kimball. Am fost legat de o pereche de pari încrucişaţi, după care am fost altoit zdravăn, pe spate, cu un gârbaci. Expresia lui devenise profund contemplativă. Va trebui să desenez această scenă pentru seria lui George Hampton. Vezi tu, cel care biciuieşte este un toboşar. Ei au braţe puternice. Ceilalţi toboşari bat pasul pe loc, cu o bătaie pentru fiecare lovitură asupra cărnii.

Ea tresări la imaginea extrem de vie pe care o evocă el.

— Ai fi putut să fi omorât.

— Nicidecum. Doctorul regimentului stă prin preajmă pentru a opri schingiuirea în cazul în care soldatul pare în stare critică, replică el pe un ton sec. După ce amărâtul se întremează destul, sunt administrate celelalte lovituri.

— Dar este o *barbarie!*

— Se prea poate, însă este eficace. O privi, zâmbind neputincios. Am învăţat că originea mea a încetat să conteze în clipa când m-am sustras poziţiei mele din cadrul societăţii. A fost primul pas pentru a deveni un soldat adevărat.

Ea îi atinse liniile aspre ale chipului, reflectând asupra faptului că această experienţă îl deosebea de oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Experimentase şi traiul privilegiat, dar şi represiunea dură. Simţise brutalitatea şi pericolul, dar în acelaşi timp apreciase şi frumuseţea. E posibil ca astfel de contraste să-l fi format ca artist. De asemenea, îl făceau un iubit fără pereche şi nu avea nevoie de o experienţă considerabilă pentru a şti asta.

— Când ai devenit ofiţer, ai ordonat flagelarea?

— Atunci când a fost necesară. Dacă cineva are de-a face cu nişte bărbaţi duri, uneori măsurile luate sunt dure. Se ridică sprinten. E timpul să revenim cu picioarele pe pământ, Roşcăţico.

Mult mai interesată de aspectul corpului lui decât de cuvintele sale, apucă o tăbliţă şi nişte cretă de pe masa apropiată şi începu să deseneze.

— Dacă tu crezi că asta e ceva tragic, stai să vezi când te voi portretiza sub înfăţişarea lui Hercule! Proporţiile tale şi musculatura clar definită arată superb. Îl voi întreba pe unchiul George dacă vrea să-i realizez o serie de gravuri ce înfăţişează nuduri masculine savuroase, clasice.

Văzându-i schiţa, el porni, ameninţător, cu paşi repezi spre ea.

— Fă tu asta, şi Lilith va deveni, în cadrul expoziţiei din anul viitor, lucrarea cea mai apreciată.

— Un gentilom nu ar expune aşa ceva, spuse ea cu trufie.

— Cine a spus ceva despre vreun gentilom? Ai vrut un pirat, iar asta e ceea ce vei primi. Un corsar periculos care trăieşte pentru a ataca fecioarele nevinovate.

Ea chicoti.

— Atunci o să fiu în siguranţă.

— Nimeni nu este în siguranţă când vine vorba despre un corsar, spuse el şi se aruncă asupra ei.

Ea scoase un ţipăt scurt şi încercă, fără reuşită, să scape din strânsoarea lui. El aruncă deoparte materialele pentru desen şi se trânti cu ea de-a lungul covorului, sărutând-o cu fiecare chicotit al ei.

— De altfel, nimeni nu se află în siguranţă când vine vorba despre Lilith, replică ea respirând cu greutate în timp ce încerca să riposteze, ciupindu-l de umăr şi atingându-l în modurile despre care ştia că îl înnebuneau.

Ea îşi făcuse bine temele. El gemu, şi-i fixă încheieturile mâinilor pe pătură. Apoi îi desfăcu picioarele cu ajutorul genunchilor, şi o pătrunse cu o zvâcnire.

Se oglindeau fiecare în ochii celuilalt, râzând împreună. Rebecca simţi cum i se strânge inima. Era înnebunită să-l vadă atât de fericit. Nu îşi imaginase că joaca poate merge mână-n mână cu dorinţa.

În vreme ce el se mişca înăuntrul ei, cu o încetineală provocatoare, ea îşi dori în tăcere să rămână împreunaţi pentru totdeauna, în siguranţă, departe de rigorile dure ale lumii.

Cu toate acestea, chiar când se apropia de extaz, avu premoniţia descurajatoare că dorinţa ei nu avea să se împlinească.

capitolul 27

În ciuda partidei de amor, Kenneth şi Rebecca ajunseseră la bal la o oră rezonabilă. El se amuză de expresia ei serioasă în timp ce-şi salutau gazdele. Cine n-o cunoştea putea crede că era o făptură blândă şi neputincioasă, însă el ştia adevărul.

Pe când se îndreptau către sala de dans, ea îşi ridică ochii, şi privirile li se întâlniră. El trăia minunatul sentiment al apropierii dintre ei, de parcă fiecare se află în pielea celuilalt.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea cu un zâmbet larg, provocator.

Profitând de zarva din jurul lor pentru a putea răspunde fără a fi auzit, îi vorbi încetişor:

— Mă gândesc la faptul că te-ai transformat dintr-o diavoliţă dezgolită într-o doamnă elegantă, cu o extraordinară rapiditate. Mă gândesc că mi-ar plăcea să pătrund cu tine într-o cameră goală şi să mă năpustesc asupra ta. Şi că aş fi nebun de fericire să petrec o întreagă noapte doar cu tine.

Obrajii ei se aprinseseră într-un mod fermecător.

— Şi vei acţiona în conformitate cu ceea ce gândeşti?

— Ah, va trebui să-mi acorzi mai multe dansuri decât s-ar cuveni.

Tocmai începuse un vals, aşa că Kenneth o conduse pe ringul de dans. Se gândea că, din moment ce nu se putea năpusti asupra ei, valsul era cea mai bună opţiune.

Când muzica se opri, traversară sala de dans, salutând politicos lumea. Rebecca se simţea mult mai în largul ei decât la primul bal, iar invitaţiile la dans se dovediră mult mai numeroase. Data trecută, Michael îşi rugase prietenii să aibă grijă de ea pentru a nu se simţi marginalizată. Acum, bărbaţii veneau la ea din proprie iniţiativă.

De vreme ce Rebecca se afla printre cunoscuţi, Kenneth părăsi sala pentru a avea o discuţie particulară cu gazda sa, Lord Strathmore.

După un schimb de politeţuri, el aduse în discuţie miraculoasa schimbare a atitudinii mamei sale vitrege în

legătură cu bijuteriile familiei Wilding, exprimându-şi profunda recunoştinţă faţă de acest deznodământ.

Strathmore rânji maliţios, confirmându-i astfel lui Kenneth rolul lui în tot ce se întâmplase.

Sperând ca într-o bună zi să se ivească oportunitatea de a-i întoarce favorul lui Strathmore, Kenneth se plimbă în jurul camerei, vorbi cu diferiţi prieteni şi chiar dansă. Calculă cum să facă să o intercepteze pe Rebecca la timp pentru dansul de după cină, pe care el însuşi şi-l rezervase. O privi de mai multe ori dansând, zveltă şi fermecătoare. Nu îi putea invidia pe bărbaţii care aveau şansa de a dansa cu ea. La urma urmei, el era norocosul care-şi petrecuse jumătate din zi în braţele ei.

Michael Kenyon îl strigă, iar Kenneth se îndreptă spre el pentru a-l saluta.

— Am fost astăzi împreună cu Catherine la Somerset House, îi spuse Michael după un schimb de complimente. Ai progresat foarte mult de la schiţele în cărbune ale lui Ludovic cel Leneş.

— Un câine care nu se mişcă niciodată poate fi un subiect uşor de reprezentat, spuse el cu un rânjet.

— Sper că tablourile tale nu au fost încă promise cuiva, continuă Michael. Accepţi o mie de guinee pentru amândouă?

Kenneth rămase cu gura căscată.

— Este absurd! Sau poate vrei să faci vreun un act de caritate?

— Ştiam că vei spune una ca asta, zise calm prietenul lui. Din contră, strănepoţii mei îmi vor mulţumi pentru înţelepciunea de a cumpăra două dintre magnificele tablouri Wilding. Preţul pe care sunt dispus să-l plătesc va fi considerat o nimica toată.

Kenneth zâmbi nesigur.

— Eşti sigur că ţi le doreşti atât de mult pe ele?

— Eu şi Catherine am fost, de asemenea, în Spania, spuse Michael încetişor. Aceste picturi au o încărcătură specială pentru amândoi.

— În cazul acesta, sunt ale voastre, spuse Kenneth strângându-i mâna. Şi apoi, din când în când voi putea veni să le văd.

— Am speranţa că aşa se va întâmpla. Trebuie să-i spun lui Catherine. Era îngrijorată că tablourile ar putea fi vândute altcuiva.

Făcând un semn de rămas-bun, Michael plecă în căutarea soţiei sale.

Puţin ameţit de afacerea tocmai încheiată, Kenneth se întoarse pentru a se uita după Rebecca. În schimb, aproape că se ciocni de Lord Bowden.

Cu toate că Bowden nu era un bărbat corpolent, expresia de pe chipul lui prevestea o furtună cumplită.

— Mă gândeam eu că te voi găsi aici, Kimball, zise el pocnind din degete. Ai refuzat să te întâlneşti cu mine sau să-mi răspunzi la scrisori, dar cu siguranţă vei vorbi acum cu mine.

Kenneth tresări. Uitase că avea să vină şi ziua aia în care Bowden avea să se întoarcă la Londra. Ba chiar, în ultimele două săptămâni, gândise prea puţin, excepţie făcând pictura şi Rebecca.

— Îmi pare rău. Chiar nu am încercat să vă evit. În ultimele zile am fost mult prea ocupat pentru a merge să-mi verific corespondenţa. Sunt de acord cu faptul că a venit vremea ca noi doi să discutăm. Când ar fi un moment bun pentru dumneavoastră?

— Vom vorbi *acum,* spuse Bowden scrâşnind din dinţi. Dacă este necesar, chiar în mijlocul acestei săli de bal.

Bărbatul se afla în punctul de a exploda, iar Kenneth nu-l putea condamna pentru asta. Din fericire, Rebecca dansa, astfel că nu îl putea observa pe Kenneth părăsind sala de bal.

— Cred că amândoi am prefera puţină intimitate. Haideţi să căutăm o încăpere goală.

Bowden încuviinţă din cap sumbru, şi astfel pătrunseră împreună prin mulţimea gălăgioasă.

Mintea lui Kenneth funcţiona la capacitate maximă, însă fără niciun rezultat. Nu avea nimic de spus pentru a mulţumi un bărbat care voia să-l distrugă pe Sir Anthony.

Cadrilul se încheie, iar Rebecca, cu răsuflarea întretăiată, îi mulţumi partenerului ei de dans. După aceea privi de jur

împrejur după Kenneth, care trebuia să îi fie partener la următorul dans. Spre surprinderea ei, îl văzu părăsind sala de bal împreună cu un bărbat pe care nu îl recunoştea. Îi urmări cu mare atenţie, răcorindu-se cu ajutorul evantaiului pe care era pictată o pisică roşiatică. Îi era mult mai drag decât verigheta cu diamant, de vreme ce inelul avea să-l returneze la un moment dat. Însă evantaiul era *al ei.*

Rebecca ieşi din sala de bal la timp pentru a-i vedea pe cei doi bărbaţi dispărând pe o uşă din josul coridorului.

Îi urmă, curioasă. Uşa se deschise fără zgomot, lăsând-o să pătrundă într-o bibliotecă lungă şi îngustă. Camera era împărţită în două de o arcadă. Deşi capătul camerei dinspre ea se afla în umbră, lumina unei lămpi şi pâlpâiala unui foc pătrundeau până la ea, alături de un murmur de voci masculine.

Rebecca ezită. Poate Kenneth discuta despre vreo afacere, poate îşi vindea tablourile. Chiar nu ar trebui să îl întrerupă. De vreme ce nu putea fi văzută de cei doi bărbaţi, se putea retrage în linişte şi îl putea aştepta în sala de bal.

Se întoarse şi, tocmai când puse mâna pe mânerul uşii, auzi un bărbat necunoscut ridicând vocea.

— Să te ia naiba, Kimball! Te-am angajat ca să găseşti dovezi privind fărădelegile lui Anthony, nu să te căsătoreşti cu fiica lui! Te-a cumpărat folosindu-se de fiică-sa şi de averea ei?

Rebecca îngheţă. Cu siguranţă nu auzise bine. Se îndepărtă de uşă cu urechile ciulite.

— Logodna a fost mai degrabă un accident, nu are nimic de-a face cu Sir Anthony, se auzi vocea adâncă a lui Kenneth.

Rebecca ştia că logodna lor era falsă, dar totuşi erau iubiţi, şi o rănea să audă că el vorbea pe un ton atât de indiferent despre relaţia lor. Se strecură în apropierea arcadei şi se aşeză în aşa fel încât să nu fie văzută, dar să nu îi scape o vorbă din ceea ce se discuta.

— Atunci faci un joc dublu de capul tău, spuse celălalt bărbat pufnind cu dispreţ. Când m-am întors la Londra şi am aflat de la soţia mea că nepoata pe care nu o cunosc se logodise, am făcut cercetări. O minte bănuitoare ar putea crede

că ai conspirat cu târfa aia de Lavinia Claxton pentru a fi prins într-o situaţie compromiţătoare cu fata. Până la urmă, ea e moştenitoarea averii lui Helen. Ar fi trebuit să bănuiesc că o moştenitoare mai trecută s-ar dovedi irezistibilă pentru un bărbat cu situaţia ta financiară.

— Lord Bowden, le insultaţi atât pe Lady Claxton, cât şi pe domnişoara Seaton, spuse Kenneth pe un ton muşcător. Să nu mai faceţi aşa ceva! Aveţi tendinţa de a vedea comploturi unde nu este cazul. Repet, relaţia mea cu domnişoara Seaton nu are nimic de-a face cu investigaţia.

Bowden? Doamne, Dumnezeule, însoţitorul lui Kenneth era fratele tatălui ei. Avea aceeaşi siluetă şi un fel de a se mişca similar. Dar oare de ce dorea acesta ca fratele lui să fie cercetat, după atâţia ani de când se certaseră?

Omul trebuie să fie nebun…

Însă Kenneth era unealta lui. Şocată până peste poate, Rebecca îşi odihni fruntea pe peretele rece, acoperit cu brocart.

— Ai avut la fel de mult noroc cu investigaţia pe cât ai avut cu curtatul? îl întrebă unchiul ei pe un ton rece.

— Nu am avut succes în sensul în care aţi fi dorit dumneavoastră. Vă voi trimite un raport, dar am vorbit cu toţi cei care ar putea şti ce s-a întâmplat şi pur şi simplu nu există dovezi că ar fi existat o mână criminală. Poate voi reuşi să aflu ceva în Ţara Lacurilor, dar nu vă pot promite nimic.

— Trebuie să existe dovezi, Kimball, mârâi Bowden. *Găseşte-le!*

Rebecca auzi apoi zgomot uşor de paşi care se deplasau prin cameră. Nu erau ai lui Kenneth. Apoi o uşă se deschise şi se închise la loc, trântindu-se.

Rebecca închise ochii, întrebându-se ce cerceta Kenneth. Era absurd să se gândească la faptul că tatăl ei ar putea fi un răufăcător. Era un pictor renumit, care dispunea de o avere considerabilă, nu vreun hoţ sau un reprezentant corupt al guvernului. Nici nu era de mirare că Kenneth nu găsise nicio dovadă a fărădelegilor lui.

Asta, însă, nu micşora amploarea trădării lui Kenneth. Intrase în casa lor pretinzând a fi ceva ce nu era. Explicaţia lui

cum că fusese trimis de un prieten anonim o amuzase la momentul respectiv, dar acum nu mai era cazul deloc.

Profitase fără milă de încrederea tatălui ei pentru a avea acces la casă şi la toate documentele personale ale lui Sir Anthony.

Îşi aminti cu lux de amănunte de clipa când îl văzuse prima oară pe Kenneth. Îi crease o impresie de inteligenţă feroce, aproape brutală. Un pirat în Mayfair. Nici nu era de mirare că nu arăta a secretar – în realitate, era un spion. De câte ori îi pusese întrebări aparent nevinovate şi de câte ori îi răspunsese ea? Rebecca simţi că i se face rău de la stomac când îşi dădu seama că se folosise de ea în încercările lui de a aduna dovezi împotriva tatălui ei.

Preţ de câteva clipe, se sprijini tremurând de perete, apoi furia îi dădu putere.

Păşi în spaţiul de sub arcadă. Kenneth stătea lângă şemineu, cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Corsarul ei puternic şi irezistibil. Îl crezuse un erou. Cât de nesăbuită putuse fi!

— Eşti *demn de dispreţ,* şuieră ea.

— Ai auzit conversaţia? întrebă el, ridicându-şi repede capul şi holbându-se la ea.

— Da, am auzit-o, spuse ea cu o grimasă. Dacă aş fi bărbat, te-aş ucide, dar bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc să îţi ard portretul şi să îi spun tatălui meu că secretarul lui preferat l-a trădat – şi pe mine, de altfel.

— Rebecca… începu el, ridicând mâna şi făcând un pas spre ea.

Ea se gândi că, dacă avea să o atingă, avea să se transforme într-o femeie fără minte, adoratoare care să accepte orice explicaţie mincinoasă.

— Nu te apropia de mine, te rog! exclamă ea furioasă. Nu vreau să te mai văd niciodată, adăugă, după care se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, înainte ca el să se poată apropia de ea.

Kenneth o strigă din nou, dar Rebecca nu îl băgă în seamă, ci fugi în josul coridorului. Trebuia să iasă din casa aceea!

Nedorind să atragă atenţia asupra ei, îşi domoli paşii până ajunse să meargă din nou în ritm de promenadă şi arboră o

mască impasibilă înainte de a intra în sala de bal. Îi fu greu să avanseze, pentru că majoritatea oaspeţilor se mişcau în direcţia opusă, spre sala în care se servea cina. Din fericire, era destul de subţire pentru a se putea strecura prin mulţime. Mai multe persoane o strigară, dar ea nu le băgă în seamă. Se afla acolo doar pentru că Kenneth voia ca ea să devină respectabilă. Poate pentru a-i creşte valoarea în calitate de soţie? Să îi ia naiba pe toţi! Nu mai era deloc dornică să facă parte din lumea lui.

În timp ce se apropia de vestibul, îşi aminti că trăsura lor avea să se întoarcă să îi ia de-abia la miezul nopţii. Nu avea nici bani pentru a închiria o lectică sau o birjă. Va trebui să meargă pe jos. Reşedinţa Seaton nu putea fi mai departe de câţiva kilometri, şi ar trebui să nu aibă probleme mergând pe jos prin Mayfair.

Se gândi să se ducă să îşi ia şalul, dar se răzgândi când se uită peste umăr şi văzu că Kenneth îşi croia drum prin mulţime, cu o expresie sumbră pe faţă. Simţi cum îi creşte pulsul şi intră în panică. Se îndreptă în viteză spre uşa de la intrare şi, în timp ce lacheul îi ţinu uşa deschisă, i-l arătă pe Kenneth, care venea spre ea.

— Acest aşa-zis domn mă tot deranjează, spuse ea pe un ton poruncitor. Nu îl lăsa să mă urmărească până la trăsură.

— Da, domnişoară, replică lacheul cu o plecăciune.

Deşi servitorul era destul de solid, se îndoia că avea să îl poată reţine prea mult pe Kenneth. Cu toate acestea, întârzierea ar trebui să fie de-ajuns.

Rebecca îşi ridică fustele şi o luă la goană în jos pe scări. La dreapta, un şir de trăsuri îi aşteptau pe oaspeţii de la balul Strathmore, în timp ce vizitiii jucau table sau discutau. Ea se întoarse la stânga şi se îndreptă spre colţul străzii, fugind constant, fără să îi pese de ce ar putea crede cei care o vedeau.

Dădu din nou colţul, apoi trecu de o clădire mică, din nou un colţ, apoi o clădire mare. Fugi până când începu să simtă o durere într-o parte şi fu nevoită să se oprească. Făcu o pauză şi se agăţă de un grilaj ruginit de fier, în timp ce îşi presa partea dureroasă cu mâna şi îşi trăgea sufletul.

Aerul umed al nopţii era dureros de rece pe gâtul şi pe

braţele ei dezgolite.

Ar fi trebuit să ştie că nu era bine să îl confrunte pe Kenneth. Bineînţeles că avea să încerce să îşi folosească limba aia înşelătoare pentru a o convinge că negrul era, de fapt, alb. Ar fi trebuit să se întoarcă liniştită în sala de bal şi să o roage pe una dintre noile ei cunoştinţe să îi împrumute trăsura pentru a se duce acasă. Dar la cine ar fi putut apela? Erau prietenii lui Kenneth, nu ai ei.

Preţ de o clipă, se gândi la Catherine şi la Michael şi la toţi cei pe care îi întâlnise prin intermediul lui Kenneth şi i se strânse inima la gândul că avea să îi piardă şi pe ei alături de el. Respinse însă cu furie gândul. Nu avea nevoie de prietenii lui Kenneth, şi experienţa ei în materie de baluri fusese o catastrofă. Îi era mai bine singură.

Dar cum avea să îşi folosească de acum înainte atelierul fără a se gândi la el? La Kenneth tolănit pe divan, în poziţia pasivă şi senzuală a corsarului… La Kenneth făcând ceai şi la conversaţia lor de după aceea. Cu doar câteva ore în urmă, făcuseră dragoste pasional în faţa căminului, şi el pretinsese că ea era cea mai dorită femeie din lume.

Cuvântul-cheie era *pretinsese*. Ea fusese disponibilă, Doamne, Dumnezeule, şi încă cum, aşa că el se culcase cu ea. În mod evident, era un vânător de zestre, aşa cum spusese Bowden. Ce mod mai bun de a o convinge de integritatea lui decât să susţină cu vehemenţă că găsea până şi ideea de a fi vânător de zestre demnă de dispreţ?

În încercarea disperată de a scăpa de aceste gânduri, începu din nou să meargă. Unde Dumnezeu se afla? Noaptea, totul arăta diferit, şi ea nu fusese prea atentă la drumul până la reşedinţa Strathmore. Cartierul era mai rău famat decât se aşteptase. Îşi aminti vag că Hanover Square se afla la marginea zonei rezidenţiale. Probabil o luase în direcţia greşită.

La următoarea intersecţie se uită la plăcuţa cu numele străzii, dar nu recunoscu denumirea. Începând să se impacienteze, se opri şi încercă să decidă în ce direcţie să meargă. Nu îi plăcea cum arăta strada din faţa ei – cu siguranţă cartierul era rău famat.

Se decise când văzu mai mulţi bărbaţi îndreptându-se în direcţia ei. Vorbeau tare şi păreau beţi. Rebecca se întoarse pe unde venise, conştientă că rochia ei de seară era decoltată şi că bijuteriile pe care le purta, care îi aparţinuseră mamei ei, erau scumpe. Îşi acoperi pandantivul de opal cu mâna, cu un gest protector. Unul dintre bărbaţii din spatele ei strigă după ea, cu voce nedesluşită.

— Ei, drăguţă! Suntem trei aici, nu trebuie să te întorci la Covent Garden ca să găseşti clienţi.

Rebecca grăbi pasul, cu inima bătându-i nebuneşte. Oare nu era nimeni respectabil pe străzi în seara asta? Se apropie şi mai mult de zidul clădirii din stânga ei, sperând ca bărbaţii să o depăşească.

Paşii din urma ei se apropiară, şi, dintr-odată, o mână grea o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa.

Bărbatul era înalt şi neîngrijit şi duhnea a gin.

— Eşti tare drăguţă, spuse el aruncând o privire pofticioasă în decolteul ei. O să îţi dăm fiecare o guinee. Este o afacere bună, nu crezi?

— Greşeşti, spuse ea pe un ton rece şi educat. Nu sunt genul de femeie pe care îl căutaţi.

Pe moment, bărbatul care o ţinea rămase fără vorbe, apoi unul dintre tovarăşii lui izbucni într-un râs grosolan şi zise:

— I-auzi la ea, ce o mai face pe domniţa! Dar, cum îmi zice şefu', dacă păşeşte ca o târfă şi e îmbrăcată ca o târfă, atunci clar e târfă.

Încurajat de comentariu, cel care o ţinea o trase spre el pentru un sărut, în timp ce mâna i se închise peste sânul ei. Înecându-se de la aburii de gin pe care îi emana bărbatul, Rebecca îl împinse violent, dar nu reuşi să se elibereze. Intrând în panică, ridică mâinile şi îl zgârie pe faţă, gata să îi scoată ochiul.

— Târfă nenorocită! Te învăţ eu minte! urlă el, trăgându-şi capul înapoi şi lipind-o de perete, în timp ce cu cealaltă mână îi rupea rochia. Rebecca încercă să ţipe, dar el se aplecă înainte, înăbuşindu-i ţipătul cu haina. Rebecca fu cuprinsă de o teamă grozavă, aşa cum nu mai simţise niciodată. Ea, fiica lui Sir

Anthony Seaton, ar putea fi violată de bestiile astea de parcă ar fi ceva normal, şi nu putea să facă nimic pentru a împiedica asta.

Apoi, dintr-odată, gura aceea devoratoare şi mâinile acelea transformate în gheare se dădură la o parte, în timp ce atacatorul ei zbura prin aer. Când acesta căzu la pământ, ea se prăbuşi lângă perete, încercând să îşi regăsească răsuflarea. În faţa ei văzu ridicându-se silueta puternică, greu de confundat, a lui Kenneth.

— Nu te băga, îi ordonă el, apoi se întoarse pentru a-i confrunta pe cei doi bărbaţi care se năpusteau asupra lui pentru a-şi răzbuna prietenul.

Cu un gest care părea amuzant de uşor, Kenneth îl doborî pe unul dintre ei, dându-i un pumn în falcă, apoi pe al doilea, cu o lovitură în stomac. Netulburat, primul bărbat se ridică iute cu un strigăt furios şi se năpusti din nou asupra lui. Kenneth îl pocni în plină faţă pe beţiv, spărgându-i nasul. Bărbatul se prăbuşi din nou, cu sângele şiroindu-i pe cămaşă.

— Haide, ar trebui să plecăm înainte ca unul dintre ei să scoată vreun cuţit sau vreun pistol, spuse Kenneth întorcându-se spre ea.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, răspunse Rebecca privindu-l lung şi tremurând violent. Dar să ştii că tot te dispreţuiesc.

— Am înţeles asta, spuse el dându-şi jos haina şi punându-i-o pe umeri. Apoi o luă de braţ şi o trase repede de acolo. Suntem în apropiere de Oxford Street, ar trebui să putem găsi o birjă.

— Trebuie să fie foarte liniştitor gândul că eşti mai rău decât orice altceva pândeşte din întunericul nopţii, spuse ea cu dinţii clănţănindu-i.

— Aşa este, spuse el netulburat. Bănuiesc că ai învăţat că nu e nicio fericire să fii victimă.

Faptul că el avea dreptate o înfurie şi mai mult. I-ar fi dat înapoi haina, dar avea nevoie de căldura pe care i-o oferea aceasta. O strânse mai bine în jurul umerilor, urând intimitatea de a fi învăluită în căldura şi parfumul trupului lui, deşi trebuia să admită că asta o liniştea.

Înţelesese cu disperare cât de mult îi permisese acestui

bărbat, duşmanul tatălui ei, să pătrundă dincolo de scutul ei defensiv. Avea să plătească un preţ mare pentru slăbiciunea ei.

Rebecca nu spuse o vorbă în timp ce Kenneth găsi o birjă şi dădu ordine să fie duşi acasă. Chipul ei părea sculptat în gheaţă. Kenneth stătu cât de departe se putea în vehiculul micuţ.

Slavă Domnului că o găsise înainte de a fi rănită. Şi totuşi, dacă nu ar fi fost el, nu ar fi fost niciodată în pericol.

Kenneth privi deprimat pe fereastră la străzile pustii. Ştiuse că lucrurile mergeau mult prea bine. Cum putuse fi atât de nesăbuit încât să creadă că putea ieşi fără nicio problemă din această încurcătură? Nu obţinuse nimic în viaţă cu uşurinţă, şi, acum, în câteva minute, trecuse de la fericire şi speranţă la un dezastru complet.

Încercă să-şi amintească ce discutase cu Bowden. Era de-ajuns să îl condamne pentru totdeauna în ochii Rebeccăi.

Când ajunseră la reşedinţa Seaton, plăti birja şi o urmă pe Rebecca pe scările de la intrare. Ea lovi cu putere ciocănelul de uşă.

— Strânge-ţi lucrurile şi pleacă. Dacă nu dispari în cincisprezece minute, voi pune servitorii să te dea afară, izbucni ea în timp ce aşteptau să le deschidă un servitor.

— Niciunul dintre servitori nu mă poate da afară, spuse el pe un ton blând. În plus, servitorii primesc de săptămâni bune ordine de la mine. Nu îi pune în situaţia de a decide pe cine să asculte.

Preţ de o clipă, Rebecca se gândi că i-ar plăcea să-l lovească.

— Am fost angajat de tatăl tău, aşa că el trebuie să mă concedieze, spuse el pe un ton împăciuitor. Am de gând să mă duc să îi mărturisesc totul, şi, dacă îmi va cere să plec, o voi face fără scandal. Mai întâi însă, trebuie să vorbesc cu tine.

Înainte ca ea să poată răspunde, majordomul le deschise uşa. Rebecca se repezi înăuntru ca şi cum ar fi fost normal să poarte o rochie ruptă şi o haină bărbătească.

— Tata e acasă, Minton? întrebă ea.

— Deocamdată nu, domnişoară Rebecca, spuse acesta,

făcând ochii mari când văzu cum arăta, fără a pune însă întrebări.

Rebecca se întoarse şi urcă scările cu spatele drept ca lumânarea, şi Kenneth o urmă.

— Bănuiesc că atelierul tău este cel mai bun loc unde putem discuta, spuse el de îndată ce Minton nu-i mai putea auzi.

— Nu! exclamă ea şi, dându-şi haina jos, o aruncă spre el.

În timp ce el o prinse cu un gest reflex, Rebecca îşi rupse mănuşa stângă şi îşi scoase furioasă inelul Wilding cu diamant, după care îl aruncă spre el şi pe acesta. Kenneth îl prinse printr-un noroc, după ce acesta ricoşa din pieptul lui.

— Poate fi atelierul meu, al tău sau un dormitor, dar trebuie să vorbim neapărat, spuse el ţinându-şi în frâu durerea.

Recunoscându-i încăpăţânarea, Rebecca se întoarse şi urcă scările care duceau în pod, luând şi o lumânare pe drum. Când ajunseră în atelierul ei, Kenneth făcu focul în timp ce ea aprindea lămpile.

Când termină, Kenneth se ridică şi văzu că ea găsise un şal uzat pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor. Arăta ca un copilaş tare primejdios.

— Crezi că există ceva ce poate diminua trădarea ta? întrebă ea cu o voce joasă, furioasă.

— Probabil nu, dar tot trebuie să încerc. Vreau să mă crezi când îţi spun că nu mi-a plăcut să vin aici sub acoperire, continuă el, rugându-se ca ea să îl creadă, însă nu prea am avut de ales. Ori acceptam să încep cercetările, ori eram ruinat. Am urât această trădare mai mult şi mai mult cu fiecare zi care trecea.

— Şi tocmai de asta m-ai sedus, pentru că nu îţi place minciuna, nu? replică ea cu amărăciune.

— Eu te-am sedus? sări el, susţinându-i privirea. Gândeşte-te puţin la ce s-a întâmplat şi vezi dacă poţi spune asta cu sinceritate.

— Prea bine, spuse ea înroşindu-se ca racul, umilită, eu te-am sedus, dar niciun bărbat onorabil nu s-ar fi culcat cu mine având în vedere că se afla aici pentru a-i distruge viaţa tatălui meu.

— Asta mi-am tot zis şi eu, spuse el încet. Adevărul e, Rebecca, că nu m-am putut abţine.

— Ce răspuns convenabil, replică ea cu o grimasă. Eşti un actor destul de bun cât să trăieşti neîncetat o minciună săptămâni întregi, dar nu ai atâta stăpânire de sine pentru a rezista în faţa avansurilor unei fete bătrâne patetice.

— Bowden a făcut remarca aceea prostească despre moştenitoarea mai trecută. Crede-mă, nu eşti patetică. Cred că eşti cea mai formidabilă femeie pe care am întâlnit-o şi cea mai atrăgătoare, spuse el mustăcind.

Rebecca păru din nou dornică să îl lovească.

— Nu încerca să ieşi din asta flatându-mă! Mintea ta a funcţionat cât se poate de bine, independent de trup, şi ea a decis că eram bogată şi disponibilă.

Kenneth fu cuprins de un val de mânie egală cu furia ei. Dintr-un pas, ajunse lângă ea, o prinse de umeri şi o sărută cu pasiune, strivindu-i gura sub a lui. Preţ de o clipă, ea rezistă violent, dar, apoi, pasiunea, frate de sânge cu mânia, izbucni între ei, şi Rebecca îşi desfăcu buzele cu un geamăt. În timp ce corpul ei se lăsa în voia lui, Kenneth fu cuprins de o dorinţă aproape copleşitoare de a continua, de a o seduce cu adevărat, de a lăsa pasiunea să construiască o punte între ei. După ce ar fi făcut dragoste, Rebecca ar fi fost mult mai dispusă, poate, să-i asculte argumentele.

Apoi însă îşi dădu seama de cât de nebunească era această idee. Trupul Rebeccăi ardea, într-adevăr, de dorinţă, dar a se culca cu ea atâta vreme cât ea îl dispreţuia ar fi echivalat cu o siluire emoţională, şi ea l-ar fi urât pentru totdeauna.

— Încă mai crezi că mintea are întotdeauna control asupra corpului? întreabă el răguşit, dându-i drumul şi îndepărtându-se.

— Am înţeles ce voiai să spui, căpitane, zise ea cu ochii mari şi cu privirea fixă, în timp ce îşi ducea mâna la gură, după care luă loc pe un scaun lângă foc şi îşi înfăşură şalul strâns. Ce Dumnezeu se presupune că cercetezi? Tatăl meu nu este un răufăcător – nu îl interesează banii într-o asemenea măsură încât să îi fure.

Aşadar, Rebecca nu auzise întreaga discuţie.

— Bowden crede că tatăl tău ţi-a ucis mama, spuse el brusc, pe un ton brutal.

— E o nebunie! izbucni ea uimită până peste poate. Ori Bowden e nebun, ori tu minţi. Probabil amândouă sunt valabile.

— Bowden e obsedat, dar nu cred că e nebun, spuse Kenneth, explicându-i fără tragere de inimă propunerea financiară pe care i-o făcuse Bowden şi judecata din spatele ei.

— Nu ai găsit nimic pentru că nu este nimic de găsit, spuse ea după ce el îşi încheie povestea. Este de neconceput ca tatăl meu să facă rău cuiva.

— Ai uitat de crizele lui, de tendinţa lui de a arunca lucruri când e furios? întrebă Kenneth ridicând din sprâncene.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse ea muşcându-şi buzele. Nu ar face rău nici unei femei, cu atât mai puţin mamei mele.

— Poţi garanta asta? întrebă el prăbuşindu-se pe divanul familiar şi dorindu-şi nespus să nu fi fost nevoit să discute astfel de lucruri cu ea. Sunt de acord că este puţin probabil ca Sir Anthony să fie un criminal cu sânge-rece, dar i-ar fi putut cauza moartea mamei tale fără să vrea. Toată lumea spune că amândoi aveau nişte temperamente vulcanice. O ceartă, un pas greşit sau un brânci la mânie, în timp ce încerca să se îndepărteze de el, ar explica multe.

— Nu! ţipă ea chinuită de durere. Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. E drept că se certau, dar niciodată violent. De ce nu poţi accepta faptul că moartea mamei mele a fost un accident?

— Asta este, într-adevăr, cea mai plauzibilă explicaţie, fu el de acord. Cu toate acestea, nimeni nu poate găsi un motiv pentru care a căzut ziua în amiaza mare de pe o stâncă cu care era obişnuită. În plus, mi se pare ciudat de suspect faptul că toţi apropiaţii ei sunt cam evazivi în ceea ce priveşte moartea ei. Tu, Lavinia, Frazier, Hampton, Tom Morley, cu toţii vă crispaţi când vine vorba despre asta într-un mod care dă de bănuit că e vorba despre ceva mai mult decât suferinţă. Mă face să bănuiesc că ascundeţi ceva. Vă e teamă tuturor că Sir Anthony ar putea fi implicat?

— Nu!

— Dacă nu este vorba despre asta, care e problema? întrebă el.

Rebecca se ridică şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat, agitată. Apoi, de parcă ar fi luat o decizie, se întoarse cu faţa spre el.

— Prea bine, dacă vrei să ştii, teama tainică se referă nu la o mână criminală, ci la o posibilă sinucidere, spuse ea pe un ton sălbatic. Dacă nu a căzut accidental, atunci mama mea trebuie să se fi sinucis. Dacă s-ar fi aflat asta, ar fi fost condamnată atât de biserică, cât şi de oameni şi i-ar fi fost refuzat dreptul de a fi îngropată ca toţi ceilalţi, în pământ sfinţit. Ne poţi învinovăţi că nu am vrut să vorbim despre moartea ei? întrebă ea în şoaptă şi închise ochii.

capitolul 28

— Sinucidere! exclamă Kenneth holbându-se la ea şocat. Am auzit că Helen avea probleme emoţionale, dar niciodată că ar fi avut tendinţe autodistructive.

Rebecca începu din nou să măsoare camera în lung şi-n lat, simţind o satisfacţie amară în faptul că reuşise să îl ia prin surprindere.

— De obicei, mama era atât de vioaie, încât majoritatea oamenilor nu ar fi crezut asta. Doar cei apropiaţi îi cunoşteau groaznicele crize de melancolie. Iarna era cel mai rău. Uneori, în lunile cele mai întunecate, stătea în pat zile în şir, plângând. Eu şi tata nu ştiam niciodată ce să facem. Ne temeam amândoi că, dacă melancolia se adâncea, ea avea să se sinucidă în loc să reziste suferinţei. Nimic nu părea să aibă leac pentru asta, cu excepţia timpului. Pe măsură ce zilele începeau să devină mai lungi, şi dispoziţia ei se îmbunătăţea. Vara era mult mai uşor pentru toţi.

— Şi totuşi a murit în plină vară, spuse Kenneth încruntându-se. A încercat vreodată să se sinucidă?

— Ăăă… nu sunt sigură. S-a întâmplat ceva la un moment dat care ne-a făcut pe mine şi pe tata să ne punem întrebări, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Şi, la un moment dat, la Ravensbeck, când ne aflam toţi trei pe o potecă de pe buza prăpastiei, a căpătat o expresie stranie şi a privit peste vale, spunând că ar fi foarte uşor să păşeşti pur şi simplu în gol de pe o stâncă.

— Poate interpretezi prea mult o remarcă banală. Şi eu am avut gânduri similare în timp ce mă aflam pe marginea unor stânci sau a unor clădiri înalte, şi nu sunt sinucigaş, spuse el gânditor.

— Aş putea fi de acord că a fost o remarcă banală, numai că a murit exact aşa, spuse Rebecca pe un ton înţepător.

— Nu înseamnă neapărat că s-a sinucis. Era prost dispusă înainte de moartea ei?

— Părea destul de fericită, dar îşi schimba dispoziţia foarte

repede. Dacă a apucat-o o criză bruscă de melancolie, poate a decis, cu un gest impulsiv, să… să pună capăt la tot, spuse Rebecca, ducându-se aproape de foc, căci simţea dintr-odată că îi era frig.

— Se prea poate, consimţi el, dar acestea sunt simple presupuneri. Din câte spui, nu există nicio dovadă că avea tendinţe autodistructive în momentul în care a căzut de pe stâncă.

Rebecca ezită. Era foarte dureros pentru ea să discute despre moartea mamei ei, dar încerca să îl convingă pe Kenneth că se înşela în privinţa tatălui ei. Dacă reuşea să facă asta, el avea să plece şi să îi lase în pace.

— Există o dovadă. Nu am spus nimănui despre asta, nici măcar tatei, zise ea, apoi se duse la birou şi scoase inelul aurit din sertarul unde îl ţinea. Eşti familiarizat cu inelele gimmal? Sunt formate din două sau mai multe cercuri făcute să se potrivească unul peste altul şi să formeze un întreg. Cred că în Evul Mediu, în momentul în care un bărbat şi o femeie se logodeau, uneori unul ţinea un inel şi celălalt pe al doilea, urmând să combine inelele când se căsătoreau, formând din ele verigheta cu ocazia ceremoniei respective. Acesta este o antichitate pe care tata l-a găsit pe undeva şi l-a cumpărat pe post de curiozitate, spuse ea, dându-i lui Kenneth inelul. I l-a dat mamei când au fugit împreună. Mai târziu, i-a dat o verighetă normală, dar ea a continuat să poarte acest inel de dragul amintirii. Mă fascina când eram copil.

Kenneth examină inelul care înfăţişa două mâini care se strângeau, una mai mare şi alta mai mică şi mai feminină. Rebecca se întrebă dacă avea să observe ce era în neregulă.

— Cele două cercuri nu se potrivesc prea bine, par prea largi, spuse el ridicând privirea.

Avea un simţ bun al observaţie, dar probabil acesta era un talent de bază în cazul unui spion.

— Acest inel are trei cercuri. Când mâinile care se strâng sunt date la o parte, dau la iveală o inimă. Ea este cea care a separat şi a reunit cercurile. Când i-au adus corpul de la baza stâncii, strângea inelul în mână, nu îl purta. A… a trebuit să îi

deschidă pumnul pentru a i-l scoate. Am păstrat inelul, dar nu mi-am dat seama decât mai târziu că cercul cu inima lipsea.

— Iar tu ai interpretat asta ca un mesaj de la mama ta, cum că în inima ei îşi pierduse dorinţa de viaţă, spuse el privind la cele două mâini de aur goale.

— Exact, spuse ea impresionată fără să vrea de cât de receptiv era. Purta mereu inelul, aşa că cercul cu inima nu se putea pierde din întâmplare. Trebuie să fi fost scos în mod deliberat.

Kenneth se jucă cu cercurile de aur, cu o expresie pierdută pe chip.

— Munca de spion presupune să legi între ele piese desperecheate şi să cauţi lucruri care se repetă. Ceea ce spui tu nu se mulează pe scenariul unei sinucideri, spuse el.

— Poate că nu, spuse ea cu o grimasă. Dar mi-a venit greu să cred că moartea ei a fost un accident.

— Bănuiesc că nu s-a găsit niciun bilet de adio, ceea ce ar avea sens în cazul în care nu ar fi vrut să îi facă să sufere pe cei dragi. Însă, în acest caz, pare ciudat că a lăsat o probă în urmă. Ai găsit vreodată cerul cu inima?

— Nu, deşi l-am căutat, spuse Rebecca încercând să nu se gândească la cât de aproape fusese să izbucnească în lacrimi în timp ce căuta prin caseta de bijuterii şi în măsuţa de toaletă a mamei ei. Am vrut ca inelul să fie intact în caz că tata m-ar întreba vreodată de el. Dacă ar fi văzut că inima dispăruse, s-ar fi gândit la acelaşi lucru ca mine, iar el nu avea nevoie de şi mai multă suferinţă. Cu toate acestea, nu m-a întrebat niciodată de el.

Kenneth potrivi cele două mâini de aur.

— Să presupunem că nu s-a sinucis şi că nu a murit accidental. Asta ar însemna că altcineva a fost implicat în moartea ei.

— Nu tatăl meu! exclamă Rebecca, mijindu-şi ochii.

— Înclin să fiu de acord cu tine, spuse el, încleştându-şi mâna pe inel. Cineva care lasă în urmă un asemenea mesaj indirect, batjocoritor trebuie să fie diabolic. Mi-l pot închipui pe Sir Anthony făcând rău cuiva la mânie, dar nu mi-l pot închipui

dezasamblând inelul şi aruncându-şi soţia de pe o stâncă.

— Te bazezi pe logică pentru a explica o situaţie ilogică, spuse ea tresărind, dorindu-şi ca el să nu fi folosit cuvinte atât de explicite. Nu există dovezi în favoarea unei crime, cum nu există nici unele care să demonstreze fie accidentul, fie sinuciderea.

— Există indicii. De exemplu, există semnele de luptă de pe stâncă, ce tind să elimine posibilitatea unei sinucideri, în plus, inima lipsă nu se potriveşte deloc cu varianta accidentului.

— Poate că inima s-a uzat şi s-a rupt, spuse Rebecca, muşcându-şi buzele.

— Te gândeşti că inelul din mijloc este ultimul care se uzează, replică el ridicând cercurile rămase ale inelului, în plus, nici acestea nu par uzate.

Kenneth avea dreptate în privinţa inelului, dar Rebecca nu era pe deplin convinsă.

— Cine ar vrea să o ucidă pe mama mea? Toată lumea o plăcea.

— Poate nu toată lumea. În ultimele săptămâni, m-am gândit la toate posibilităţile. Poate că mama ta s-a hotărât să pună capăt relaţiei cu Hampton, şi acesta a devenit violent.

— Nu unchiul George, protestă ea. Cred că mama îl iubea tocmai datorită dispoziţiei lui pline de bunătate. Este ultima persoană care ar putea comite o crimă din dragoste obsesivă.

— Se pare că Lady Seaton a dat naştere unor sentimente puternice, remarcă Kenneth. La aproape treizeci de ani după logodna lor eşuată, Bowden încă mai ţine la ea într-atât cât să cheltuiască o avere pentru a afla cum a murit. Ultimul secretar al tatălui tău, Morley, era îndrăgostit de ea, deşi îi putea fi mamă. După ce am văzut portretul din birou, îmi pot da seama de ce. Cine ştie ce alţi bărbaţi au devenit obsedaţi de ea?

— Uneori m-am întrebat dacă nu cumva ea a fost motivul pentru care Lord Frazier nu s-a căsătorit niciodată, spuse Rebecca frecându-şi tâmplele. Domnul Turner şi Sir Thomas Lawrence sunt alţi pictori care au pretins pe jumătate în serios că nu se vor căsători niciodată de vreme ce „răpitoarea Helen” nu era disponibilă. Aş putea numi cel puţin o duzină de alţi

bărbaţi care o admirau cu pasiune, dar nu mi-l pot închipui pe niciunul capabil de crimă.

— Un ofiţer de armată serveşte deseori drept judecător de facto pentru lucrurile care au loc printre soldaţii lui. Am învăţat că majoritatea crimelor sunt generate de pasiune sau de dorinţa unui câştig. În cazul mamei tale, cred că e vorba despre pasiune, de vreme ce singura persoană care a avut de câştigat din punct de vedere financiar de pe urma morţii ei eşti tu.

— Doar nu te gândeşti că aş fi putut să o răpesc! îl întrerupse Rebecca revoltată.

— Sigur că nu, spuse el sec. Vezi de ce prefer pasiunea în locul câştigului ca motiv? Deşi există o posibilitate care le combină pe amândouă, în cazul în care amanta tatălui tău de atunci ar fi dorit să o elimine pe Helen pentru a-şi netezi calea spre a deveni a doua lui soţie. Ştii cu cine se culca pe atunci?

— Nu am vrut niciodată să ştiu asemenea lucruri, spuse ea scuturând din cap. Cu toate acestea, cred că de obicei ibovnicele lui erau femei pe care le pictase. De asemenea, am bănuit dintotdeauna că ele umblau după el de obicei, şi nu invers.

— Se îndrăgostea de frumuseţea lor, iar ele erau îmbătate de faptul că el le vedea ca fiind frumoase, spuse Kenneth pe un ton meditativ. Legătura dintre artist şi subiectul lui este una interesantă, nu-i aşa?

În alte condiţii, Rebeccăi i-ar fi plăcut să discute implicaţiile filosofice ale comentariului lui.

— Nu ştiu ce să spun despre implicaţiile filosofice, dar o metodă bună de a-i identifica posibilele metrese ar fi să te uiţi la caietul cu programări pentru portrete din primăvara aceea şi să vezi pe cine a avut drept clienţi, spuse ea.

— Acel caiet a rămas la Ravensbeck în toată confuzia de după moartea mamei tale şi întoarcerea timpurie la Londra. Crezi că Lavinia o ştie cu cine se culca el pe atunci? întrebă el, cântărind lucrurile

— Întreab-o dacă vrei, eu n-aş face asta, spuse Rebecca ezitând. În ciuda reputaţiei groaznice a Laviniei, nu cred că s-a culcat vreodată cu tata cât timp a fost mama în viaţă, adăugă

ea. Mi-a spus o dată că nu credea în aventurile cu soţii prietenelor ei.

— Lavinia este o femeie interesantă.

— Nici ea nu este o ucigaşă, spuse Rebecca cu însufleţire, văzându-i expresia. Ideea că cineva mi-a ucis mama este bizară. De ce nu o putem lăsa în pace cu toţii?

— Sunt convins că şi-a găsit liniştea, spuse el blând, dar, dacă cineva a ucis-o, se află încă liber. Cum ţi se pare asta?

— Bineînţeles că vreau să se facă dreptate, spuse ea trăgând puternic aer în piept, pentru a se calma. Asta *dacă* a fost ucisă, ceea ce nu prea cred.

— Dorinţa de a face dreptate a fost în parte motivul pentru care am acceptat propunerea lui Bowden, spuse Kenneth fără entuziasm. Da, am vrut şi să mă salvez de la faliment, dar e la fel de adevărat că găsirea unui criminal părea o misiune vrednică de toată atenţia.

— Se pare că nu prea ai avut succes, spuse ea, nedorind ca vorbele lui să îi tempereze mânia.

— Este adevărat, dar în seara asta m-am convins că a fost vorba despre o crimă, spuse el ridicându-se pentru a mai adăuga cărbuni pe foc. Mă interesează ce ai spus mai devreme, cum că a fost un incident care v-a făcut pe tine şi pe tatăl tău să vă întrebaţi dacă nu cumva Lady Seaton avea înclinaţii spre suicid. Ce s-a întâmplat?

— Spre finalul iernii dinaintea morţii ei, a căzut într-un fel de comă, spuse Rebecca oftând. Medicul a spus că luase o doză mare de laudanum. Când s-a trezit în cele din urmă din comă, nu îşi amintea exact ce se întâmplase, dar credea că amestecase greşit o reţetă cu pastile de dormit. A fost foarte convingătoare când ne-a spus că fusese un accident, dar… eu şi tata am avut dubiile noastre.

Asta în ciuda faptului că nu discutaseră niciodată despre incident. De când se ştia Rebecca, existase o conspiraţie tacită între ei de a nu aduce vorba despre problemele lui Helen.

— Interesant, spuse Kenneth mijindu-şi ochii. Asemenea căzăturii care i-a fost fatală, şi supradoza de medicament ar putea fi un accident, o încercare de sinucidere – sau un asasinat

eşuat.

— Dar dacă cineva a încercat să o ucidă folosind laudanum înseamnă că persoana respectivă se afla în casa noastră, spuse ea holbându-se la el siderată.

— Trec mulţi oameni pe aici, răspunse el. Dacă cineva ştia unde sunt ţinute medicamentele, nu ar fi fost prea greu să le înlocuiască repede. În plus, înţeleg că o mare parte dintre prietenii tatălui tău se duc în Ţara Lacurilor în fiecare an. Un ucigaş care a dat greş iarna ar fi putut încerca din nou vara.

— Poate… poate ai dreptate, spuse ea fără tragere de inimă, după care se duse la fereastră şi privi strada întunecată. Ideea unei crime i se părea distantă, neclară comparativ cu teribila realitate a absenţei mamei ei. Mama era seva care ţinea familia unită. Fără Helen, Rebecca şi tatăl ei nu mai erau o familie, ci doi indivizi izolaţi, împărţind acelaşi acoperiş, separaţi de durere.

Un gând urât i se strecură în minte. Era oare posibil ca, într-un moment de mânie, tatăl ei să fi… „Nu!” îşi spuse ea, respingând cu violenţă gândul. Tatăl ei n-ar fi reuşit să îşi ascundă sentimentul de vinovăţie faţă de ea.

Ceea ce percepea ea la el era un regret profund, credinţa faptului că îşi dezamăgise soţia pentru că nu o putuse împiedica să se sinucidă. Recunoştea acel sentiment de vinovăţie, pentru că îl avea şi ea.

În tăcerea de afară, Rebecca auzi zgomotul făcut de o trăsură care se oprea în faţa casei. Se întorsese tatăl ei.

— Să mă duc şi să îi mărturisesc totul lui Sir Anthony? întrebă Kenneth.

Rebecca se îndepărtă de fereastră, privindu-l pe Kenneth cu un aer grav. Tatăl ei avea să fie foarte afectat să afle că un bărbat pe care îl plăcea îi trădase încrederea şi avea să fie cu atât mai furios la auzul sugestiei că şi-ar fi omorât soţia. Ura gândul că plăcerea resimţită la perspectiva de a deveni următorul preşedinte al Academiei Regale ar putea să fie înnegurată atât de curând.

— Dacă consideri că asta l-ar supăra în mod inutil, i-aş putea spune pur şi simplu că situaţia mea financiară s-a schimbat şi că

este nevoie de mine la moşie, spuse Kenneth, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

În câteva clipe avea să iasă cu totul din viaţa ei. Era exact ce îşi dorea, nu?

— Ar putea fi cea mai bună soluţie, spuse ea cu buzele uscate.

— Iar în ce priveşte posibilitatea ca mama ta să fi fost ucisă?

— Poate voi apela la un poliţist care să cerceteze lucrurile, spuse ea frecându-şi tâmplele şi simţind că o ia durerea de cap.

— A făcut-o şi Bowden, dar nu a aflat nimic. De aceea mi-a cerut mie ajutorul – pentru că, în calitate de secretar, aş fi avut acces mai uşor în casă decât un străin.

— Ai ceva în minte. Despre ce e vorba? întrebă ea încruntându-se.

— Dacă există probe asupra a aceea ce s-a întâmplat cu adevărat, acestea se află în Ţara Lacurilor, acolo unde a murit, spuse Kenneth pe un ton sobru. Poate că există un indiciu în caietul de programări al tatălui tău sau poate vreun localnic a observat ceva. De vreme ce s-a presupus că era vorba despre un accident, nu s-au făcut cercetări la momentul respectiv.

— Cu alte cuvinte, vrei să continui să lucrezi aici ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi să vii cu noi în Ţara Lacurilor, spuse ea direct.

— Va fi imposibil să pretind că nu s-a întâmplat nimic, dar restul este adevărat, răspunse Kenneth cu o grimasă. Aş vrea să duc la bun sfârşit această investigaţie.

— De dragul dreptăţii şi al ipotecilor tale, spuse ea cu ironie.

— Exact, admise el ezitând. Şi poate pentru a vă ajuta pe tine şi pe tatăl tău să aflaţi ce s-a întâmplat. Îţi datorez asta. De cum am venit aici, mi-am dat seama că este ceva în neregulă. Moartea mamei tale i-a rănit pe toţi cei care îi erau apropiaţi. Indiferent ce formă va îmbrăca, adevărul va fi o eliberare.

La naiba, cuvintele lui sunau atât de rezonabile, de amabile! Rebecca se sprijini de perete şi închise ochii. O parte din ea nu voia ca el să plece, dar o altă parte, una mai mare, era îngrozită la gândul de a trăi sub acelaşi acoperiş cu umbra trădării lui plutind între ei. Ar fi mai bine dacă el ar pleca.

Cu toate acestea, dacă cineva putea rezolva misterul morţii mamei ei, acela era Kenneth. În seara aceasta dăduse dovadă de o logică deductivă pe care ea nu o cunoştea. Cu siguranţă îi datora amintirii lui Helen să îl lase să îşi ducă la bun sfârşit cercetările.

— Am ascuns adevăratul motiv pentru care am venit în această casă, dar acesta a fost singura mea minciună, spuse el în timp ce ea cântărea posibilităţile. Tot ceea ce ţi-am spus despre trecutul meu şi tot ce s-a întâmplat între noi a fost adevărat. *Totul.*

Rebecca rămase cu gura căscată, simţind cum o săgetează o durere ascuţită. Îşi dorea atât de mult să îl creadă, dar sentimentele ei fuseseră brutal afectate. Îşi pironi privirea asupra covorului din faţa şemineului. Cu câteva ore în urmă, cunoscuse adevărata fericire. Cu toate acestea, păruse la fel de sincer şi de plauzibil şi când discutase cu Bowden.

— Ai prea multe secrete, căpitane, spuse ea crispată. Ai ascuns şi poziţia ta socială, abilităţile tale artistice şi însuşi motivul pentru care ai venit în această casă. Nu mai pot avea încredere în tine.

— Dacă îmi permiţi să rămân, o să stau cât mai departe de tine, spuse el, şi cicatricea de pe faţă îi păli şi mai mult.

— Asigură-te că faci asta, îl avertiză ea.

Îi oferea permisiunea, dar era semnalul unui armistiţiu armat. Kenneth încuviinţă din cap şi ieşi în linişte din atelier.

După ce el plecă, Rebecca se duse la divan şi se încolăci pe covorul persan de mătase, înfăşurându-şi şalul în jurul corpului, ca un înveliş protector. Se întâmplaseră prea multe în seara asta nenorocită. Pasiune şi trădare, atac, posibilitatea unei crime. Era mult prea epuizată pentru a se duce în dormitorul ei. Unde se sfârşea minciuna şi începea adevărul?

Talentul lui Kenneth era real. Experienţa lui militară şi sora lui erau şi ele reale. Prietenii lui erau reali şi îi erau loiali, iar calitatea prietenilor lui îl punea într-o lumină favorabilă.

Asta nu însemna însă că nu era un vânător de zestre. Nu însemna că simţise şi altceva în afară de dorinţă când se culcase cu ea şi nu însemna că putea avea încredere în el.

Cu ochii larg deschişi, Rebecca urmări cărbunii muribunzi transformându-se încet în cenuşă.

Epuizat, Kenneth îşi dezbrăcă hainele şi se culcă de îndată ce ajunse în camera lui. Reuşise să reziste cu succes primului val de furie al Rebeccăi, dar prăpastia care se căscase între ei era încă groaznic de adâncă şi era posibil să nu reuşească niciodată să construiască o punte peste ea.

Rebecca era plină de contradicţii. Educaţia ei neconvenţională îi împrumutase un aer de sofisticare înşelător. Se purtase de parcă virginitatea nu reprezenta decât o mică pacoste şi insistase asupra faptului că nu o interesa căsătoria.

Cu toate acestea, el suspecta că în sinea ei era o romantică ce tânjea să se încreadă în dragoste şi-n loialitate. Altfel nu ar fi dezaprobat atât de mult infidelităţile părinţilor ei şi nici nu ar fi aşteptat până la vârsta de douăzeci şi şapte de ani pentru a-şi încredinţa trupul şi măcar o mică parte din inima ei unui bărbat. Începuse să se deschidă puţin câte puţin faţă de el, şi el sperase ca, până când îşi va clarifica problemele financiare, ea să fie dispusă să îi devină soţie. Cu toate acestea, în această seară se retrăsese din nou în cochilia ei, poate pentru totdeauna.

În mod ironic, catastrofa aceasta avusese ca rezultat o chestiune cu adevărat importantă care putea să fie raportat către Lord Bowden.

Cercul cu inimă care lipsea din inel era un lucru mărunt, dar făcuse ca vagile suspiciuni pe care le avea să se transforme într-o credinţă de neînlăturat că Helen Seaton fusese ucisă. Nu putea dovedi încă asta, dar acum, că era convins că fusese vorba despre o mână criminală, şansele de a-l găsi pe criminal crescuseră vertiginos.

În timp ce cădea într-un somn agitat, Kenneth se gândi la ironia situaţiei. Dacă misiunea lui secretă nu l-ar fi adus la reşedinţa Seaton, nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Rebecca. Pe de altă parte, aceste secrete s-ar putea să îi fi răpit orice şansă de a-şi construi un viitor alături de ea.

capitolul 29

La două zile de la balul de la Strathmore, Rebecca primi un bilet de la Lady Bowden din care află că mătuşă ei avea să se plimbe pe lângă lacul Serpentine în Hyde Park mai târziu în acea dimineaţă. Ea privi biletul cu îndoială. Se gândise la Lady Bowden de multe ori de când o întâlnise. Dacă ar fi primit discreta invitaţie de a se cunoaşte mai bine cu o zi mai devreme, i-ar fi dat curs bucuroasă, însă, auzind de dorinţa lui Lord Bowden de a demonstra că Sir Anthony era un criminal, nu mai era aşa sigură de asta. Ar fi fost dificil să îi ascundă asta soţiei lui Bowden. Pe de altă parte însă, putea fi o ocazie minunată pentru a afla mai multe despre fratele tatălui ei.

Pragmatismul învinse, şi, două ore mai târziu, Rebecca se ducea în parc, însoţită de camerista ei, Betsy. Dată fiind ora nu prea populară, erau relativ puţini oameni în parc, aşa că găsi în câteva minute silueta subţire şi elegantă a mătuşii ei.

— Bună ziua, Lady Bowden, spuse Rebecca în timp ce se apropiau una de cealaltă. Îmi pare bine să vă revăd.

Lady Bowden îi aruncă o privire cameristei ei, şi aceasta rămase în urmă, cu Betsy.

— Mă bucur că ai venit atât de repede, spuse Lady Bowden zâmbind. Plecăm mâine la ţară şi, deşi se află doar la câţiva kilometri de casa de vacanţă a tatălui tău, nu cred că ne vom putea întâlni acolo.

— Cineva ne-ar vedea cu siguranţă, consimţi Rebecca. Mă bucur că am o scuză pentru a ieşi într-o zi atât de frumoasă, spuse ea privind în jur. Am fost atât de ocupată, că nici nu am observat cum s-a schimbat vremea.

Cele două femei începură să discute tot felul de nimicuri în timp ce se îndreptau spre capătul mai îngust al lacului plin de păsări acvatice, care făceau un tărăboi de neimaginat. Când ajunseră acolo, Lady Bowden scoase două bucăţi de pâine din săculeţul ei de mână încăpător şi, după ce îi dădu Rebeccăi una dintre ele, rupse un colţ şi îl aruncă în apă. Raţele şi gâştele se năpustiră spre el din toate direcţiile, măcănind pline de

speranţă.

Rebecca zâmbi şi aruncă şi ea în apă o bucată de pâine.

— Oare de ce este atât de liniştitor să hrăneşti păsările de apă?

— Acestea sunt mult mai directe decât oamenii, îi răspunse mătuşa ei. Că tot veni vorba, felicitări pentru logodnă. Bănuiesc că Lord Kimball este bărbatul splendid care te însoţea atunci când ne-am întâlnit?

Balul de la Candover părea să fi avut loc cu atâta timp în urmă!

— Vrei să spui domnul cu care am fost prinsă în flagrant. Ca să fiu sinceră, mătuşă Margaret, logodna a fost doar o scuză pentru a evita scandalul. Avem de gând să o rupem în linişte după o perioadă potrivită de timp.

— După cum vorbeşti, pari că te-ai gândi să o transformi într-o logodnă adevărată, spuse mătuşa ei, privind-o plină de curiozitate. Până la urmă, dacă ai fost prinsă în flagrant cu domnul acesta înseamnă că ţii la el într-o oarecare măsură.

— Lucrurile s-au schimbat. Poate n-ar trebui să-ţi spun asta, pentru că nu vreau să te fac să suferi, dar într-un fel ne priveşte pe amândouă, spuse Rebecca aruncând o bucată de pâine cât de departe putu. O lebădă mută coborî cu graţie în apă şi îi fură bucăţica unei gâşte. Am aflat de curând că soţul tău l-a angajat pe Lord Kimball pentru a intra în serviciul tatălui meu ca secretar şi a căuta probe că tatăl meu mi-a omorât mama.

— O, Doamne, înţeleg de ce nu voiai să vorbeşti despre asta! spuse Lady Bowden cu ochii mari de uimire. Bănuiesc că îţi faci griji pentru tatăl tău şi eşti furioasă pe tânărul tău.

— Nu este tânărul meu, cu atât mai puţin acum.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi imperfecte, nu-i aşa? Dar sunt singurul sex diferit de al nostru care există, şi trebuie să ne descurcăm cu ei aşa cum putem, spuse mătuşa ei oftând. Ce ciudat că, după aproape treizeci de ani, soţul meu încă nu şi-o poate scoate pe Helen din minte.

— Îmi pare rău, mătuşă Margaret, spuse Rebecca cu blândeţe. Ştiu că probabil aceste lucruri te rănesc.

— Doar puţin. Să ştii că mă iubeşte, deşi eu înţeleg asta

puţin mai bine decât înţelege el. Am avut o căsnicie bună, spuse ea aruncând câteva bucăţi de pâine, cu o expresie uşor tristă pe chip. Cei doi fii ai noştri sunt o mare bucurie pentru noi. Cu toate acestea, cred că, pentru că în tinereţea lui a iubit-o pe Helen, ea reprezintă visurile lui pierdute de atunci. Nu vrea să renunţe la ele.

— Pot să empatizez cu asta, dar nu şi dacă regretele lui îl fac să îl acuze în mod nejustificat pe tatăl meu, spuse Rebecca aruncând o bucată de pâine pe deasupra unei gâşte canadiene grase, pentru a ajunge la o mică raţă sălbatică. Te rog să mă ierţi că te întreb asta, dar… este vreo şansă ca ura pe care o simte soţul tău să îl determine să falsifice dovezi pentru a-şi susţine convingerea că tatăl meu este cel vinovat?

— Nu poate fi vorba despre aşa ceva. Marcus poate avea idei fixe, dar este cât se poate de cinstit. Cum ai aflat de uneltirile soţului meu? întrebă mătuşa ei, aruncându-i o privire piezişă.

— L-am auzit din întâmplare în timp ce vorbea cu Kenneth la balul de la Strathmore.

— Poate ar fi trebuit să particip şi eu, nu să refuz, spuse Lady Bowden cu o grimasă. L-ai confruntat pe Lord Kimball?

— Da. Dacă aş fi avut o armă la mine, l-aş fi atacat.

— Te-a sfidat?

— Nu chiar, a spus că îi pare rău pentru acest joc dublu. Gura i se încleştă într-o expresie aspră. Asta nu schimbă însă faptul că m-a minţit.

— Odată ce a fost prins în situaţia asta, nu a mai putut să iasă din ea şi să îţi dezvăluie adevărul, spuse Lady Bowden, rezonabilă. Şi-a prins urechile în dilema aceasta.

— O *dilemă* pe care a creat-o chiar el, comentă Rebecca cu amărăciune.

O mişcare bruscă prin aerul de deasupra lacului fu urmată de un ţipăt scurt şi îndurerat al unei păsări în timp ce un porumbel se stinse într-un iureş de pene şi oase rupte. Un şoim se repezise spre el şi îşi înşfăcase prada neajutorată, după care o luase cu el. Rebecca îşi ţinu răsuflarea, impresionată de atacul iute ca fulgerul.

Lady Bowden urmări cu privirea penele care pluteau spre

apă.

— Eşti furioasă, şi ai tot dreptul să fii aşa, spuse ea aruncând ultimele bucăţi de pâine în apă, după care îşi scutură mănuşile de firimituri. Dacă ţii însă la acest tânăr, draga mea, îţi sugerez să nu dai la o parte posibilitatea de a-l ierta.

— Dar mai poţi oare să ai încredere în cineva care te-a înşelat? întrebă Rebecca cu durere în glas.

— Dragostea poate vindeca încrederea înşelată. Dragostea poate vindeca multe lucruri. Dacă nu ar fi adevărat, rasa umană ar fi dispărut de mult. Mergem să ne luăm o îngheţată? propuse Lady Bowden luându-şi nepoata de braţ. Ştiu că îngheţata este foarte bună când ai o dispoziţie proastă.

În timp ce Rebecca îşi însoţea ascultătoare mătuşa, se întrebă dacă urma să aibă parte vreodată de o asemenea pace sufletească. Poate că nu, dar îi plăcea să se afle în apropierea unei asemenea persoane.

Pentru Kenneth, cele două zile de după ce Rebecca descoperise că o trădase se scurseră dureros de încet.

După cum îi promisese, făcu tot posibilul pentru a nu-i sta în cale. Rebecca de-abia se uita la el, şi propria lui suferinţă era sporită de durerea puternică pe care o simţea la ea, deşi nu putea face nimic pentru a o dispersa. Prin urmare, avea grijă să fie mereu ocupat. Desenele pentru seria de gravuri aveau de profitat de pe urma acestei situaţii.

Singurul lucru pozitiv fusese reacţia lui Lord Bowden când îi dăduse vestea că lipsea cercul cu inima din inelul de logodnă. Acesta înţelesese imediat ce însemna asta. Deşi era în continuare convins că Sir Anthony era criminalul, cel puţin era satisfăcut că lucrurile avansaseră puţin.

Kenneth îşi petrecu cea de-a doua seară desenând în atelierul lui, de unde nu o mai auzea pe Rebecca pregătindu-se de culcare când se retrăgea în camera ei. Poate ar trebui să doarmă pe patul îngust din atelier. Cu o noapte înainte, nu putuse închide un ochi ştiind că ea se afla la doar câţiva metri depărtare de el.

Când se duse în camera lui, trecuse deja de miezul nopţii.

Restul casei era cufundat în tăcere. Kenneth îşi lăsă jos caietul de schiţe şi se duse la fereastră. Plouase mai devreme, dar acum o lună ca de ceară strălucea pe cer printre nori. Poate ar trebui să picteze o bătălie nocturnă, cu lumina lunii filtrându-se de-a lungul patului armelor şi pe marginea săbiilor tăioase. Ar putea fi de o eficienţă stranie.

Reşedinţa Seaton era construită pe colţ, iar de la el din pod Kenneth văzu un bărbat stând de-a lungul străzii secundare, chiar în apropierea zidului grădinii. Kenneth deveni mai atent când bărbatul se opri, căci acesta părea să se afle acolo cu un scop.

Apoi acesta aruncă repede ceva, o fâşie luminoasă se strecură prin aer spre casă, spărgând un geam undeva la etajele inferioare. Câteva clipe mai târziu, casa fu scuturată de o explozie.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Kenneth ieşind în goană din atelier.

În timp ce alerga pe holul îngust, bătu cu putere la uşile servitorilor, apoi se năpusti pe scări, coborând câte trei deodată. Ajunse la etajul de dedesubt tocmai când Rebecca şi Sir Anthony ieşeau din dormitoarele lor în hainele de dormit. Lavinia era lângă Sir Anthony, petrecându-şi, în mod evident, noaptea cu iubitul ei.

— Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Sir Anthony cu răsuflarea întretăiată.

— Un incendiu! îi strigă Kenneth peste umăr în timp ce se năpustea spre restul scărilor. E un incendiu în atelierul dumneavoastră, cred. Asiguraţi-vă că s-au trezit toţi servitorii, poate vom fi nevoiţi să evacuăm casa.

Lavinia se îndreptă spre pod, în timp ce Rebecca şi tatăl ei îl urmară pe Kenneth pe scări. Erau cu doar câţiva paşi în urma lui, când Kenneth deschise larg uşa de la elegantul atelier.

Un val de fum înecăcios ieşi din încăpere. Un incendiu de proporţii răvăşea atelierul, deja aproape imposibil de oprit. Focarele mai mici puseseră stăpânire pe covoare şi pe mobilă. Kenneth începu să înjure văzând cum explodează un borcan cu ulei de in, împroşcând mai multe fragmente în flăcări prin

cameră. O casă întreagă, plină cu opere de artă, se afla în pragul distrugerii.

— Dumnezeule, tablourile mele! strigă Sir Anthony pradă disperării, după care ţâşni ca o săgeată spre portretul conteselor gemene şi al soţilor lor, aflat pe un şevalet, sub nişte draperii în flăcări.

— Tată! urlă Rebecca văzând draperiile prăbuşindu-se cu o măreţie profană.

Kenneth îl trase înapoi pe Sir Anthony într-o clipă, înainte ca ţesătura arzândă să cadă pe tablou.

— Pentru Dumnezeu, ia tablouri care sunt mai departe de foc! spuse el înşfăcând un mic covor şi începând să se lupte sălbatic cu flăcările.

Sir Anthony apucă două tablouri de pe perete şi le scoase din cameră. Câteva clipe mai târziu, se întoarse după altele, cu Rebecca alături. Dacă ar fi avut vreme, Kenneth ar fi izbucnit în râs. Dacă era vorba să ignore orice pericol pentru a salva arta, era clar că artiştii se pricepeau cel mai bine la aşa ceva.

Cei doi tineri lachei intrară furtunos în atelier cu urcioare cu apă strânsă de pe noptierele tuturor.

Kenneth îşi scoase lavaliera şi o udă bine cu apă înainte să şi-o pună la gură, apoi turnă apă din urcioare peste flăcările cele mai mari, alături de cei doi lachei.

Deşi fumul continua să iasă în nori înecăcioşi, reuşiră să separe incendiul în două.

Cu toate acestea, încă mai erau focare care ardeau în atelier. Flăcările dansau, luminând atelierul şi salonul din apropiere în nuanţe de galben şi de portocaliu drăcesc. Kenneth văzu cu coada ochiului cum Rebecca şi tatăl ei scoteau din salon *Horaţiu pe pod.* Doar câteva limbi de foc pătrunseseră în camera aceea, aşa că Kenneth le stinse, apoi închise uşile duble.

Majordomul, Minton, apăru cu o prăjină lungă cu un cârlig, folosită de obicei pentru a deschide ferestrele de sus. O folosi pentru a sparge mai multe ferestre, după care începu să culeagă ţesăturile fumegânde şi să le arunce afară în grădina îmbibată cu apă de ploaie.

Mai multe servitoare apărură, ducând găleţi cu apă adusă de

la bucătărie.

— Daţi-mi găleţile, le ordonă Kenneth, apropiindu-se cât de mult putea de focul dogoritor şi aruncând apoi apa peste cel mai mare focar de incendiu rămas.

Fără să se uite, dădu înapoi găleata şi, luând o alta, o ridică şi o aruncă pe foc. Ridică, aruncă, ridică, aruncă. Din nou. Din nou.

Începuseră să câştige teren. Când avea apă disponibilă, o arunca alegându-şi ţinta cu grijă. Când nu mai avea apă, se lupta cu focul folosindu-se de covorul pârjolit. Gura i se umplu cu praf de mangal şi aproape orbi din cauza fumului şi a lacrimilor. Unul după altul, însă, focarele fură stinse fie cu apă, fie cu covorul.

După un infern interminabil de flăcări şi fum, şi ultima flacără fu stinsă, şi Kenneth se avântă nesigur pe coridor, căzând în genunchi şi inspirând aerul rece.

— Am reuşit, sau, mai bine zis, tu ai reuşit, spuse Sir Anthony gâfâind, aproape de nerecunoscut în hainele pline de funingine.

— Ar trebui să mai aruncăm apă pe orice lucru fumegând, spuse Kenneth tuşind, simţindu-şi gâtul dureros de la fum.

Lavinia ordonă în linişte să mai fie adusă apă, deşi într-un ritm ceva mai domol. Rebecca îngenunche lângă Kenneth cu un lighean de apă în mâini. Cămaşa ei de noapte, delicat brodată, era pătată de funingine, şi picioarele ei desculţe se înnegriseră.

— Ai vreo arsură, căpitane? Mâinile tale nu arată prea bine, spuse ea.

Kenneth îşi privi mâinile şi văzu că pielea îi era roşie, acoperită de funingine şi de băşici. În acelaşi timp, îşi dădu seama că îl dureau groaznic mâinile.

— Cred că sunt nişte răni minore, spuse el crispându-se de durere în timp ce îşi flexa degetele.

Rebecca ridică o cârpă umedă şi îi curăţă mâna dreaptă, după care aplică o alifie peste zona cu băşici, fără a ridica privirea.

Cămaşa ei de noapte largă, din muselină, i se îndepărtă de trup, scoţându-i în evidenţă curba sânilor. Pielea era de

culoarea untului acolo, contrastând puternic cu filmul de funingine care îi acoperea pielea ce fusese expusă la fum. Reacţia lui la această privelişte era un semn clar că nu era rănit prea serios.

Îşi feri privirea. Rebecca termină de bandajat mâna dreaptă şi începu să i-o doftoricească pe cealaltă cu aceeaşi atitudine rece şi impersonală.

— Mobila este complet distrusă şi cinci tablouri au ars, spuse Sir Anthony întorcându-se din atelier. O nimica toată dacă ne gândim ce s-ar fi putut întâmpla. Dar cum s-a ajuns la asta? Nu am lăsat nicio lumânare aprinsă, nici focul în cămin. Cu siguranţă uleiul de in nu a explodat din senin.

— A fost un incendiu premeditat, spuse Kenneth pe un ton sinistru. Din întâmplare, eram în atelierul meu şi mă uitam pe fereastră, când am văzut un bărbat aruncând un fel de obiect incendiar spre casă. Bănuiesc că a umplut o sticlă cu praf de puşcă, a sigilat-o cu ceară şi i-a făcut un fel de fitil care să ardă preţ de câteva clipe înainte de a face praful de puşcă să sară în aer. Nu poate fi prea dificil.

— Bine, dar *de* ce? întrebă Sir Anthony uimit peste măsură.

— Cine ştie? Un critic de artă, un rival gelos, un soţ furios, un partizan al lui Bonaparte căruia nu îi plac tablourile dumneavoastră despre Waterloo, spuse Kenneth ridicându-se obosit. Vă recomand să angajaţi nişte paznici care să patruleze prin preajma casei pe viitor.

— O idee excelentă, spuse Lavinia. În seara aceasta, însă, sugerez să bem cu toţii nişte coniac, după care să mergem la culcare.

Privirea lui Kenneth trecu de la un servitor la altul. Toţi erau aliniaţi în hol, cu feţele purtând semnele aceleiaşi combinaţii de oboseală şi triumf pe care o simţea şi el.

— Fără eforturile tuturor celor de faţă, reşedinţa Seaton ar fi ars, şi probabil jumătate din casele din jur împreună cu ea. Drept recunoştinţă, veţi primi cu toţii prime.

Sir Anthony dădu din cap aprobator, şi un murmur de mulţumire se răspândi printre servitorii murdari. Apoi acesta o luă pe Lavinia de talie. Kenneth îi urmări privirea Rebeccăi,

care îl evita în continuare.

Le dădu drumul tuturor servitorilor, cu excepţia majordomului şi a celor doi lachei, apoi cercetă împreună cu aceştia atelierul, pentru a se asigura că nu exista riscul ca focul să se aprindă din nou. Le spuse servitorilor că se puteau duce la culcare, în timp ce el avea să stea de pază până dimineaţă.

— Mă voi ocupa eu de asta, domnul meu, dumneavoastră aţi depus mai multe eforturi decât oricine, spuse Minton. De-abia vă mai ţineţi pe picioare de oboseală. Duceţi-vă, spuse majordomul când Kenneth încercă să protesteze.

— În armată, asta ar însemna insubordonare, comentă el cu un zâmbet şiret.

— Dar aici nu suntem în armată, domnul meu, şi tot ce puteţi face este să mă concediaţi.

— Slabe şanse să fac asta. Mulţumesc, spuse Kenneth, aşezându-şi mâna pe umărul majordomului preţ de o clipă, după care urcă obosit la el în dormitor.

Când deschise uşa, o găsi acolo pe Rebecca. Spre regretul lui, purta acum un halat de cameră care îi ascundea cât se poate de bine silueta.

Expresia ei distantă îi dădu clar de înţeles că vizita ei nu era deloc una romantică.

— M-am gândit că ţi-ar face bine nişte coniac, spuse ea ridicându-se şi dându-i un pahar plin.

— Te-ai gândit bine, spuse el luând o înghiţitură mare. La început, simţi cum coniacul îi arde gâtul, dar apoi i-l amorţi.

Urciorul lui de apă era intact, aşa că se spălă de funingine pe faţă şi pe mâini, după care se întoarse spre vizitatoarea lui.

— Evenimentele s-au mutat din domeniul posibilităţilor vagi în cel al violenţei indiscutabile, spuse el.

— Tu crezi că există o legătură între asta şi moartea mamei mele, spuse ea muşcându-şi buzele.

— Poate că nu, dar este o variantă mult mai plauzibilă decât cea conform căreia familia ta ar avea doi duşmani de moarte, spuse el adunând pernele lângă capul patului şi întinzându-se pe cuvertură, cu mintea goală, cu gâtlejul şi cu muşchii sfâşiaţi de durere. Până acum au avut loc trei incidente: supradoza de

laudanum a mamei tale, căderea ei fatală şi obiectul incendiar din această seară. Fiecare dintre ele a fost mai dramatic şi mai letal decât anterioarele.

— Oricine a pus în pericol vieţile câtorva zeci de oameni din cauza unei răzbunări personale este de o răutate fără seamăn, spuse ea cu privirea înnegurată. Ai spus că este vorba despre un duşman al familiei mele, dar tatăl meu trebuie să fie ţinta. Nimeni nu mă cunoaşte atât de bine încât să îşi dorească să mă ucidă – cu excepţia ta, poate, spuse ea cu o grimasă.

— Crede-mă, Rebecca, nu am intenţionat niciodată să îţi fac rău, replică el cu seriozitate.

— Poate ar trebui să îi spunem tatei despre teoria ta cum că incendiul face parte dintr-un plan de anvergură, spuse Rebecca ferindu-şi privirea.

— Nu avem niciun avantaj din asta, comentă el clătinând din cap. După această seară, ar trebui să fie uşor de convins să rămână vigilent, chiar dacă nu o să îi împărtăşesc bănuielile mele.

— Prea bine, spuse ea ridicându-se. Noapte bună, căpitane.

Kenneth simţi o dorinţă aproape imposibil de stăpânit de a o lua în braţele lui şi a o trage la el în pat, şi asta nu doar pentru a face dragoste, ci pentru a putea să o ţină în braţe, să regăsească acea armonie dintre ei.

Însă nu se putea întâmpla aşa ceva, motiv pentru care îşi aşeză paharul gol pe noptieră şi oftă.

— Oare eforturile mele din această seară reuşesc să-ţi mai tempereze resentimentele faţă de acţiunile mele din trecut?

— Nu m-am îndoit niciodată de curajul tău, căpitane, ci doar de cinstea ta, spuse ea oprindu-se lângă uşă, după care plecă.

Rebecca părea atât de nefericită, încât Kenneth se pomeni întrebându-se dacă nu suferea şi de altceva, nu doar fiindcă se simţise dezamăgită de el. Poate că jocul lui dublu redeschisese răni mai vechi. Prima ei dragoste din tinereţe se dovedise un dezastru, şi, deşi îl iubea foarte mult, tatăl ei nu era chiar un model de grijă părintească şi stabilitate. Probabil îi era mai uşor să creadă că nu te puteai baza pe bărbaţi decât că puteai avea încredere în ei.

Dacă aşa stăteau lucrurile, poate că nu avea să se facă niciodată iertat, căci nici el nu era un model. Gândul ăsta îl tulbură profund.

Kenneth se forţă să se concentreze asupra celui care pusese focul. Cum arăta bărbatul? Nu observase nimic deosebit la el în întuneric. Era de statură medie, poate puţin mai înalt decât media.

Tocmai să pregătea să se culce, când auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, spuse el obosit.

Era Lavinia. Kenneth dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn să rămână în pat.

— Îmi pare rău să te deranjez, spuse ea, dar, de vreme ce încă eşti certat cu Rebecca, m-am gândit că nu te va deranja.

— Observi prea multe lucruri, comentă el.

— Trebuie să mai fie şi cineva normal pe aici.

— Nu se va întreba Sir Anthony unde ai plecat?

— Doarme deja buştean, spuse ea închizând uşa în urma ei. Anthony e în pericol? îl întrebă ea direct.

— Cred că ar putea fi.

— Ce pot să fac? continuă ea, cocoţându-se pe marginea singurului scaun din cameră.

— Îţi vine în minte vreun duşman care ar vrea să îi facă rău, fizic vorbind, lui Sir Anthony? o întrebă Kenneth, dându-şi seama că Lavinia, cu simţul ei de observaţie ascuţit şi cu cercul ei larg de cunoştinţe, ar putea fi de ajutor.

Lavinia fu scuturată de un fior şi îşi strânse şi mai mult halatul în jurul formelor generoase. Acum îşi arăta vârsta, iar expresia ei, de obicei plină de viaţă, era una goală.

— Este de aşteptat ca un bărbat de succes precum Anthony să fie urât, dar nu mă pot gândi la nimeni care să îşi dorească să îl ardă de viu, alături de toată familia lui.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? întrebă Kenneth încet.

— Din ziua în care ne-am cunoscut, spuse ea simplu. Aveam şaptesprezece ani când i-am pozat pentru prima oară. Am fost tentată să îl seduc, dar nu doream să fiu doar o altă aventură pasageră. M-am gândit că prietenia avea să reziste mai mult, şi

asta s-a şi întâmplat. Helen mi-a zis odată că, dacă i s-ar întâmpla ceva, ar trebui să am grijă de Anthony, spuse ea oftând şi lăsându-se pe spate pe scaun. Nu voia să cadă în ghearele vreunei harpii interesate doar de faima şi de averea lui.

— În momentul morţii lui Lady Seaton, cine era metresa lui Sir Anthony? întrebă el, gândindu-se că sosise momentul potrivit pentru a primi răspunsul la o altă întrebare. Am auzit un zvon cum că avea gânduri foarte serioase legate de femeia asta, poate chiar se gândea să pună capăt căsătoriei lui. Dacă ar fi dorit asta, ar fi putut să divorţeze de Helen invocând legătura ei cu Hampton.

— N-ar fi făcut niciodată asta. Niciodată, spuse Lavinia cu fermitate. Cu siguranţă nu pentru creatura aia cu care se culca. Probabil ea însăşi a răspândit zvonul din vanitate, de vreme ce era căsătorită şi nu s-ar fi putut căsători cu el nici dacă Anthony ar fi divorţat.

— Şi femeia era… începu Kenneth.

Lavinia ezită, apoi ridică din umeri.

— Mama ta vitregă, spuse ea.

Kenneth se simţi doar uşor mirat. Sir Anthony îi pictase portretul lui Hermione cam pe vremea aceea, iar ea era frumoasă şi sprinţară. Spera doar că tatăl lui nu ştiuse de asta.

— Acum, că e văduvă, are ceva planuri în legătură cu Sir Anthony?

— A pus capăt legăturii în momentul morţii lui Helen şi nu a mai avut de-a face cu Hermione, spuse Lavinia cu evidentă satisfacţie. Helen ar fi fost tare mulţumită. Mama ta vitregă este exact genul de fiinţă în legătură cu care îşi făcea griji Helen. Hermione este pe punctul de a-şi primi pedeapsa binemeritată, continuă ea cu un zâmbet răutăcios. Am auzit din surse sigure că are de gând să se mărite cu Lord Fydon, dar fără mare tam-tam, având în vedere că încă e în doliu. Acesta este foarte bogat, dar groaznic de nesuferit. Va regreta această decizie.

Care va să zică, Hermione se hotărâse să nu îşi pună toate speranţele în ducele de Ashburton, constată Kenneth. La urma urmei, ce-i în mână nu-i minciună, şi un conte bogat era mai

sigur decât doi duci care puteau sau nu să îi cadă în plasă.

— Sper că sursele tale sunt informate. Mă gândesc că Hermione nu se va căsători niciodată din nou pentru că asta ar costa-o prea mult. Din testamentul tatălui meu reiese că, dacă se recăsătoreşte, totul revine moşiei, cu excepţia acelei părţi a moştenirii rezervate văduvei. Asta înseamnă că atât casa din Londra, cât şi mai multe titluri de stat pe care le ţine în păstrare îmi vor reveni mie.

— Ah, se va mărita cu Fydon. Nu numai că e foarte, foarte bogat, dar bijuteriile Fydon sunt spectaculoase, şi Hermione are nevoie disperată de bijuterii. Nu ştiu cum ai reuşit, dar trebuie să te felicit, spuse Lavinia cu luminiţe jucăuşe în priviri.

— Nu am făcut nimic, o asigură el, înainte de a reveni la subiectul anterior. Există vreo femeie care se poate dovedi periculoasă pentru Sir Anthony fiindcă nu i-a împărtăşit iubirea?

— Aventurile lui au fost mereu trecătoare şi prieteneşti, spuse Lavinia clătinând din cap, şi îţi spun asta pentru că l-am urmărit cu atenţie în decursul anilor. Nu există nicio nebună de genul lui Caroline Lambs{13} în viaţa lui.

— Oare caietul de şedinţe de pozat de la Ravensbeck mi-ar putea furniza nişte indicii? întrebă Kenneth fără prea mari speranţe.

— O sursă mai bună de informaţii ar putea fi jurnalele lui Helen.

— Ţinea un jurnal? spuse el sărind în picioare. Habar n-aveam de asta.

— Nu cred că Anthony sau Rebecca ştiu de ele. Helen le ţinea mai mult pentru a nota sentimente şi impresii, nu evenimente.

— Unde sunt?

— Sunt la mine, spuse Lavinia pe un ton calm. Atunci când mi-a cerut să am grijă de Anthony, Helen mi-a spus şi că, dacă avea să moară, trebuia să îi ard jurnalele. Mă întreb dacă nu cumva a avut o premoniţie.

— Dar nu le-ai ars, nu? întrebă Kenneth plin de speranţă.

— Nu, spuse Lavinia ezitând. Faptul că se află în posesia mea

mă ajută să o simt mai aproape de Helen. Dacă le-aş arde, aş distruge această legătură. Cu toate acestea, nu am avut nici curajul să le citesc. Ar fi prea dureros.

— Lasă-mă să le văd, poate găsesc ceva indicii legate de cine ar fi putut provoca incendiul din seara asta.

— Merită încercat, spuse Lavinia ridicându-se. Sunt convinsă că eşti un investigator excelent, deşi nu ţi-a fost deloc uşor în situaţia de faţă.

— Eşti o femeie periculoasă, Lavinia.

— Nu fac decât să privesc în jurul meu, spuse ea cu un zâmbet îngeresc. Noapte bună, căpitane, adăugă ea, după care ieşi pe uşă afară.

Mintea lui Kenneth lucra neobosită în timp ce el îşi dezbrăca hainele murdare de funingine. Dacă Hermione s-ar recăsători, averea lui personală ar fi salvată şi ar putea, în sfârşit, să îşi permită o soţie.

Mai întâi însă, trebuia să îl găsească pe nenorocitul care se prea poate să o fi ucis pe Helen şi care îl ameninţa acum pe Sir Anthony. Făcu o rugăciune în sinea lui ca jurnalele lui Helen să îi poată oferi indiciile de care avea nevoie. Poate, dacă îi salva tatăl, Rebecca se mai domolea.

Cu toate acestea, în inima lui era conştient de faptul că asta nu putea fi de-ajuns. Avea să fie mai uşor să găsească criminalul decât să îi câştige din nou încrederea.

capitolul 30

În lumina dimineţii, atelierul arăta şi mai rău decât în noaptea precedentă. Kenneth se opri acolo în drum spre salonul de mic dejun, găsindu-l deja la faţa locului pe Sir Anthony, care evalua pagubele.

— Îmi fierbe sângele în vene, bombăni bărbatul mai în vârstă. Dacă s-ar fi întâmplat asta în timp ce pictam aici tablourile despre lupta de la Waterloo? Mi-aş fi putut pierde cele mai bune lucrări pe care le-am făcut vreodată.

— Dar, slavă Domnului, asta nu s-a întâmplat, spuse Kenneth privind în jur. Pe lângă o tencuială nouă, vopsea şi mobilă, va trebui să înlocuim şi mare parte din duşumea. Putea fi mai rău. Dacă obiectul incendiar ar fi aterizat la dumneavoastră în dormitor, se prea poate ca nici dumneavoastră, nici Lady Claxton să nu fi scăpat cu viaţă.

— Crede-mă că m-am gândit la asta, spuse Sir Anthony pe un ton sumbru. Cum îl putem găsi pe nenorocitul care a făcut aşa ceva?

— Nu ştiu. Am putea angaja un poliţist care să investigheze, dar, cum în cazuri de incendiere rămân foarte puţine indicii, va fi aproape imposibil de investigat dacă acesta nu are măcar o idee vagă de unde să înceapă. Ştiţi de existenţa vreunui inamic de moarte?

— Sigur că nu, spuse Sir Anthony iritat. Problema e reprezentată de cei pe care *nu îi cunosc*. Un bărbat de condiţia mea poate să ofenseze uneori fără să vrea. Poate am făcut o remarcă peiorativă despre vreun tablou prost la expoziţie, cineva i-a spus artistului şi acesta caută răzbunare. Pictorii sunt destul de labili psihic.

— Înţeleg. Dacă vă vine în minte orice posibilitate, vă rog să îmi spuneţi, îi ceru Kenneth examinând resturile carbonizate. Ce tablouri aţi pierdut?

— Portrete în diferite stadii de finisare. Cel mai important a fost cel de-al doilea tablou cu Strathmore şi Markland. Versiunea pentru familia Markland a fost deja livrată. Va trebui

să îl refac pe cel pentru familia Strathmore, spuse el, după care îi înşiră şi numele celorlalţi patru clienţi. Trimite-le scrisori fiecăruia dintre ei şi spune-le despre întârziere. Vor trebui să mai vină să îmi pozeze. În mod evident, nu pot lucra aici. Bănuiesc că pot folosi salonul pentru asta.

Kenneth deschise uşile pârjolite care dădeau în salon.

— Fumul a făcut ceva pagube şi aici, iar noaptea trecută am observat că s-a infiltrat apa în salonul de dedesubt. Îi veni deodată o idee care l-ar fi dus pe Sir Anthony departe de orice pericol. De ce n-am merge în Ţara Lacurilor, în loc să aşteptăm data obişnuită la care plecaţi acolo? Atelierul poate fi refăcut pe perioada verii.

— Ce idee excelentă! spuse Sir Anthony cu vioiciune. Tu poţi rămâne la Londra până când faci toate aranjamentele necesare pentru reconstrucţia atelierului, după care vii şi tu acolo.

Kenneth ezită, căci nu prea îi plăcea ideea ca Sir Anthony să plece fără a se bucura de protecţia lui. Pe de altă parte, în mod evident, duşmanul se afla aici, la Londra, şi probabil aici şi rămâne, pentru o perioadă. Kenneth se putea apuca de reconstrucţia atelierului, după care putea pleca spre nord, în mai puţin de o săptămână.

— Prea bine, domnule. Dacă începeţi să vă faceţi bagajele imediat, aţi putea pleca peste două zile.

— Dă ordinele necesare.

Kenneth încuviinţă din cap şi coborî la parter. În holul de la intrare dădu peste Lord Frazier, George Hampton şi alţi vechi prieteni de-ai lui Sir Anthony care auziseră de incendiu. El le studie chipurile, căutând indicii în vreo expresie satisfăcută sau dezamăgită, dar nu văzu decât curiozitate şi îngrijorare. În timp ce cobora la micul dejun, se întrebă dacă vreunul dintre ei avea să părăsească Londra mai devreme decât plănuise iniţial pentru a-şi petrece vara în Ţara Lacurilor.

Pentru următoarea zi şi jumătate, reşedinţa Seaton fu cuprinsă de frenezia bagajelor. Când trăsurile şi căruţa cu bagajele se puseră în mişcare, Kenneth se simţi de parcă pregătise toată armata peninsulară pentru un marş major de-a lungul ţării.

În timp ce trăsura care ducea familia Seaton se îndepărtă de casă, Kenneth îşi aminti brusc de momentul când o văzuse ultima oară pe Maria în viaţă. El avusese o premoniţie în legătură cu plecarea ei, dar ea râsese de temerile lui şi se îndepărtase la galop.

În mod logic, nu prea exista comparaţie între cele două situaţii. Maria fusese o cunoscută luptătoare de gherilă care traversase o zonă măcinată de război, în timp ce Rebecca pornea cu familia ei pe nişte drumuri moderne. În plus, avea să fie mai în siguranţă departe de Londra şi de duşmanul tatălui ei. Cu toate acestea, plecarea lor îl făcu să simtă o teamă lipsită de orice raţiune. Poate pentru că el şi Rebecca se înstrăinaseră din punct de vedere emoţional, nu voia să o scape din ochi.

— Mă scuzaţi, domnule, nu vă simţiţi bine? îl întrebă Minton îngrijorat. Majordomul avea să rămână toată vara la Londra, pentru a supraveghea lucrările de reconstrucţie şi pe puţinii servitori care aveau să rămână în casă.

— Îmi pare doar rău să o văd pe domnişoara Seaton plecând, spuse Kenneth trăgând adânc aer în piept.

— Nerăbdarea iubirilor tinere, comentă Minton relaxându-se. Nu vă faceţi griji, domnule, veţi fi din nou lângă ea în câteva zile.

În timp ce se întorcea în casă, Kenneth îşi impuse să nu îşi mai facă gânduri negre. Rebecca avea să fie bine şi, cu puţin noroc, poate chiar avea să îi simtă lipsa.

Cu toate acestea, presimţirile îl însoţiră în plimbarea prin depozitele de ţesături şi de mobilă din Londra. Era o treabă obositoare, dar reuşi să găsească mobila şi decoraţiunile potrivite pentru casa lui Sir Anthony.

Îşi petrecu cea mai mare parte a serii ocupându-se de corespondenţa lui Sir Anthony şi, când reuşi să arunce o privire pe jurnalele pe care i le dăduse Lavinia fără o vorbă în dimineaţa aceea, deja se făcuse târziu. Ezită înainte de a deschide primul dintre volumele groase. Poate că Helen Seaton nu dorise ca jurnalele ei să fie citite. Însă nici nu ar fi vrut ca soţul ei să fie ucis sau ca moartea ei să rămână nepedepsită.

Citi pe diagonală primul volum pentru a-şi face o idee despre

ce considera ea că merita notat. După cum îi spusese şi Lavinia, erau o serie de reflecţii şi opinii, adesea nedatate, dar vocea lui Helen Seaton reieşea din acestea cu căldură şi umor.

Jurnalul începea la vârsta de şaptesprezece ani, după ce îşi pierduse ambii părinţii din cauza frigurilor violente. După ce se încheie perioada de doliu, tutorele ei o trimise la Londra pentru a fi prezentată în societate.

Avu un succes fulminant „în ciuda oribilului meu păr roşu”.

Îi atrase atenţia numele lui Lord Bowden. Următoarele câteva pagini descriau în linii mari logodna şi fuga ei.

> Marcus Seaton, moştenitorul lui Lord Bowden, mi-a cerut mâna. Am acceptat, pentru că îl plac mai mult decât pe ceilalţi pretendenţi. De fapt, cred că sunt îndrăgostită, deşi nu pot fi sigură, de vreme ce acest sentiment îmi este necunoscut. Marcus însă mă adoră, este fermecător şi inteligent. Îmi cam place să fiu adorată. O să ne potrivim de minune.
>
> Săptămâna viitoare vom călători la moşia familiei lui din Ţara Lacurilor, pentru a le cunoaşte pe celelalte rude şi pentru a-mi vedea viitoarea casă.

Pe pagina următoare stătea scris:

> Conacul Seaton este foarte frumos, iar zona rurală este minunată. Îmi va plăcea să fiu stăpână aici. Astăzi am cunoscut-o pe fiica unor vecini, Margaret Williard. Deşi nu este frumoasă, e drăguţă şi dulce, cu privire elocventă.
>
> Cred că e îndrăgostită de Marcus, pentru că, de fiecare dată când e el prin apropiere, devine foarte tăcută. El nici nu o bagă în seamă. Cât de tipic masculin! Margaret nu mă place cu siguranţă, dar totuşi se poartă întotdeauna frumos cu mine. Sper că vom putea deveni prietene. Poate se va căsători cu fratele mai mic al lui Marcus, artistul nebun. El şi doi prieteni de-ai lui sosesc mâine. De-abia aştept să îi cunosc…
>
> Artiştii nebuni au venit. Tânărul Lord Frazier este foarte

chipeş, dar cam plin de el, deşi e foarte galant. M-a desenat în rolul Afroditei. George Hampton are origini umile şi este puţin timid în preajma atâtor persoane care îi sunt superioare ca statut social, dar e un drăguţ, are o demnitate înnăscută care îi va folosi în viaţă. Cât îl priveşte pe fratele lui Marcus, Anthony, Dumnezeule, chiar nu ştiu ce să spun despre el.

Următoarea intrare, o săptămână mai târziu, era directă:

Anthony mi-a cerut să fug cu el. Ar fi indecent până şi să iau aşa ceva în consideraţie. Cu toate acestea, cum aş putea suporta să îi fiu cumnată? Şi acum, când ştiu că nu îl iubesc pe Marcus, ar fi corect să mă căsătoresc cu el? Ce nesăbuită am fost să spun că mă gândeam că sunt îndrăgostită. Dacă trebuie să te gândeşti la asta înseamnă că nu eşti îndrăgostit.

O zi mai târziu scria:

O să fug cu Anthony. Putem ajunge la Gretna Green într-o zi. Nu îmi pasă de scandal, nici că nu voi mai fi Lady Bowden şi stăpână la conacul Seaton. Vom avea un acoperiş deasupra capului şi ne vom avea unul pe celălalt. Nimic altceva nu contează. Să mă ierte Dumnezeu şi Marcus pentru răutatea mea.

Kenneth continuă să citească, absorbit de povestea vieţii ei în calitate de soţie şi de mamă. Zâmbi când citi:

Cred că la început Anthony a fost puţin dezamăgit că nu am născut un băiat, dar acum e cât se poate de captivat de micuţa lui fiică, cu buclele ei roşii. A umplut deja o jumătate de caiet de crochiuri cu desene cu ea dormind, gângurind sau făcând alte lucruri pe care le face orice bebeluş. Ai crede că este primul copil care s-a născut pe lume.

Primul volum al jurnalului se încheia în acel punct, aşa că

Kenneth se ridică să se întindă puţin şi să ia o pauză. Spre surprinderea lui, trecuse de miezul nopţii. Sosise vremea să se culce.

Înainte de a se băga în pat, îşi petrecu câteva clipe schiţând cu creioanele pastel imaginea unui bebeluş cu bucle roşii strălucitoare şi ochi mari de culoarea alunei.

Pentru cel puţin a cincizecea oară, Rebecca se gândi morocănoasă că cel mai groaznic lucru legat de Ţara Lacurilor era distanţa faţă de Londra. Tatăl ei plătise bani grei pentru cai de diligenţă, ceea ce micşora timpul de călătorie la doar patru zile. Patru zile groaznice în care tot ce puteai face era să te ţii bine de o chingă şi să te gândeşti.

Şi, de vreme ce majoritatea gândurilor ei se concentrau în jurul lui Kenneth şi al pericolului care îl păştea pe tatăl ei, nu era un proces prea plăcut. În plus, nu îi plăcea ideea de a se întoarce acolo unde murise mama ei. Oare avea să fie cu putinţă să stea la Ravensbeck şi să nu o vadă pe Helen răsărind la fiecare colţ? Rebecca spera că, după câteva zile petrecute acolo, durerea care o măcina avea să se estompeze. Ar fi crud şi deloc corect să nu se mai poată bucura de lacuri niciodată.

Trăsura trecu peste un obstacol, şi Rebecca se aplecă înspre Lavinia. Se prinse repede de chingă, reuşind să nu se prăbuşească peste femeia mai în vârstă.

— E doar imaginaţia mea sau drumurile sunt mai proaste decât de obicei anul ăsta? întrebă Sir Anthony de pe locul din faţa ei.

— Aşa spui în fiecare an, comentă Rebecca neputându-şi opri un zâmbet. Uiţi de fiecare dată cât de nenorocită e călătoria.

— Da. Şi tu spui asta în fiecare an, îmi amintesc acum.

— Dar, măcar, dacă mergem în ritmul ăsta alert, vom ajunge repede, spuse Lavinia pe un ton blând.

— Aşa spunea Helen mereu, replică Sir Anthony.

Urmă o scurtă pauză uşor tensionată. Rebecca îşi mută privirea de la tatăl ei la Lavinia. Odinioară, crezuse că relaţia lor era una pasageră, dar nu mai era cazul acum. Erau prieteni de zeci de ani, iar încrederea şi camaraderia pe care le

împărtăşiseră dintotdeauna erau suplimentate de ceea ce Rebecca bănuia a fi o relaţie intimă cât se poate de satisfăcătoare. Învăţase şi ea să recunoască semnele de când descoperise recent ce înseamnă pasiunea.

Tatăl ei, însă, care se simţea vinovat de moartea ambiguă a soţiei sale, s-ar putea să fie incapabil să caute fericirea. Trebuia împins puţin de la spate. În plus, ar fi drăguţ dacă măcar *unul* dintre ei ar fi fericit.

— Perioada de doliu pentru mama se va încheia în curând, spuse Rebecca. De ce nu vă căsătoriţi?

Puteai tăia tăcerea cu cuţitul, atât de şocaţi erau cei doi.

— Dar el nu m-a cerut de soţie, draga mea, spuse Lavinia după o lungă pauză, pe un ton nu tocmai sigur.

— De ce nu ai cerut-o de soţie? întrebă Rebecca întorcându-şi privirea către tatăl ei. Voi doi practic trăiţi împreună. Ar trebui să o faci o femeie cinstită.

Sir Anthony rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred că aud asta de la propria mea fiică. Nu ai niciun pic de respect?

— Am învăţat ce înseamnă să te porţi revoltător sub acoperişul tatălui meu, spuse Rebecca fără regrete. Dacă te recăsătoreşti nu înseamnă că nu i-ai fi fidel mamei. Ea nu ar fi vrut să fii singur. Sunt foarte puţine femei care ar fi la fel de răbdătoare ca Lavinia lângă un artist excentric. Se va descurca de minune să aibă grijă de casă după ce Lord Kimball va pleca.

— Dacă mai scoţi o vorbă, te dau jos, şi n-ai decât s-o iei la picior până acolo, izbucni tatăl ei.

— Măcar aşa nu mă va durea atât de mult dosul, spuse ea obraznică.

Tatăl ei pufni dezgustat şi începu să privească pe fereastră la câmpurile verzi pe lângă care treceau.

Peste mai bine de un kilometru, Lavinia vorbi încet:

— N-am pus-o eu pe Rebecca să spună asta, Anthony.

— Ştiu, zise el supărat. Tu ai continua să îmi suporţi egoismul la nesfârşit.

— Sigur că aş face asta, replică Lavinia, vorbind de parcă ar fi fost singură în trăsură. Doar ştii că te-am iubit dintotdeauna.

— Ştiu asta. Şi eu te-am iubit de când ai apărut în atelierul meu, la şaptesprezece ani, şi mi-ai pozat pentru cea mai delicioasă Jezebel pe care am pictat-o vreodată, însă nu merit dragostea unei femei generoase. Şi pe Helen am iubit-o, dar nu i-am fost un soţ bun, spuse el înghiţind în sec.

— Ai fost soţul pe care şi l-a dorit şi eşti soţul pe care mi-l doresc şi eu, spuse Lavinia pe un ton crispat. Mi-am construit o reputaţie revoltătoare şi m-am culcat cu o grămadă de bărbaţi de-a lungul anilor, pentru că nu puteam face asta cu cel pe care îl doream. Niciunul dintre noi nu este perfect, Anthony, şi e mai bine aşa, continuă ea, ducând mâna spre el de-a curmezişul trăsurii.

El i-o luă într-a lui cu un gest convulsiv. Rebecca îşi întoarse capul discretă, privind peisajul şi neluând în seamă sunetele scoase de Lavinia în timp ce îşi schimba locul, aşezându-se lângă Sir Anthony, şi şoaptele blânde dintre ei. Se părea că îşi rezolvau problemele în mod satisfăcător.

Lavinia cea veselă avea să fie un tovarăş de viaţă mai uşor de suportat decât Helen, cu schimbările ei de dispoziţie. De fapt, Rebecca îşi dădu seama că motivul pentru care ambii ei părinţi avuseseră relaţii extraconjugale putea fi faptul că, fiind amândoi firi atât de puternice şi de emotive, aveau nevoie de mici pauze de la căsnicia lor. Helen îşi găsise liniştea sufletească alături de statornicul George Hampton, iar tatăl ei avea să facă acelaşi lucru alături de Lavinia. Avea să fie o altfel de dragoste faţă de legătura furtunoasă pe care o împărtăşise cu Helen, dar asta nu o făcea mai puţin autentică.

Era fericită pentru ei. Chiar era. Cu toate acestea, se uita pierdută la câmpurile înverzite, simţind un mare gol în interiorul ei, unul extrem de dureros. Scurta fericire alături de Kenneth părea un miraj, genul de fericire pe care nu avea să o mai cunoască vreodată.

Kenneth îşi petrecu ziua de după plecarea familiei Seaton căutând tâmplari, zugravi şi tencuitori.

Din fericire, un prieten din armată care lucra acum pentru ducele de Candover reuşi să îi recomande nişte meseriaşi buni.

Kenneth îşi vizită şi avocatul, pentru a-i spune despre căsătoria probabilă a lui Hermione. Acesta o ura cu cordialitate pe Lady Kimball, şi putea avea încredere în el că nu va ignora interesele familiei Wilding.

După cină, Kenneth scrise specificaţii detaliate privind lucrările de reconstrucţie care aveau să îi servească lui Minton drept ghid. Majordomul se dovedise un administrator capabil. Următorul secretar al lui Sir Anthony nu avea să fie nevoit să se ocupe de treburile casei atât de mult cum o făcuse Kenneth.

După ce termină de scris instrucţiunile, deschise următorul volum al jurnalului lui Helen Seaton. Cu cât se apropia de prezent, cu atât mai atent căuta indicii privind vreun duşman secret. Notase momente de gelozie, comentarii răutăcioase şi aspecte politice. Cu toate acestea, nu găsise nimic care ar putea sugera un posibil pericol.

Totuşi, îi făcea plăcere să citească jurnalul. Helen era o scriitoare excelentă, amuzantă şi capabilă de a înfiera falsitatea cu o simplă propoziţie. Crease un portret plin de viaţă a aproape treizeci de ani de pictură englezească şi de pictori englezi. Când avea să dea înapoi jurnalele, intenţiona să sugereze ca acestea să fie publicate peste cincizeci de ani, când majoritatea persoanelor menţionate aveau să fie moarte.

Desigur, erau pasaje pe care familia va dori să le editeze, fiind prea personale. Kenneth fu impresionat foarte mult de descrierea unui avort spontan pe când Rebecca avea doi ani.

> Copilul ar fi fost băiat. O, Doamne, de ce nu pot plânge? Îi simt cu disperare lipsa mamei mele la orice eveniment important din viaţa mea – logodna mea, căsătoria, naşterea Rebeccăi… Îmi e dor de ea de parcă ar fi murit ieri. Cu toate acestea, nu pot plânge. Poate există o perioadă potrivită în viaţă pentru a jeli pe cineva, şi eu nu am ajuns încă acolo, sau poate am ratat momentul potrivit, şi acum sunt blestemată să jelesc mereu, fără a mă putea simţi vreodată întregită. Durerea mea este ca un ocean interior fără margini, şi totuşi nu o pot elibera prin lacrimi.

Cuvintele ei atinseră ceva profund din interiorul lui, şi Kenneth lăsă jos jurnalul, cu chipul crispat.

Avusese şi el parte de destulă suferinţă şi, asemenea lui Helen, pentru multă vreme, aceasta fusese închisă în inima lui, aproape uitată, cu excepţia unei dureri cronice, surde. Rebecca îl învăţase cum să se elibereze de propriile lui coşmaruri.

În mod ironic, ea îi dăduse cheia spre libertate, în timp ce ea rămăsese prizoniera propriei suferinţe. Asemenea lui Helen, ea deplângea moartea mamei ei, şi Kenneth bănuia că, asemenea ei, nu plânsese niciodată. Cu siguranţă nu văzuse niciodată la ea urme de lacrimi, nici chiar când ghicise în ochii ei umbre de angoasă.

Poate când avea să o revadă ar putea să o ajute să găsească puţină consolare, dar, deocamdată, ştia că venise momentul să picteze acea imagine care îi bântuia visele.

Urcă la etaj, la atelier. Acuarelele erau cele mai potrivite, datorită fluidităţii lor rapide. Se rugă ca, după ce încredinţa imaginea hârtiei, să se simtă în sfârşit liber de a se folosi de emoţiile trecutului aşa cum îşi dorea, în loc să se lase răstignit de ele.

Kenneth lucră până în zori la cel mai recent coşmar al lui. Deşi nu era încă terminat, găsise un sentiment vlăguit de pace făcând asta. Bănuia că tabloul ar putea avea succes din punct de vedere comercial, căci era cu siguranţă dramatic. George Hampton ar fi încântat să îl adauge la seria peninsulară, dar anumite lucruri erau prea intime pentru a le arăta lumii. Rebecca era singura persoană căreia îşi putea imagina că i-ar arăta tabloul. Gândul că poate nu aveau să mai fie niciodată atât de apropiaţi îl îngheţă.

Îşi petrecu din nou cea mai mare parte a zilei făcând aranjamentele necesare privind reşedinţa Seaton. Îşi dădu silinţa să rezolve totul în speranţa că peste încă două zile avea să poată pleca în nord.

Deşi obosit pentru că nu dormise, după cină începu să citească al treilea şi ultimul volum al jurnalului lui Helen Seaton. La începutul acestuia, ea părea copleşită de un

sentiment de melancolie din ce în ce mai pronunţat.

> De ce aceleaşi lucruri care mă fac fericită în mai mi se par atât de triste în ianuarie? În săptămâna aceasta din urmă, viaţa a fost atât de groaznic de activă, încât m-am pomenit întrebându-mă dacă nu ar fi mai bine să mă culc şi să nu mă mai trezesc. Cu siguranţă lui Anthony, Rebeccăi şi lui George le-ar fi mai bine fără mine. Doar conştiinţa faptului că lucrurile se vor îmbunătăţi mă împiedică să nu îmi pun laşitatea în practică, chiar dacă este vorba despre o speranţă cenuşie, deşi greu de respins. Asta şi faptul că nu am atâta determinare cât să îmi pun capăt vieţii.

Kenneth clătină din cap după ce citi pasajul. Nu era de mirare că apropiaţii ei îşi făcuseră griji privind o eventuală sinucidere.

Cu trecerea anilor, începuse să nu mai scrie în jurnal în lunile de iarnă. Kenneth ghici că scrisul îi consuma prea multă energie. Ori asta, ori nu suporta suferinţa propriilor gânduri.

Cu toate acestea, încă nu găsise niciun indiciu despre un potenţial duşman de moarte. Continuă, însă, să citească din pură încăpăţânare.

Apoi, cu doar câteva pagini înainte de final, găsi o intrare care îl trezi de-a binelea, aşa tare îl uimi.

> Anthony mi-a făcut cel mai minunat portret astăzi, râzând şi arătând tare imorală pe pajiştea de la Ravensbeck. Spune că sunt muza lui. A aşezat portretul în salon, ca să îl poată admira toată lumea după cina din seara aceasta. Malcolm l-a privit cu o expresie ciudată. A spus un lucru cât se poate de absurd, cum că aş fi inima lui Anthony, că fără mine Anthony nu ar mai fi un mare artist.

Kenneth se uită fix la rândul acela în timp ce totul începu să ia în mintea lui forma unui scenariu sumbru. Inima care lipsea din inelul de logodnă nu fusese un mesaj de la Helen, ci de la Frazier. Acesta o făcuse să dispară pe femeia despre care credea

că reprezenta inima şi inspiraţia lui Sir Anthony.

În tinereţe, lumea aşteptase lucruri măreţe de la Frazier, dar acesta nu se ridicase la nivelul aşteptărilor. Opera lui fusese marcată de micimea şi de rigiditatea sufletului său, şi, de aproape treizeci de ani, era condamnat să privească cum steaua lui Sir Anthony se ridică din ce în ce mai sus.

Ceea ce începuse ca o prietenie între egali trebuie să se fi pervertit din cauza geloziei şi a resentimentelor lui Frazier. Kenneth şi-l aminti pe Frazier spunând cu amărăciune că opera lui Sir Anthony nu mai fusese aceeaşi de la moartea soţiei sale. Probabil asta spera el, dar acest lucru nu se împlinise, dat fiind succesul repurtat la expoziţie de tablourile despre bătălia de la Waterloo.

Insulta supremă venise atunci când Anthony îi anunţase că el era cel ales de Benjamin West pentru a deveni următorul preşedinte al academiei. În esenţă, el avea să fie conducătorul acestei profesii în Marea Britanie, în timp ce Frazier rămânea un simplu profesor asociat, care nu fusese considerat suficient de valoros pentru a deveni membru cu drepturi depline al academiei.

Kenneth îşi aminti că Frazier fusese şocat şi nu se ascunsese prea mult când Sir Anthony le dăduse vestea. Proiectilul incendiar fusese aruncat două zile mai târziu. Încruntându-se, vizualiza scurtul moment în care îl văzuse pe incendiator. Ar fi putut fi Frazier.

Îşi scoase ceasul şi văzu că mai era până la miezul nopţii. Era târziu, dar nu atât de târziu cât să amâne să dea ochii cu un ucigaş.

Nu s-ar supăra dacă Frazier ar opune rezistenţă. I-ar face plăcere să bată un bărbat care putea ucide o femeie nevinovată. Cu toate acestea, încarcă pistolul pe care îl ţinea în şifonier şi îl ascunse într-un buzunar interior. Frazier nu era genul de bărbat care juca cinstit dacă putea evita asta.

Dacă mergea repede, avea să facă doar cincisprezece minute până la casa lui Frazier. Nu se vedea nicio lumină aprinsă, dar Kenneth nu se îngrijoră până când urcă scările de la intrare şi dădu să ia ciocănelul în mână pentru a bate la uşă. Acesta, însă,

nu era la locul lui.

Kenneth rămase cu gura căscată, şi neliniştea care se strânsese în el de atâtea zile ieşi la suprafaţă. Lipsa ciocănelului de la intrare însemna, în mod obişnuit, că proprietarul nu era acasă. Nenorocitul plecase din oraş.

capitolul 31

Rebecca fu bucuroasă că ajunseseră la Ravensbeck după lăsarea serii, căci asta însemna că oboseala avea să îi estompeze suferinţa provocată de reîntoarcerea aici. Din fericire, Kenneth trimisese un mesaj care venise la timp, astfel că personalul pregătise dormitoarele şi o cină caldă. Călătorii mâncară şi se duseră direct la culcare.

După ce dormi buştean, fiind extrem de obosită, Rebecca se trezi devreme. Se dădu jos din pat şi se uită pe fereastră. Venea în Ţara Lacurilor de o viaţă întreagă, şi, chiar şi aşa, prima ocheadă asupra peisajului după luni întregi de absenţă îţi tăia respiraţia. Văile erau acoperite de o ceaţă uşoară şi doar vârfurile dealurilor stâncoase se ridicau deasupra ei, ca nişte insule într-o mare de nori.

Deşi îşi petrecuse o bună parte din viaţă la Londra, se simţise întotdeauna mai fericită la ţară. Mai puţini oameni, mai puţine probleme, aer mai curat şi mai puţin zgomot. Dintr-odată, îşi dădu seama că nu avea niciun motiv să nu stea la Ravensbeck întregul an.

Răsuci pe toate părţile ideea, cântărind-o. Tatăl ei şi Lavinia ar avea casa de la Londra doar pentru ei, ceea ce era potrivit pentru un cuplu de proaspăt căsătoriţi. În ceea ce o privea pe ea, nu ar duce lipsă de subiecte de pictat. Peisajul era vrednic de o muncă de o viaţă, iar localnicii aveau chipuri minunate, puternice şi uscate. Ar fi ca şi cum ar face portrete la Londra.

Cel mai important dintre toate: nu ar fi nevoită să dea ochii cu Kenneth. Era pe drumul cel bun în a deveni un artist desăvârşit. Dacă ea avea să locuiască la Londra, urma să-i fie dificil să îl evite.

Simţindu-se puţin mai veselă, coborî la micul dejun, unde mâncă ouă fierte, pâine prăjită şi ceai tare. Tatăl ei şi Lavinia nu coborâseră încă, şi asta o bucură, căci dorea să pornească într-unul dintre cele două pelerinaje personale ale ei.

După ce tăie un buchet de flori de primăvară, luă un ponei şi coborî în sat. Acolo îşi priponi căluţul lângă biserică şi se

îndreptă spre mormântul mamei ei. Iarba crescuse în aceste nouă luni, formând o pătură delicată, verde. Fusese aşezată şi piatra funerară creată de tatăl ei. Pe ea se putea citi: Helen Cosgrove SEATON. 1768–1816. PREAIUBITĂ SOŢIE, MAMĂ ŞI MUZĂ.

Cuvintele îi provocară o durere aproape imposibil de suportat. Rebecca aşeză florile pe mormânt, apoi stătu acolo cu capul plecat vreme îndelungată, sperând că mama ei avea să îi dea un semn. Nu simţi însă nimic, cu excepţia propriei suferinţe.

— Gata cu melancolia, mamă, şopti ea, după care se întoarse şi se îndepărtă.

Când ajunse în apropierea poneiului, fu surprinsă să o vadă pe Lavinia acolo, lângă alt ponei de la Ravensbeck.

— Nu am vrut să te deranjez, spuse Lavinia încet.

Rebecca zâmbi privind buchetul pe care cealaltă femeie îl ţinea în mână.

— Grădinarul o să fie foarte supărat pe noi, spuse ea.

— Îi putem cere să planteze flori aici, ca să îi cruţăm grădina, replică Lavinia. Chiar nu te deranjează dacă mă căsătoresc cu Anthony? continuă ea ezitând.

— Nu mă deranjează deloc, o asigură Rebecca. Tatăl meu are nevoie de cineva care să îi poarte de grijă când se lasă prea mult în voia muncii lui. De vreme ce nici eu nu sunt mai de Doamne-ajută, nu am cum să fiu eu acea persoană.

— Desigur, te vei căsători şi tu în curând.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Rebecca, vizibil crispată.

— Stau chiar atât de rău lucrurile cu Kenneth? întrebă cealaltă femeie încruntându-se.

— Da, spuse Rebecca scurt. Nefiind dispusă să vorbească despre Kenneth, privi peste valea de un verde intens. Ce ciudat e când te gândeşti că moşia Seaton e la mai puţin de şaisprezece kilometri de aici, dar nu am călcat niciodată pe acolo… Am întâlnit-o pe Lady Bowden în această primăvară. S-a purtat frumos cu mine, în ciuda disputei de familie.

— Margaret a fost mereu o doamnă până în vârful degetelor. Cearta a fost iniţiată doar de către Bowden, şi cred că Anthony

ar fi foarte fericit dacă ar putea să îi pună capăt.

— Îl ştii pe Lord Bowden?

— Puţin. Mă dispreţuieşte, spuse ea cu un zâmbet slab. Când mă voi căsători cu Anthony, îi voi da încă un motiv să îl urască pe tatăl tău.

— Ce prostie din partea lui, spuse Rebecca, după care dădu din cap în semn de rămas-bun şi urcă pe poneiul ei, pentru a-i da şi Laviniei aceeaşi intimitate de care se bucurase şi ea.

Se întoarse la Ravensbeck. Primul pelerinaj se încheiase. A doua zi avea să îl facă pe al doilea, unul ceva mai dificil. Avea de gând să meargă pe stânca unde murise mama ei.

O călătorie cu diligenta Poştei Regale, în culorile ei specifice, negru şi maroniu, făcea o bătaie cu biciul să pară o nimica toată. Dedicată exclusiv livrării rapide a corespondenţei, confortul pentru ocupanţii ei umani era inexistent. Pasagerii erau îngrămădiţi în ea ca sardinele, iar pauzele pentru masă erau scurte şi destul de rare. Cu toate acestea, pasagerii îndurau lipsa de confort pentru că Poşta Regală era, de departe, cel mai rapid mod de a călători.

Din exces de extravaganţă, ca urmare a îmbunătăţirii situaţiei lui financiare, Kenneth îşi cumpărase două locuri, întrucât nu ar fi reuşit să intre pe locul standard de patruzeci de centimetri decât dacă s-ar fi tăiat în două. Merita să suporte lipsa de confort, căci avea să ajungă la Kendall, cel mai apropiat oraş de Ravensbeck, în doar două zile, la numai o zi şi jumătate după ce sosise familia Seaton acolo.

Pe parcursul lungii călătorii îşi spuse că urmărea o fantomă. Nu avea niciun motiv să creadă că Frazier se dusese în Ţara Lacurilor pentru a provoca şi mai multe probleme. Până acum, campania lui împotriva lui Sir Anthony fusese sporadică în cel mai bun caz.

Cu toate acestea, bomba artizanală pe care o pusese la reşedinţa Seaton păruse o declaraţie de război, şi Kenneth voia să evite ca Rebecca să fie prinsă în focul încrucişat.

Simţi cum devine din ce în ce mai neliniştit în timp ce se apropia de nordul ţării. Când ajunse la cel mai mare han din

Kendall, se folosi fără ruşine de titlul lui nobiliar, precum şi de stilul lui milităresc pentru a închiria calul proprietarului. Era un animal puternic, care îl putea duce cu uşurinţă, cu tot cu bagajul lui modest. Porni de îndată la drum spre Ravensbeck.

Nu mai fusese niciodată în Ţara Lacurilor, şi fu fascinat de pustietatea dezolantă a acestei zone rurale. În orice altă călătorie, s-ar fi oprit pe drum să admire peisajul şi să facă o schiţă, două, poate chiar o acuarelă rapidă, dar de această dată dădea bice calului ca să ajungă la destinaţie cât mai repede. Avea timp destul să se bucure de peisaj după ce o ştia pe Rebecca în siguranţă.

Lady Bowden îşi bău ceaşca cu ceai şi o lăsă pe farfurioară cu un clinchet delicat de porţelan. Apoi îşi ridică privirea gravă spre soţul ei.

— Mi s-a spus că Anthony şi fiica lui au sosit la Ravensbeck şi îşi vor petrece vara acolo.

— Şi ce te priveşte pe tine asta, Margaret? întrebă Bowden, înlemnind cu ceaşca în aer.

— E o zi aşa frumoasă. Am de gând să merg cu trăsura până la Ravensbeck ca să le ofer condoleanţele mele pentru moartea lui Helen, aşa cum ar fi trebuit să fac vara trecută, spuse Lady Bowden împreunându-şi mâinile în poală.

— Nu putem avea nimic de a face cu vreun membru al acelei familii! izbucni soţul ei trântind ceaşca pe farfurioară.

— Poate că tu nu, dar eu da, spuse ea pe un ton hotărât. De-a lungul căsniciei noastre, am tolerat obsesia ta pentru Helen şi ura pe care o nutreai faţă de fratele tău, dar nu am de gând să mai fac asta. Anthony şi Helen s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit. Deşi a fost un gest necuviincios, nu a fost, în mod cert, o crimă. A fost extrem de răutăcios din partea ta să îl angajezi pe tânărul acela drăguţ pentru a dovedi că Anthony e un criminal.

— Dar cum ai aflat de asta? întrebă el mirat până peste poate.

— Propria ta nerăbdare te-a dat de gol, spuse ea ridicându-se. Nu ai cunoscut-o niciodată cu adevărat pe Helen. Era o femeie temperamentală, care te-ar fi făcut să te simţi foarte

nelalocul tău. Să ştii că a avut relaţii extraconjugale. Ţi-ai fi dorit aşa ceva de la soţia ta? Mă îndoiesc. A sosit vremea să încetezi să tot visezi la ea ca un băieţaş de şaptesprezece ani!

— Îţi interzic să te duci la Ravensbeck! bombăni el, parcă scuipând cuvintele.

— Şi ce ai să faci, o să mă ţii prizonieră aici, dragul meu soţ? replică ea cu o urmă fină de sarcasm în glas. O să îmi interzici să mai intru în propria mea casă după ce îi fac o vizită fratelui tău? Mă îndoiesc.

— Aşadar, ai tânjit după Anthony în toţi aceşti ani? întrebă el pe un ton feroce. L-ai vizitat pe ascuns ca toate celelalte târfe ale lui?

— Nu fi atât de nesăbuit, Marcus! spuse ea pe un ton de gheaţă. Poţi să vii cu mine sau nu, dar nu mă poţi opri să mă duc acolo, continuă ea întorcându-se şi ieşind cu mâinile tremurându-i.

În atâţia ani de căsnicie, nu îşi verificase niciodată influenţa pe care o avea asupra soţului ei. Se putea să îşi fi depăşit puţina autoritate, dar trăia de douăzeci şi opt de ani în umbra unei alte femei. Sosise momentul să îşi joace cartea în speranţa că, într-un final, căsnicia ei avea să iasă învingătoare.

Lord Bowden se prăbuşi pe scaun, simţindu-se de parcă i s-ar fi căscat podeaua sub picioare şi era gata să alunece în prăpastie. Cum îl putea trăda astfel Margaret?

Şi, totuşi, anii întregi de-a lungul cărora nutrise această obsesie pentru o altă femeie nu fuseseră oare o trădare faţă de soţia lui? Din când în când o mai văzuse pe Helen prin Londra. Se holbase cu lăcomie la ea, întrebându-se cum ar fi fost viaţa lui dacă nu ar fi intervenit Anthony între ei. Cu toate acestea, dacă Margaret avea dreptate în ceea ce privea temperamentul şi aventurile lui Helen, era adevărat că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Se gândi la Helen şi la frumuseţea ei şi îşi dădu seama că nu simţea dragoste, ci amintirea unei iubiri. Femeia din visurile lui nu l-ar fi lăsat pentru un alt bărbat. Femeia aceea exista doar în imaginaţia lui.

„Anthony şi Helen s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit. Deşi a

fost un gest necuviincios, nu a fost, în mod cert, o crimă."

Dacă Anthony îi provocase moartea lui Helen, aceea era, cu siguranţă, o crimă. Însă fusese oare crimă? Odinioară, fusese convins de asta. Porţiunea lipsă din inelul de logodnă pe care îl descoperise Kimball păruse o probă în acest sens, însă acum se întreba dacă aşa era. Oare în ce măsură această convingere a lui izvorâse din dorinţa de a-l pedepsi pe Anthony pentru că fusese bărbatul pe care îl alesese Helen? Într-una mult prea mare. Simţi cum îl străfulgera un spasm de durere. Cine îi adusese în viaţa aceasta cea mai mare fericire şi alinare? Margaret. O cunoştea de pe când era un copil cu inima de aur. Pe parcursul căsniciei lor, îl înconjurase de bunătate şi-i oferise mângâiere, iar acum, în câteva cuvinte, îşi retrăsese toată dragostea şi loialitatea pe care el le luase mereu ca pe ceva ce i se cuvenea de drept.

Uneori nu ştii să preţuieşti ce ai decât când pierzi totul, îşi dădu seama Bowden.

Coborî la grajduri şi puse să îi fie înşeuat calul, apoi o luă pe urmele soţiei lui, neştiind dacă avea de gând să o oprească sau să i se alăture.

— Mă duc la un picnic şi îmi voi petrece ziua desenând, anunţă Rebecca la micul dejun.

— În ce direcţie să trimitem lumea să te caute în caz că uiţi să vii la cină? întrebă Sir Anthony ridicând privirea absent.

— Spre vest. M-am gândit că aş putea să fac o plimbare până la Skelwith Crag.

Sir Anthony încuviinţă din cap înţelegător. Rebecca bănuia că avea să se ducă şi el pe stâncă, într-un pelerinaj doar al lui, când avea să fie pregătit pentru asta.

Rebecca luă un coş cu instrumente de desenat, pâine, brânză şi două urcioare, unul cu cidru şi unul cu apă pentru acuarele, apoi porni la drum.

În Ţara Lacurilor era mai rece decât la Londra, şi zăpada încă nu se topise de pe vârfurile celor mai înalte dealuri, aşa că luă cu ea şi un şal, în caz că avea să i se facă frig. Aerul rece era înviorător. Îi plăcea din ce în ce mai mult ideea de a trăi

permanent la Ravensbeck.

Fără a se grăbi să ajungă la destinaţie, se plimbă în voie, culegând flori de câmp. În cele din urmă, însă, ajunse agitată la Skelwith Crag.

În ciuda numelui pe care îl purta, aceasta nu era un vârf de munte înalt şi golaş, ci un deal înalt încununat cu mesteceni. Unul dintre versanţi era despuiat de vegetaţie, oferind o panoramă ameţitoare asupra văii fertile săpate de râu.

Ieşi din crângul de mesteceni şi lăsă jos coşul. Apoi, în timp ce vântul îi bătea prin păr, observă cu atenţie fiecare punct de reper atât de cunoscut.

Şase lacuri şi tăuri de munte limpezi ca oglinda erau vizibile, precum şi mai multe râuleţe jucăuşe, umflate acum de zăpada topită. Dealurile colţuroase se înşiruiau fără de număr în faţa ei, cu văile lor bine întreţinute. Era o privelişte minunată pentru ultimele clipe de viaţă ale cuiva. Apoi începu să examineze în mod deliberat piscul în sine. În loc să coboare abrupt, stânca se înclina treptat la început, devenind din ce în ce mai abruptă, până ajungea la un punct final, de unde orice cădere era mortală. Nu ar fi imposibil pentru cineva să coboare fără să-şi dea seama dincolo de zona de siguranţă.

Să fi fost un accident, o sinucidere sau o crimă? Se îndoia că avea să afle vreodată, cu certitudine, răspunsul. Simţi cum o pătrunde o durere adâncă şi se întrebă dacă avea să reuşească vreodată să o plângă pe mama ei.

Una câte una, aruncă florile peste marginea stâncii şi le privi plutind pe aripile vântului, în valea de dedesubt. Găsi apoi un colţ adăpostit, însorit şi se instala acolo, cu spatele lipit confortabil de o piatră. Rebecca se gândi că o persoană religioasă s-ar fi rugat pentru sufletul mamei ei. Ea, în schimb, îşi deschise cutia cu acuarele. Helen Seaton ar fi înţeles-o.

Frazier se duse la o fereastră din podul casei lui închiriate şi îşi ridică telescopul pentru a studia valea râului. Privirea i se îndreptă în mod automat spre Skelwith Crag. Nu se aştepta să vadă pe nimeni acolo, dar totuşi zări pe cineva. Era o femeie îmbrăcată cu o rochie de un albastru-închis, care stătea jos.

Rămase cu gura căscată când îşi dădu seama că nu era nimeni altcineva decât nenorocita de fiică a lui Anthony, care stătea acolo şi desena.

Se duse în camera lui şi luă inelul subţire de aur, după care coborî la grajduri. Plimbarea avea să dureze cam o oră, dar, având în vedere că desena, ea avea să fie încă acolo până ajungea el. Nu avea să rămână însă mult timp acolo după aceea.

Kenneth sosi la Ravensbeck dimineaţa târziu, obosit mort de la efortul depus. Fără a lua în seamă farmecul casei cenuşii de piatră de var, urcă scările de la intrare sărind trei deodată. Cum uşa nu era încuiată, păşi înăuntru.

Un lacheu venit de la Londra îi ieşi în întâmpinare.

— Lord Kimball, aţi ajuns devreme, spuse el surprins. Bănuiesc că de-abia aşteptaţi să o vedeţi pe domnişoara Rebecca.

— Exact, unde este?

— Cred că a plecat la o plimbare pe dealuri.

— Dar Sir Anthony sau Lady Claxton? întrebă Kenneth înjurând.

— Sunt în grădină, vă duc într-acolo?

— Te rog, spuse Kenneth, de-abia stăpânindu-şi nerăbdarea.

Sir Anthony şi Lavinia se bucurau de soarele timid când sosi Kenneth.

— Deja ai terminat de făcut aranjamentele necesare pentru reconstrucţia atelierului? Dacă ai fi condus armata, Napoleon ar fi fost înfrânt în şase luni.

— Am venit fiindcă îmi fac griji pentru siguranţa dumneavoastră, spuse Kenneth după ce îi făcu semn lacheului că se putea retrage. Frazier e prin preajmă?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Poate că da, replică Lavinia. Una dintre servitoarele de aici comenta în dimineaţa aceasta că se pare că toţi londonezii vin mai devreme aici în acest an. Pe moment nu am analizat prea mult spusele ei, dar Frazier are o casă de vacanţă aici, aflată la doar câţiva kilometri distanţă. Poate că fata se referea

la sosirea lui.

— Cred că el a pus bomba de la reşedinţa Seaton şi tot el a ucis-o pe Lady Seaton vara trecută, spuse Kenneth înjurând din nou.

Se aşternu o tăcere glacială, după care Sir Anthony izbucni:

— Ce absurditate! Moartea lui Helen a fost un accident. Este o nebunie să spui că a fost ucisă de unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, bombăni acesta, scuipând cuvintele.

Kenneth scutură din cap.

— E puţin probabil să fi fost un accident. Înţeleg că apropiaţii ei bănuiau că s-ar fi sinucis, drept care nimeni nu dorea să aducă vorba despre moartea ei.

— Ai vorbit cu Rebecca, murmură Sir Anthony pălind.

— Din câte spunea ea, dacă Lady Seaton s-ar fi sinucis, probabil că ar fi făcut asta iarna, când crizele ei de melancolie atingeau apogeul, nu vara, spuse el încuviinţând din cap.

— Ascultă-l, dragul meu, îl îndemnă Lavinia acoperindu-i mâna lui Sir Anthony cu a ei. Are dreptate în ceea ce spune, mai ales în ce îl priveşte pe Malcolm Frazier. Frazier vorbeşte mereu pe un ton nervos când vine vorba despre tine. Se poate ca invidia faţă de succesul tău să fi depăşit sentimentul de prietenie pe care ţi-l poartă, făcându-l capabil de ceea ce spune Kenneth.

— Vă voi explica mai târziu, dar mai întâi trebuie să o găsesc pe Rebecca, spuse Kenneth nerăbdător, în timp ce Anthony o privea cu ochii mari pe amanta lui.

— E la Skelwith Crag, unde a murit Helen, răspunse Sir Anthony.

— Cred că stânca este vizibilă de la casa lui Frazier, remarcă Lavinia încruntându-se. Dacă se află acolo, ar fi putut să o vadă. Dar cu siguranţă nu are niciun motiv să îi facă rău Rebeccăi.

— Dar pe Lady Seaton de ce ar omorî-o? replică Kenneth. Cred că e mai mult decât puţin nebun şi nu vreau să risc. Mă poate conduce vreun lacheu până acolo?

— Te duc eu însumi, spuse Sir Anthony ridicându-se în picioare. Deşi nu te cred, m-ai făcut şi pe mine să mă îngrijorez.

— Atunci să mergem *acum.* Călare.

După zece minute interminabile, porniră în galop mic. În timp ce se îndreptau spre stâncă, Kenneth îi dădu explicaţiile necesare, fără prea mare tragere de inimă.

— Aşadar, Marcus e cel care mi-a găsit secretar, spuse Sir Anthony sec când Kenneth mărturisi ce sarcină primise de la Lord Bowden, explicându-i acoperirea lui. Cred că îi voi trimite o scrisoare prin care să îi mulţumesc. O să urască gândul că mi-a făcut un serviciu.

— Mă puteţi ierta vreodată pentru trădarea mea? întrebă Kenneth surprins.

— Poate ai intrat în casa mea cu alte intenţii decât cele declarate, dar asta nu înseamnă că eşti un trădător, spuse Sir Anthony cu o privire şireată.

— De-ar fi şi Rebecca la fel de tolerantă.

— Aha, de asta nu poartă inelul de la tine.

— Nu mă gândeam că aţi observat asta.

— Văd eu multe, dar nu îmi place să mă amestec. Ajunseră la o răscruce, unde Sir Anthony o luă la stânga. Mi-e teamă că fiica mea nu ştie în cine să aibă încredere. Îi este mai uşor să creadă cele mai groaznice lucruri despre oameni, spuse el oftând. Era o fetiţă atât de tăcută şi de liniştită! Nu a părut niciodată deranjată de neregulile din lumea artistică, nici de schimbările bruşte de dispoziţie ale mamei ei, nici de egoismul meu. Doar când a fugit cu poetul acela nesăbuit mi-am dat seama că nu am reuşit să îi oferim acea stabilitate de care are nevoie orice copil. Atunci însă era deja prea târziu pentru a putea repara ceva. Îmi fac griji în privinţa ei. În afară de munca ei, a devenit atât de închisă în ea. De aceea am crezut că ai fi potrivit pentru ea. Are nevoie de un bărbat echilibrat, pe care să se poată baza în orice situaţie.

Analiza lui Sir Anthony făcută fiicei lui explica de ce aceasta reacţionase atât de violent când el încălcase încrederea familiei ei. Îi fusese uşor să se gândească la ce era mai rău, iar sentimentul lui de vinovăţie şi confuzia privind viitorul lui nu ajutaseră deloc. Acum, însă, Kenneth ştia prea bine ce îşi dorea.

Lăsând acest gând la o parte, Kenneth explică de ce credea că Frazier se făcea vinovat de incendiu şi crimă. În timp ce îl

asculta, expresia lui Sir Anthony se schimbă din neîncredere în acceptare plină de uimire.

— Dacă Helen nu s-a sinucis… începu el când Kenneth îşi încheie povestea. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine, continuă, cu chipul traversat de suferinţă şi de mânie, dar şi de uşurare, de parcă s-ar fi eliberat de o grea povară.

Se lăsă tăcerea. Kenneth acceleră pasul în timp ce peisajul aspru de ţară îi trecea prin faţa ochilor. Neliniştea pe care o simţise în privinţa Rebeccăi atunci când ea plecase de la Londra se amplificase între timp, transformându-se aproape în panică, deşi raţiunea îi spunea că îşi făcea degeaba griji. Avea să o găsească pe Rebecca acolo pictând un peisaj şi ea avea să fie deranjată de întrerupere. Apoi avea să îi spună că era o nesăbuinţă din partea lui să continue astfel.

Nu s-ar putea bucura mai mult dacă ar greşi acum nici dacă ar trăi o sută de ani.

capitolul 32

— Bună ziua, Rebecca.

Rebecca simţi că îi sare inima din piept când auzi vocea familiară la câţiva metri de ea. Concentrată la pictura ei, nu îl auzise apropiindu-se, mai ales că suspinele vântului acoperiseră zgomotul paşilor lui.

— Bună ziua, Lord Frazier, spuse ea pe un ton rece, ridicând privirea şi ţinând pensula îmbibată de culoare astfel încât să nu picure pe pictură. Nu ştiam că aveaţi de gând să veniţi atât de devreme în nord.

— Am venit din impuls, spuse el, studiind panorama, în timp ce îşi lovea nepăsător coapsa cu cravaşa, arătând ca un adevărat gentilom londonez.

Rebecca se gândi sec că era mare păcat că nu rămăsese la Londra. O obosea să îl vadă peste tot. Parcă nici nu avea o viaţă personală – exista doar ca un satelit al tatălui ei. Cu toate acestea, trebuia să fie politicoasă cu el.

— Ţinutul Lacurilor trebuie să fie o mare uşurare după viaţa de la oraş, spuse ea.

— Am venit aici cu un scop, să îţi dau un mic cadou, spuse el căutând în buzunarul vestonului.

— Dacă este vorba despre un cadou de logodnă, îmi este teamă că trebuie să îl refuz, spuse ea, nedorind să ia nimic de la el. Lord Kimball şi eu ne-am dat seama că nu ne potrivim.

— Nu este un dar de logodnă, replică el cu un rânjet. Cel puţin nu unul pentru logodna *ta.* Ia uite aici, spuse el întinzând mâna.

Rebecca se întinse fără mare tragere de inimă, şi el lăsă să îi cadă în mână un mic obiect. Era cercul cu inima care lipsea din inelul de logodnă al mamei ei.

Se holbă la el, simţind cum o străbate un fior de gheaţă. Kenneth avusese dreptate, mama ei fusese ucisă de prietenul tatălui ei.

Înţelegând, se simţi cuprinsă de teamă. „Fă-te că nu înţelegi nimic.”

— Ce inel frumos, mulţumesc, Lord Frazier.

— Pune-l pe deget, îi ordonă el.

— E puţin cam mare, spuse ea introducându-l pe inelarul stâng, după care începu să îl dea jos.

— Lasă-l acolo, îi comandă el. Helen avea degetele mai groase, dar nu contează. Inelul e necesar.

— Îi voi spune tatei că aţi venit, zise ea voioasă, disperată să se vadă plecată. Sunt convinsă că va dori să luaţi cina cu noi în această seară. Ne vedem atunci, continuă ea, începând să îşi strângă instrumentele de desen în coş.

— Nu te obosi, nu ai nevoie de acuarelele tale ca să îi ţii companie mamei tale, spuse el tărăgănat.

Ce o înspăimânta cel mai mult era calmul lui imperturbabil. Parcă ar fi discutat despre vreme.

— Nu înţeleg, spuse ea strângându-şi în continuare lucrurile.

— Ba cred că înţelegi, spuse el îndoindu-şi cravaşa în mâini. Oi fi tu un şoricel speriat, dar nu eşti deloc proastă. Deplângând încă sfârşitul trist al mamei tale, o să i te alături dincolo de moarte. Niciunul dintre cei care au văzut tabloul tău intitulat *Transfigurare* nu va fi surprins. Păcat însă că nimeni nu va înţelege semnificaţia inelului. Detaliile sunt importante la un tablou.

Avea şanse aproape nule să scape cu viaţă. Frazier era înalt şi puternic, iar calmul lui făcea totul cu atât mai ameninţător.

Poate că, dacă ar reuşi să îl descurajeze, ar avea un avantaj asupra lui.

— Dacă mă ucizi, Kenneth îşi va da seama. A dedus faptul că mama a fost ucisă. Va înţelege că acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul meu.

— Poate că Kimball e mai isteţ decât pare, dar nu-l va ajuta la nimic, spuse Frazier ridicând din umeri. Am plănuit deja să îl elimin. Mă enervează cum se făleşte cu laudele de doi bani pe care le-a primit pentru tablourile lui urâte.

— Nu ai cum să îi faci rău, spuse ea cu dispreţ. E un soldat, un om de acţiune, ar putea să te rupă în două cu mâinile goale.

— Chiar şi un om de acţiune moare când primeşte un glonţ în inimă, spuse el netulburat. Nu oi fi soldat, dar sunt un ţintaş

excelent, continuă el avansând spre ea.

— De ce faci asta? ţipă ea. Tatăl meu ţi-a fost cel mai bun prieten! Cum poţi lăsa gelozia să te transforme într-un criminal?

— Anthony *este* prietenul meu, cel mai bun de pe lumea asta. Doar arta este, pentru mine, mai presus decât el. Acţiunile mele nu l-au vizat pe el, ci influenţele dăunătoare care i-au corupt opera, spuse Frazier oprindu-se.

— I-au corupt opera? repetă ea holbându-se la el. Este cel mai bun pictor din Anglia. Portretele lui, peisajele lui, tablourile lui cu subiect istoric, toate sunt remarcabile.

— Sunt nişte prostii, spuse Frazier, cu chipul schimonosit de prima emoţie pe care Rebecca o vedea la el după atâţia ani. Helen l-a distrus pe Anthony ca artist. Când eram cu toţii studenţi la Şcoala Academiei Regale, avea o pasiune pentru tot ce era mai bun din domeniul artei. Tablourile lui timpurii manieriste erau superbe, pline de nobleţe şi de rafinament.

— Erau executate ireproşabil, însă nu prea erau memorabile, replică ea. Doar după ce şi-a terminat studiile şi-a dezvoltat propriul stil şi propria viziune.

— Helen *la distrus!* exclamă Frazier strângând cu putere cravaşa. Ca să o poată întreţine, a început să picteze portrete stridente şi tablouri vulgare, după care Hampton putea face gravuri, pentru a le vinde oricărui negustor de peşte care îşi permitea să dea un şiling pe ele. Anthony ar fi putut fi egalul lui Reynolds, dar nu s-a ridicat la înălţimea talentului său.

— Crezi că *Horaţiu pe pod* este o ruşine? întrebă ea, fascinată de gândirea lui deformată.

— E dovada perfectă a ceea ce s-a întâmplat cu pictura lui, spuse Frazier scuipând pe jos. Este o temă clasică celebră, cu o execuţie superbă. Ar fi putut fi strălucită, dar el a stricat pictura cu emotivitatea lui ostentativă. Ce *păcat* că nu a ars în incendiu! Idealul manieriştilor este să depăşească natura, nu să o reprezinte fidel.

— Tatăl meu îi depăşeşte pe manierişti, spuse ea sec. El şi alţi artişti adevăraţi arată lumea într-o manieră nouă, diferită, fără a regurgita la nesfârşit aceleaşi scene obosite.

— Kimball avea dreptate când spunea că ai o mare influenţă asupra operelor lui Anthony, comentă el, lovindu-şi furios palma stângă cu cravaşa. Am crezut că Helen era adevărata problemă, că după moartea ei avea să se întoarcă la un mod de a picta mai valoros, dar cum putea face asta când erai tu acolo, cu ideile tale prosteşti de femeie? Când ţi-am văzut lucrările la expoziţie, mi-am dat seama ce influenţă perfidă ai avut asupra lui. Ce păcat că poetul ăla nesăbuit nu a fost mai competent!

— L-ai angajat pe Frederick să mă seducă? întrebă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nimic atât de formal. Nu am făcut decât să îi arăt cât de romantic era părul roşu şi cât de bogată aveai să fii într-o bună zi. Propria lui imaginaţie bolnavă a avut grijă de restul, spuse Frazier scuturând din cap. Dacă te-ai fi căsătorit cu el şi te-ai fi mutat din casa tatălui tău, nu am fi ajuns aici. Numai tu eşti de vină pentru asta.

— Este cel mai ridicol lucru pe care l-ai spus până acum, replică Rebecca tensionată, cu mâna pe urciorul cu apă. Nici nu e de mirare că eşti un pictor atât de prost. Ai o judecată deficientă şi nu ai cea mai vagă idee ce e adevărat. Tabloul tău cu Leonidas este patetic. Eram un artist mai bun decât tine când aveam zece ani.

Cuvintele ei se dovediră a fi picătura care umplu paharul, făcându-l să-şi piardă controlul. Frazier se năpusti spre ea furios. Rebecca ţipă cât putu de tare, în speranţa că o va auzi vreun cioban sau vreun trecător, ridicând în acelaşi timp urciorul cu apă şi aruncându-l cu putere spre el. Acesta i se sparse în faţă, împroşcându-l cu apă în ochi. În timp ce el urla de durere, ea se ridică fulgerător şi fugi spre dreapta, departe de el. După ce se îndepărtă de terasa stâncoasă de care se sprijinise, se întoarse spre mestecăniş. De-abia ajunsese la primii copaci, când el îşi reveni şi o porni după ea. Cu picioarele lui lungi, recuperă distanţa dintre ei în câteva secunde, apucând-o de şal. Ea îl lăsă să alunece de pe umeri şi continuă să alerge, deşi ştia că era imposibil să scape. Câteva clipe mai târziu, el o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Sângele îi şiroia pe chip, iar trăsăturile lui frumoase erau

schimonosite de o grimasă de furie. Rebecca ţipă din nou şi îl zgârie cu degetele încovoiate.

— Lua-te-ar naiba! strigă el lovind-o cu o putere uluitoare cu pumnul în stomac şi doborând-o la pământ.

Se izbi cu capul de sol, pierzându-şi răsuflarea, ameţită şi incapabilă să se mai mişte.

În timp ce el stătea ameninţător deasupra ei, ea zăcea acolo neajutorată, într-o stare ciudată, capabilă să audă şi să simtă, dar vlăguită de puteri. Se afla la mila unui nebun, şi în câteva clipe avea să se transforme în femeia în cădere care îi bântuise visele.

— Ăsta este dealul Skelwith, spuse Sir Anthony arătând în depărtare. Stânca se află de cealaltă parte a crângului de mesteceni.

Ţipătul unei femei străpunse aerul, urmat de urletul unui bărbat, câteva clipe mai târziu.

— Dumnezeule, Rebecca! exclamă Kenneth dând pinteni calului şi ţâşnind la galop în faţa tovarăşului său.

Intră primul în crâng, conducându-şi bidiviul cu o viteză ameţitoare, făcându-se una cu calul, pentru a evita să fie doborât de vreo creangă. În timp ce el avansa printre copaci, Rebecca ţipă din nou.

Ieşi din mestecăniş aproape de buza prăpastiei şi, când opri calul înnebunit de teamă, văzu o scenă care îl făcu să ia foc. Plin de sânge, Frazier o târa mai mult decât o ducea pe sus pe Rebecca spre stâncă. Trupul ei nemişcat atârna ca o păpuşă stricată, în timp ce părul ei roşu şi rochia albastră fluturau în vânt. Era o imagine a morţii.

Kenneth reacţionă instinctiv, descălecând repede şi începând să strige la duşmanul lui pentru a-l descuraja. În timp ce se avânta înainte, scoase pistolul din haină şi îl armă.

Frazier făcu doi paşi lungi spre marginea stâncii şi o ridică pe Rebecca în faţa lui ca un scut.

— Nu te apropia de mine, Kimball!

Kenneth se opri imediat, apoi lăsă jos pistolul, cu inima bătându-i nebuneşte. Dacă Frazier călca greşit, atât el, cât şi

prizoniera lui aveau să cadă de pe stâncă.

— Dacă o ucizi pe Rebecca, eşti un om mort, Frazier. Dă-mi-o mie şi poţi pleca, spuse el făcând un pas spre celălalt bărbat.

— Opreşte-te sau mă arunc împreună cu ea, spuse Frazier cu o privire înnebunită, de mistreţ încolţit.

Kenneth se opri din nou, neştiind cum să se comporte cu nebunul. Masca de normalitate a lui Frazier se dezintegrase, şi prima victimă a panicii lui avea să fie Rebecca. Ea avea părul ciufulit şi părea dezorientată, dar Kenneth observă că era conştientă. Ştia că se afla la un pas de moarte.

În tăcerea care se aşternu, Sir Anthony ieşi în galop din pădure. Îşi struni calul la pas şi, când o văzu pe fiica lui, se albi la faţă, plin de groază.

— Gluma asta a durat destul, Malcolm, spuse el încercând să fie calm, în timp ce descăleca. Adu-mi-o pe Rebecca.

— Nu este nicio glumă, Anthony, replică Frazier, un muşchi începând să i se zbată pe faţă. Sperasem să te conving să te întorci la arta adevărată, dar am greşit. Nu mai există cale de întoarcere, continuă el, privind nehotărât la Rebecca. Ea, însă, va plăti pentru rolul pe care l-a jucat în a-ţi distruge munca. Ar fi trebuit să eviţi orice asociere cu femeile, Anthony. Nu sunt bune decât ca să te culci cu ele şi să uiţi. Un artist serios nu ar trebui să le asculte, sunt pline de venin.

— Nicio femeie nu mi-a înveninat opera, spuse Sir Anthony scuturând din cap. Nici Helen, nici Rebecca şi nici Lavinia. Orice scăpare există în lucrările mele este doar a mea.

— Dacă ţi s-ar fi permis să te dezvolţi în mod natural, fără presiunea exercitată de necesitatea de a întreţine o familie, ai fi putut deveni un nou Rafael, se încăpăţâna Frazier. În loc să produci o mână de opere măreţe, nu ai scos decât un munte de nulităţi.

— Nu vom fi niciodată de acord în această privinţă, spuse Sir Anthony începând să se îndrepte precaut spre Frazier. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te răzbuna pe singurul meu copil pentru neînţelegerea dintre noi. Dacă chiar vrei să arunci pe cineva de pe stânca aia nenorocită, aruncă-mă pe mine, nu pe Rebecca.

— Nu ţi-aş putea face rău niciodată, spuse celălalt bărbat cu o voce chinuită. Eşti prietenul meu, cel mai bun prieten al meu.

Chipul lui Frazier reflecta convingerea că pierduse deja tot ceea ce iubise – prietenia lui Sir Anthony şi poziţia lui în lumea artistică. Era un fricos şi un fanfaron, şi Kenneth ştia că în câteva clipe avea să scape de dilema lui de nesuportat sărind de pe stâncă şi luând-o şi pe prizoniera lui cu el, din dorinţa de răzbunare.

Nu era timp de pierdut. În timp ce Frazier era atent la Sir Anthony, Kenneth ridică încet pistolul şi ţinti spre capul lui Frazier. Deşi risca să o nimerească pe Rebecca, cea mai bună soluţie era să îl împuşte pe cel care o ţinea prizonieră.

În clipa în care Kenneth apăsă pe trăgaci, Frazier se hotărî şi păşi stângaci spre prăpastie, schimbând atât poziţia lui, cât şi a Rebeccăi. Kenneth privi îngrozit cum glonţul pătrunse în umărul lui Frazier, atât de aproape de capul Rebeccăi, încât ar fi putut foarte bine să o lovească şi pe ea.

Frazier scoase un strigăt de durere şi se răsuci, dându-i drumul prizonierei lui. Rebecca se izbi cu putere de sol, apoi începu să se rostogolească inexorabil de-a lungul marginii abrupte a stâncii, către punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere.

capitolul 33

În timp ce Sir Anthony scoase un strigăt agonizant care răsună de-a lungul dealurilor stâncoase, Kenneth alergă spre stâncă şi se repezi spre suprafaţa în pantă. Ateriză pe burtă, în timp ce braţul drept se întindea spre Rebecca. Ea, însă, se afla prea departe de el, şi corpul ei fără vlagă era gata să cadă peste margine.

Kenneth se împinse înainte şi reuşi să îi prindă încheietura subţire. Rebecca se opri din cădere, făcându-i braţul să se tensioneze. Preţ de o clipă stătură amândoi neclintiţi, lipiţi de suprafaţa în pantă, asemenea unor stele de mare. Apoi începură să alunece încet în jos, atraşi inevitabil de forţa gravitaţională.

În timp ce el îşi împlânta vârfurile picioarelor şi mâna stângă în pământul aspru, vântul îi flutură părul Rebeccăi, şi el observă că şuviţele de păr roşu erau pline de sânge închegat. Dacă glonţul o lovise pe ea înaintea lui Frazier, ar putea fi deja moartă.

Cu toate acestea, nu avea să o lase să cadă. Făcu un gest larg cu braţul stâng şi se prinse de un arbust sfrijit. Acesta ieşi din rădăcini în câteva clipe, susţinându-l destul însă pentru a apuca un altul mai solid.

Deocamdată erau în siguranţă, dar într-un echilibru precar. Panta era atât de înclinată, încât, dacă nu ar fi avut arbustul de care să se ţină, s-ar fi prăbuşit amândoi. Braţul lui stâng începea deja să dea urme de oboseală de la efortul de a susţine corpul Rebeccăi.

Kenneth privi spre stânga. Următorul suport pe care l-ar fi putut folosi se afla la câteva zeci de centimetri depărtare. Dacă ar fi fost singur, probabil ar fi reuşit să se caţăre până acolo, dar, cum greutatea Rebeccăi îl trăgea în jos, îi era imposibil în situaţia de faţă.

— Ai încredere în mine, Roşcăţico, nu ne ducem în prăpastie, şopti el printre dinţi, deşi se îndoia că Rebecca îl putea auzi.

Asta era însă doar o bravadă. Arbustul de care se ţinea fu scuturat de o trepidaţie. Dacă se rupea, aveau să cadă în

prăpastie. Poate că Sir Anthony i-ar fi putut ajuta, dar el era prea firav. Dacă nu reuşea să găsească un sprijin solid, avea să cadă împreună cu ei.

Vântul bătu dintr-odată cu violenţă, împingând cu putere în corpurile lor. Deşi nu era cine ştie ce ajutor, preţ de o clipă, Kenneth simţi cum mare parte din greutatea Rebeccăi dispare şi în acelaşi moment fu însufleţit de un impuls suplimentar de forţă. Dădu drumul arbustului slăbit şi lovi cu piciorul suprafaţa înclinată, trăgându-se în sus până când degetele încovoiate dădură peste o piatră fixată bine la jumătate de metru de buza prăpastiei.

Gâfâind de la efort, o trase pe Rebecca spre el până când îşi putu înfăşura braţul drept în jurul ei, apoi se târî în sus în timp ce muşchii braţului stâng începeau să îi tremure de la efortul de a susţine ambele corpuri.

Când ajunse cât de sus putea, se opri o clipă pentru a se odihni, răsuflând întretăiat. Apoi pipăi în jur după un alt punct de sprijin. Panta nu mai era la fel de abruptă, aşa că îi era din ce în ce mai uşor să avanseze. După încă vreo câteva mişcări, ajunse la o suprafaţă plană, unde erau în siguranţă. Prea epuizat pentru a se putea ridica, se lăsă să zacă pe pământ, trăgându-şi sufletul, şi lipi de el trupul lipsit de vlagă al Rebeccăi, de parcă simpla lui apropiere putea să împiedice orice rău. Dumnezeule, însă unde îi era pulsul? Verifică la baza gâtului, dar nu îl găsi. Disperat, se ridică în capul oaselor şi îşi aşeză mâna în mijlocul pieptului Rebeccăi. Şi simţi pulsul stabil binecuvântat.

Epuizat şi uşurat, ridică privirea. Deşi i se păruse că trecuse o eternitate de când trăsese cu pistolul, în realitate se scursese foarte puţin timp. Sir Anthony se năpustea spre ei, în timp ce Frazier se clătina şocat, presându-şi cu mâna dreaptă umărul stâng, care sângera.

— O să atârni în ştreang pentru ce ai făcut, Malcolm, spuse Sir Anthony furios în timp ce cădea în genunchi lângă fiica lui. Jur în faţa lui Dumnezeu!

Frazier tresări de parcă l-ar fi lovit ceva, după care expresia i se schimbă într-una de aroganţă rece.

— Am trăit şi am pictat în stil manierist şi am să mor tot aşa, spuse el pe un ton tărăgănat, după care se întoarse, se îndreptă cât era de înalt şi sări de pe stâncă.

Nu scoase niciun sunet în cădere şi, dacă se auzi vreun zgomot când se lovi de pietrele de dedesubt, acesta fu purtat departe, de vânt.

— Nesăbuitul! exclamă Sir Anthony înjurând. Naiba să-l ia de nebun! Avea talent, avere şi pasiune pentru artă. De ce a devenit un ucigaş?

— Adevărata pasiune a lui Frazier nu era arta, ci să îşi impună ideile asupra lumii, spuse Kenneth pe un ton sec în timp ce examina rana Rebeccăi.

În plus, îl iubise pe Sir Anthony prea mult şi într-un mod cu totul greşit, se gândi Kenneth, şi astfel resentimentul pe care nu dorea să îl recunoască se întorsese împotriva femeilor apropiate prietenului său.

— A… a lovit-o glonţul? întrebă Sir Anthony, luându-şi fiica în braţe şi pătându-şi cămaşa albă cu sângele ei.

— Nu, s-a rănit la cap când a căzut. În general, rănile de la nivelul pielii capului sângerează foarte abundent. Pulsul şi respiraţia sunt normale însă. Cred că va fi bine, spuse Kenneth scoţându-şi batista şi împăturind-o pe post de pansament, după care îşi dădu jos lavaliera şi legă pansamentul bine de capul Rebeccăi. După aceea se ridică şi o luă pe Rebecca în braţe. Părea atât de fragilă! Cu toate acestea, reuşise să se lupte cu un bărbat de două ori mai solid decât ea, salvându-şi astfel viaţa. Roşcăţica lui îndărătnică! O sărută uşor pe frunte.

— A sosit momentul să o ducem acasă, spuse el.

Când ajunseră la Ravensbeck, Kenneth o duse pe Rebecca direct în salon, aşezând-o pe un divan îmbrăcat în brocart, în timp ce Sir Anthony strigă să fie aduse medicamente şi să se trimită după doctor în cea mai mare grabă. Se instală haosul, căci servitorii începură să alerge încoace şi încolo, în timp ce cei mai sensibili izbucniră în plâns.

Apăru însă Lavinia şi restabili ordinea, curăţându-i apoi eficient rana şi aplicând un bandaj mai potrivit. Kenneth stătea

pe braţul divanului, cu o mână pe umărul Rebeccăi, nesuportând să o ştie departe de el.

Sir Anthony măsura camera în lung şi-n lat, neliniştit.

— Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? se auzi dintr-odată o voce masculină uimită. Ai fost împuşcat, Anthony?

Kenneth ridică privirea şi îi văzu pe Lord Bowden şi pe soţia lui stând în cadrul uşii. Probabil că uşa de la intrare rămăsese deschisă şi ei intraseră. Dar oare de ce se aflau la Ravensbeck?

În timp ce Sir Anthony se holba la oaspeţii lui, uimit peste măsură, Bowden se îndreptă spre el cu paşi mari, cu privirea alarmată aţintită asupra cămăşii lui îmbibate cu sânge.

Sir Anthony îşi trecu degetele tremurânde prin părul în dezordine.

— Sunt bine, Marcus. Fiica mea a fost rănită, dar Kenneth spune că ar trebui să fie bine.

Bowden se uită în partea cealaltă a camerei, unde Rebecca zăcea fără cunoştinţă.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă el.

— Unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei a înnebunit şi a încercat să o ucidă, spuse Sir Anthony fără tragere de inimă. Tot el a ucis-o pe Helen.

Urmă o tăcere revoltată, apoi Bowden îşi mută privirea la Kenneth.

— Este adevărat, Lord Frazier era vinovatul.

— Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite, Marcus? întrebă Sir Anthony cu obişnuitul lui ton ironic.

— Margaret mi-a spus clar şi răspicat că am fost un nesăbuit şi-un prost în privinţa ta şi a lui Helen şi că ar cam fi timpul să îţi cer scuze, spuse Bowden ţeapăn.

— Marcus, ştii că nu aş folosi niciodată asemenea cuvinte grosolane, spuse Lady Bowden pe un ton blând de reproş.

— Nu te-ai schimbat deloc, Margaret. Mă bucur să te văd, spuse Sir Anthony zâmbind şi strângându-i mâna cu afecţiune, după care se întoarse spre fratele lui. Să ştii că a fost o soţie mult mai potrivită pentru tine. Helen nu era deloc o soţie docilă, te-ar fi scos din minţi.

— Sunt un bărbat norocos, spuse Bowden cu o expresie

chinuită. Sunt cât se poate de prost că nu mi-am dat seama de asta mai devreme, continuă privindu-şi soţia cu un amestec de afecţiune şi vinovăţie.

— Lucrurile se rezolvă în timp, dragul meu. Înainte nu erai pregătit să auzi ce aveam de spus, replică Lady Bowden atingându-i braţul cu blândeţe.

Expresia ei vădea faptul că era mulţumită de noua atitudine a soţului ei.

— După cum m-am purtat, îmi dai voie să stau sub acoperişul tău, Anthony? întrebă Bowden înghiţind în sec.

— Ai fi fost tot timpul bine-venit, Marcus. Tot timpul, îi răspunse fratele lui pe un ton blând, întinzându-i mâna.

Bowden o luă şi o strânse la început timid, mai apoi plin de afecţiune.

— O duc pe Rebecca în camera ei, are nevoie de linişte, îi spuse Kenneth Laviniei, gândindu-se că sosise momentul să le acorde puţină intimitate celor doi fraţi, pentru a se reobişnui unul cu celălalt.

— Te conduc, răspunse Lavinia încuviinţând cu un gest din cap.

Kenneth o ridică cu grijă pe Rebecca. Deşi era încă inconştientă, ea oftă uşor şi îşi odihni capul pe umărul lui.

Lord Bowden se întoarse pentru a-i examina chipul palid.

— Seamănă foarte mult cu Helen, spuse el uimit.

— Are frumuseţea lui Helen şi talentul meu, completă Sir Anthony ridicând un pled pentru picioare de pe divan şi înfăşurându-l în jurul fiicei lui. Cu toate acestea, ca temperament, seamănă mai mult cu tine decât cu Helen sau cu mine. E ciudat cum se întâmplă lucrurile astea.

— Fiul meu cel mic seamănă foarte mult cu tine, spuse Bowden mustăcind. E fermecător, deştept, mă scoate din minţi. Încerc să fiu mai înţelegător cu el decât a fost tata cu tine.

— Cred că o cunoşti bine pe Lady Claxton, spuse Sir Anthony pe un ton provocator, aruncându-i o privire Laviniei. Plănuim să ne căsătorim de îndată ce se termină perioada de doliu.

Poate că asta era prea mult pentru Lord Bowden, se gândi Kenneth, dar nu şi pentru soţia lui.

— Ce minunat, spuse Lady Bowden cu căldură, luându-i mâna Laviniei. Helen mi-a spus odată că, dacă i s-ar întâmpla ceva, spera că aveai să te căsătoreşti cu Anthony, de vreme ce erai cea mai bună prietenă a ei şi singura femeie despre care ştia că avea să aibă grijă de el.

— Tu şi Helen ţineaţi legătura? întrebă soţul ei, fascinat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Ne întâlneam uneori prin oraş, spuse ea fluturând din gene enigmatic.

— Vă rog să acceptaţi felicitările mele, Lady Claxton, spuse Bowden cu amabilitate, după ce scutură din cap.

— Vă mulţumesc, Lord Bowden, răspunse ea pe un ton suav. Nu vă faceţi griji, nu sunt nici pe jumătate atât de depravată precum credeţi, continuă ea, după care îl însoţi pe Kenneth afară din cameră.

Acesta o duse pe Rebecca pe scări mai vesel decât fusese de săptămâni bune. O separare de treizeci de ani se încheiase astăzi. Poate exista o speranţă şi pentru el şi Rebecca.

Rebecca se trezi în întuneric. O durea îngrozitor capul. Clipi confuză şi îşi dădu seama că era lungită în patul ei într-o cameră luminată de un mic foc şi de o lampă acoperită, pentru a nu-i bate în ochi. Zgomotul slab, familiar al unui creion de desen din oţel se auzea din partea stângă.

Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Kenneth stând într-un scaun tapiţat, la câţiva centimetri de pat. Avea un album de desen în poală şi adăuga concentrat detaliile la ceea ce părea a fi o acuarelă. Părea obosit, şi trăsăturile lui erau aspre în lumina difuză.

Voia să se ducă şi să îi sărute ochii, pentru a alunga umbrele din ei, dar se mulţumi să înghită în sec şi să vorbească în şoaptă:

— Poţi să fii sigur că un artist se va opri să deseneze flăcările în timp ce Nero dă foc Romei.

— Pari cât se poate de lucidă, spuse el ridicând privirea şi zâmbind, fapt care îi schimbă complet expresia. Cum te simţi? întrebă el lăsând la o parte albumul.

— Fragilă şi însetată, spuse ea umezindu-şi buzele cu limba.

Kenneth îi turnă un pahar cu apă şi, când i-l duse, Rebecca se ridică în capul oaselor şi îl bău, sorbind încet până când recapătă un gust normal în gură.

Simţindu-se mult mai bine, transformă pernele într-un suport pentru spate.

— Cât timp am fost inconştientă?

— În jur de zece ore.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? întrebă el, reluându-şi locul pe scaun.

Rebecca se gândi puţin.

— Lord Frazier m-a lovit atât de puternic în stomac, încât nu m-am mai putut mişca. Era o senzaţie foarte ciudată şi neplăcută. Mă trăgea spre stâncă, şi deodată ai apărut tu, furtunos ca un regiment de cavalerie. Eşti fioros, căpitane.

— Am avut o grămadă de ocazii să mă antrenez, spuse el cu modestie.

— A apărut şi tata şi am auzit un foc de armă. L-ai împuşcat pe Frazier, nu-i aşa? După aceea, nu îmi mai amintesc nimic. Am fost lovită de glonţ? întrebă ea atingându-şi uşor bandajul de la cap.

— Nu, dar Frazier a fost nimerit, te-a scăpat şi te-ai lovit la cap, spuse Kenneth zâmbind uşor. Din fericire, e tare ca piatra. După câte spune doctorul, nu e o rană serioasă. Frazier nu a fost rănit mortal, dar, când şi-a dat seama că urma să fie pedepsit pentru păcatele lui, a sărit de pe stâncă.

Imaginea unui bărbat în cădere îi apăru în faţa ochilor şi o făcu să îşi strângă buzele.

— Dacă aş fi o sfântă, poate mi-ar fi milă de nebunia lui, dar mă bucur că e mort. Dacă aş fi avut un pistol şi aş fi ştiut cum să îl folosesc, l-aş fi împuşcat cu mâna mea.

— Eu, unul, aş fi vrut să îl văd atârnând în ştreang, în cadrul unei execuţii publice, dar asta vă scuteşte pe tine şi pe tatăl tău de neplăcerile unui proces, aşa că poate lucrurile s-au întâmplat după cum trebuia, spuse Kenneth privind înspre foc. E nişte supă care se încălzeşte pe şemineu.

Rebecca făcu semn din cap că ar vrea, şi el se duse să umple două căni mari cu supă. De-abia atunci îşi dădu seama că mama ei fusese asasinată. Nu *fusese o sinucidere.*

Helen Seaton nu îşi luase viaţa din cauza propriilor ei demoni, iar Rebecca şi tatăl ei nu o dezamăgiseră. Conştientizarea acestui fapt o făcu să simtă un val de uşurare atât de puternic, încât o apucă tremuratul.

Când Kenneth îi aduse cana cu supă caldă, o acceptă recunoscătoare. Era o delicioasă supă-cremă de cartofi cu praz. Simţi cum începe să se încălzească şi să îşi recapete forţele.

— De ce eşti aici? întrebă ea, dându-şi brusc seama de faptul că prezenţa lui aici era ceva neaşteptat.

— Am venit numaidecât de la Londra ca urmare a ceva ce am găsit în jurnalul mamei tale. În timp ce sorbea din supă, Kenneth îi explică pe scurt ce descoperise, povestindu-i şi călătoria lui spre nord.

— Motivul pentru care mă aflu în dormitorul tău, continuă el, este că i-am intimidat fără milă pe Lavinia şi pe tatăl tău, pe Lady Bowden şi pe toţi cei care doreau să stea cu tine până aveai să te trezeşti. Din fericire, sunt mult mai mare decât ei.

— Lady Bowden? întrebă ea clipind.

— Celălalt eveniment important al zilei de astăzi a fost faptul că Bowden şi tatăl tău s-au împăcat.

— Cum?!

— Bănuiesc că Lady Bowden i-a spus soţului ei că ar cam fi vremea să se comporte ca un adult şi l-a ameninţat că îl dă jos din pat dacă nu face asta, spuse el chicotind în timp ce lăsa din mână cana cu supă.

Rebecca zâmbi la gândul că eleganta ei mătuşă ar fi putut spune aşa ceva. Fără îndoială că Lady Bowden fusese mai subtilă, dar, după atâţia ani de căsnicie, probabil ştiuse pe ce să pună accentul.

— Sunt atât de fericită! Cred că tatei îi părea rău că se îndepărtase de fratele lui. Avea întotdeauna o notă de tristeţe în voce când vorbea despre el.

— Mă întreb dacă Bowden a crezut cu adevărat că tatăl tău era un criminal, spuse Kenneth gânditor. Cum era prea mândru

pentru a pune capăt certei, dorinţa lui de a face cercetări era o modalitate de a se simţi aproape de Helen şi de Sir Anthony. Dacă ar fi fost indiferent, i-ar fi pierdut pe amândoi.

— Este un exemplu clasic în care dragostea şi ura sunt feţe ale aceleiaşi monede, spuse Rebecca, şi imaginile începură să îi danseze prin faţa ochilor. Există o pictură despre asta pe undeva.

— Ei, acum cine începe să deseneze flăcările în timp ce Roma arde? replică el amuzat.

Rebecca îşi termină supa, după care aşeză cana pe măsuţa de la capul patului.

— Probabil e mulţumit de rezultatul investigaţiei tale, spuse ea.

— Şterge ipotecile, încuviinţă din cap. Pare o plată prea mare pentru ceea ce am făcut, dar el insistă să respecte termenii înţelegerii noastre iniţiale.

— Ai găsit criminalul şi în mod indirect ai contribuit la reconcilierea dintre Lord Bowden şi tata, spuse ea încet. Cred că a făcut o afacere.

— A, dar te-am întâlnit şi pe tine, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în alte condiţii. Asta e de ajuns să mă simt răsplătit. Acum, că îmi permit să mă însor, te avertizez, o să fac tot ce îmi stă în puteri să te conving să mergi cu mine la altar, spuse Kenneth lăsându-şi cana la o parte şi aplecându-se în faţă, cu chipul plin de emoţie. Nu pot schimba motivul pentru care am venit la reşedinţa Seaton, dar sper că va conta faptul că te iubesc cu disperare. Eu… eu nu am înţeles cât de mult te iubesc până când nu am fost la un pas de a te pierde pentru totdeauna, continuă el cu o privire intensă. Am găsit cercul cu inima pe inelarul tău şi l-am adăugat celorlalte două, spuse el scoţând inelul de logodnă din buzunar şi înmânându-i-l. Inelul este complet din nou.

Rebecca se uită lung la inel, aproape sufocată de sentimentele haotice pe care i le treziseră vorbele lui. Terorizată de intensitatea lor, lăsă inelul la o parte şi încercă cu disperare să schimbe subiectul.

— Ce desenai acolo? întrebă ea.

Cicatricea de pe faţa lui se albi în faţa refuzului ei direct.

— Adăugam câteva detalii în peniţă la o acuarelă, dar nu cred că este un tablou pe care să îl arăţi unui pacient în convalescenţă, spuse el după o pauză.

— Sună grozav de interesant, spuse ea încet.

— Este un tablou care înfăţişează ceea ce a constituit cel mai groaznic coşmar al meu, spuse el ridicând din umeri în timp ce îi aşeză albumul de desen în poală. Acum am un coşmar nou: pe tine fiind târâtă de un nebun pe o stâncă.

Acuarela înfăţişa un copac masiv plasat pe o câmpie pârjolită de soare. Era pe la răsărit, cerul era senin şi uşor colorat, iar de ramurile copacului atârnau trupul unui bărbat şi cel al unei femei. Părul negru al femeii flutura în vânt, ascunzându-i milos faţa.

— Moartea Mariei? întrebă Rebecca înţelegând despre ce era vorba, puţin şocată.

— După ce am fost capturat şi toţi ceilalţi membri ai grupului de gherilă, executaţi, singura mea alinare a fost gândul că Maria era departe şi că fratele ei mai mare, Domingo, era cu ea. Am fost pus în lanţuri şi trimis în capătul celălalt al ţării, la cartierul general francez. Am mărşăluit mult după lăsarea întunericului, apoi ne-am oprit la un loc de tabără lângă un copac. Cum era prea târziu ca să facem focul, am mâncat nişte pâine cu brânză şi am băut nişte vin pe întuneric, după care ne-am înfăşurat în păturile noastre şi ne-am culcat.

— Eu, însă… nu am putut dormi. Ştiam că era ceva în neregulă, deşi nu ştiam ce. În cele din urmă, am trezit ofiţerul care era responsabil pentru mine şi l-am făcut să se mute vreo treizeci sau patruzeci de paşi mai încolo. Acolo nu era atât de groaznic, dar tot nu am putut să dorm. Apoi a răsărit soarele şi… i-am văzut pe Maria şi pe Domingo.

— Cât de groaznic, şopti ea, cu gâtul atât de uscat, că de-abia mai putea vorbi. Mă mir că nu ai luat-o razna.

— Ba s-a întâmplat asta pentru o vreme, spuse el închizând ochii cu un spasm de durere. Două zile mai târziu, am reuşit să evadez, m-am întors la regimentul meu şi am refuzat să mai fiu spion din acel moment. Michael m-a ajutat să îmi recapăt

judecata. Nu am spus nimănui niciodată ce se întâmplase, dar el a văzut disperarea din ochii mei pentru că o simţise şi el, cred.

A fost alături de mine, ştiind când trebuia să vorbească şi când să tacă, până când nebunia a trecut.

Rebecca întinse braţul între ea şi Kenneth şi îi luă mâna într-a ei. Când îl atinse, se simţi străbătută de un soi de şoc electric ce intensifică emoţiile care pulsau prin cameră.

— Maria a murit pentru Spania, spuse ea blând. Acum ţara ei este liberă, şi cu siguranţă ea şi fraţii ei şi-au găsit liniştea.

— Sper din toată inima că este adevărat, spuse el, luându-i mâna cu un gest sălbatic.

Rebecca îi simţi durerea şi găsi că se potriveşte cu a ei, dizolvând barierele fragile care o protejau de o suferinţă greu de îndurat. Era o femeie în toată firea, ar trebui să poată accepta moartea mamei ei şi să îşi vadă de propria viaţă.

— Tu crezi în Dumnezeu şi în Paradis? îl întrebă ea cu vocea plină de durere.

— Cred că există o forţă creatoare care depăşeşte orice putem înţelege şi că nu poţi distruge spiritul cuiva, spuse el încet, după un scurt moment de ezitare. Maria şi mama ta nu şi-au găsit doar liniştea, ci, pe undeva, sunt la fel de vii şi de reale ca mine şi ca tine.

Lacrimile pe care şi le ţinuse în frâu de la moartea mamei ei începură să îi curgă în voie, într-un paroxism de suferinţă. Începu să plângă în hohote. Se temuse că, dacă începea să plângă, nu s-ar mai fi putut opri, iar acum îşi dădu seama că avusese dreptate să se teamă de asta. Nimeni nu putea supravieţui unui astfel de chin.

Patul gemu sub greutatea lui Kenneth. Acesta îi luă albumul de desen din poală şi o trase în braţele lui, ţinând-o strâns, pentru a putea rezista furtunii care o răvăşea. Ea se adăposti în îmbrăţişarea lui, tremurând incontrolabil şi încercând să respire, la fel de neajutorată ca atunci când Frazier încercase să o omoare.

Atunci însă fusese calmă, depăşindu-şi teama, pe când acum retrăia fiecare suferinţă pe care o cunoscuse în viaţa ei. Era o fetiţă care tânjea după atenţie în tăcere, un copil mai în vârstă

pus în dificultate de infidelităţile adulţilor. Suferi din nou condamnarea socială şi credinţa lipsită de speranţă că nu prezenta nicio importanţă pentru părinţii ei în comparaţie cu marea dramă a propriilor lor vieţi.

Mai mult decât orice, simţi singurătatea şi o certitudine că nu avea să fie iubită niciodată, că nu era demnă de iubire.

Dar ea *nu era* singură. Kenneth era acolo şi o îmbrăţişa, protejând-o şi nelăsând-o să se dezintegreze, aşa cum se temuse ea.

Rebecca îi simţi bătăile inimii sub obrazul ei. Deşi relaţia lor începuse în umbra unor minciuni, el nu fusese altceva decât un bărbat bun, curajos, onorabil şi iubitor. Chiar şi cea mai mare pierdere din viaţa ei era contracarată de căldura şi înţelegerea pe care le găsise doar la el.

În timp ce se agăţa de el tremurând, îşi dădu seama de măsura în care suferinţa îi paralizase sentimentele. Acum, că se eliberase de durere, alte sentimente ieşeau la iveală, asemenea unui râu eliberat de gheţuri de soarele de primăvară. Până acum nu ştiuse că era capabilă să iubească, însă acum fiecare fibră a corpului ei vibra de intensitatea sentimentelor ei pentru Kenneth.

Şi, datorită acestei iubiri, putea recunoaşte şi altele. Mai devreme, în ziua aceea, tatăl ei îşi oferise viaţa în schimb pentru a ei. Mama ei o iubise la rândul ei, nu la modul perfect, dar oferindu-i tot ce era mai bun în firea ei arzătoare şi chinuită.

O imagine i se formă în minte cu violciune.

— Mama mea s-a aflat astăzi aici, Kenneth, şopti ea cu vocea răguşită. Cred că am văzut-o în timp ce zăceam inconştientă. Era ca un înger, o fiinţă de lumină, şi încerca să mă salveze. Crezi că este posibil aşa ceva?

— Experienţele pe muchie de cuţit pot subţia vălul dintre cele văzute şi cele nevăzute, Rebecca, spuse el mângâindu-i spatele cu o infinită tandreţe. Când a fost împuşcat, Frazier te-a scăpat, şi ai început să aluneci spre marginea stâncii. Am reuşit să te prind, dar panta era prea abruptă ca să pot urca înapoi. Eram amândoi lipiţi de stâncă, pe punctul de a cădea, când ne-a

lovit o pală puternică de vânt, care a reuşit cumva să ne unească. Astfel, am reuşit să ne duc pe amândoi sus, în siguranţă. Mi-a părut ceva tare ciudat, şi pot să jur că asta a însemnat diferenţa dintre viaţă şi moarte. Poate a fost mama ta, dându-ne forţa ei pentru a ne putea salva.

O sămânţă de căldură îşi găsi adăpost în sufletul ei, crescând repede şi transformându-se într-un sentiment de seninătate care începu să îi curgă prin vene.

„Aşadar, aceasta este credinţa", îşi spuse ea uimită. Dragostea, pacea şi nemurirea erau reale, şi ea le învăţase pe toate de la un pirat.

— Te iubesc, Kenneth, spuse ea cu voce răguşită, ridicând privirea spre el. Să nu mă părăseşti niciodată!

— Nu îţi pot promite că nu voi muri, dar voi fi mereu lângă tine, ca spirit, dacă nu fizic, ţi-o jur, spuse el, şi un zâmbet firav, intim, îi lumină chipul. Întotdeauna, murmură el în timp ce îşi plecă uşor capul şi o sărută.

Fu un sărut de nectar, care îi împrumută puterea necesară pentru a-şi vindeca în mod miraculos spiritul zdruncinat. După sărutul acela dulce, veni un torent de foc.

— Fă dragoste cu mine, Kenneth, te rog, spuse ea lăsându-se pe spate şi trăgându-l lângă ea pe perne.

El o mângâie blând, dar se încruntă uşor.

— Să ştii că te-ai lovit serios la cap azi, spuse el.

— Când mă săruţi, nu mă mai doare deloc capul, spuse ea lipindu-şi buzele de gâtul lui şi simţindu-i inima bătând cu putere. Avea un gust sărat şi, în lunga lui călătorie spre nord, îi crescuseră favoriţii, care o înţepau acum în mod plăcut. Cred că, dacă doctorul ar fi aici, ar fi de acord că tu eşti cel mai bun medicament pentru o durere de cap, continuă ea trecându-şi o mână peste trupul lui.

Kenneth simţi cum i se opreşte răsuflarea în timp ce ea îl mângâia.

— Bine, ai câştigat, ţărăncuţă neruşinată, spuse el apucând marginea cămăşii ei de noapte şi trăgându-i-o peste cap. Prevăd o căsnicie în care vei reuşi să obţii tot ce doreşti, de fiecare dată.

— Asta va fi uşor, atâta vreme cât ceea ce doresc eşti tu, spuse ea râzând în timp ce îşi lepăda jupoanele de muselină.

Hainele lui ajunseră pe podea, alături de cămaşa ei de noapte. Kenneth o atinse cu delicateţe, de parcă ar fi fost din sticlă, dar răspunsul ei înflăcărat schimbă repede asta. Pentru prima oară, pasiunea care îi unise dintotdeauna era liberă să se manifeste în voie, fără rezerve, şi deveni în curând râul lor intim de foc, presărat cu curenţi de căldură, tandreţe şi chiar râsete, toate parte din milioanele de faţete ale iubirii. În momentul extazului, Rebecca plânse din nou, de fericire de această dată, căci nu visase vreodată că se putea simţi atât de întregită predându-se fără rezerve.

După furtună, se odihniră liniştiţi unul în braţele celuilalt, luminaţi doar de strălucirea caldă a tăciunilor muribunzi. Capul lui se sprijinea liniştitor şi cald pe sânul ei.

Rebecca îşi trecu degetele prin părul lui întunecat, în timp ce şuviţele mătăsoase se încolăceau în jurul degetelor ei.

— O să te pictez ca Vulcan, zeul-fierar, murmură ea. Era un munte de forţă şi grozav de impresionant din punct de vedere fizic. Exact ca tine.

— Şi era căsătorit cu Venus, spuse el ridicându-se în capul oaselor, uimit de cât de minunată era ea şi de cât de fericit se simţea el.

— Ai fi putut să îi serveşti drept model lui Boticelli pentru Venus a lui: zveltă, elegantă şi extrem de atrăgătoare, spuse el sărutând-o între sâni, după care se dădu jos din pat şi căută în buzunarul hainei lui boţite.

Rebecca scoase un mic sunet de protest, care se opri când el se întoarse în pat. Kenneth îi ridică mâna şi îi strecură inelul de logodnă Wilding pe cel de-al treilea deget al mâinii stângi.

— Le fac pe toate de-a-ndoaselea, dragostea mea, spuse el sărutându-i mâna, după care îşi împleti degetele cu ale ei. O logodnă începe cu un inel, nu cu o partidă de amor.

— Artiştilor le este permis să se abată de la reguli, spuse ea zâmbind.

— Se poate să fiu un artist, dar cred, la modul clasic, în fidelitate, spuse el pe un ton ferm. Fără amante şi fără iubiţi.

Doar o singură femeie şi un singur bărbat, un singur pat, pentru eternitate.

— Nici nu mi-aş dori altceva, spuse ea oferindu-i surâsul încântător al lui Lilith şi trăgându-l spre ea pentru încă un sărut.

Ca rebel, soldat, erou, spion, Kenneth Wilding nu a cunoscut niciodată înfrângerea, datorită abilităților lui ieșite din comun. Dar nimic nu-i poate salva moștenirea și titlul când se întoarce din război și își găsește domeniul pustiit. Nimic – până când un străin îi oferă un pact cu diavolul: salvarea financiară în schimbul abilităților subversive remarcabile ale lui Kenneth. Cu inima îndoită, Kenneth este de acord cu misiunea de a pătrunde în casa unuia dintre cei mai mari pictori ai Angliei, pentru a demasca o crimă teribilă. Acolo însă, descoperă ceva infinit mai periculos: un mod de viață nou și tentant și o femeie irezistibilă. Este tot ce și-a dorit mereu – și nu va putea avea niciodată.

Cu reputația distrusă de o aventură a tinereții, impetuoasa Rebecca Seaton se izolează în atelierul ei și se dedică total picturii, până când Kenneth Wilding, bărbatul cu chip de pirat și suflet de poet, îi dă viața peste cap. Dar misiunea secretă a lui Kenneth este o piedică în calea iubirii dintre ei și declanșează un pericol care amenință viața Rebeccăi, aruncându-i într-un adevărat râu de foc, care le va transforma sufletele pentru totdeauna...

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-163-2
9 786066 861632
Lira

{1} Reprezentant al primei forţe de poliţie profesionale din Londra, înfiinţată în 1749 de către scriitorul Henry Fielding şi desfiinţată în 1839 (n.tr.).

{2} Lady of the Lake, personaj din ciclul Cavalerii Mesei Rotunde, care include diverse scrieri medievale despre semilegendarul rege Arthur şi curtea sa (n.tr.).

{3} Legendara sabie a regelui Arthur (n.tr.).

{4} În limba engleză, în original, Fantomă, respectiv Fantomiţă (n.tr.).

{5} În limba engleză, în original, Fantoma Cenuşie (n.tr.).

{6} Culoarea ţinutei reprezentanţilor armatei britanice, indiferent de grad, începând cu 1870. Înainte de această dată, uniforma stacojie era rezervată doar ofiţerilor, sergenţilor şi tuturor gradelor din anumite regimente de cavalerie. (n.tr.)

{7} Oraş din Spania care, în perioada Războiului Civil, a fost scena unui adevărat masacru comis de viitorul ministru al apărării al lui Franco, Juan Yagüe (n.tr.).

{8} Un tip de cerneală neagră folosită îndeosebi la desen (n.tr.).

{9} High Barbary în original, termen folosit de europeni între secolele al XVI-lea şi al XIX-lea pentru teritoriul acoperit în prezent de ţările Maghrebului (Maroc, Alger, Tunisia şi Libia) (n.tr.).

{10} Colecţie de sculpturi clasice greceşti, în mare parte opere ale lui Fidias şi ale elevilor săi, care au făcut iniţial parte din Partenon şi alte clădiri din Acropolele din Atena (n.tr.).

{11} Almack's Assembly Rooms, club social din Londra care a funcţionat între anii 1765 şi 1871, cunoscut drept locul predilect pentru întâlnire al membrilor aristocraţiei engleze de ambele sexe din acea perioadă (n.tr.).

{12} Dans scoţian vioi (n.tr.).

{13} Lady Caroline Lambs (13 noiembrie 1785 – 26 ianuarie 1828), fostă aristocrată a Regatului Britanic şi romancieră, celebră pentru relaţia amoroasă din 1812 cu Lord Byron (n. red.).